SIDNI SELDON

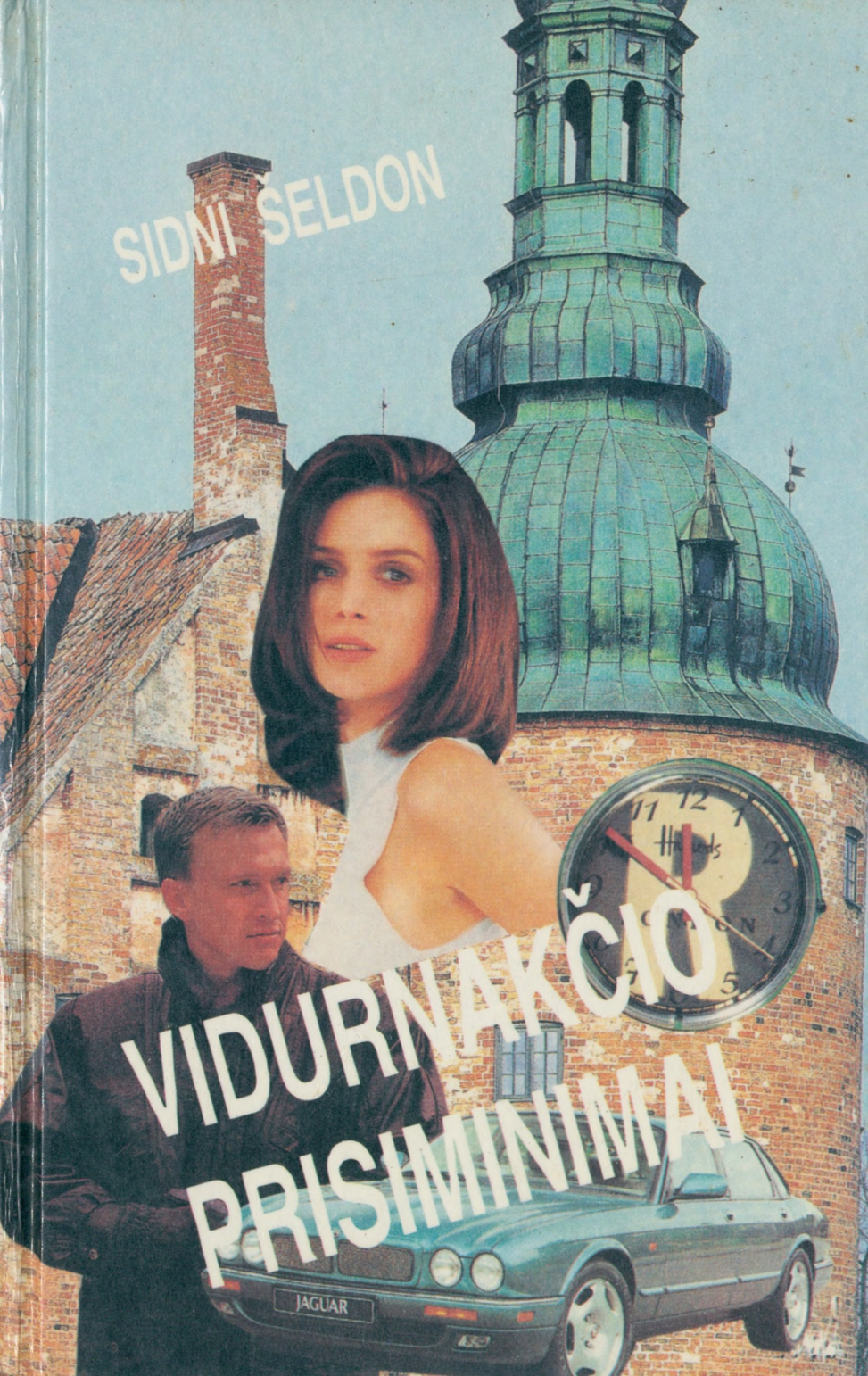

VIDURNAKČIO PRISIMINIMAI

Populiarusis detektyvas

SIDNI ŠELDON

VIDURNAKČIO PRISIMINIMAI

Romanas

Vertė Aneta RUČINSKIENĖ

Vilnius Mažoji Rosma

UDK 820(73)-3
Še 37

Sheldon, Sidney
Še 37 Vidurnakčio prisiminimai: romanas / Sidni Šeldon; Vertė Aneta Ručinskienė]. - Vilnius: Mažoji Rosma, 1997. - 288 p. - (Populiarusis detektyvas)
ISBN 9986-799-27-9

Sidnio Šeldono romano „Vidurnakčio prisiminimai" centre - godaus ir aistringo graikų milijonieriaus Konstantino Demirio ir vienaip ar kitaip su juo susijusių žmonių tragiški likimai

UDK 820(73)-3

© 1973, Sidney Sheldon,
© Vertimas, Mažoji Rosma, 1997
© Mažoji Rosma, 1997

ISBN 9986-799-27-9

PROLOGAS

Koulunas - 1949 metų gegužė

- Reikia, kad atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas. Sugebėsite?

Jį įžeidinėjo. Jis juto, kad ima pykti. Tokį klausimą galima užduoti tiktai naujokėliui iš gatvės. Jis vos susitvardė, kad sarkastiškai nepasakytų: *taip, manau, kad susidorosiu. Jūs norėumėte, kad nelaimingas atsitikimas įvyktų patalpoje? Tada ji nukris nuo laiptų ir nusilauš kaklą.* Kaip šokėją iš Marselio. *Arba įkaušusi ji prigers vonioje.* Kaip paveldėtoja iš Gstado. *O galbūt ji padaugins heroino.* Šituo būdu jis nugalabijo tris. *Dar ji gali užmigti su neužgesinta cigarete.* Taip jis susidorojo su švedų detektyvu Paryžiaus viešbutyje, kairiajame Senos krante. *Ar jūs pageidaujate nelaimingo atsitikimo gryname ore? Jūsų paslaugoms automobilio arba lėktuvo katastrofa, arba nelaimingas atsitikimas jūroje.*

Tačiau nieko tokio jis nepasakė, kadangi, atvirai kalbant, priešais jį sėdėjęs žmogus, jam kėlė baimę. Pernelyg daug baisybių pasakojo apie jį, jis turėjo pagrindo šitais pasakojimais tikėti.

Todėl jis apsiribojo tuo, kad pasakė:

- Taip, sere, aš galiu suorganizuoti nelaimingą atsitikimą. Niekas niekada nesužinos.

Vos spėjo jis tai ištarti, kai jam toptelėjo: *jis žino, kad aš žinosiu.* Jis nutilo.

Jie sėdėjo vieno Kouluno miesto pastatų trečiajame aukšte. Šitą miestą pastatė kiniečiai 1840 metais ir apjuosė tvora, kad apsigintų nuo britiškųjų barbarų. Tačiau Antrojo pasaulinio karo metu sieną nugriovė, bet liko kitos sienos, kurios vertė prašalaičius laikytis kuo toliau nuo miesto: siaurose kreivose gatvelėse ir tamsiuose laiptuose viešpatavo galvažudžių, narkomanų ir prievartautojų gaujos. Turistams čia važiuoti nerekomendavo, ir net policija nedrįsdavo pasirodyti Tun Tan Ceno gatvėje, kuri buvo miesto pakraštyje. Pro langą jį pasiekė gatvės triukšmas ir kimūs kvartalo gyventojų, kalbėjusių įvairiausiomis kalbomis, šūksniai.

Šaltos, obsidiano spalvos, priešais jį sėdinčio žmogaus akys, toliau jį tyrinėjo. Galiausiai jis prašneko:

- Puiku. Kaip tai padaryti, nuspręskite pats.

- Taip, sere. Ar ta moteris Koulune?

- Londone. Ją vadina Ketrina. Ketrina Aleksander.

Prabangus automobilis, paskui kurį važiavo mašina su asmens sargybiniais, nuvežė obsidiano spalvos akių vyriškį į Žydrąjį namą Laskar Rou, Cim Ša Cujaus rajone. Žydrasis namas buvo skirtas tik išrinktiesiems. Tarp jo lankytojų buvo valstybių vadovai, kino žvaigždės ir korporacijų prezidentai. Namo direkcija didžiavosi tuo, kad mokėjo laikyti liežuvį už dantų. Prieš šešerius metus čia dirbusi mergaitė surizikavo paplepėti apie savo klientus su žurnalistu. Kitą rytą jos lavoną ištraukė Aberdino uoste. Jai buvo nupjautas liežuvis. Žydrajame name galima buvo nusipirkti visko: skaistuolę, berniuką, lesbietę, sugebančią pasiekti orgazmą be vyriškojo lyties organo, arba gyvulį. Jis žinojo, jog tai buvo vienintelė vieta, kur ligi šiol nebuvo pamirštas senasis išinpo menas. Žydrasis namas buvo uždraustų malonumų karalystė.

Šį sykį obsidiano spalvos akių savininkas užsisakė dvynius. Jie buvo nuostabiai panašūs, dailūs, gerų figūrų ir visiškai be skrupulų. Jis prisiminė paskutinį savo vizitą į šitą namą: metalinę kėdę be sėdynės ir minkštus jų liežuvius bei pirštus, o paskui vonią su šiltu kvepiančiu, per kraštus

besiliejančiu vandeniu ir jų lūpas, glamonėjančias jo kūną. Jis pajuto, kad jį apima geismas.

- Mes atvažiavome, sere.

Po trijų valandų, patenkintas ir geros nuotaikos, vyriškis įsakė vairuotojui važiuoti į Mondi Roudą. Pro mašinos langą jis matė spindinčius žiburius miesto, kuris, atrodė, niekada nemiegojo. Kiniečiai jį vadino Gaulunu - devyniais drakonais. Jis įsivaizdavo sau šituos drakonus kalnuose virš miesto, pasirengusius bet kuriuo momentu nusileisti žemyn ir sunaikinti silpnus ir beginklius. Pats jis nebuvo nei vienu, nei kitu.

Bet štai jie jau Moudi Roude.

Jo laukęs vienuolis-taoistas[1] atrodė nužengęs iš senojo pergamento galbūt dėl klasikinio blankaus rytietiško apsirengimo ir ilgos retutės žilos barzdos.

- *Jou sahn.*
- *Jou sahn.*
- *Gei do chihn?*
- *Yat chihn.*
- *Jou.*

Dvasininkas be garso melsdamasis primerkė akis ir pradėjo purtyti *chim* - medinę taurę su tam tikru maldų lazdelių skaičiumi. Viena lazdelė iškrito, ir tada dvasininkas liovėsi kratęs taurę. Tylėdamas jis pasitikslino su lentele ir atsisuko į atvykėlį. Angliškai jis kalbėjo sunkiai: „Dievai sako, tu greitai atsikratysi pavojingo priešo".

Obsidiano spalvos akių savininkas pajuto malonų susijaudinimą. Jis buvo per daug protingas, kad nesuprastų, jog senovinis *chim* menas - tiesiog prietaras. Tačiau jis buvo ir per daug protingas, kad niekintų jį. Buvo ir dar vienas geras ženklas. Šiandien buvo šv. Konstantino diena, jo gimimo diena.

- Dievai palaimino tave geru *fung shui.*
- *Do jeh.*
- *Hou wah.*

---

1 Taoizmas - kinų religinis ir filosofinis mokymas, kurio pradininku ir pagrindiniu ideologu laikomas Lao Tzu (gimęs 604 m. pr. Kr.) - *Vert. past.*

Dar po penkių minučių jis jau sėdėjo mašinoje, važiavusioje į Kaj Taką, Honkongo oro uostą, kur jo laukė asmeninis lėktuvas, pasirengęs skristi į Atėnus.

1 SKYRIUS

Janina, Graikija - 1948 metų liepa

Kiekvieną naktį ji pabusdavo nuo savo riksmo. Ją persekiojo vienas ir tas pats sapnas: stipri audra, ji viduryje ežero, o vyriškis ir moteris lenkia jos galvą prie ledinio vandens, mėgindami ją prigirdyti. Kiekvieną kartą ji nubusdavo baisiausiai išsigandusi, dusdama, šlaput šlaputėlė nuo prakaito.

Ji supratimo neturėjo, kas ji tokia, ir nieko neprisiminė iš savo praeities. Kalbėjo ji angliškai, tačiau neprisiminė, kur gimė ir kaip pakliuvo į mažytį karmeličių vienuolyną Graikijoje, kuris ją priglaudė.

Bėgo laikas, ir retkarčiais jos atmintyje blykstelėdavo ir greitai užgesdavo blankūs vaizdiniai, kurių jai nepavykdavo sulaikyti, kad galėtų išsiaiškinti. Tai įvykdavo taip netikėtai, kad užklupdavo ją iš netyčių ir sukeldavo jos sieloje sąmyšį.

Iš pradžių ji klausinėdavo. Vienuolės karmelitės buvo labai geranoriškos jos atžvilgiu, tačiau visos jos buvo davusios tylėjimo įžadą, ir tiktai motinai - vienuolyno vyresniajai, senai ir trapiai seseriai Teresei, buvo leista kalbėti.

- Ar jūs žinote, kas aš?

- Ne, mano vaike, - atsakė sesuo Teresė.

- Kaip aš čia pakliuvau?

- Kalnų papėdėje yra kaimas, kuris vadinasi Janina. Tave surado praeitais metais audros metu ežere. Tu buvai mažytėje valtelėje, kuri nuskendo, bet, šlovė Viešpačiui, dvi mūsų seserys tave pastebėjo, išgelbėjo ir parsivedė į vienuolyną.

- Taip... Bet kur aš buvau ligi tol?

- Atleisk man, mano vaike. Aš nežinau.

Ji niekaip negalėjo nurimti.

- Nejaugi niekas manęs neieškojo? Niekas neklausinėjo:

Sesuo Teresė neigiamai papurtė galvą:

- Niekas.

Iš nuoskaudos jai norėjosi verkti. Ji pamėgino dar kartą:

- O laikraščiai... Juk jie turėjo rašyti apie mano dingimą?

- Kaip tu žinai, mes nepalaikome ryšių su išoriniu pasauliu. Mano vaike, tu turi susitaikyti su mūsų Viešpaties valia. Mes privalome būti Jam dėkingos už Jo malonę: juk tu gyva.

Daugiau jai nieko nepavyko sužinoti. Iš pradžių ji buvo labai silpna, kad pagalvotų apie save, tačiau laikas bėgo, ir jos jėgos pamažėle atsistatė..

Kai ji ganėtinai sustiprėjo, kad galėtų vaikščioti, ji ištisas dienas krapštėsi žydinčiame vienuolyno sode, kupiname karštos šviesos, kurioje skendėjo visa Graikija, ir kur lengvas vėjelis atnešdavo citrinų ir vynuogių aromatą.

Ir nors viskas aplinkui alsavo ramybe ir taika, Ketrina ir toliau blaškėsi. *„Aš pradingau,* - galvojo ji, - *ir niekam tai nerūpi. Kodėl? Galbūt aš ką nors baisaus padariau? Kas aš? Kas aš? Kas aš?..*

Neprašyti vaizdiniai jai nedavė ramybės. Kartą ji staiga nubudo, pamačiusi save kažkokiame kambaryje, o šalia - nuogą vyriškį ją nurenginėjantį. Kas tai buvo? Jos vyras? Vadinasi, ji turėjo vyrą? Bet ji neturėjo sutuoktuvinio žiedo. Apskritai ji neturėjo jokių asmeninių daiktų, išskyrus vienuolės karmelitės drabužius, kuriuos jai davė sesuo Teresė, ir mažytę auksinę segę - išskėstais sparnais paukštį su rubininėmis akimis.

Ji buvo niekas, svetima tarp svetimų. Nebuvo nieko, kas galėtų jai padėti, net psichiatro, kuris būtų jai pasakęs, kad po jos pergyventos sunkios smegenų traumos ji galės išsaugoti sveiką protą, jeigu visiems laikams pamirš savo siaubingą praeitį.

O vaizdiniai lankydavo ją vis dažniau ir dažniau. Jai atrodė, kad netikėtai jos smegenys pavirto milžinišku kry-

žiažodžiu, kurio tušti langeliai nuolat užpildomi. Kartą jai pasivaideno didžiulė studija, pilnutėlė karinėmis uniformomis vilkinčių žmonių. Panašu, jog buvo filmuojama. *„Galbūt aš aktorė?"* Bet ne, ji kažkam vadovavo. Bet kam?

Kareivis padavė jai gėlių puokštę. „Pati susimokėsi už jas", - nusijuokė jis.

Šitas pats žmogus jai vėl prisisapnavo po dviejų naktų. Ji atsisveikino su juo oro uoste. Ji nubudo apsiverkusi, nes jautė, kad netenka jo.

Po šito ji jau negalėjo nurimti. Jos vaizdiniai buvo nepanašūs į paprastus sapnus. Tai buvo jos gyvenimo, jos praeities nuotrupos. *„Aš privalau sužinoti, kuo aš buvau, kas aš esu".*

Ir staiga, vidurnaktį, be įspėjimo, iš pasąmonės gelmių išplaukė vardas: *„Ketrina. Mane vadina Ketrina Aleksander".*

2 SKYRIUS

Atėnai, Graikija

Niekas negalėtų aptikti Konstantino Demirio imperijos nė viename žemėlapyje. Ir vis dėlto jis buvo feodalinės kunigaikštystės valdovas, su kuria dydžiu ir galybe galėjo lygintis tiktai nedaugelis pasaulio šalių. Jis buvo vienas iš dviejų ar trijų pačių turtingiausių žemės rutulio žmonių, ir jo įtaka buvo begalinė. Nors jis ir neturėjo jokio titulo ir oficialaus statuso, jis galėjo nupirkti ir parduoti ministrus pirmininkus, kardinolus, pasiuntinius ir karalius. Savo čiuptuvuose jis laikė dešimtis šalių. Jis mokėjo patikti, turėjo puikų aštrų protą ir buvo dailios išvaizdos - aukštesnis nei vidutinio ūgio, plačiapetis. Jis buvo rusvaveidis, nosis - tipiškai graikiška, akys - kaip tamsios alyvuogės. Tai buvo vanago veidas, grobuonies veidas. Jeigu norėjo, Demiris galėjo būti nepaprastai žavingas. Mokėjo aštuonias kalbas ir buvo puikus pasakotojas. Jis buvo vienos stambiausių paveikslų kolekcijų pasaulyje, keleto lėktuvų ir tuzino katerių, rūmų ir vilų, išmėtytų po visą pasaulį, savininkas. Jis mokėjo vertinti viską, kas gražu, taip pat ir moterų

grožį. Jis turėjo puikaus meilužio reputaciją. Jo romantiški nuotykiai buvo tokie pat įspūdingi, kaip ir finansiniai.

Konstantinas Demiris laikė save patriotu ir tuo didžiavosi. Mėlynai balta Graikijos vėliava visada plevėsavo virš jo vilos Kolonakyje ir virš Psaros - jo nuosavos salos. Tačiau mokesčių jis vis dėlto nemokėjo. Nematė reikalo laikytis taisyklių, kurios privalomos paprastam žmogui. Juk jo gyslomis tekėjo *ichor* - dievų kraujas.

Bemaž kiekvienas, su kuo susitikdavo Demiris, ko nors iš jo norėjo: finansinės verslo paramos, įnašo į labdaros fondą arba tiesiog tos įtakos, kurią darė draugystė su juo. Demiriui patikdavo atspėti, ko iš tikrųjų reikia prašytojui, kadangi tikrasis vizito tikslas būdavo gerai užmaskuotas. Jo analitiškas protas atmesdavo abėcėlines tiesas, todėl jis niekada netikėjo žodžiais ir niekuo nepasitikėjo. Jo devizas buvo toks: „Pažink savo draugus, bet dar geriau pažink savo priešus". Reporteriai, kurie aprašė jo gyvenimą, Demirį pažinojo kaip dosnų ir žavų, puikių manierų aukštuomenės žmogų. Jie net neįtarė, kad už šito patrauklaus fasado slepiasi žmogžudys, negarbingas ir nesąžiningas žmogus, kurio niekas nesustabdys.

Jis niekada nieko nepamiršdavo ir niekada nieko neatleisdavo. Žodis *dikaiosini,* arba teisingumas, dažnai buvo vartojamas kaip žodžio *ekdikisis,* kerštas, sinonimas, ir Demiris buvo apsėstas tiek vieno, tiek ir kito. Jis prisimindavo menkiausią nuoskaudą, ir tie, kas buvo neatsargūs ir sukėlė jo nepasitenkinimą, skaudžiai sumokėdavo. Jie niekada nieko neįtarė, kadangi aštrus Demirio protas kantriai brandino kerštо planus, sugalvodamas gudrias pinkles, ir rezgė voratinklį, į kurį galiausiai pakliūdavo ir kuriame žūdavo visi jo priešai.

Jis mėgavosi, ištisas valandas sugaišdamas įvairioms žabangoms sugalvoti. Jis kruopščiai išstudijuodavo savo aukas, analizuodavo jų charakterį ir įvertindavo jų stipriąsias ypatybes.

kartą pietų metu jis atsitiktinai išgirdo, kaip vienas režisierius jį pavadino „graiku su aliejinėmis akimis". Demi-

ris kantriai sulaukė momento. Po dvejų metų režisierius įdėjo visus savo pinigus į filmą, kuriame svarbiausią vaidmenį turėjo atlikti pasaulyje žinoma aktorė. Kai filmavimas buvo įpusėjęs, Demiris sužavėjo heroję ir įkalbėjo ją mesti filmuotis ir leistis su juo į kelionę jachta.

„Tai bus mūsų medaus mėnuo", - pasakė jis jai.

Ji turėjo savo medaus mėnesį, tačiau vestuvių taip ir nebuvo. Filmavimas buvo nutrauktas, režisierius subankrutavo.

Demiris turėjo numatęs dar keletą žmonių, su kuriais norėjo suvesti sąskaitas, bet skubėti nebuvo reikalo. Jis mėgavosi būsima jų žūtimi, brandindamas ir puoselėdamas jos planus. Naujų priešų jau neatsirado, nes niekas neleido sau prabangos tapti jo priešu. Todėl numatytos aukos buvo tiktai tie, kas anksčiau perėjo jam kelią.

Tačiau Konstantino Demirio *dikaiosini* jausmas buvo dvilypis. Jeigu jis niekada nepamiršdavo nuoskaudos, tai niekada nepamiršdavo ir jam padarytos paslaugos. Vargšas žvejys, kadaise priglaudęs berniuką, netikėtai tapo viso žvejybos laivyno savininku. Prostitutė, maitinusi ir rengusi jį, kai jis neturėjo kuo susimokėti, stebuklingu būdu paveldėjo gyvenamąjį namą. Ji taip ir nesužinojo, kas buvo tas geradarys.

Demiris buvo uosto kroviko sūnus. Be jo, šeimoje dar buvo keturiolika vaikų, ir jiems visada trūko maisto.

Jau ankstyvoje jaunystėje Konstantinas pasižymėjo dalykišku sumanumu. Po pamokų jisai uždarbiaudavo ir šešiolikos metų jau turėjo sutaupęs tiek pinigų, kad su vyresniu partneriu nusipirko maisto produktų krautuvėlę. Prekyba klestėjo, tačiau partneris apmulkino Demirį ir jis liko be grašio kišenėje. Demiriui prireikė dešimties metų, kad atsiskaitytų su šituo žmogumi. Berniukas buvo labai ambicingas. Dažnai jis negalėdavo naktį užmigti, degančiomis akimis žiūrėdamas į tamsą. *„Aš praturtėsiu. Mano vardą žinos visi".* Tiktai tokia lopšinė jį užliūliuodavo. Kaip visa tai įvyks, jis neturėjo nė menkiausio supratimo. Tačiau jis tiksliai žinojo, kad taip bus.

Savo gimimo dieną, kai jam suėjo septyniolika, Demiris atsitiktinai perskaitė straipsnį apie naftos versloves Saudo Arabijoje, ir tarsi stebuklingos durys į ateitį atsivėrė prieš jį.

Jis nuėjo pas tėvą.

- Aš vykstu į Saudo Arabiją. Dirbsiu naftos verslovėse.

- *Too sou!* Tu nieko neišmanai!?

- Nieko, tėve. Bet aš išmoksiu.

Po mėnesio Konstantinas Demiris jau buvo kelyje.

Transkontinentinė korporacija su savo tarnautojais iš kitų šalių paprastai sudarydavo sutartį dvejiems metams. Tačiau Demirio tai nejaudino. Jis ketino pasilikti Saudo Arabijoje tiek, kiek reikės, kad sutaupytų pinigų. Jam vaidenosi puikūs naktiniai nuotykiai, paslaptinga šalis su egzotiškomis moterimis ir tiesiog iš žemės trykštančiais juodojo aukso fontanais. Tai, ką jis pamatė, jį sukrėtė.

Ankstyvą vasaros rytą Demiris atvyko į Fadilį - niūrią stovyklą viduryje dykumos, kur buvo vienintelis išsigimėliškas akmeninis pastatas, apsuptas *barastis* - mažyčių nendrinių lūšnelių. Ten gyveno apie tūkstantį nekvalifikuotų darbininkų, daugiausia vietinių gyventojų. Jų moteris galima buvo sutikti dulkėtose neasfaltuotose gatvelėse, visos nešiojo čadras.

Demiris įėjo į pastatą, kur buvo D.D. Makintairo, kadrų skyriaus viršininko, kabinetas.

Kai jaunuolis įžengė į kabinetą, Makintairas pakėlė galvą:

- Taip. Vadinasi, tave pasamdė?

- Taip, sere.

- Ar kada nors dirbai naftos verslovėse?

Akimirką Demiriui kilo pagunda sumeluoti.

- Ne, sere.

Makintairas nusišypsojo.

- Būk tikras, tau čia patiks. Milijonas mylių ligi artimiausios gyvenvietės, maistas - tikras šlamštas, nė vienos bobos, kurią tu galėtum paliesti, nes priešingu atveju tau nutrauks kiaušinius, ir absoliučiai nėra ką veikti vakarais. Bet pinigai padorūs, teisingai?

- Aš noriu šio to išmokti, - pasakė su įkvėpimu Demiris.

- Taip? Tada kuo greičiau mokykis. Tai musulmonų šalis, vadinasi, jokių išgėrimų. Kiekvienam, kurį pagauna vagiant, nukerta dešiniąją ranką. Kitą kartą - kairiąją. Trečią kartą - koją. Už žmogžudystę čia nukerta galvą.

- Aš nieko neketinu žudyti.

- Truputėlį palauk, - šyptelėjo Makintairas, - juk tu tik ką atvykai.

Gyvenvietė buvo tikras Babilonas, nes čia gyveno žmonės iš įvairių pasaulio šalių ir kiekvienas kalbėjo savo gimtąja kalba. Demiris turėjo nepaprastai gerą klausą, todėl kalbų išmokti jam nebuvo sunku. Čia susirinkusių žmonių uždavinys - nutiesti kelius nesvetingos dykumos centre, pastatyti gyvenamuosius namus, aprūpinti juos elektros energija ir telefonais, pastatyti dirbtuves, pasirūpinti vandens ir produktų tiekimu, įrengti kanalizacijos sistemą, organizuoti medicininę priežiūrą ir sutvarkyti, kaip atrodė jaunajam Demiriui, dar šimtą įvairių dalykų. Dirbti teko, kai termometras rodė daugiau nei 100 laipsnių pagal Farenheitą, kenčiant nuo musių, moskitų, dulkių, karštinės ir dizenterijos. Net čia, dykumoje, egzistavo socialinis susiskirstymas. Aukštesniuosius hierarchijos laiptelius užėmė tie, kurie ieškojo naftos, o pačius žemiausius - statybų darbininkai, kuriuos čia vadino „gūžinėtojais", ir kontoros darbuotojus, žinomus kaip „kelnių zulintojus".

Geologai, ieškotojai, inžinieriai ir chemikai, tai yra žmonės, betarpiškai užsiėmę gręžimu, daugiausia buvo amerikiečiai, kadangi būtent Amerikoje buvo išrastas besisukantis grąžtas ir amerikiečiai geriau mokėjo juo dirbti. Demiris labai stengėsi susidraugauti su jais.

Jis nuolat sukinėjosi aplink gręžėjus ir be paliovos klausinėjo. Jis sugerdavo informaciją, kaip smėlis sugerdavo vandenį. Jis pastebėjo, kad naudojami du skirtingi gręžimo metodai.

Demiris kreipėsi į vieną gręžėjų, dirbusių didžiuliame šimto trisdešimties pėdų aukščio gręžimo bokšte:

- Įdomu, kodėl naudojami du skirtingi gręžimo metodai?

- Vienu atveju, sūneli, mes naudojame lyną, o kitu - sukamąjį gręžimą. Dabar mes pirmenybę teikiame pastarajam. O abu prasideda nuo to paties.

- Argi?

- Žinoma. Ir vienu ir kitu atveju reikalingas štai šitoks bokštas, kad pakeltų įrengimus ir paskui nuleistų juos į gręžinį. - Jis žvilgtelėjo į susidomėjusį jaunuolį. - Galiu lažintis, kad tu nežinai, kodėl jie vadinasi *derrick.*

- Nežinau, sere.

- Taip vadino garsų budelį, kuris gyveno XVII amžiuje.

- Aišku.

- Gręžimas su lynais - labai senas metodas. Šimtus metų juos naudojo kinai įrengdami šulinius. Jie išrausdavo žemėje duobę pjaunamuoju instrumentu, kurį pakeldavo ir nuleisdavo lynu. Dabar vis dėlto aštuoniasdešimt penkis procentus visų gręžinių gręžia rotaciniu būdu. - Jis nusisuko, kad toliau dirbtų savo darbą.

- Atleiskite, o kokia rotacinio būdo esmė?

Meistras vėl atsisuko.

- Na, užuot pramušę žemėje skylę, mes ją tiesiog išgręžiame. Žiūrėk čia. Bokšto centre yra plieninis grąžtas, kurį suka mašina. Specialus prietaisas sugriebia ir suka grąžtą, kuris su to prietaiso pagalba juda žemyn.

- Atrodo labai paprasta, argi ne?

- Iš tikrųjų viskas sudėtingiau. Gręžiant pasirenkama uoliena. Būtina sekti, kad sienelės nebyrėtų, o taip pat išpumpuoti iš gręžinio vandenį ir dujas.

- O grąžtas atbunka nuo gręžimo?

- Suprantama. Tenka ištraukti visą šitą velnio daikčiuką, pakeisti antgalį ir vėl nuleisti grąžtą į gręžinį. O tu, ko gero, nori tapti gręžėju?

- Ne, sere. Aš ketinu įsigyti keletą naftos gręžinių.

- Sveikinu. Dabar jau galiu grįžti prie savo darbo?

Sykį rytą Demiris pastebėjo, kad į gręžinį nuleistas grąžtas užuot judėjęs žemyn, ėmė gręžti aplink, iškeldamas į viršų uolienos gabalus.

- Atleiskite, o ką dabar jūs darote?

Gręžėjas nusibraukė nuo kaktos prakaitą:

- Imame mėginį analizei. Kad nustatytų, ar čia yra naftos.

- Aišku.

Demiris pastebėjo, kad, kai reikalai klostėsi gerai, gręžėjai šaukė vienas kitam: „Suku į dešinę". Tai reiškė, kad jie imasi gręžti naują gręžinį.

Aplinkui buvo daugybė nedidelių skylių, kurių skersmuo kartais būdavo ne didesnis kaip du trys coliai.

- Atleiskite, o šitos kam? - paklausė jaunuolis.

- Tai tiriamieji gręžiniai. Kad sužinotume, kas ten apačioje. Šitaip kompanija sutaupo daug laiko ir pinigų.

- Aišku.

Jaunajam graikui viskas buvo įdomu, ir jis visus užkamavo savo klausinėjimu.

- Atleiskite, o iš kur jūs žinote, kur gręžti?

- Mes turime daugybę geologų - ieškovų, kurie atlieka matavimus ir tiria gręžinių mėginius. Paskui - „lyno rijikai"...

- O kas jie tokie?

- Gręžėjai. Jie...

Konstantinas Demiris dirbo nuo ankstyvo ryto ligi saulėlydžio, tampė gręžimo įrenginius po įkaitusią dykumą, valė įrengimus ir sėdėjo prie sunkvežimių vairo, važinėdamas pro dieną ir naktį liepsnojančius fakelus, - buvo deginamos kenksmingos dujos.

Ponas Makintairas sakė tiesą. Maistas buvo šlykštus, gyvenimo sąlygos dar šlykštesnės, o vakarais visai nebuvo ką veikti. Demiriui visą laiką atrodė, kad jo kūno poros prisigėrusios smėlio. Dykuma priminė gyvą būtybę, nuo kurios niekur negalima pabėgti. Smėlis skverbėsi į lūšną, pro drabužius, į jį patį. Jam atrodė, kad jis kraustosi iš proto. Paskui pasidarė dar blogiau.

Pradėjo pūsti *šemalas*[1]. Kiekvieną dieną, ištisą mėnesį, nuožmus vėjas, kaukdamas ginė smėlio debesis ir, atrodė, išvarys iš proto.

Demiris stebėjo smėlio audras iš savo lūšnos tarpdurio:

- Ar mes ir šiandien dirbsime?

- O kaipgi, velniai rautų... Čia tau ne kurortas.

Visur aplink juos rado naftos. Iš pradžių Abu Chadrijoje, paskui - Katife, paskui - Charade. Todėl darbininkus vertė vis daugiau ir daugiau dirbti.

Atvyko naujokai - geologas anglas su žmona. Henriui Poteriui buvo apie šešiasdešimt, o jo žmonai Sibilei - per trisdešimt. Bet kuriomis kitomis aplinkybėmis Sibilė Poter būtų atrodžiusi negražia storule, nemaloniu, spiegiančiu balsu. Fadilyje ji vyrams atrodė tikra gražuolė. Kadangi Henriui Poteriui beieškant naftos tekdavo ilgai išvažiuoti, jo žmona dažnai likdavo viena.

Jaunajam Demiriui paliepė padėti jai persikelti į naują butą ir įsikurti.

- Man neteko matyti nieko baisesnio kaip šita vieta, - verksmingai skundėsi ji. - Henris amžinai tampo mane po visokias siaubingas vietas, panašias į šitą. Nesuprantu, kodėl aš visa tai pakenčiu.

- Jūsų vyras dirba svarbų darbą, - patikino ją Demiris.

Ji permetė patrauklų jaunuolį vertinančiu žvilgsniu:

- Mano vyras toli gražu atlieka ne visas savo pareigas. Jūs suprantate, apie ką aš kalbu?

Demiris puikiai suprato.

- Ne, mem.

- Kuo jūs vardu?

- Demiris, mem. Konstantinas Demiris.

- O kaip jus vadina draugai?

- Kostu.

- Ką gi, Kostai, aš manau, mes su tavimi susidraugausime. Juk mes su tavimi tikrai nieko bendro neturime su tais svetimaisiais, argi ne?

- Svetimaisiais?

---

1 Šiaurės rytų vėjas, būdingas Persijos įlankai.

- Na, žinai, su tais kitataučiais.

- Aš privalau eiti į darbą, - tarė Demiris.

Kelias savaites Sibilė Poter visą laiką ieškojo priežasties, kad galėtų pasikviesti jaunuolį.

- Henris rytą vėl išvažiavo, - kalbėjo ji jam. - Kažin ko grįžti. - Ir kaprizingai pridūrė: - Geriau daugiau grįžtų namie.

Demiris nežinojo, ką sakyti. Geologas buvo svarbi figūra kompanijos hierarchijoje, ir Demiris visai neketino susipainioti su jo žmona ir rizikuoti savo darbu. Jis dar nežinojo kokiu būdu, tačiau buvo visiškai tikras, kad būtent Sibilės padedamas jis pasieks visko, apie ką svajoja. Ateitis buvo susijusi su nafta, ir jis tvirtai pasiryžo nepražiopsoti savo šanso.

Sykį Sibilė vidurnaktį pasiuntė pakviesti Demirį. Jis atėjo prie namo, kur ji gyveno, ir pasibeldė.

- Įeik. - Sibilė vilkėjo permatomais naktiniais marškiniais, kurie, deja, nieko nepridengė.

- Aš... jūs mane kvietėte, mem?

- Taip, įeik, Kostai. Naktinė lempa nedega.

Demiris atitraukė nuo jos akis ir priėjo prie lempos. Pakėlė ją, apžiūrėjo.

- Čia nėra lemputės... - Jis pajuto, kad ji prisiglaudė prie jo nugaros ir apglėbė rankomis. - Ponia Poter...

Bet ji užčiaupė jam burną bučiniu ir pargriovė ant lovos. Jis liovėsi save kontroliavęs.

Nusiplėšęs nuo savęs drabužius, jis paėmė ją ir išgirdo jos džiugų šūksnį: „Dar! Prašau! Dar! Viešpatie, kaip seniai tai buvo!"

Suvirpėjusi ji suaimanavo:

- Mano brangusis, aš tave myliu.

Demiris gulėjo šalimais ir su siaubu galvojo: *„Ką aš iškrėčiau! Jeigu Poteris sužinos, man galas".*

Sibilė, atrodo, perskaitė jo mintis ir sukrizeno:

- Tai bus mažytė mūsų paslaptis, argi ne, mano džiaugsme?

Jų mažytė paslaptis tęsėsi keletą mėnesių. Atsikratyti Sibilės nebuvo jokios galimybės, o kadangi jos vyras išvyk-

davo kelioms dienoms, Demiris neturėjo jokios priežasties, kad galėtų atsisakyti meilės žaidimų su ja. Negana to, Sibilė Poter aistringai jį įsimylėjo.

- Tu pernelyg dailus šitai varganai vietai, - kalbėjo ji. - Mes su tavimi grįšime į Angliją.

- Mano namai - Graikija.

- Buvo ir praėjo, - pasakė ji, glamonėdama grakštų jo kūną. - Tu grįši su manimi. Aš išsituoksiu su Henriu, ir mudu susituoksime.

Staiga Demiris pajuto, kad jį apima panika:

- Sibile, aš... aš neturiu pinigų. Aš...

Ji pabučiavo jį.

- Tai ne bėda. Aš žinau, mielasis, kaip galima uždirbti.

- Kaip?

Ji atsisėdo lovoje.

- Praeitą naktį Henris man papasakojo, kad tiktai ką aptiko didžiulius naftos telkinius. Tu juk žinai, jis tai moka. Jis dėl to buvo labai susijaudinęs. Parašė ataskaitą ir liepė išsiųsti su rytiniu paštu. Štai aš ją turiu. Nori pažiūrėti?

Demirio širdis sutvaksėjo.

- Taip, aš... norėčiau.

Ji išsirioglino iš lovos ir nukepėstavo prie mažo, visko mačiusio stalelio kambario kampe. Ji paėmė nuo jo didelį standų voką ir, nešina juo, grįžo į lovą.

- Atplėšk!

Demiris dvejojo ne ilgiau kaip sekundę. Jis atplėšė voką ir ištraukė popierius. Iš viso penki puslapiai. Jis permetė juos akimis, o paskui ėmė atidžiai skaityti.

- Ar tai ko nors verta?

- Tai ko nors verta!.. - Tai buvo ataskaita apie naują naftos telkinį galbūt patį turtingiausią per visą naftos gavybos istoriją.

Demiris atsikosėjo.

- Taip... labai galimas dalykas.

- Na, ką aš sakiau? - linksmai pasakė Sibilė. - Dabar mes turime pinigų.

Jis atsiduso:

- Ne taip jau viskas paprasta.

- Kodėl?

- Šita informacija vertinga žmogui, kuris turi pinigų, kad galėtų nusipirkti teisę į šitą žemę, - paaiškino Demiris. Jis pats banko sąskaitoje turėjo tris šimtus dolerių.

- Dėl to nesirūpink. Henris turi pinigų. Aš išrašysiu čekį. Ar penkių tūkstančių dolerių užteks?

Konstantinas Demiris netikėjo savo ausimis.

- Aš... Aš tiesiog nežinau, ką pasakyti.

- Tai mums, brangusis. Dėl mūsų ateities.

Jis atsisėdo lovoje ir pasistengė susikaupti.

- Sibile, kaip tu manai, ar tu gali dar porą dienų ataskaitos neišsiųsti?

- Žinoma, net ligi penktadienio. Brangusis, ar to užteks?

Jis linktelėjo:

- Visiškai.

Už penkis tūkstančius dolerių, paimtų iš Sibilės *(pasiskolintų,* kaip sakė jis pats sau), Konstantinas Demiris įsigijo teisę į žemę aplink spėjamą naftos telkinį. Po kelių mėnesių, kai iš pagrindinio gręžinio ištryško naftos fontanai, Konstantinas Demiris akimirka tapo milijonieriumi.

Jis grąžino Sibilei Poter penkis tūkstančius dolerių, pasiuntė jai naujus naktinius marškinius ir grįžo į Graikiją. Daugiau ji jo niekada nematė.

3 SKYRIUS

Egzistuoja teorija, kad gamtoje niekas neišnyksta be pėdsako. Kiekvienas garsas, kiekvienas kada nors ištartas žodis kažkur egzistuoja laike ir erdvėje ir kada nors gali būti vėl išgirsti.

Kol nebuvo išrastas radijas, ar daug būtų atsiradę žmonių, tikinčių, kad oras aplink mus kupinas muzikos garsų ir balsų iš visų pasaulio kraštų? Kada nors mes išmoksime keliauti laike ir galėsime paklausyti Linkolno kreipimosi Getisberge, išgirsti Šekspyro balsą...

Ketrina Aleksander girdėjo balsus, atsklindančius iš praeities, tačiau jie buvo neaiškūs ir nerišlūs ir tiktai trikdė ją...

„Žinai, Kete, tu nepaprasta mergina. Aš tai pajutau, kai tiktai pamačiau tave...

Viskas baigta. Man reikalinga ištuoka... Aš myliu kitą...

Aš žinau, aš elgiuosi bjauriai... Pasistengsiu viską sutvarkyti...

- Jis mėgino mane nužudyti.

- Kas mėgino tave nužudyti?

- Mano vyras„.

Balsai skambėjo ir toliau. Jie ją kankino. Praeitis pavirto kaleidoskopu paveikslėlių, nepaprastu greičiu šmėsčiojusių jos galvoje.

Vienuolynas, šitas puikus taikus kampelis, staiga jai tapo kalėjimu. *„Aš čia svetima. Bet kur mano vieta?" Ketrina neturėjo nė menkiausio supratimo.*

Nors vienuolyne nebuvo nė vieno veidrodžio, už sodo buvo tvenkinys, kurio veidrodinis paviršius puikiai atspindėjo viską aplinkui. Ketrina rūpestingai jį apeidavo, nes bijojo to, ką galėjo, žvilgtelėjusi į jį pamatyti. Bet šį rytą ji priėjo prie tvenkinio, lėtai atsiklaupė ant kelių ir žvilgtelėjo žemyn. Ji pamatė puikią įdegusią taisyklingų veido bruožų brunetę pilkomis liūdnomis akimis, kupinomis skausmo... Beje, galbūt jai tiktai taip pasirodė. Dar ji pamatė didelę nuolat besišypsančią burną ir šiek tiek užriestą nosį - trisdešimtmetę gražią moterį. Moterį, kuri neturėjo nei praeities, nei ateities. Moterį, pametusią save. *„Man reikalingas kas nors, kas man galėtų padėti,* - pagalvojo Ketrina, - *kas nors, su kuo aš galėčiau pasikalbėti".* Ji nuėjo į sesers Teresės kabinetą.

- Seserie...

- Taip, mano vaike?

- Aš... Man atrodo, kad man verta pasirodyti gydytojui. Galbūt jis galės išsiaiškinti, kas aš.

Sesuo Teresė atidžiai pasižiūrėjo į ją.

- Sėskis, mano vaike.

Ketrina atsisėdo ant kietos kėdės palei seną rašomąjį stalą.

Sesuo Teresė tylutėliai pasakė:

- Mano mieloji, tavo gydytojas - Dievas. Kai Jis manys, jog reikia, tu sužinosi viską, ką Jis panorės, kad tu žinotum. Be to, į vienuolyną pašaliniai neįleidžiami.

Staiga Ketrinos atmintyje iškilo vaizdas: kažkoks vyriškis vienuolyno sode kalbasi su ja, kažką jai perduoda... Tačiau viskas tuojau pat išnyko.

- Aš čia svetima.

- O kurgi tavo vieta?

Čia ir buvo visas reikalas.

- Aš nesu tikra. Aš kažin ko ieškau. Atleiskite man, sesuo, bet aš žinau, kad mano vieta ne čia.

Sesuo Teresė susimąsčiusi ją tyrinėjo.

- Suprantu. Ir kur tu iš čia eisi?

- Nežinau.

- Leisk man pagalvoti, mano vaike. Mes greitai vėl grįšime prie šito pokalbio.

- Dėkoju jums, seserie.

Ketrinai išėjus, sesuo Teresė ilgai sėdėjo, žiūrėdama prieš save. Jai reikėjo nuspręsti. Galiausiai ji paėmė popieriaus lapelį ir plunksnakotį ir ėmė rašyti.

„Gerbiamasis sere, - pradėjo ji. - Atsitiko dalykas, apie kurį aš laikau būtina jums pranešti. Mūsų bendras draugas pasakė man, kad nori palikti vienuolyną. Patarkite man, ką daryti".

Jis perskaitė raštelį ir, atsilošęs į krėslo atkaltę, susimąstė dėl galimų pasekmių. *„Taigi Ketrina Aleksander nori prisikelti iš mirusiųjų. Tuo blogiau jai. Man teks stropiai, labai stropiai jos atsikratyti. Visu pirma reikia ją paimti iš vienuolyno".*

Demiris nusprendė, kad atėjo laikas aplankyti seserį Teresę.

Kitą rytą Konstantinas Demiris įsakė vairuotojui nuvežti jį į Janiną. Sėdėdamas mašinoje, jis galvojo apie Ketriną

Aleksander. Jis prisiminė, kokia ji buvo daili, kai jis pirmą kartą ją pamatė. Protinga, turinti humoro jausmą, visada geros nuotaikos, besidžiaugianti kelione į Graikiją. *„Ji turėjo viską".* - pagalvojo Demiris. Ir tada dievai pradėjo keršyti. Ketrina buvo ištekėjusi už vieno jo lakūnų, ir jų santuoka pavirto tikru pragaru. Tiesiog per keletą dienų ji paseno dešimčia metų ir pavirto stora, nevalyva girtuokle. Demiris atsiduso: *„Kaip gaila!"*

Demiris sėdėjo sesers Teresės kabinete.

- Man labai nemalonu jus trukdyti, - kalbėjo sesuo Teresė, - bet aš nežinau, kur ji gali nuvažiuoti...

- Jūs pasielgėte visiškai teisingai, - patikino ją Demiris. - Ar ji ką nors prisiminė apie save?

Sesuo Teresė neigiamai papurtė galvą:

- Ne. Vargšelė... - Ji priėjo prie lango ir pažiūrėjo į dirbančias sode vienuoles. - Štai ji.

Konstantinas Demiris priėjo prie sesers Teresės ir taip pat pažvelgė pro langą. Jis pamatė trijų vienuolių nugaras. Po kiek laiko viena jų atsigręžė, ir jam užgniaužė kvapą, kai jis pamatė jos veidą. Ji buvo nepaprastai daili. Kur dingo storulė nevaleika!

- Štai ji, viduryje, - pasakė sesuo Teresė.

Demiris linktelėjo:

- Aš matau. *Atsargiai!* Man reikia pagalvoti, - tarė jis. - Aš jums pranešiu.

Konstantinas Demiris turėjo apsispręsti. Tai, kaip atrodė Ketrina, jį apstulbino. Ji tapo visiškai kitokia. *„Niekas jos nepažins",* - pagalvojo jis. Jam atėjo į galvą mintis, tačiau tokia paprasta, kad jis vos nenusikvatojo visu balsu.

Tą patį vakarą jis nusiuntė seseriai Teresei raštelį.

„Tai stebuklas, - pagalvojo Ketrina. - *Išsipildė mano svajonė".* Po vakarinių pamaldų sesuo Teresė užėjo į jos mažutėlaitę celę.

- Mano vaike, aš turiu tau naujieną, - pasakė ji.

- Nejaugi?

Sesuo Teresė rūpestingai parinko žodžius:

- Gerą naujieną. Aš parašiau apie tave mūsų vienuolyno draugui, ir jis išreiškė norą tau padėti.

Ketrina pajuto, kaip stipriau sutvaksėjo jos širdis.

- Padėti? Man?.. Kaip?

- Jis pats apie tai tau pasakys. Jis labai geras ir dosnus žmogus. Jis paims tave iš čia.

Išgirdusi šiuos žodžius Ketrina staiga pajuto, kad šaltis perėjo per širdį. Ji iškeliaus į nepažįstamą pasaulį, apie kurį ji nieko neprisimena. *„Bet kas gi jis, tas geradarys?"*

Kitas dvi naktis Ketrina negalėjo užmigti. Mintys apie tai, kad paliks vienuolyną ir atsidurs akis į akį su nepažįstamu pasauliu, nelauktai ją išgąsdino. Ji jautėsi bejėgė ir pasimetusi. *„Galbūt man geriau nežinoti, kas aš. Viešpatie, prašau Tave, pasirūpink manimi".*

Pirmadienį, septintą valandą ryto, prie vienuolyno privažiavo ištaigingas limuzinas. Visą naktį Ketrina nemiegojo, nes mąstė apie tai, kas jos laukia ateityje.

Sesuo Teresė palydėjo ją ligi vartelių, už kurių jos laukė nežinia.

- Mes melsimės už tave. Prisimink, jei norėsi sugrįžti, čia visada tau atsiras vietos.

- Ačiū, seserie. Aš prisiminsiu.

Tačiau sielos gilumoje Ketrina buvo įsitikinusi, jog niekada daugiau čia negrįš.

Kelionė iš Janinos į Atėnus buvo ilga. Ketriną kamavo patys įvairiausi ir prieštaringiausi jausmai. Nors buvo tiesiog puiku, kad vienuolynas liko praeityje, bet duris atvėrusiame pasaulyje jai vaidenosi kažin kas pikta lemiančio. Ar ji sužinos, kokie siaubingi įvykiai buvo praeityje? Ar tai susiję su jos pasikartojančiu sapnu, kuriame ją kažkas mėgino prigirdyti?

Apie vidurdienį pakeliui pasitaikydavo kaimai, paskui jie įvažiavo į Atėnų priemiestį, o dar po kiek laiko jau buvo

triukšmingo miesto centre. Miestas Ketrinai pasirodė keistas ir netikroviškas, tačiau drauge ir kažkoks pažįstamas. *„Aš čia anksčiau buvau"*, - susijaudinusi pagalvojo Ketrina.

Automobilis važiavo rytų kryptimi, ir po penkiolikos minučių jie privažiavo didžiulę sodybą, išsidėsčiusią ant kalvos. Pravažiavę pro aukštus geležinius vartus, akmeninį vartininko namelį, ilga didingų kiparisų alėja privažiavo baltą vilą, kurią puošė kelios puikios statulos.

Vairuotojas atidarė dureles, ir Ketrina išlipo iš mašinos. Vilos tarpduryje jos laukė vyriškis.

- *Kalimehra.*

Visiškai netikėtai Ketrinos lūpos ištarė šitą graikišką pasveikinimą:

- *Kalimehra.* Jūs... jūs tas žmogus, kuris nutarė man padėti?

- Ką jūs, ne! Ponas Demiris laukia jūsų bibliotekoje.

Demiris... Ji niekada negirdėjo šitos pavardės. Kodėl jis panoro jai padėti?

Ketrina nuėjo paskui vyriškį per milžinišką apskritą holą, kurio sienos buvo papuoštos Vedžvudo[1] keramika, o grindys išklotos rausvuoju Italijos marmuru.

Erdvioje skliautuotoje svetainėje įvairiose vietose buvo pastatyta žemos patogios sofos ir krėslai. Vieną sieną užėmė tamsi mirguliuojanti Gojos drobė. Kai jie priėjo bibliotekos duris, vyriškis sustojo.

- Ponas Demiris jūsų laukia.

Bibliotekos sienos buvo išmuštos medžiu. Išilgai sienų stovėjo lentynos su knygomis, kurių viršeliai buvo odiniai su auksu įspaustomis raidėmis. Už didelio rašomojo stalo sėdėjo vyriškis. Pamatęs Ketriną, jis atsistojo. Jis atidžiai žiūrėjo į ją, stengdamasis nustatyti, pažino ji jį ar ne, tačiau nieko nepastebėjo.

- Sveika atvykusi. Aš - Konstantinas Demiris. O jūs kuo vardu? - Jis stengėsi paklausti visiškai abejingai. *„Ar ji prisimena savo vardą?"*

- Ketrina Aleksander.

---

1 Džozaja Vedžvudas - XVIII a. pabaigos anglų keramikas. - Vert. past.

Jis niekaip nereagavo.

- Sveika atvykusi, Ketrina Aleksander. Prašom sėstis.

Jis pats atsisėdo ant juodos odinės sofos priešais ją. Iš arti ji atrodė dar žavingesnė. *„Stulbinanti moteris,* - pagalvojo Demiris. - *Net su šitais juodais drabužiais. Tiesiog negražu sunaikinti tokį stebuklą. Ką gi, ji bent jau mirs laiminga".*

- Jūs... toks geras, kad sutikote su manimi susitikti, - pasakė Ketrina. - Aš ne visai suprantu, kodėl jūs...

Jis svetingai nusišypsojo:

- Iš tiesų viskas labai paprasta. Aš retkarčiais padedu seseriai Teresei. Vienuolynas labai neturtingas, na, aš ir darau, ką galiu. Kai ji man parašė apie jus ir paprašė padėti, aš atsakiau, jog tik džiaugiuosi.

- Iš jūsų pusės tai labai... - Ji nutilo, nežinodama, kaip tęsti. - Sesuo Teresė turbūt sakė jums, kad aš..., kad aš bemaž nieko neatsimenu?

- Taip, ji kažką panašaus minėjo. - Jis patylėjo ir paskui lyg tarp kitko paklausė: - Vis dėlto jūs ką nors prisimenate?

- Aš prisimenu vardą, bet nežinau, kas aš ir iš kur. Galbūt Atėnuose aš galėsiu surasti ką nors, kas mane pažinojo?

Demiris pajuto netikėtą nerimą. Štai šito jis visai nenorėtų.

- Galimas dalykas, - atsargiai atsakė jis. - Galbūt viską geriau aptarti rytą? Apgailestauju, tačiau šiandien aš turiu numatęs susitikimą. Aš liepiau, kad jums sutvarkytų kambarius. Tikiuosi, jums bus patogu.

- Aš... tiesiog nežinau, kaip jums atsidėkoti.

- Tai nebūtina, - atsakė jis. - Jumis čia pasirūpins. Jauskitės kaip namie.

- Ačiū, pone...

- Draugams aš - Kostas.

Ekonomė nuvedė Ketriną į puikų, šviesių ir švelnių tonų miegamąjį. Ten stovėjo didelė lova su šilkine užuolaida, baltos sofos ir krėslai, antikinio stiliaus stalai ir lempos, ant

sienų kabojo impresionistų paveikslai. Blyškiai žalios užuolaidos saugojo kambarį nuo svilinančios saulės spindulių. Tolumoje matėsi žalsvai melsvos jūros plynė.

- Ponas Demiris liepė, kad čia atneštų drabužių. Jūs galite išsirinkti viską, ko norėsite.

Ketrina pirmą kartą staiga suvokė, kad ji su vienuolės drabužiais.

- Dėkoju jums. - Ji atsisėdo ant minkštos lovos. Jai atrodė, jog visa tai vyksta sapne. Kas šitas nepažįstamasis ir kodėl jis jai toks geras?

Po valandos atvažiavo furgonas su įvairiausiais drabužiais. Į Ketrinos miegamąjį pakvietė stilistę.

- Aš vadinuosi ponia Dimas. Imkime ir žvilgtelėkime, kokius drabužius mums atvežė. Ar jums nesunku nusirengti?

- Aš... atleiskite, ką jūs pasakėte?

- Gal galėtumėte nusirengti? Man sunku įsivaizduoti, kokia jūsų figūra, kai jūs vilkite šituos drabužius.

Kaip seniai jai neteko stovėti nuogai prieš ką nors!

Ketrina ėmė pamažėle nusirenginėti, jausdamasi gana nesmagiai. Kai ji nusirengė, ponia Dimas nužvelgė ją nuo galvos ligi kojų ir aiškiai liko patenkinta.

- Jūsų figūra gera. Manau, kad mes galėsime parinkti jums viską.

Dvi merginos-padėjėjos įnešė į miegamąjį dėžutes su apatiniais baltiniais, palaidinėmis, sijonais ir avalyne.

- Pasirinkite kas patinka, - pasiūlė ponia Dimas, - ir pasimatuokite.

- Aš... visa tai ne pagal mano kišenę, - paprieštaravo Ketrina. - Aš neturiu pinigų.

Stilistė nusijuokė:

- Nemanau, kad būtų kokių nors rūpesčių dėl pinigų. Tuo pasirūpins ponas Demiris.

„Bet kodėl?"

Kai lengvas audinys palietė kūną, ji prisiminė tuos drabužius, kuriais ji kadaise vilkėjo. Tai buvo pačių įmantriausių spalvų šilkas, tvidas, ir medvilnė.

Trys moterys dirbo greitai ir apsukriai, ir po poros valandų Ketrina tapo kelių puikių tualetų savininke. Kupina pačių įvairiausių jausmų ji sėdėjo, nežinodama, ką toliau daryti.

„Aš aprengta nuo galvos ligi kojų, - galvojo ji, - *o eiti neturiu kur".* Beje, eiti buvo kur. Į miestą. Raktas, viso to, kas jai nutiko, paslėptas kažin kur čia, Atėnuose. Tuo ji buvo tikra. Ketrina atsistojo: *„Na ką gi, nepažįstamoji, pamėginsime sužinoti, kas tu".*

Kai Ketrina nulipo laiptais į pagrindinį holą, prie jos priėjo tarnas:

- Ar galiu jums kuo nors padėti, panele?

- Taip. Aš norėčiau nuvažiuoti į miestą. Ar negalėtumėte užsakyti man taksi?

- Tai nebūtina, panele. Jums paskirta mašina. Aš pasakysiu vairuotojui.

Ketrina dvejojo:

- Ačiū. - Ar nesupyks ponas Demiris, jeigu ji nuvažiuos į miestą? Tačiau jis šito jai neuždraudė.

Po kelių minučių ji jau sėdėjo ant užpakalinės „Daimlerio" sėdynės, kuris važiavo į Atėnus.

... Nuo miesto triukšmo ir klegesio bei begalinės griuvėsių ir paminklų virtinės Ketrinai ėmė svaigti galva.

Vairuotojas parodė ranka į priekį ir išdidžiai pasakė:

- Panele, tai Panteonas Akropolio viršukalnėje.

Ketrina žvilgtelėjo į pažįstamą balto marmuro pastatą.

- Išminties deivės Atėnės garbei, - išgirdo ji savo balsą.

Vairuotojas patenkintas nusišypsojo:

- Jūs domitės, panele, graikų istorija?

Ketrinos akyse sužvilgo ašaros.

- Nežinau, - sukuždėjo ji. - Aš nežinau.

Dabar jie važiavo pro griuvėsius.

- Tai antikinis Herodoto teatras. Matote, dalis sienų dar išsilaikė. Kadaise čia tilpo penki tūkstančiai žiūrovų.

- Šeši tūkstančiai du šimtai penkiasdešimt septyni, - tyliai pasakė Ketrina.

Tarp neįkainojamų griuvėsių visur kilo šiuolaikiški viešbučių ir įstaigų pastatai - egzotiškas praeities ir dabarties mišinys. Mašina aplenkė didžiulį parką miesto centre su daugybe spindinčių fontanų. Aplink parką stovėjo dešimtys stalelių po padangtėmis, pritvirtintomis prie žalių ir oranžinių stulpelių.

„Aš visa tai mačiau anksčiau, - galvojo Ketrina, - *ir tada aš buvau laiminga".*

Bemaž kiekviename kvartale buvo atvirų kavinių, o ant kampo siūlė tiktai ką sugautas jūrines pintis. Visur pardavinėjo gėles. Gėlių parduotuvėlės švietė įvairiausiomis spalvomis.

Mašina išvažiavo į Sintagmo aikštę.

Kai jie važiavo pro viešbutį, stovėjusį ant kampo, Ketrina sušuko:

- Prašau sustoti!

Vairuotojas sustojo priešais posūkį. Ketrina pajuto, kad jai sunku kvėpuoti. *„Šitas viešbutis man pažįstamas. Aš čia gyvenau".*

Kai Ketrina prašneko, jos balsas virpėjo.

- Aš norėčiau čia užtrukti. Ar negalėtumėte manęs paimti, sakykime, po dviejų valandų?

- Suprantama, panele. - Vairuotojas paskubomis atidarė jai dureles, ir ji išlipo iš mašinos. Karštas vasariškas oras tvokstelėjo jai į veidą. Kojos drebėjo.

- Ar viskas gerai, panele?

Ji nežinojo, ką atsakyti. Jai susidarė įspūdis, kad ji stovi ant bedugnės krašto, pasirengusi kristi į gąsdinančią nežinią.

Ji ėjo gatve, stebėdamasi žmonių miniomis ir tuo klegesiu, kurį jos kėlė. Po vienuolyno tylos ir ramybės viskas jai atrodė nerealu. Ketrina staiga pastebėjo, kad ji eina į Plaką, senąją Atėnų dalį miesto centre, su jos kreivomis

gatvelėmis ir aplūžinėjusiais, aptrupėjusiais laiptais, vedančiais į mažus namelius, nedidukes kavines ir išbaltintus pusiau sugriuvusius statinius. Ją vedė instinktas. kurio ji nenorėjo tramdyti. Ji jau buvo bepraeinanti taverną ant namo stogo, tačiau staiga sustojo. *„Aš sėdėjau antai už to staliuko. Man padavė valgiaraštį graikų kalba. Mes buvome trise...*

- Ką tu valgysi?

- Jeigu neprieštarauji užsakyk už mane. O tai aš bijau, kad užsisakysiu šeimininką„.

Jie nusijuokė. Tačiau kas buvo jos palydovai?

Prie Ketrinos priėjo šeimininkas:

- Boro na sas voilhiso?

- Ochi efharisto.

„Ar galiu aš jums kuo nors padėti? Ačiū, ne... Iš kur aš tai žinau? Gal aš graikė?"

Ketrina greitai nuėjo toliau. Atrodė, kad ją kažin kas veda. Ji tiksliai žinojo, kur eiti.

Viskas aplinkui buvo jai pažįstama. Ir tuo pačiu metu niekas. *„Dieve mano,* - pagalvojo ji, - *aš einu iš proto. - Man prasidėjo haliucinacijos".* Ji praėjo pro kavinę, kurios iškaboje buvo parašyta: „Treflinkas". Kažin kur jos atminties užkaboriuose iškilo prisiminimai. Čia jai kažin kas atsitiko, kažin kas labai svarbaus. Tačiau būtent kas, ji neprisiminė.

Ji paėjėjo triukšmingomis kreivomis gatvelėmis ir pasuko į kairę, į Vukurestiu gatvę. Čia buvo daugybė brangių parduotuvių. „Aš eidavau čia pirkti". Ji norėjo pereiti gatvę, ir žydras „Sedanas" vos nepartrenkė jos.

Jos atmintyje išplaukė balsas, kuris kalbėjo: *„Graikai taip ir neperėjo prie automobilių. Širdyje jie vis dar jodinėja asilais. Jeigu nori suprasti graikus, neskaityk kelionės vadovų, perskaityk senovines graikų tragedijas. Mus valdo didelės aistros, mes mokame audringai džiaugtis ir giliai liūdėti. Mes neišmokome viso to slėpti, kaip civilizuotieji".*

Kieno tai žodžiai?

Greitai priešais ją einantis brunetas staiga įbedė į ją akis. Jis sulėtino žingsnį, ir iš jo veido buvo matyti, kad jis ją atpažino. Tačiau Ketrina buvo įsitikinusi, kad niekada anksčiau jo nematė. Vis dėlto...

- Sveika. - Jis džiaugėsi ją matydamas.

- Sveikas. - Ketrina atgavo kvapą. - Jūs mane pažįstate?

Vyriškis nusišypsojo:

- Suprantama, aš jus žinau.

Ketrina pajuto, jog širdis sutvaksėjo stipriau. Galų gale ji sužinos tiesą apie savo praeitį. Bet kaip minioje, gatvėje, klausti nepažįstamą žmogų, kas ji tokia?

- Gal galėtume mes... pasikalbėti? - paklausė ji.

- Manau, jog verta.

Ketrina jautė, kaip ją apima panika. Tuojau pat paaiškės, kas ji tokia. Drauge jai buvo ir baisu. *„Gal man neverta žinoti? O jeigu aš esu padariusi ką nors baisaus?"*

Vyriškis nusivedė ją į mažytę atvirą kavinę.

- Aš džiaugiuosi, kad jus sutikau, - tarė jis.

Ketrina nurijo seiles:

- Aš taip pat.

Padavėjas pasodino juos prie staliuko.

- Ką gersite? - paklausė vyriškis.

Ji papurtė galvą:

- Nieko.

Ji taip norėjo iš karto užduoti jam daugybę klausimų. *„Bet nuo ko pradėti?"*

- Jūs puikiai atrodote, - pasakė vyriškis. - Tai likimas. Jūs sutinkate?

- Taip. - Ji vos sulaikė susijaudinimo virpulį. Galiausiai ji pasiryžo.

- Mes... kur mes anksčiau buvome susitikę?

Jis nusišypsojo:

- Argi tai svarbu, *koritsimon?* Paryžiuje, Romoje, zirgų lenktynėse ar vakarėlyje. - Jis pasilenkė ir suspaudė jos ranką. - Aš tokių gražuolių, kaip tu, čia nesutikau. Kiek tu imi?

Kokią akimirką Ketrina žiūrėjo į jį, nesuprasdama, apie ką jis kalba, paskui staigiai pašoko nuo kėdės.

- Ei, koks reikalas? Aš tau sumokėsiu, kiek...

Bet Ketrina jau bėgo gatve. Pasukusi už kampo, ji sulėtino žingsnį ir pravirko dėl patirto pažeminimo.

Preikyje ji pamatė nedidelį restoranėlį ir jo lange iškabą: „MADAM PIRIS - PRANAŠAUTOJA". Ketrina buvo bepraeinanti pro šalį, tačiau stabtelėjo. *„Aš pažįstama su ponia Piris. Aš anksčiau čia esu buvusi".* Širdis ėmė greičiau plakti. Ji pajuto, kad už šitų tamsių durų yra jos paslapties įminimas. Atidariusi duris, ji įžengė vidun. Reikėjo kelių minučių, kad apsiprastų su tamsa, viešpatavusia kambaryje. Tenai, kampe, buvo baras, kurį ji atpažino, ir maždaug dešimt stalų ir kėdžių. Priėjęs prie jos padavėjas kreipėsi graikiškai:

Kalimehra.

- Kalimehra. Pou ineh madam Piris?

- Madam Piris?

Padavėjas parodė į laisvą staliuką kampe. Ketrina nuėjo ten ir atsisėdo. Viskas buvo tiksliai taip, kaip ji prisiminė.

Prie staliuko priėjo juodai apsirengusi, baisiai raukšlėtu veidu, sena moteris.

- Kuo galiu?.. - Ji nutilo, įsižiūrėdama į Ketrinos veidą. - Aš kadaise tave pažinojau, bet tavo veidas... - Iš nuostabos jai atkaro žandikaulis. - Tu grįžai!

- Jūs žinote, kas aš? - viltingai paklausė Ketrina.

Moteris vis žiūrėjo į ją, ir jos akyse atsispindėjo siaubas:

- Ne! Tu numirei! Nešdinkis!

Ketrina negarsiai sudejavo ir pajuto, kad jai piestu stojasi plaukai.

- Labai prašau, aš tiktai...

- Išeikite, ponia Duglas!

- Aš privalau žinoti...

Senė persižegnojo, nusisuko ir dingo.

Akimirką Ketrina sėdėjo virpėdama, paskui išbėgo į gatvę. Ausyse skambėjo senės balsas: *„Ponia Duglas!"*

Ir staiga lyg šliuzas būtų atsivėręs. Netikėtai ją užplūdo ryškūs, spalvingi prisiminimai. *„Aš - ponia Duglas!"* Ji pamatė gražų savo vyro veidą. Ji jį beprotiškai mylėjo, bet atsitiko kažin kas negero. Tačiau kas?

Paskui ji prisiminė, kaip atsipeikėjo klinikoje po mėginimo nusižudyti.

Ji stovėjo gatvėje, bijodama žengti bent žingsnį, kad nesulinktų kojos, ir vienas po kito jos atmintyje iškilo paveikslai.

...Ji daug gėrė, nes Laris ją pametė. Tačiau paskui jis grįžo. Štai jie jos bute, ir Laris sako: „Aš žinau, kad elgiausi bjauriai. Kete, patikėk, aš pasitaisysiu. Aš tave myliu. Niekada jokios kitos aš tikrai nemylėjau. Duok man šansą. Nori, susiorganizuosime sau dar vieną medaus mėnesį? Aš žinau vieną nuostabią vietelę, kur galima nuvažiuoti. Vadinasi Janina".

Paskui prasidėjo košmaras.

Jos atmintyje atgijęs vaizdai buvo siaubingi. Štai ji ir Laris kalno viršūnėje, jie beveik nemato vienas kito tirštame rūke. Laris eina prie jos ištiesęs rankas - jis bando nustumti ją į prarają. Ją išgelbsti nelauktai pasirodę turistai.

Paskui buvo olos.

„Viešbučio tarnautojas papasakojo man, kad čia netoliese yra olos. Visi jaunavedžiai jose apsilanko".

Ir jie nuėjo į olas. Laris nuvedė ją į pačią gilumą ir ten ją paliko.

Ketrina delnais užspaudė ausis, lyg mėgindama nuslopinti šituos baisius prisiminimus.

Ją išgelbėjo ir atvežė į viešbutį, ir gydytojas davė jai raminamųjų. Tačiau vidurnaktį ji nubudo ir išgirdo, kaip Laris ir jo meilužė kalbasi virtuvėje apie jos nužudymą. Jų žodžius retkarčiais užgoždavo vėjo kauksmas.

- Niekas niekada...

- Sakau tau, aš viską padarysiu...

- Neišėjo. Jie nieko negalės...

...dabar, kol ji miega.

Ji prisiminė, kaip bėgo baisios audros metu, o jie persekiojo ją, kaip įlipo į valtį, kurią stiprus vėjas nunešė į vidurį ežero. Valtis ėmė skęsti, ir ji prarado sąmonę.

Eiti nebuvo jėgų, ir Ketrina atsisėdo ant suolelio. Vadinasi, jos naktiniai košmarai buvo tikrovė. Jos vyras ir jo meilužė mėgino ją nužudyti.

Ji prisiminė nepažįstamąjį, kuris aplankė ją vienuolyne veikiai po išsigelbėjimo. Jis davė jai nuostabų auksinį paukštį, išskleistais sparnais ir pasakė: *„Niekas jūsų nepalies. Jūsų priešų nėra gyvų".* Tačiau šito žmogaus veidas vis dar buvo tarsi migloje.

Ketrinai ėmė labai skaudėti galva.

Pagaliau ji atsistojo ir lėtai nuėjo į tą pusę, kur jos turėjo laukti vairuotojas, kad nuvežtų ją pas Konstantiną Demirį. Ten ji bus saugi.

4 SKYRIUS

- Kodėl tu išleidai ją iš namų? - piktai paklausė Konstantinas Demiris.

- Atleiskite, sere, - atsakė liokajus, - tačiau jūs nieko nepasakėte, todėl aš...

Demiris privertė save nurimti.

- Nesvarbu. Galbūt ji veikiai grįš.

- Dar kas nors, sere?

- Ne.

Tarnas išėjo. Demiris priėjo prie lango ir įrėmė žvilgsnį į idealiai prižiūrimą sodą. Buvo pavojinga išleisti Ketriną Aleksander į Atėnų gatves, ten ją galėjo kas nors pažinti. *„Kaip gaila, kad aš negaliu palikti jos gyvos! Tačiau iš pradžių aš turiu atkeršyti. Ir kol aš neatkeršijau, tegul ji gyvena. Panaudosiu ją savo malonumui. Reikės išsiųsti ją toliau, kur jos niekas nepažįsta. Saugiausia bus Londone. Ten ją lengviau sekti. Duosiu jai darbą vienoje savo įstaigų".*

Kai po valandos Ketrina grįžo, Konstantinas Demiris akimirka pajuto, kad ji pasikeitė. Lyg būtų pakilusi kažkokia tamsi užuolaida, ir Ketrina staiga atgijo. Ji vilkėjo baltą šilkinį

kostiumą su balta palaidine, ir Demiris buvo apstulbintas jos išorinio pasikeitimo. *„Nastimi,* - pagalvojo jis. - Seksuali".

- Pone Demiri...

- Kostai.

- Aš... aš dabar žinau, kas aš ir kas atsitiko.

Jo veide niekas nepasikeitė.

- Iš tikrųjų? Sėskitės, mano mieloji, ir viską man papasakokite.

Bet Ketrina buvo taip susijaudinusi, kad nenusėdėjo vietoje. Ji vaikščiojo kilimu pirmyn ir atgal ir padrikai pasakojo.

- Mano vyras ir jo... meilužė bandė mane nužudyti. - Ji nutilo, neramiai žiūrėdama į jį. - Turbūt tai skamba barbariškai. Aš... aš nežinau. Galbūt aš išprotėjau.

- Tęskite, mano mieloji, - švelniai ištarė jis.

- Mane išgelbėjo vienuolės iš vienuolyno. Mano vyras dirbo pas jus, teisingai? - išpoškino ji.

Prieš atsakydamas Demiris padvejojo.

- Taip. - Ką galima jai pasakyti? - Jis buvo vienas mano lakūnų. Todėl aš jaučiuosi atsakingas už jus. Štai tiktai...

Ji pažvelgė jam tiesiai į veidą:

- Bet jūs žinojote, kas aš. Kodėl jūs man ryte nieko nepasakėte?

- Aš bijojau šoko, švelniai atsakė jis. - Man atrodė, kad bus geriau, jeigu jūs pati viską sužinosite.

- Ar jūs žinote, kas atsitiko mano vyrui ir... tai moteriai? Kur jie?

Demiris pažiūrėjo jai į akis:

- Jiems įvykdyta mirties bausmė.

Jis pamatė, kaip baisiai ji išblyško. Netikėtai ji pajuto silpnumą ir, tyliai šūktelėjusi, susmuko į krėslą.

- Aš ne...

- Juos, Ketrina, valstybė nubaudė mirties bausme.

- Bet... kodėl?

- *„Atsargiai. Pavojinga".* Jie juk mėgino jus nužudyti.

Ketrina susiraukė.

- Nesuprantu. Kam reikėjo juos bausti? Aš juk gyva...

- Ketrina, - nutraukė ją Demiris, - graikų įstatymai labai griežti. Ir nuosprendį mes priimame greitai. Juos teisė visuomeninis teismas. Keletas liudytojų teigė, kad jūsų vyras ir Noelė Peidž bandė jus nužudyti. Juos teisė ir nubaudė mirties bausme.

- Tuo sunku patikėti. - Ketrina sėdėjo tartum sustingusi.

- Teismas...

Konstantinas Demiris priėjo prie jos ir uždėjo rankas jai ant pečių.

- Jūs turite išmesti praeitį iš galvos. Jie pamėgino jus nužudyti ir už tai buvo nubausti. - Jis pakeitė temą. - Mes su jumis turime aptarti jūsų ateitį. Ar jūs turite kokių nors planų?

Tačiau ji negirdėjo. *„Laris,* - galvojo ji. - *Gražus, besijuokiantis Lario veidas. Jo rankos, jo balsas..."*

- Ketrina...

Ji žvilgtelėjo į jį:

- Atleiskite?

- Ar jūs kada nors galvojote apie savo ateitį?

- Ne, aš... Nežinau, ką darysiu. Turbūt aš galėčiau likti Atėnuose...

- Ne, - tvirtai pasakė Demiris. - Jūs blogai sugalvojote. Su Atėnais susiję pernelyg daug nemalonių prisiminimų. Manau, jog jums reikia išvažiuoti iš Graikijos.

- Bet aš neturiu kur važiuoti?

- Aš apie tai galvojau, - pasakė Demiris. - Londone aš turiu keletą įstaigų. Jūs juk kadaise dirbote Vašingtone pas žmogų, kurio pavardė Viljamas Freizeris? Prisimenate?

- Viljamas... - Ir nelauktai ji prisiminė.

- Jūs buvote jo padėjėja administracijos reikalams, argi ne?

- Taip, aš...

- Jūs tą patį galite daryti Londone, mano įstaigoje.

Ji dvejojo:

- Nežinau. Aš nenoriu pasirodyti nedėkinga, bet...

- Aš suprantu. Jums atrodo, kad viskas per daug greitai vyksta, - užjaučiamai pasakė Demiris. - Jums reikia laiko, kad pagalvotumėte. Jūs ramiai pavakarieniaukite savo kambaryje, o rytoj mes viską aptarsime.

Mintis jai pasiūlyti pavakarieniauti savo kambaryje jam toptelėjo paskutiniu momentu. Negalima buvo leisti, kad su ja susitiktų žmona.

- Jūs labai rūpestingas, - pasakė Ketrina, - ir dosnus. Šitie drabužiai...

Jis paplekšnojo jai per ranką ir palaikė savąją šiek tiek ilgiau negu reikėjo.

- Nėra už ką dėkoti.

Ji sėdėjo miegamajame stebėdama, kaip įkaitusi saulė leidžiasi į Egėjo jūrą, viską aplinkui nuspalvindama ryškiomis spalvomis. *„Nėra prasmės vėl pergyventi praeitį. Reikia galvoti apie ateitį. Ačiū Dievui, kad yra Konstantinas Demiris".* Jis buvo jos išsigelbėjimas. Kas būtų jai, jeigu ne jis? Ir jis pasiūlė jai darbą Londone. *„Sutikti?"* Jos apmąstymus nutraukė beldimas į duris.

- Panele, jūsų vakarienė.

Ketrinai išėjus iš bibliotekos, Konstantinas Demiris ilgai sėdėjo ir galvojo apie jų pokalbį. Noelė. Tiktai vieną kartą gyvenime Demiris leido sau nekontroliuoti jausmų. Jis aistringai įsimylėjo Noelę Peidž, ir ji tapo jo meiluže. Jis niekada nebuvo sutikęs tokios moters. Ji turėjo gilių žinių meno, muzikos, verslo srityse - praktiškai visur. Noelė niekuo jo nestebino. O drauge ji nuolat jį priblokšdavo. Jis buvo tarsi apsėstas. Ji buvo pati puikiausia ir geidulingiausia moteris iš visų, kurias Demiris kada nors turėjo. Ji atsisakė kino žvaigždės karjeros, kad būtų su juo. Ji buvo jo meiluže, draugas, žmogus, kuriam jis patikėdavo savo paslaptis. Ji pažadino jam jausmus, kurių jis anksčiau nepažino. Jis ja visiškai pasitikėjo, o ji išdavė jį su Lariu Duglu. Už šitą klaidą Noelė sumokėjo gyvybe. Konstantinas Demiris susitarė su valdžia, kad ją palaidotų Psaros kapinėse - jo nuosavoje saloje Egėjo jūroje. Visi kalbėjo apie jo puikų ir sentimentalų gestą. Iš tikrųjų Demiris išsirūpino palaidoti tą kalaitę ten

todėl, kad galėtų nusispjauti ant jos kapo. Savo miegamajame Demiris galvūgalyje turėjo besišypsančios Noelės portretą. Ji žiūrėjo į jį ir šypsojosi. Šypsena, sustingusi amžiams.

Net dabar, kai praėjo jau beveik metai, Demiris negalėjo jos pamiršti - atvira žaizda, kurios negalės užgydyti nė vienas gydytojas.

„Kodėl, Noele, na, kodėl? Aš daviau tau viską. Aš tave mylėjau, kale tu... Aš tave mylėjau. Aš myliu tave".

Ir šitas Laris Duglas. Jis užmokėjo savo gyvybe. Bet Demiriui to buvo maža. Jis sugalvojo kitą kerštą. Idealų. Jis pasismagins su Duglo žmona taip pat, kaip Duglas smaginosi su Noele. O paskui Ketrina keliaus paskui savo vyrą.

- Kostai...

Tai buvo žmonos balsas.

Į biblioteką įėjo Melina.

Konstantinas Demiris buvo vedęs Meliną Lambru, žavią moterį iš senos graikų aristokratų šeimos. Ji buvo aukšto ūgio ir laikėsi karališkai.

- Kostai, kas tai per moteris, kurią aš sutikau hole?

Klausimas užklupo jį netikėtai.

- Kas? A, tai mano verslo partnerio bičiulė. Ji dirbs mano Londono įstaigoje.

- Aš ją mačiau tiktai probėgšmais. Tačiau ji man kažin ką priminė.

- Iš tikrųjų?

- Taip. - Melina neryžtingai nutilo. - Ji man priminė to lakūno, kuris pas tave dirbo, žmoną. Bet juk tai neįmanoma. Jie juk ją nužudė.

- Taip, - sutiko Demiris, - jie ją nužudė.

Jis nenuleido akių nuo nueinančios Melinos. Reikia būti atsargiam. Melina toli gražu nėra kvaila. *„Nereikėjo man jos vesti,* - pagalvojo Demiris. - *Aš padariau didelę klaidą".*

Prieš dešimtį metų įvykusios Melinos Lambru ir Konstantino Demirio vedybos šokiravo aukštuomenės ir verslo sluoksnius nuo Atėnų ligi Rivjeros ir Niūporto. Situacija buvo dar pikantiškesnė, nes prieš mėnesį jaunoji buvo susižiedavusi su visai kitu žmogumi.

Vaikystėje Melina Lambru skaudino savo šeimą nepaprasta savivale. Būdama dešimties metų ji nusprendė tapti jūrininke. Jų šeimai dirbęs vairuotojas pagavo ją uoste, kai bandė įsigauti į laivą, ir gėdingai parvedė namo. Dvylikametė ji bandė pabėgti su keliaujančiu cirku.

Ligi septyniolikos metų Melina pagaliau susitaikė su savo likimu - ji buvo graži, pasakiškai turtinga Michalio Lambru dukra. Laikraščiai su malonumu rašė apie ją. Ji buvo pasakiška būtybė. Visi jos draugai - princai ir princesės. Tačiau kažin kokiu stebuklingu būdu Melina liko nesugadinta. Ji turėjo vienintelį brolį, Spirą, vyresnį už ją dešimčia metų, ir jie dievino vienas kitą. Kai Melinai buvo trylika metų, jų tėvai žuvo laivo katastrofoje, ir po to jos auklėjimu rūpinosi Spiras.

Spiras ją visaip saugojo. Melinos požiūriu, jis čia perlenkė lazdą. O tuo tarpu Melina paaugo ir Spirui prisidėjo rūpesčių: jis kuo rūpestingiausiai išstudijavo visus pretendentus į jos ranką. Ir nė vienas jų neatrodė jam vertas šitos garbės.

- Tu privalai būti atsargi, - nuolat mokė jis Meliną. - Tu - gardus kąsnelis bet kuriam turtingos nuotakos medžiotojui. Tu jauna, turtinga, graži ir kilminga.

- Bravo, mielasis mano broleli. Visa tai mane labai paguos, kai aš numirsiu, būdama sena panelė, aštuoniasdešimties metų.

- Nesirūpink, Melina. Vis vien pasitaikys kas nors tinkamas tau.

Jis vadinosi Vasilis Manas, grafas. Jam buvo per keturiasdešimt, puikiai sekėsi verslas, kilęs iš geros graikų

šeimos. Grafas akimirka įsimylėjo puikiąją Meliną. Ir po kelių savaičių, praėjusių nuo jų pirmojo susitikimo, jai pasipiršo.

- Tiesiog ideali partija, - kalbėjo laimingas Spiras. - Jis tvirtai laikosi ant kojų ir baisiai tave įsimylėjęs.

Melina toli gražu nedžiūgavo:

- Spirai, jis nuobodus. Su manimi jis kalba tiktai apie verslą, ir apie nieką kitą. Man norėtųsi, kad jis būtų šiek tiek romantiškesnis.

Tačiau brolis tvirtai pasakė:

- Santuoka - tai daugiau negu romantika. Tau reikalingas patikimas ir atsidavęs vyras.

Galų gale Meliną įtikino sutikti.

Grafas iš džiaugsmo neteko pusiausvyros.

- Jūs mane padarėte pačiu laimingiausiu žmogumi pasaulyje, - pasakė jis. - Aš ką tik sukūriau naują kompaniją. Pavadinsiu ją „Melina Internešnl".

Jai būtų labiau patikęs tuzinas rožių. Paskyrė vestuvių dieną, išsiuntinėjo tūkstantį kvietimų ir ėmė rengtis vestuvėms.

Kaip tik tuo metu į Melinos gyvenimą įsibrovė Konstantinas Demiris.

Jie susitiko viename iš daugybės vakarėlių, kurie buvo rengiami būsimųjų jaunavedžių garbei.

Juos vieną su kitu supažindino namų šeimininkė:

- Susipažinkite. Melina Lambru - Konstantinas Demiris.

Demiris atidžiai pasižiūrėjo į ją vertinančiu žvilgsniu.

- Ar ilgai jūs su mumis pabūsite? - paklausė jis.

- Atleiskite, kaip jūs pasakėte?

- Be abejo, jūs atsiųsta mums iš dangaus, kad parodytumėte mums, mirtingiesiems, kas yra grožis.

Melina nusijuokė:

- Jūs man meilikaujate, pone Demiri.

Jis papurtė galvą:

- Jums neįmanoma meilikauti. Aš nerandu žodžių, kad galėčiau apsakyti jūsų grožį.

Tuo momentu priėjęs grafas Manas nutraukė jų pokalbį.

Vėlai naktį, prieš užmigdama, Melina galvojo apie Demirį. Suprantama, ji girdėjo apie jį ir anksčiau. Jis buvo turtingas našlys ir turėjo kieto verslininko bei nenuilstančio meilės nuotykių ieškotojo reputaciją. *„Kaip gerai, kad tarp mudviejų nieko nėra"*, - pagalvojo Melina.

Dievai juokėsi.

Kitą rytą po vakarėlio į kambarį, kur pusryčiavo Melina, įėjo liokajus:

- Panele Lambru, jums atgabentas paketas. Jį atvežė pono Demirio vairuotojas.

- Prašom atnešti.

„Taigi Konstantinas Demiris nusprendė apstulbinti mane savo turtingumu. Ką gi, jo laukia nusivylimas. Kad ir kas ten būtų - brangus niekutis, neįkainojamas antikvarinis daiktas... aš tuojau pat grąžinsiu tai jam".

Paketas buvo nedidelis, pailgas, labai gražiai įpakuotas. Degdama smalsumu, Melina išvyniojo paketą. Kortelėje ji perskaitė paprastus žodžius: „Tikiuosi, jums patiks. Konstantinas".

Tai buvo Niko Kazancakio, jos mėgstamiausio rašytojo, romanas *„Toda Raba". „Ir iš kur jis sužinojo?"*

Melina parašė trumpą padėkos raštelį ir pagalvojo: *„Štai ir viskas".*

Kitą rytą vėl buvo atvežtas paketas: šį sykį plokštelė su Delijaus, jos mėgstamo kompozitoriaus, muzika. Kortelėje buvo parašyta: „Galbūt jums bus malonu skaityti *„Toda Raba„* skambant šitai muzikai".

Nuo tos dienos jis kasdien jai ką nors atsiųsdavo: jos mėgstamas gėles, kvepalus, natas, knygas. Konstantinas Demiris pasistengė sužinoti jos skonį, ir, reikėjo prisipažinti, jai patiko jo dėmesys.

Kai Melina paskambino, kad padėkotų jam, Demiris tarė:

- Aš negaliu jums padovanoti nieko, kas iš tikrųjų būtų verta jūsų.

„Kelioms moterims jis sakė šituos žodžius?"

- Ar galėtumėte su manimi papietauti, Melina?

Ji jau buvo beatsisakanti, bet pagalvojo: *„O kas čia gali būti blogo? Jis toks dėmesingas".*

- Su malonumu.

Kai ji pasakė grafui Manui, kad ketina susitikti su Demiriu, tas ėmė prieštarauti:

- Mano brangioji, kam? Mes neturime nieko bendro su šituo siaubingu žmogumi. Kam jums su juo susitikinėti?

- Vasili, jis kiekvieną dieną siunčia man nedideles dovanėles. Aš noriu pasakyti jam, kad jis liautųsi tai daręs. - Vos spėjo Melina ištarti šiuos žodžius, kai pati sau pagalvojo, jog galėjo tai pasakyti ir telefonu.

* * *

Kontantinas Demiris užsakė stalelį prabangiame restorane „Flaka" Panepistimiu gatvėje. Kai Melina atvažiavo, jis jau laukė jos.

- O štai ir jūs. Aš taip bijojau, kad jūs persigalvosite.

- Aš visada padarau tai, ką pažadu.

Jis žvilgtelėjo į ją ir iškilmingai tarė:

- Aš taip pat visada laikausi žodžio. Aš jus vesiu.

Melina, kurią šitie žodžiai ne tik truputį pralinksmino, bet ir supykdė, papurtė galvą:

- Pone Demiri, aš susižadėjusi su kitu žmogumi.

- Manu? - Jis atsainiai mostelėjo ranka. - Jis jums netinka.

- Iš tiesų? Leiskite paklausti, kodėl?

- Aš juo domėjausi. Jo giminėje buvo bepročių, jis serga hemofilija, jo ieško Briuselio policija dėl išprievartavimo, be to, jis bjauriai žaidžia tenisą.

Melina negalėjo susilaikyti nenusijuokusi.

- O jūs?

- Aš nežaidžiu teniso.

- Aišku. Ir todėl aš turiu tekėti už jūsų?

- Ne. Jūs būsite mano žmona todėl, kad aš ketinu padaryti jus pačia laimingiausia moterimi pasaulyje.

- Pone Demiri...

Jis paėmė jos ranką:

- Kostas.

Ji atitraukė ranką.

- Pone Demiri, aš šiandien atėjau čia, kad paprašyčiau jus daugiau man nesiųsti dovanų. Aš daugiau nesirengiu su jumis susitikti.

Jis ilgai ir atidžiai ją stebėjo.

- Aš įsitikinęs, kad iš prigimties jūs nesate žiauri.

- Tikiuosi, kad ne.

Jis nusišypsojo:

- Puiku. Tada jūs nesudaužysite mano širdies.

- Nemanau, kad tai būtų lengva padaryti. Jūsų reputacija kalba atvirkščiai.

- O visa tai baigėsi, kai aš sutikau jus. Aš taip ilgai apie jus svajojau.

Melina nusijuokė.

- Aš kalbu rimtai. Dar jaunystėje aš daug skaičiau apie Lambru šeimą. Jūs buvote tokie turtingi, o aš toks vargšas. Aš neturėjau nieko. Mes vos sudurdavome galus. Tėvas buvo uosto krovikas. Aš turiu keturiolika brolių ir seserų. Mes viską pasiekėme per kovą.

Pati to nenorėdama, ji susigraudino.

- Bet juk dabar jūs turtingas.

- Teisingai. Ir būsiu dar turtingesnis.

- Kas jums padėjo praturtėti?

- Alkis. Aš visada buvau alkanas. Aš ir dabar alkanas.

Iš jo akių ji suprato, kad jis kalba tiesą.

- Kaip... visa tai prasidėjo?

- Jūs iš tikrųjų norite tai žinoti?

- Aš iš tikrųjų noriu tai žinoti, - netikėtai pati sau ištarė Melina.

- Kai man buvo septyniolika metų, aš pradėjau dirbti nedidelėje naftos kompanijoje Artimuosiuose Rytuose. Man nelabai sekėsi. Kartą aš vakarieniavau su jaunu geologu, dirbusiu stambioje naftos kompanijoje. Tą vakarą aš užsisakiau bifšteksą, o jis tik lėkštę sriubos. Aš jį paklausiau, kodėl jis taip pat neužsisako bifštekso, ir išgirdau, kad

jis neturi krūminių dantų, o protezams įsigyti neužtenka pinigų. Aš jam daviau penkiadešimt dolerių naujiems dantims. Po mėnesio jis paskambino man vidurnaktį, kad papasakotų, jog jis ką tik aptiko naftos telkinį. Jis apie tai dar nebuvo papasakojęs savo šeimininkui. Rytą aš pasiskolinau kiek galėjau pinigų ir vakarop įsigijau teisę į žemę aplink naująjį telkinį. Jis pasirodė vienas didžiausių visame pasaulyje.

Melina lyg pakerėta gaudė kiekvieną jo žodį.

- Taip viskas ir prasidėjo. Reikėjo tankerių naftai pervežti, todėl aš juos nupirkau. Paskui naftos perdirbimo įmones. Paskui aviacijos linijas. - Jis gūžtelėjo pečiais. - Taip viskas ėjo toliau.

Tiktai praėjus keleriems metams po vedybų Melina sužinojo, kad istorija apie bifšteksus buvo absoliutus prasimanymas.

Melina Lambru neketino vėl susitikti su Demiriu. Tačiau dėl puikiai suorganizuotų atsitiktinumų jis visada dalyvaudavo tuose pačiuose priėmimuose, lankydavosi tuose pačiuose spektakliuose, labdaringuose baliuose, kaip ir Melina. Ir kiekvieną kartą ji jautė jo neatremiamą magnetizmą. Nors jai buvo nemalonu sau prisipažinti, tačiau Vasilis Manas šalia jo atrodė nuobodus.

Melina Lambru dievino flamandų dailę, ir kai buvo parduodamas Breigelio paveikslas „Medžiotojai ant sniego", ji ketino jį nusipirkti, tačiau nespėjo, nes gavo jį dovanų nuo Demirio.

Meliną stebino, kad jis taip gerai išstudijavo jos pomėgius.

- Aš negaliu priimti iš jūsų tokios brangios dovanos, - paprieštaravo ji.

- O tai visai ne dovana. Jums teks sumokėti: pavakarieniauti šiandien su manimi.

Ir Melina sutiko. Šitas žmogus buvo neatremiamas.

Dar po savaitės Melina nutraukė sužadėtuves su grafu Manu.

Kai Melina apie tai papasakojo broliui, tas neteko žado.

- Bet kodėl? - paklausė Spiras. - Dėl Dievo, kodėl?

- Todėl, kad aš išteku už Konstantino Demirio.

Jis tiesiog įniršo:

- Tu visiškai kuoktelėjai. Tu negali tekėti už Demirio. Jis - pabaisa. Jis tave sunaikins. Jeigu...

- Tu klysti, Spirai. Jis nuostabus. Ir mes vienas kitą mylime. Mes...

- Tai tu jį myli, - aštriai paprieštaravo jis. - Nežinau, ką jis sugalvojo, tačiau su meile tai neturi nieko bendro. Ar tu nežinai kokia jo reputacija moterų atžvilgiu? Jis...

- Visa tai praeitis, Spirai. Aš būsiu jo žmona.

Kad ir ką kalbėjo Spiras, ji savo sprendimo nepakeitė.

Po mėnesio Melina Lambru ir Konstantinas Demiris tapo žmona ir vyru.

Iš pradžių santuoka atrodė ideali, Konstantinas buvo sąmojingas ir dėmesingas. Jis buvo patyręs ir aistringas meilužis ir nuolat lepino Meliną brangiomis dovanomis ir kelionėmis į visokias egzotiškas vietas.

Pirmąją naktį po vestuvių jis pasakė jai:

- Mano pirmoji žmona neturėjo vaikų. Mudu turėsime daugybę sūnų.

- O dukterų nereikia? - pajuokavo Melina.

- Jeigu tu nori. Bet iš pradžių sūnus.

Jis džiūgavo, kai sužinojo, jog Melina nėščia.

- Jis iš manęs paveldės mano imperiją, - pareiškė jis.

Po trijų mėnesių Melina persileido. Konstantino Demirio tuo metu nebuvo namie. Sugrįžęs ir sužinojęs, kas atsitiko, jis įniršo.

- Ką tu padarei? - suriko jis. - Kaip tai galėjo atsitikti?

- Kostai, aš...

- Tu buvai neatsargi.

- Tikrai ne, prisiekiu tau...

Jis giliai atsiduso:

- Tiek to. Kas buvo, tas buvo. Mes turėsime kitą sūnų.

- Aš... aš neturėsiu vaikų. - Ji bijojo pažiūrėti jam į akis.

- Ką tu kalbi?

- Teko daryti operaciją. Aš negalėsiu turėti vaikų.

Akimirką jis apmirė, paskui nusisuko ir, netaręs nė žodžio, išėjo iš kambario.

Nuo tos akimirkos Melinos gyvenimas virto pragaru. Konstantinas Demiris elgėsi taip, lyg jo žmona būtų tyčia nužudžiusi sūnų. Jis ją visiškai ignoravo ir asistavo kitoms moterims.

Melina su tuo būtų dar kaip nors susitaikiusi, jeigu ne tas pažeminimas, kurį ji patyrė, kai jis pabrėžtinai demonstravo savo santykius su kitomis. Nesislėpdamas jis užmegzdavo intrigėles su kino žvaigždėmis, operos dainininkėmis ir savo bičiulių žmonomis. Jis veždavosi savo meilužes į Psarą, vežiojo jas jachta ir viešai su jomis pasirodydavo. Spauda piktdžiugiškai pasakojo apie kiekvieną naują romantišką Konstantino Demirio nuotykį.

Kartą jie vakarieniavo pas garsų bankininką.

- Jūs būtinai turite ateiti su Melina, - pasakė bankininkas. - Aš turiu naują virėją kiną, jis gamina puikius kinietiškus patiekalus.

Tarp svečių buvo daug žinomų žmonių: aktorių, politikų, pramoninkų. Vakarienė tikrai buvo labai nusisekusi. Virėjas išvirė ryklio pelekų sriubą, iškepė krevetes tešloje, pagamino kiaulieną pagal kinų receptą, keptą antį, šonkauliukus, vermišelius su pikantišku padažu ir daug kitokių patiekalų.

Melina sėdėjo šalia šeimininko viename stalo gale, o Demiris - šalia šeimininkės kitame. Iš kitos pusės šalia Demirio sėdėjo puiki jauna kino žvaigždė. Demiris kalbėjo tiktai su ja, nekreipdamas dėmesio į svečius. Meliną pasiekė jų pokalbio nuotrupos.

- Kai jūs baigsite filmuotis, privalote apsilankyti mano jachtoje. Ten jūs galėsite pailsėti. Mes paplaukiosime Dalmatijos pakrantėje...

Melina stengėsi neklausyti, tačiau tai buvo neįmanoma. Demiris visai nesistengė kalbėti tyliau.

- Juk jūs niekada nebuvote Psaros saloje, tiesa? Psara - puiki mažytė salelė, visiškai izoliuota. Jums ten patiks.

Melinai norėjosi paįsti po stalu. Tačiau blogiausia dar buvo prieš akis.

Jie tik ką baigė valgyti šonkauliukus, ir tarnai įnešė sidabrines taures, kad svečiai galėtų nusiplauti rankas.

Kai vieną taurę pastatė priešais kino žvaigždę, Demiris tarė: „O jums jos nereikia", - ir šypsodamasis ėmė lėtai laižyti padažą nuo jos pirštų. Svečiai nusukdavo akis į šalį.

Melina pakilo ir pasisuko į šeimininką: „Atleiksite, aš noriu išeiti. Man... man įsiskaudėjo galva".

Visi čia dalyvaujantys svečiai žiūrėjo jai iš paskos, kai ji ėjo iš valgomojo. Nei tą, nei kitą naktį Demiris nenakvojo namuose.

Kai Spiras sužinojo apie tai, kas įvyko, jis iš įtūžio neteko pusiausvyros.

- Tu tiktai pasakyk, - siautėjo jis, - ir aš nudobsiu šitą kalės vaiką.

- Jis nieko negali su savimi padaryti, - gynė jį Melina, - jau toks jo charakteris.

- Charakteris? Juk jis tiesiog gyvulys! Jį reikia pasodinti už grotų. Kodėl tu su juo neišsituoki?

Melina Demiris pati užduodavo sau šitą klausimą ilgomis vienišės naktimis. Atsakymas visada buvo tas pats: aš myliu jį.

Pusę šešių ryto atsiprašinėdama kambarinė pažadino Ketriną.

- Labas rytas, panele...

Ketrina atmerkė akis ir apsidairė aplink, ne iš karto suvokdama, kur ji yra. Vietoj mažutės celės - prašmatnus miegamasis... Ir vėl plūstelėjo prisiminimai. *„Kelionė į Atėnus... Jūs - Ketrina Duglas... Jiems buvo įvykdyta mirties bausmė..."*

- Panele...

- Taip?

- Ponas Demiris klausia, ar nesutiktumėte papusryčiauti su juo terasoje?

Ketrina žiūrėjo į ją užmiegotomis akimis. Ji niekaip negalėjo užmigti ligi ketvirtos valandos.

- Dėkoju. Pasakykite ponui Demiriui, kad aš tuojau ateisiu.

Po dvidešimties minučių liokajus palydėjo Ketriną į didžiulę terasą su vaizdu į jūrą. Ją juosė neaukšta akmeninė sienelė. Dvidešimčia pėdų žemiau prasidėjo sodas. Demiris jos laukė, sėdėdamas už stalo. Jis įdėmiai apžiūrinėjo Ketriną, kol ji ėjo prie jo. Visa jos išvaizda stulbino kažkokia neįprasta nekaltybe. Visa tai priklausys jam, jis ją turės. Jis įsivaizdavo ją nuogą savo lovoje. Ji padės jam dar kartą atkeršyti Noelei ir Lariui. Demiris atsistojo pasitikdamas Ketriną.

- Labas rytas. Atleiskite, kad taip anksti pažadinau, tačiau po keliolikos minučių aš turiu būti savo įstaigoje, o aš norėčiau su jumis pasikalbėti.

- Suprantama, - atsakė Ketrina.

Ji atsisėdo už balto marmurinio stalo priešais jį, veidu į jūrą. Saulė tik tekėjo, ir jūra spindėjo ankstyvų jos spindulių nužerta.

- Ko jūs norite pusryčiams?

Ji papurtė galvą:

- Aš nenoriu valgyti.

- Tada kavos?

- Ačiū.

Liokajus įpylė kavos į blyškiai oranžinį puoduką.

- Na, Ketrina, - pradėjo Demiris, - ar jūs pagalvojote apie mūsų pokalbį?

Naktį Ketrina tik apie tai ir galvojo. Atėnuose ji neturėjo ką veikti, niekur kitur jos taip pat niekas nelaukė. *„Į vienuolyną aš negrįšiu"*, - prisiekė ji. Konstantino Demirio pasiūlymas dirbti Londone atrodė viliojantis. *„Negana to,* - prisipažino sau Ketrina, - *jis man prie širdies. Galbūt pavyks pradėti naują gyvenimą".*

- Taip, aš pagalvojau, - atsakė Ketrina.

- Ir?

- Aš... man norėtųsi pabandyti.

Konstantinas Demiris neparodė to palengvėjimo, kurį jis pajuto.

- Aš džiaugiuosi. Ar jūs kada nors buvote Londone?

- Ne. Tai yra, nemanau. - *„Kodėl aš tikrai nežinau?"* Jos atmintyje dar buvo daugybė gąsdinančių duobių. *„Ar daug netikėtumų manęs dar laukia?*

- Londonas - vienas iš nedaugelio civilizuotų pasaulio miestų. Aš įsitikinęs, kad jis jums patiks.

Ketrina padvejojusi paklausė:

- Pone Demiri, kodėl jūs manimi taip rūpinatės?

- Na, sakykime, aš jaučiuosi už jus atsakingas. - Jis patylėjo. - Aš supažindinau jūsų vyrą su Noele Peidž.

- A, - lėtai nutęsė Ketrina. Noelė Peidž. Pavardė sukėlė jai drebulį. Šitie du mirė vienas dėl kito. *„Turbūt Laris ją labai mylėjo".*

Ketrina prisivertė užduoti tą klausimą, kuris kankino ją visą naktį.

- O kaip... kokia buvo mirties bausmė?

Demiris truputį patylėjo.

- Juos sušaudė.

- O! - Ji jautė, kaip kulkos sminga į Lario kūną, drasko į gabalus kūną žmogaus, kurį ji kadaise mylėjo. Ji pasigailėjo, kad paklausė.

- Leiskite jums patarti. Negalvokite apie praeitį. Tai sukelia skausmą. Laikykite, kad viskas jums prieš akis.

- Tikriausiai jūs teisus, - neryžtingai pasakė Ketrina. - Aš pamėginsiu.

- Puiku. Vienas mano lėktuvų šiandien skrenda į Londoną. Gal jūs galėtumėte greitai susiruošti?

Ketrina prisiminė keliones su Lariu, jaudinimąsi, susijusį su pasirengimu, daiktų dėjimu ir džiaugsmo nuojautą.

Šį kartą ji skrenda viena, ji praktiškai neturi ką susikrauti.

- Taip, man nereikės daug laiko susiruošimui.

- Puiku. Beje, - pasakė Demiris lyg tarp kitko, - dabar, kai jums grįžo atmintis, galbūt norite ką nors pamatyti iš

savo buvusių bičiulių arba kam nors pranešti, kad viskas gerai?

Vienas vardas iš karto toptelėjo jai: Viljamas Freizeris. Jis buvo vienintelis iš praeities jai likęs žmogus. Tačiau ji žinojo, kad dar nepasirengusi su juo susitikti. *„Kai aš įsikursiu,* - pagalvojo Ketrina, - *kai aš vėl dirbsiu, aš jam pranešiu apie save".*

Konstantinas Demiris stebėjo ją, laukdamas atsakymo.

- Ne, - galiausiai ištarė Ketrina, - nieko.

Jai ir į galvą negalėjo ateiti, kad ji ką tik išgelbėjo Viljamui Freizeriui gyvybę.

- Aš pasirūpinau jūsų pasu. - Jis padavė jai voką. - Čia avansas jūsų būsimojo atlyginimo sąskaita. Dėl gyvenamojo ploto nesirūpinkite. Kompanija turi Londone butą. Jūs galėsite ten gyventi.

Visu tuo buvo sunku patikėti.

- Jūs pernelyg geras.

Jis paėmė jos ranką į savąsias.

- Jūs dar sužinosite, kad aš... - Jis nepabaigė sakinio taip, kaip norėjo jį pabaigti. *(„Aš privalau veikti atsargiai,* - pagalvojo jis. - *Neskubėdamas. Kitaip aš ją išgąsdinsiu".)* - ... kad aš galiu būti labai geru draugu.

- Jūs ir taip labai geras draugas.

Demiris šyptelėjo: *„Luktelėk".*

Dar po dviejų valandų Konstantinas Demiris padėjo Ketrinai atsisėsti ant užpakalinės „Rolsroiso" sėdynės, kuris turėjo ją nuvežti į oro uostą.

- Viso geriausio Londone, - pasakė jis. - Aš jums paskambinsiu.

Vos limuzinas išvažiavo iš kiemo, Konstantinas Demiris jau kalbėjo telefonu su Londonu:

- Ji jau kelyje.

5 SKYRIUS

Iš Elenikono oro uosto lėktuvas turėjo išskristi devintą valandą ryto. Tai buvo „Houker sideli", ir, didžiausiam

Ketrinos nustebimui, ji buvo vienintelė keleivė. Lakūnas, vidutinio amžiaus malonaus veido graikas, kurį vadino Panteliu, įsitikino, kad Ketrina patikimai užsisegusi diržą ir kad jai patogu.

- Pakilsime po kelių minučių,- tarė jis.

- Ačiū.

Ketrina stebėjo, kaip jis įėjo į kabiną, kur jo laukė antrasis pilotas, ir jos širdis ėmė greičiau plakti. *„Šituo lėktuvu skraidė Laris. Galbūt Noelė Peidž sėdėjo šitame pačiame krėsle?"* Staiga Ketrinai pasirodė, kad ji tuoj pat praras sąmonę. Ji užmerkė akis ir giliai įkvėpė. *„Viskas baigta,* - pagalvojo ji. - *Demiris teisus. Visa tai jau praeitis, ir nieko negalima pakeisti".*

Ji išgirdo variklių gaudimą ir atsimerkė. Lėktuvas kilo aukštyn, pasukdamas Londono link. *„Ar dažnai ten skrisdavo Laris? Laris!.." Ji buvo sukrėsta tų mišrių jausmų, kuriuos sukėlė jo vardas. Ir prisiminimų. Puikių ir siaubingų.*

Ėjo 1940 metai. Po metų Amerika įsitraukė į karą. Ji ką tiktai baigė Šiaurės vakarų universitetą ir iš Čikagos persikėlė į Vašingtoną, kur pradėjo dirbti.

Kartą kambario kaimynė pranešė: „Žinai, aš girdėjau, kad yra darbas, kuris galėtų sudominti tave. Viena mergina sakė, kad ji išeina, nes nori grįžti į Teksą. Ji dirba pas Bilį Freizerį. Jis dirba valstybės departamente, užsiima ryšiais su visuomene. Aš tiktai vakar tai išgirdau, tai, jeigu tu iš karto ten nueisi, aplenksi kitas merginas".

Ketrina negaišdama nulėkė ten ir Freizerio priimamajame aptiko dešimties pretenduojančių į šitą darbą. *„Aš neturiu nė mažiausio šanso",* - pagalvojo ji. Tuo momentu kabineto durys atsidarė ir ant slenksčio pasirodė Viljamas Freizeris, aukštas, simpatingas blondinas su kupeta garbanotų plaukų, žilstelėjusių prie smilkinių, įžvalgiomis mėlynomis akimis ir ganėtinai masyvių žandikaulių.

Jis kreipėsi į sekretorę:

- Man reikalingas žurnalas *„Laif".* Trijų ar keturių savaičių senumo. Viršelyje Stalino portretas.

- Aš užsakysiu, pone Freizeri, - atsakė sekretorė.

- Sale, aš dabar kalbu telefonu su sekretoriumi Borachu ir noriu perskaityti jam pastraipą iš šito numerio. Taigi tu turi dvi minutes. - Jis grįžo į kabinetą ir uždarė paskui save duris.

Pretendentės susižvalgė viena su kita ir gūžtelėjo pečiais.

Ketrina stovėjo ir įtemptai galvojo. Paskui apsigręžė ir iššoko iš priimamojo, suspėjusi išgirsti, kaip viena laukusiųjų pasakė: „Puiku. Viena mažiau".

Po trijų minučių Ketrina grįžo nešina senu *„Laif"* žurnalu su Stalino portretu viršelyje ir padavė jį sekretorei. Po penkių minučių Ketriną pakvietė į pono Freizerio kabinetą.

- Salė sakė, kad jūs atnešėte *„Laif„?*

- Taip, sere.

- Nemanau, kad jūsų rankinuke būtų atsitiktinai buvęs trijų savaičių senumo žurnalas.

- Ne, sere.

- Kaip jūs įsigudrinote jį taip greitai gauti?

- Nubėgau į kirpyklą. Kirpyklose ir dar dantų gydytojų priimamuosiuose visada guli seni žurnalai.

- Ar jūs visada taip gerai susivokiate?

- Ne, sere.

- Nieko, mes tai išsiaiškinsime, - tarė Viljamas Freizeris.

Šitaip ji susirado darbą.

Ketrinai patiko dirbti pas Freizerį. Jis buvo turtingas ir mėgstąs bendrauti viengungis, kuris, atrodė, Vašingtone pažinojo visus. Žurnalas *„Taim"* pavadino jį „pačiu pavydėtiniausiu metų viengungiu".

Praėjus šešiems mėnesiams nuo jos darbo pradžios pas Viljamą Freizerį, jie pamilo vienas kitą.

Kai jis atsivedė Ketriną į savo miegamąjį, ji pasakė:

- Aš turiu tau kai ką pasakyti. Aš - skaisti.

Apstulbęs Freizeris pakraipė galvą:

- Neįtikėtina. Ir atsitik tu man, kad susidėjau su vienintele skaisčia mergina Vašingtone.

Kartą Viljamas Freizeris jai pasakė:

- Mus paprašė prižiūrėti filmo apie pašauktinius į karines oro pajėgas sukimą. Jis filmuojamas Holivude. Užsiimk tuo, kol aš nulėksiu į Londoną.

- Aš? Bili, aš net juostos į fotoaparatą nemoku įdėti. Ką aš išmanau apie mokomojo filmo sukimą.

Freizeris nusišypsojo:

- Ne mažiau už kitus. Nesijaudink. Jie turi direktorių, jo pavardė Alanas Bendžaminas. Jie ten ketina filmuoti aktorius.

- Kodėl?

- Turbūt jiems atrodo, kad kareiviai nepakankamai įtikinamai atliks kareivių vaidmenį.

- Iš tikrųjų panašu į armiją.

Ir Ketrina išskrido į Holivudą, kad vadovautų mokomojo filmo sukimui.

Filmavimo aikštelė buvo pilnutėlė masinės scenos dalyvių. Karinė uniforma daugeliui prastai gulėjo.

- Atleiskite, - kreipėsi Ketrina į pro šalį ėjusį žmogų. - Kur galiu rasti poną Alaną Bendžaminą?

- Mažąjį kapralą? - Jis parodė ranka: - Antai jis.

Ketrina atsigręžė ir pamatė nediduką, trapų žmogelį kariška uniforma su kapralo antsiuvais. Jis rėkė ant žmogaus su generolo uniforma.

- Nusišikti man ant to, ką sakė direktorius. Aš tų generolų turiu kaip mėšlo. Man reikalingi eiliniai. - Jis beviltiškai pakėlė į dangų rankas. - Visi nori būti viršininkais, niekas nenori būti indėnu.

- Atleiskite, - įsiterpė Ketrina. - Aš - Ketrina Aleksander.

- Ačiū Dievui! - šūktelėjo mažasis žmogus. - Imkitės reikalo. Aš apskritai nežinau, ką čia veikiu. Aš redagavau komercinį baldų žurnalą Diaboryje už trisdešimt penkis tūkstančius dolerių per metus, kai mane paėmė į ryšių kariuomenę ir pasiuntė rašyti scenarijus mokomiesiems filmams. Aš nieko nesuprantu apie režisūrą! Taigi darykite,

ką norite. - Jis apsisuko ir nuėjo prie išėjimo, palikęs Ketriną vieną.

Prie jos priėjo liesas, žilas vyriškis su megztiniu ir pašaipiai šyptelėjo:

- Gal reikalinga pagalba? -

- Reikalingas stebuklas, - atsakė Ketrina. - Aš čia svarbiausia, tačiau neturiu supratimo, ko iš manęs reikalaujama.

Jis nusišypsojo:

- Sveika atvykusi į Holivudą. Aš - Tomas O'Brainas, režisieriaus padėjėjas.

- Ar manote, kad čia galima ką nors padaryti?

Ji pastebėjo, jog jis vos sulaikė šypseną:

- Galima pamėginti. Aš pastačiau šešis filmus su Biliu Vaileriu. Viskas ne taip blogai, kaip atrodo. Paprasčiausiai reikalinga organizuota pradžia. O šiaip, scenarijus yra, dekoracijos pastatytos.

Ketrina apžvelgė filmavimo aikštelę.

- Kai kuriems uniforma labai prastai guli. Pamėginkime kaip nors pataisyti.

O'Brainas pritariamai linktelėjo:

- Teisingai.

Ketrina ir O'Brainas priėjo prie masinės scenos dalyvių. Filmavimo aikštelėje buvo nepakeliamas klegesys.

- Tyliau, vaikinai, - riktelėjo O'Brainas. - Susipažinkite, tai panelė Aleksander. Ji čia bus viršininkė.

- Prašau išsirikiuoti, - tarė Ketrina, - kad galima būtų jus apžiūrėti.

O'Brainas šiaip taip išrikiavo masinės scenos dalyvius. Ketrina išgirdo juoką ir balsus ir susierzinusi atsigręžė. Vienas uniforma vilkinčių vyrų, stovintis krašte, nekreipdamas į ją jokio dėmesio, plepėjo su kikenančiomis mergužėlėmis, gaudančiomis kiekvieną jo žodį. Vyriškio elgesys supykdė Ketriną.

- Atleiskite, ar nenorite prisidėti prie kitų?

Jis atsigręžė ir tingiai paklausė:

- Ar jūs į mane kreipiatės?

- Taip. Mes norėtume pradėti darbą.

Jis buvo labai dailus - aukštas, grakštus, mėlynai juodais plaukais ir pašėlusiomis tamsiomis akimis. Uniforma gulėjo jam kaip nulieta. Ant pečių matėsi kapitono antsiuvai, o krūtinę puošė įvairiaspalvės juostelės. Ketrina negalėjo atitraukti nuo jų akių.

- Šituos medalius...

- Ką, bose, daro įspūdį? - Jo balsas buvo žemas ir pašaipus.

- Nusisekite jas.

- Kodėl? Norėjau, kad filmas būtų gražesnis.

- Jūs pamiršote viena. Šiandien Amerika nekariauja. Visi pagalvos, kad jūs užsidirbote juos mugėje.

- Jūs teisi, - aprimęs sutiko jis. - Aš apie tai nepagalvojau. Aš dalį jų nusegsiu.

- Visas, - griežtai pasakė Ketrina.

Po rytinio filmavimo, pietų pertraukos metu, jis priėjo prie jos staliuko:

- Na, kaip aš šį rytą? Ar atrodžiau įtikinamai?

Jo manieros ją nervino.

- Jums patinka nešioti uniformą ir flirtuoti su merginomis. O į armiją eiti negalvojate?

Jis atrodė be galo nustebęs:

- Kad mane užmuštų? Tai kvailiams.

Ketrina vos tvardėsi.

- Aš jus niekinu.

- Kodėl?

- Jeigu jūs nesuprantate kodėl, man niekada nepavyks jums to paaiškinti.

- Galbūt pamėginsite? Šiandien vakarieniaujant. Pas jus. Jūs mokate gaminti valgį?

- Nesivarginkite ir negrįžkite į filmavimo aikštelę, - aštriai pasakė Ketrina. - Aš pasakysiu, kad O'Brainas pasiųstų jums čekį už šios dienos darbą. Jūsų pavardė?

- Duglas. Laris Duglas.

Prisiminimai apie įžūlų jauną aktorių graužė Ketriną, bet ji nusprendė kartą ir visiems laikams jį pamiršti. Kažkodėl tai padaryti buvo sunkiau negu nuspręsti.

Ketrina grįžo į Vašingtoną, ir Viljamas Freizeris jai pasakė:

- Aš tavęs pasiilgau. Aš daug galvojau apie tave. Ar tu mane myli

- Labai, Bili.

- Aš tave taip pat myliu... Einam šiandien ir atšvęskime.

Ketrina suprato, kad šiandien vakare jis jai pasipirš.

Jie įėjo į „Džeferson klab", kur rinkosi rinktinė publika. Vakarieniaujant į salė įėjo Laris Duglas vis dar su karine uniforma ir visomis regalijomis. Netikėdama savo akimis, Ketrina pamatė, kaip jis priėjo prie jų staliuko ir pasisveikino, bet ne su ja, o su Freizeriu.

Freizeris atsistojo:

- Kete, susipažink, kapitonas Laris Duglas. Lari, tai panelė Aleksander, Ketrina.

Laris tarnavo karinėse oro pajėgose, buvo grandies vadas. Jį įkalbėjo vadovauti naikintuvų bazei Virdžinijoje, kad paruoštų lakūnus karo veiksmams.

Kaip sename filme, prieš Ketrinos akis pralėkė neseniai buvusios scenos. Ji prisiminė, kaip liepė jam nusisegti apdovanojimų juosteles ir medalius, ką jis su malonumu padarė. Kokia savimi patenkinta ir pasitikinti ji buvo, be to, dar apšaukė jį bailiu. Jai norėjosi pasislėpti po stalu.

Kitą dieną Laris Duglas paskambino jai į įstaigą, tačiau ji atsisakė prieiti prie telefono. Pasibaigus darbo dienai jis laukė jos prie išėjimo. Jis buvo visai be medalių ir juostelių, palikęs tik vyriausiojo leitenanto antsiuvus.

Šypsodamasis jis priėjo prie jos:

- Taip geriau?

Ketrina įsmeigė į jį akis.

- Argi leidžiama nešioti kitokius skiriamuosius ženklus.

- Neturiu supratimo. Aš maniau, kad tai jūsų kompetencijoje.

Ji pažvelgė jam į akis ir suprato, kad pražuvo. Jis turėjo kažin kokios magnetinės jėgos, kuriai neįmanoma buvo atsispirti.

- Ko jūs iš manęs norite?

- Visko. Aš noriu jūsų.

Jie nuvažiavo į jo butą ir mylėjosi. Tai buvo tokia laimė, apie kurios egzistavimą Ketrina ir neįtarė, - fantastiškas suartėjimas, nuo kurio siūbavo kambarys ir visa Visata, užsibaigiantis sukrečiančia ekstaze. Ji gulėjo be jėgų, tylėdama, stipriai glausdama jį prie savęs, trokšdama tik vieno - kad tai tęstųsi amžinai.

Po penkių valandų ji susituokė Merilende.

Dabar lėktuve, pakeliui į Londoną, į naują gyvenimą, Ketrina galvojo: *„Mes buvome tokie laimingi. Kas mums atsitiko ir kada? Romantiniai filmai ir dainos apie meilę įviliojo mus į spąstus, privertę patikėti, kad viskas ir visada gerai baigiasi, kad dar yra blizgančiais šarvais riterių ir kad yra meilė, kuri niekada nepraeina. Mes patikėjome, kad Džeimsas Stiuartas ir Dona Rid iš tikrųjų turėjo „Puikų gyvenimą", mes žinojome, kad Klarkas Geiblas ir Klodeta Kolber bus visuomet drauge, mes liejome ašaras, kai Frederikas Marčas grįžo pas Martą Loj, kad praleistų su ja „Geriausius gyvenimo metus", kad Džoana Fontein surado savo laimę Lorenso Olivjė glėbyje „Rebekoje". „Aš tave mylėsiu visada". Kodėl vyrai viską žino į priekį?! Kaip jie viską apskaičiuoja, gal su sekundmačiu? „Koks okeano gylis?" Ką turėjo galvoje Irvinas Berlingas? Viena pėda? Dvi pėdos? Ir tai „Visam laikui ir dar vienai dienai". Aš išeinu. Duok man skyrybas. „Šitas nuostabus vakaras". Užlipkime į Tcoumerko kalną... „Tu, naktis ir muzika". Viešbučio valdytojas man sakė, kad čia yra olos... (Aš myliu tave), „Todėl, kad aš sentimentalus". Niekas niekada nesužinos... Dabar, kol ji miega. „Mylėk mane". Ir mes klausėmės dainų, žiūrėjome filmus ir galvojome, kad gyvenimas toks ir yra. Aš taip*

tikėjau savo vyru. Ar patikėsiu aš dar kuo nors? Ką aš tokio padariau, kad jis norėjo mane nužudyti?"

- Panele, Aleksander...

Ketrina krūptelėjo ir ne iš karto suprato, kur ji yra. Greta stovėjo lakūnas.

- Mes jau nusileidome. Sveika atvykusi į Londoną.

Oro uoste Ketrinos laukė mašina. Vairuotojas tarė:

- Panele Aleksander, aš pasirūpinsiu jūsų bagažu. Mano vardas Alfredas. Ar jūs norite iš karto važiuoti namo?

„Namo".

- Taip, žinoma.

Ketrina laisvai atsilošė į sėdynę. *„Tiesiog neįmanoma patikėti".* Demiris davė jai lėktuvą ir pasirūpino butu. Arba jis buvo geriausias žmogus pasaulyje, arba... Ji tiesiog negalėjo sugalvoti, koks „arba" dar galėtų būti. *„Jis geriausias žmogus pasaulyje. Aš turiu rasti būdą parodyti jam, kaip aš jam dėkinga".*

Butas Elizabetos gatvėje buvo tiesiog prabangus. Didžiulis holas, puikiai apstatyta svetainė su krištoliniu šviestuvu, biblioteka, virtuvė su gausiu produktų asortimentu, trys gražūs miegamieji ir tarnų kambariai.

Prie durų Ketriną pasitiko maždaug keturiasdešimties metų moteris, su juoda suknele.

- Laba diena, panele Aleksander. Aš - Ana, jūsų ekonomė.

„Na, suprantama. Mano ekonomė". Ketrina jau ėmė reaguoti į tuos stebuklus kaip į privalomą dalyką.

- Laba diena.

Vairuotojas įnešė Ketrinos lagaminus į jos miegamąjį.

- Mašina jūsų žinioje, - tarė jis. - Kai būsite pasirengusi važiuoti į kontorą, pasakykite Anai. Aš jūsų lauksiu.

„Mašina mano žinioje. Savaime suprantama".

- Ačiū.

- Aš iškraustysiu jūsų lagaminus. - pasakė Ana. - Jeigu jums ko nors reikia, tiesiog pasakykite man.

- Nieko ir sugalvoti negaliu, - sąžiningai prisipažino Ketrina.

Kol Ana sukabino drabužius, Ketrina vaikščiojo po butą. Paskui nuėjo į miegamąjį pasižiūrėti į naujus puikius drabužius, kuriuos jai nupirko Demiris ir pagalvojo: *„Panašu į puikios svajonės išsipildymą".* Tai, kas vyksta, jai atrodė nerealu. Viso labo prieš keturiasdešimt aštuonias valandas ji laistė vienuolyno sode gėles. Dabar ji gyvena kaip hercogienė. Įdomu, koks bus jos darbas? *„Aš stengsiuosi. Aš jo nenuvilsiu".* Staiga ji pajuto, kad labai pavargo. Prigulė ant minkštos lovos. *„Minutėlę pailsėsiu",* - nusprendė ji. Ji užsimerkė.

Ji skendo, šaukėsi pagalbos. Laris plaukė prie jos. Bet kai jis buvo jau šalia, jis ėmė ją skandinti. Ir vėl ji buvo tamsioje oloje, skraidė šikšnosparniai, įsikibdavo jai į plaukus, daužė šlapiais sparnais per veidą. Krūptelėjusi Ketrina nubudo ir pagauta siaubo atsisėdo lovoje.

Stengėsi kvėpuoti giliau, kad nusiramintų. *„Užteks,* - pagalvojo ji. - *Viskas praėjo. Tai buvo vakar. O šiandien - tai šiandien. Niekas tavęs nepalies. Niekas. Daugiau niekas".*

Stovėdama prie Ketrinos durų, ekonomė Ana klausėsi šūksnių. Kai jie nutilo, ji dar minutėlę palaukė, nusileido į holą ir surinko Konstantino Demirio numerį.

„Graikijos prekybos korporacijos" kontora buvo įsikūrusi Bondo gatvėje, netoli nuo Pikadilio, sename valstybiniame pastate, kuris prieš daugelį metų buvo pertvarkytas ir pritaikytas įstaigoms. Iš išorės pastatas buvo architektūros šedevras - elegantiškas ir grakštus.

Kai Ketrina atvažiavo į kontorą, visi darbuotojai jos laukė. Keletas žmonių stovėjo prie pat durų.

- Sveika atvykusi, panele Aleksander. - Aš - Evelina Kėj. Tai - Karlas... Takeris... Matjus... Dženė...

Visi vardai ir veidai susiliejo į vieną.

- Jūsų įstaiga laukia jūsų. Leiskite, aš jus palydėsiu.

- Ačiū.

Priimamasis buvo apstatytas skoningai: didžiulė Česterfildo[1] stiliaus sofa, dvi Čipendeilio[2] kėdės ir visur - gobelenai. Jie perėjo ilgą, kilimu išklotą koridorių, pro konferencijų salę, išdailintą medžiu, kurios viduryje stovėjo poliruotas stalas ir aplink jį - oda aptrauktos kėdės.

- Būkite kaip namie.

- Tiesiog nuostabu, - sukuždėjo Ketrina.

Ant rašomojo stalo buvo pamerkta gėlių.

- Nuo pono Demirio.

„Jis apie viską pagalvojo!"

Evelina Kėj, palydėjusi ją ligi kabineto, buvo apkūni, malonaus veido ir ramių manierų vidutinio amžiaus moteris.

- Praeis keletas dienų, kol jūs priprasite, tačiau iš esmės čia nėra nieko sudėtingo. Tai vienas iš Demirio imperijos nervų centrų. Mes koordinuojame iš įvairiose pasaulio šalyse esančių poskyrių gaunamas ataskaitas, ir paskui persiunčiame jas į Atėnus. Aš vadovauju šitai kontorai, o jūs būsite mano padėjėja.

- O! - *„Vadinasi, aš šitos kontoros viršininkės padėjėja".* Ketrina supratimo neturėjo, ką ji turės daryti. Jai atrodė, jog ji pakliuvo į svajonių pasaulį. Asmeniniai lėktuvai, limuzinai, puikus butas su tarnais...

- Vimas Vandinas - mūsų vietinis matematikos genijus. Jis perskaičiuoja visas ataskaitas ir sudaro pagrindinę finansinės analizės schemą. Jo protas dirba greičiau negu bet kuris kompiuteris. Einame į jo kabinetą ir aš jus su juo supažindinsiu.

Jos nuėjo į pačiame holo gale esantį kabinetą. Nepasibeldusi Evelina atidarė duris.

- Vimai, susipažink su naująja mano padėjėja.

Ketrina įėjo į kambarį, bet sustojo prie durų. Vimas Vandinas buvo liesas trisdešimtmetis vyriškis su plaukų uodegėle. Jo burna buvo šiek tiek prasižiojusi. Buka veido išraiška jis žiūrėjo pro langą.

---

1 XVIII a. madingas baldų stilius. - Vert. past.

2 Tomas Čipendeilis, anglų baldų meistras (XVIII a.) - Vert. past.

- Vimai! Vimai! Susipažink su Ketrina Aleksander!

Galiausiai jis atsigręžė:

- Tikras Jekaterinos I vardas buvo Marta Skvaronskaja. Ji buvo tarnaitė, gimė 1683 metais, rusų paimta į nelaisvę, ištekėjo už Petro I ir nuo 1725 ligi 1727 metų buvo Rusijos imperatorė; Jekaterina Didžioji - vokiečių kunigaikščio duktė, gimė 1729 metais ir ištekėjo už Petro, kuris 1761 metais tapo imperatoriumi Petru III. Nužudžiusi jį, pati tapo imperatore. Jai valdant tris kartus dalijo lenkiją ir buvo du karais su Turkija...

Atrodė, jog šitas informacijos srautas - begalinis.

Suglumusi Ketrina daugiau nieko nesumojo pasakyti, kaip tiktai:

- Tai... tai labai įdomu.

Vimas žiūrėjo į ją.

Evelina paaiškino: „Vimas labai drovus su nepažįstamais žmonėmis".

„Drovus? - pagalvojo Ketrina. - *Bet juk jis kvanktelėjęs. Ir tai genijus? Kokį darbą man teks dirbti?"*

Atėnuose, savo kontoroje Šv. Gerondo gatvėje, Konstantinas Demiris kalbėjosi telefonu su Alfredu, skambinusiu iš Londono.

- Tiesiai iš oro uosto aš nuvežiau panelę Aleksander į butą ir, kaip jūs liepėte, pone Demiri, paklausiau, ar ji norėtų kur nors nuvažiuoti, tačiau ji atsisakė.

- Ji apskritai su niekuo nebendravo?

- Ne, sere. Nebent ji paskambino telefonu iš savo miegamojo.

Dėl to Demiris nesijaudino. Ekonomė Ana būtų nedelsdama jam pranešusi. Nusiraminęs jis padėjo ragelį. Ji nebuvo jam betarpiškai pavojinga, tik reikia ją prižiūrėti. Šiame pasaulyje ji buvo vienut vienutėlė. Ji neturėjo į ką kreiptis, išskyrus savo geradarį, Konstantiną Demirį. *„Reikės netrukus nuskristi į Londoną,* - linksmai pagalvojo jis. - *Kuo greičiau, tuo geriau".*

Ketrinai patiko jos naujasis darbas. Kasdien iš įvairiausių pasaulio kraštų atsiųsdavo ataskaitas apie didžiulės Demirio imperijos veiklą. Tarp popierių buvo Indianos plieno liejimo gamyklos sąskaitos už pakrovimą, dokumentai, susiję su automobilių gamyklos Italijoje revizija, Australijoje Demiriui priklausančių laikraščių, aukso kasyklų, draudimo kompanijų važtaraščiai. Ketrina sumavo duomenis ir žiūrėjo, kad informacija pakliūtų Vimui Vandinui. Vimas peržiūrėdavo ataskaitas, perleisdavo visus duomenis per tą stebuklingą kompiuterį - savo galvą, ir praktiškai tuojau pat suskaičiuodavo, kokį pelną gavo kompanija arba kiek prarado.

Ketrinai patiko arčiau pažinti savo bendradarbius, ir ji nesiliovė džiaugusis senojo pastato, kuriame ji dirbo, grožiu.

Kartą ji apie tai pasakė Evelinai, kai buvo ir Vimas. Jis į tai atsakė: „Tai valstybinė muitinė, pastatyta 1721 metais sero Kristoferio Vreno. Po didžiojo Londono gaisro Kristoferis Vrenas perstatė penkiasdešimt bažnyčių, įskaitant Šv. Povilo, Šv. Mykolo ir Šventosios Sužadėtinės bažnyčias. Jis - Karališkosios biržos ir Bakingemo rūmų projektų autorius. Įstaigoms pastatą perdavė 1907 metais, o Antrojo pasaulinio karo metu vyriausybė oficialiai paskelbė jį slėptuve antskrydžių metu".

Slėptuvė nuo bombų buvo didžiulis kambarys, į kurį buvo galima įeiti pro sunkias geležines duris iš rūsio. Ketrina apsilankė šitame kambaryje ir pagalvojo apie britus, kurie, senas ir mažas, slėpėsi čia nuo hitlerininkų bombardavimo.

Pats rūsys buvo milžiniškas, nusitęsęs per visą pastato ilgį. Ten buvo visą pastatą šildanti katilinė su telefonais ir kitokiais įrengimais. Jau keletą kartų Ketrinai teko lydėti remontininkus į rūsį, nes gedo virintuvas. Kiekvienas jų, truputį pasikrapštę prie virintuvo, sakydavo, jog sutvarkytas ir išeidavo.

- Jis taip pavojingai atrodo, - kartą pasakė Ketrina. - Ar jis nesusprogs?

- Kad jums liežuvis nušaštų, panele! Žinoma, ne. Apsauginį vožtuvą matote? Vadinasi, jeigu virintuvas perkaista, šitas vožtuvas išleidžia atliekamus garus, ir baigtas kriukis. Jokių bėdų.

Po darbo jos laukė Londonas su gausybe puikių teatro, baleto ir muzikinių spektaklių. Dar ten yra tokių įdomių knygų, kaip tie, kurie priklausė Hatčardui ir Foilui, ir dešimtys muziejų, mažų senienų parduotuvių ir restoranų. Ketrina lankėsi litografijų dirbtuvėse, ėjo apsipirkti pas Hardosą, Fortnumą, Masoną ir Spenserį, o sekmadieniais gėrė arbatą viešbutyje „Savoj".

Retkarčiais neprašytos mintys ateidavo jai į galvą. Labai daug kas jai priminė Larį. Balsas... frazė... odekolono kvapas... daina. *„Ne. Su praeitimi - baigta. Dabar svarbiausia - ateitis".* Kiekvieną dieną ji darėsi vis stipresnė.

Ketrina ir Evelina Kėj susidraugavo ir dažnai drauge leisdavo laiką. Kartą sekmadienį jos nuėjo į dailės parodą Temzės pakrantėje. Dešimtys dailininkų, jaunų ir senų, demonstravo savo paveikslus. Visiems jiems buvo būdingas vienas dalykas - jie buvo nevykėliai, neturintys galimybės eksponuotis paveikslų galerijose. Paveikslai buvo tiesiog siaubingi, Ketrina iš gailesčio nusipirko vieną.

- Kur jūs jį pakabinsite? - paklausė Evelina.

- Katilinėje, - atsakė Ketrina.

Dažnai, vaikščiodamos Londono gatvėmis, jos matydavo dailininkus, spalvotomis kreidelėmis piešiančius tiesiog ant panelių. Kurie ne kurie darbai stulbino. Praeiviai sustodavo pasigėrėti ir mesdavo dailininkams monetas. Sykį dieną, grįždama po pietų, Ketrina sustojo pasižiūrėti, kaip senukas kreida piešė puikų peizažą. Jis jau buvo jį bebaigiąs, kai užėjo lietus. Senukas stovėjo ir žiūrėjo, kaip lietus nuplauna jo paveikslą. *„Visai kaip mano praėjusį gyvenimą",* - pagalvojo Ketrina.

Kartą Evelina pasiūlė Ketrinai nuvažiuoti į prekyvietę. *„Labai įdomi vieta",* - pagalvojo ji.

Reginys iš tiesų buvo įspūdingas. Ten buvo ir restoranėlis „Tidi Dolz", pirmą kartą atidarytas prieš tris šimtus metų, žurnalų kioskas, moterų kirpykla, kepykla, antikvarinėmis knygomis prekiaujančios parduotuvės, ir keletas dviejų ir trijų aukštų gyvenamųjų namų.

Ant pašto dėžučių pritvirtintos lentelės atrodė labai senos. Ant vienos buvo užrašyta: „Elena", o apačioje - „Prancūziškos pamokos". Ant kitos - „Rožė", o po vardu - „Čia mokoma graikiškai".

- Ar čia gyvena mokytojai?

Evelina garsiai nusijuokė: „Tam tikra prasme - taip. Tiktai dalykų, kurių moko šitos merginos, neverta įtraukti į mokyklines programas".

Pamačiusi, kad Ketrina paraudo, Evelina nusikvatojo dar garsiau.

Daugiausia laiko Ketrina praleisdavo viena, tačiau ji tiek daug dirbo, kad nuobodžiauti nebuvo kada. Ji išnaudojo visą likusį laiką, lyg norėdama atsigriebti už tai, kas buvo iš jos pavogta. Ji nenorėjo galvoti nei apie praeitį, nei apie ateitį. Ji aplankė Vindzoro pilį ir Kenterberį su jo puikia bažnyčia, o taip pat Hempton Kortą. Laisvomis dienomis ji išvažiuodavo už miesto, apsistodavo mažuose viešbutėliuose ir daug vaikščiojo.

„Aš gyvenu, - galvojo ji. - *Niekas negimsta laimingas. Kiekvienas savo laimės kalvis. Aš išlikau gyva. Aš jauna ir sveika, ir viskas man dar prieš akis„.*

Pirmadienį ji grįždavo į kontorą pas Eveliną, merginas ir Vimą Vandiną.

Vimas Vandinas jai buvo mįslė.

Ketrinai niekada neteko sutikti į jį bent truputį panašaus žmogaus. Kontoroje dirbo dvidešimt žmonių, ir Vimas Vandinas, be jokio skaičiuotuvo žinojo, kiek kam priskaityti, kiek išskaityti ir koks kiekvieno darbuotojo draudimo numeris. Nors kompanijos raštvedyba buvo gerai tvarkoma, jis visus duomenis, susijusius su kompanija, laikė galvoje.

Jis žinojo kiek piniginių įplaukų gavo kiekvienas poskyris, ir daugiau tai ar mažiau negu tais pačiais mėnesiais

prieš penkerius metus, kai jis pradėjo dirbti kompanijos kontoroje.

Vimas Vandinas prisiminė viską, ką kada nors skaitė ar girdėjo. Jo žinių apimtis buvo pritrenkianti. Pats paprasčiausias jam užduotas klausimas sukeldavo informacijos srautą. Tačiau jis labai sunkiai susidraugaudavo su žmonėmis.

Ketrina apie jį klausinėjo Eveliną.

- Aš visai nesuprantu Vimo.

- Vimas - ekscentriškas, - paaiškino Evelina. - Reikia priimti jį tokį, koks jis yra. Jo niekas, išskyrus skaičius, daugiau nedomina. Nemanau, kad jis skirtų dėmesio žmonėms.

- Jis turi draugų?

- Ne.

- O pasimatymų? Su merginomis.

- Ne.

Ketrinai atrodė, kad Vimas labai vienišas, ir todėl jautė jam giminiškus jausmus.

Ketrina nesiliovė stebėjusis, kiek Vimas visko žino. Sykį jai ėmė skaudėti ausį.

Vimas niūriai pasakė:

- Orai blogi. Geriau nueik pas gydytoją.

- Ačiū, Vimai. Aš...

- Ausį sudaro ausies kaušelis, išorinė klausomoji landa, būgnelis, būgninė ertmė, keletas kaulelių - plaktukas, priekalas ir kilpa, pusrutuliniai kanalai, prieangis, prieangio langelis, ir ausies trimitas. - Ir nuėjo.

Kartą Ketrina ir Evelina pakvietė Vimą papietauti su jomis mažame vietos restoranėlyje. Restorano gilumoje buvo patalpa, kur lankytojai linksminosi mėtydami strėlęs.

- Vimai, ar tu domiesi sportu? - paklausė Ketrina. - Ar kada nors žiūrėjai beisbolo rungtynes?

- Beisbolas, - atsakė Vimas. - Beisbolo kamuoliukas turi devynių su puse colių spindulį. Padarytas iš siūlų, suvyniotų

ant kieto guminio korpuso. Iš viršaus aptrauktas balta oda. Lazda paprastai daroma iš uosio, jos skersmuo ne didesnis kaip 2,75 colio ir ne ilgesnė kaip keturiasdešimt du coliai.

„Jis žino visus statistinius duomenis, - pagalvojo Ketrina, - *bet ar jis gali pajusti malonumą dalyvaudamas žaidime?"*

- Ar tu kada nors žaidei kokius nors sportinius žaidimus? Pavyzdžiui, krepšinį?

- Krepšiniui žaisti reikalinga medinė arba betoninė danga. Kamuolys yra odinis, trisdešimt dviejų colių skersmens. Guminė kamera viduje pripučiama esant trylikos atmosferų slėgiui. Jis sveria nuo dvidešimties ligi dvidešimt penkių uncijų[1] Išrastas 1891 metais Džeimso Naismito.

Kitokio atsakymo Ketrina nesulaukė.

Kartais Vimo elgesys žmonėse buvo ne itin geras. Sykį sekmadienį Ketrina ir Evelina pakvietė Vimą vykti drauge į Meidenedą. Ten jie užėjo papietauti. Tavernoje prie staliuko priėjo padavėjas:

- Šiandien pas mus moliuskai.

Ketrina pasisuko į Vimą:

- Ar tu mėgsti moliuskus?

Vimas atsakė:

- Moliuskai būna ilgi, apskriti, aštrūs, gožiniai, vienalyčiai ir kraujingi.

Padavėjas žiūrėjo į jį net prasižiojęs:

- Sere, nenorite užsisakyti?

- Negaliu pakęsti moliuskų, - atžariai atsakė Vimas.

Ketrinai patiko visi, su kuriais ji dirbo, tačiau Vimas buvo kažkas ypatinga. Jo protas peržengė visas įmanomas ribas, tačiau kartu jis buvo pasinėręs savo mintyse ir vienišas.

Kartą Ketrina pasakė Evelinai:

- Argi Vimas negali gyventi kaip visi? Įsimylėti, vesti?

Evelina atsiduso:

---

1 Uncija - 28,35 g. - *Vert. past.*

- Aš tau jau sakiau. Jis neturi jausmų. Jis niekada prie nieko tikrai neprisiriš.

Tačiau Ketrina netikėjo, jog tai įmanoma. Porą kartų ji pastebėjo Vimo akyse simpatijos, juoko kibirkštėles, ir ji panoro išvilioti jį iš kiauto, padėti jam. Bet galbūt jai tiesiog pasirodė?

Vienąkart visi kontoros darbuotojai gavo pakvietimus į labdaringą pobūvį viešbutyje „Savoj".

Ketrina įėjo į Vimo kabinetą:

- Vimai, ar tu moki šokti?

Jis žvilgtelėjo į ją:

- Fokstroto ritmas - pusantro takto. Vyriškis pradeda kaire koja ir žengia du žingsnius į priekį. Moteris pradeda dešine koja ir žengia du žingsnius atgal. Po dviejų lėtų žingsnių seka greitas žingsnis į šoną stačiu kampu lėtų žingsnių atžvilgiu. Pasvirimas - vyriškis žengia į priekį kaire koja, ir lėtai pasvyra, paskui lėtai žengia žingsnį dešine koja. Paskui žengia žingsnį kaire koja į kairiąją pusę. Paskui, taip pat greitai, pritraukia dešinę koją prie kairės kojos.

Ketrina nežinojo ką sakyti. *„Jis žino visus teisingus žodžius, bet nesupranta, ką jie reiškia".*

Paskambino Konstantinas Demiris. Buvo jau vėlu, ir Ketrina ketino gulti.

- Tikiuosi, nesutrukdžiau. Tai Kostas.

- Ne, ką jūs. - Jai buvo malonu girdėti jo balsą. Jai trūko pokalbių su juo, jo patarimų. Galų gale jis buvo vienintelis, kas žinojo jos praeitį. Jis jai atrodė esąs senas draugas.

- Aš galvojau apie jus, Ketrina. Bijau, kad Londonas jums gali atrodyti nuobodus. Jūs juk ten nieko nepažįstate.

- Man iš tikrųjų kartais būna vieniša, - prisipažino ji. - Bet aš susidoroju. Aš visą laiką prisimenu, ką jūs sakėte: pamiršk praeitį, gyvenk dėl ateities.

- Visiškai teisingai. Beje, apie ateitį. Rytoj aš būsiu Londone. Norėčiau pakviesti jus vakarienės.

- Labai džiaugsiuosi, - atsiliepė Ketrina. Ji nekantriai lauks susitikimo. Ji turės galimybę išreikšti jam savo dėkingumą.

Padėjęs ragelį, Konstantinas Demiris nusišypsojo sau: *persekiojimas prasidėjo.*

Jie pavakarieniavo „Ritce". Nors restorano salė išsiskyrė prašmatnumu, o maistas buvo puikus, Ketrina beveik į nieką nekreipė dėmesio, išskyrus priešais ją sėdintį vyriškį. Ji tiek daug turi jam pasakyti.

- Jūsų kontoros darbuotojai - puikūs žmonės, - tarė ji. - Vimas tiesiog pritrenkiantis. Man niekada neteko sutikti žmogaus, kuris galėtų...

Tačiau Demiris jos nesiklausė. Jis žiūrėjo į ją ir galvojo, kokia ji puiki ir pažeidžiama. *„Man nereikia jos skubinti,* - nusprendė jis. - *Žaisiu šitą žaidimą neskubėdamas, kad pasimėgaučiau pergale. Skiriu tai tau, Noele, ir tavo meilužiui".*

- Ar jūs ilgai būsite Londone? - tuo metu paklausė Ketrina.

- Dieną ar dvi. Yra reikalų. - Tai buvo tiesa.

Tačiau jis žinojo, kad visus reikalus galima buvo sutvarkyti telefonu. Ne, į Londoną jis atskrido, kad kaip nors suartėtų su Ketrina, padarytų ją emociškai nuo savęs priklausomą. Jis pasilenkė prie jos:

- Ketrina, ar aš kada nors jums pasakojau apie tuos laikus, kai aš dirbau naftos verslovėse Saudo Arabijoje?..

Demiris pakvietė Ketriną vakarienės ir kitą vakarą.

- Evelina man pasakojo, kad jūs puikiai dirbate. Aš jums padidinsiu atlyginimą.

- Jūs ir taip labai geras, - paprieštaravo Ketrina. - Aš...

Demiris pažvelgė jai į akis.

- Jūs ir įsivaizduoti negalite, koks geras aš galiu būti.

Ketrina pasijuto nesmagiai. *„Jis tiesiog labai geras,* - galvojo ji. - *Aš neturiu nieko sau įsikalbėti".*

Kitą dieną Demiris rengėsi išskristi.

- Ketrina, gal norite palydėti mane į oro uostą?

- Žinoma.

Jis Ketrinai atrodė toks puikus, kad tiesiog kvapą gniaužė. Jis buvo sąmojingas ir šaunus, ir jo dėmesys jai patiko.

Oro uoste Demiris pabučiavo Ketriną į skruostą:

- Džiaugiuosi, kad mums pavyko pabūti drauge, Ketrina.

- Aš taip pat. Ačiū, Kostai.

Ji palaukė, kol pakils lėktuvas. *„Jis toks nepaprastas,* - pasakė ji sau. - *Man jo labai truks".*

6 SKYRIUS

Visi stebėjosi tais aiškiai draugiškais santykiais, kurie egzistavo tarp Konstantino Demiro ir jo svainio Spiro Lambru.

Spiras Lambru buvo bemaž taip pat turtingas ir galingas, kaip ir Demiras. Jeigu Demiras valdė patį didžiausią krovininį laivyną pasaulyje, tai Spiro Lambru laivynas buvo antrasis pagal dydį. Konstantinas Demiris kontroliavo keletą laikraščių ir aviacijos linijų, naftos verslovių, plieno liejimo gamyklų ir aukso kasyklų, o Spiras Lambru turėjo draudimo kompanijų, bankų, daugybę nekilnojamojo turto ir chemijos gamyklų. Jie darė taikių varžovų, negana to, bičiulių įspūdį.

- Na, argi nenuostabu, - kalbėjo žmonės, - kad du tokie galingi žmonės - dideli draugai?

Iš tikrųjų jie buvo nesutaikomi varžovai ir niekino vienas kitą. Vos spėjo Spiras Lambru nusipirkti šimto pėdų jachtą, kai Demiris nuleido į vandenį šimto penkiasdešimties pėdų jachtą, su keturiais dyzeliniais varikliais, trylikos žmonių komanda, dviem greitaisiais kateriais ir gėlo vandens baseinu.

Vos Spiro Lambru laivynas padidėjo ligi dvidešimties tankerių, kai Konstantinas Demiris savo laivyną padidino

ligi dvidešimt trijų tankerių. Kai Spiras Lambru nusipirko keletą lenktyninių žirgų, veikiai Demiris nusipirko visą arklidę, kad jo žirgai varžytųsi su Spiro Lambru žirgais lenktynėse, kur jis dažniausiai ir laimėdavo.

Jie dažnai susitikdavo, kadangi abu buvo tų pačių labdaros komitetų nariais, posėdžiavo tose pačiose valdybose. Susitikdavo jie ir šeimyniškai.

Jie buvo absoliučiai priešingi pagal temperamentą. Jeigu Konstantinas Demiras gimė neturtingoje šeimoje ir pats prasiskynė sau kelią į viršų, Spiras Lambru aristokratas buvo iš prigimties. Jis buvo aukštas ir elegantiškas, visada nepriekaištingai apsirengęs, puikių manierų. Seniausias jo protėvis buvo Otas iš Bavarijos, kuris kadaise valdė Graikiją. Ankstyvųjų politinių sukilimų Graikijoje metu, keliems žmonėms, priklausiusiems oligarchijai, pavyko susikrauti turtą prekiaujant, vežant krovinius jūra, pardavinėjant žemes. Vienas tokių žmonių buvo Spiro Lambru tėvas, ir Spiras paveldėjo jo imperiją.

Ilgus metus Spiras Lambru ir Konstantinas Demiris dangstėsi draugingumu. Iš tikrųjų stengėsi sunaikinti vienas kitą. Demirį skatino išgyvenimo instinktas, o Lambru norėjo atkeršyti savo svainiui už bjaurų elgesį su Melina.

Spiras Lambru buvo prietaringas žmogus. Jis suvokė, kad gyvenime jam pasisekė ir nenorėjo rūstinti dievų. Retkarčiais jis konsultavosi su ekstrasensais. Jis buvo ganėtinai protingas, kad atpažintų šarlatanus, tačiau viena moteris - ekstrasensė jį apstulbino. Ji pasakė, kad sesuo Melina persileis, kad jos santuoka bus nevykusi ir dar išpranašavo dešimtį kitų įvykių, kurie iš tiesų įvyko. Ji gyveno Atėnuose.

Ją vadino madam Piris.

Konstantinas Demiris įprato kiekvieną rytą į savo įstaigą Šv. Gerondo gatvėje atvykti lygiai šeštą valandą. Kai jo varžovai dar tiktai ateidavo į darbą, Demiris jau spėdavo pasikalbėti su savo verslo agentais dešimtyje pasaulio šalių.

Asmeninis Demirio kabinetas buvo labai įspūdingas. Pro jo didžiulius veidrodinius langus matėsi visi Atėnai. Grindys buvo išklotos juodu granitu. Baldai - plienas ir oda. Sienos nukabinėtos kubistų paveikslais, tarp jų - Ležė, Brako ir pustuzinis Pikaso paveikslų. Dar ten buvo didžiulis rašomasis stalas iš plieno ir į sostą panaši oda aptraukta kėdė. Ant stalo stovėjo Aleksandro Didžiojo pomirtinė kaukė. Ant krištolinio pastovo buvo užrašyta „Aleksandras. Žmogaus gynėjas".

Šį rytą, kai Konstantinas Demiris įžengė į kabinetą, telefonas ant jo stalo jau skambėjo. Tiktai šešetas žmonių žinojo šito telefono numerį.

Demiris pakėlė ragelį.

- *Kalimehra.*

- *Kalimehra.* - Kitame laido gale skambėjo Niko Verito, asmeninio Spiro Lambru sekretoriaus, balsas. Jautėsi, kad jis nervinasi.

- Atleiskite, jog trukdau, pone Demiri. Jūs sakėte, kad jeigu aš turėsiu informacijos, kuri...

- Taip, ir kas gi?

- Ponas Lambru ketina nupirkti „Aurora Internešnl" kompaniją. Ji yra Niujorko fondo biržos sąrašuose. Ponas Lambru turi bičiulį direktorate, kuris jam slaptai pranešė, kad šita kompanija gaus užsakymą gaminti bombonešius. Kai šitai paaiškės, akcijų vertė iš karto pakils...

- Manęs nedomina šitie žaidimai biržoje, - atžariai nutraukė jį Demiris. - Nedrįskite manęs trukdyti, jei jūs neturite nieko svarbaus.

- Atleiskite, pone Demiri. Aš maniau...

Bet Demiris jau numetė ragelį.

Kai aštuntą valandą Džianis Tharas, Demirio padėjėjas, įžengė į kabinetą, tas pakėlė galvą nuo popierių:

- Niujorko biržos sąrašuose yra viena kompanija - „Aurora Internešnl". Paskelbkite visuose mūsų laikraščiuose, kad šita kompanija įtariama sukčiavimu ir atliekamas tyrimas. Remkitės anoniminiu šaltiniu, bet atkakliai garsin-

kite šituos gandus. Darykite tai tol, kol nukris akcijų kaina. Tada pradėkite supirkinėti. Aš privalau turėti kontrolinį paketą.

- Klausau, sere. Tai viskas?

- Ne. Kai tiktai aš turėsiu kontrolinį, paskelbkite, jog gandai nepagrįsti. Taip, ir dar. Pasirūpinkite, kad Niujorko fondinei biržai taptų žinoma, kad Spiras Lambru nusipirko savo akcijas pasinaudodamas konfidencialia informacija.

Džianis Tharas atsargiai pasakė:

- Pone Demiri, JAV tai laikoma kriminaliniu nusikaltimu.

Konstantinas Demiris nusišypsojo:

- Aš žinau.

Už mylios nuo Demirio namų, Sintagmo aikštėje, Spiras Lambru dirbo savo kabinete, visiškai atitinkančiame jo eklektišką skonį. Apstatytas jis buvo retais antikvariniais baldais, iš dalies - prancūziškais, iš dalies - itališkais. Trijose vietose kabojo prancūzų impresionistų paveikslai. Ketvirtoji buvo skirta belgų dailininkams - nuo Van Raiselvergo iki De Smeto. Lentelėje ant įeinamųjų durų buvo parašyta: „Lambru ir partneriai", tačiau iš tiesų jokių partnerių Lambru niekada neturėjo. Paveldėjęs iš tėvo klestinčią įmonę, Spiras Lambru per keletą metų pavertė ją konglomeratu, apėmusiu visą pasaulį.

Spiras Lambru turėjo būti laimingas žmogus. Jis buvo turtingas ir dalingas, pasižymėjo gera sveikata. Tačiau Konstantino Demirio egzistavimas trukdė jo laimei. Jis nekentė ir niekino jį. Demiris buvo žmogus, kuris gali bet ką padaryti, jis buvo niekšas. Lambru visada nekentė Demirio dėl jo elgesio su Melina, o jų įnirtingas varžymasis tą neapykantą tik stiprino.

Viskas prasidėjo prieš dešimtį metų. Spiras Lambru tada pietavo su seserimi. Ji niekada nematė jo tokio susijaudinusio.

- Melina, ar tu žinai, kad kasdien žmonija sunaudoja tokį iškasamo kuro kiekį, kuriam susidaryti reikėjo tūkstantmečio?

- Ne, Spirai.

- Ateityje naftos paklausa bus milžiniška, ir turbūt neužteks tankerių jai pervežti.

- Ketini statyti tankerius?

Jis patvirtindamas linktelėjo:

- Bet ne paprastus tankerius. Aš pirmasis pasaulyje pastatysiu didelių tankerių laivyną, dukart didesnių negu dabartiniai. - Jis buvo kupinas entuziazmo. - Ištisą mėnesį plušėjau su skaičiais. Tiktai paklausyk. Vieno neperdirbtos naftos galono[1] pervežimas iš Persijos įlankos rajono į rytinį JAV krantą kainuoja septynis centus. O dideliu tankeriu - tiktai tris. Ar įsivaizduoji, ką tai reiškia?

- Spirai, iš kur tu gausi pinigų tokiam laivynui pastatyti?

Jis nusišypsojo:

- O dabar aš tau pasakysiu puikiausią mano plano detalę. Tai man nekainuos nė cento.

- Kaip?

Jis pasilenkė prie jos:

- Po mėnesio važiuosiu į Ameriką deryboms su stambiausių naftos kompanijų vadovais. Naftos pervežimas dideliais tankeriais atsieis jiems dvigubai pigiau.

- Bet... tu juk neturi didelių tankerių?

Jis surimtėjo.

- Ne. Bet jeigu aš sudarysiu su kompanijomis ilgalaikes pervežimo sutartis, bankai man paskolins pinigų tankerių statybai. Ką tu apie tai manai?

- Tu - genijus. Planas tiesiog nepaprastas.

Meliną taip sužavėjo brolio idėja, kad ji vakarieniaudama užsiminė apie ją.

Kai baigė pasakoti, ji paklausė:

- Puiki mintis, tiesa?

Konstantinas Demiras truputį patylėjo.

- Tavo brolis - tuščias svajotojas. Nieko iš to neišeis.

Melina nustebusi žvilgtelėjo į jį:

- Bet kodėl, Kostai?

---

1 Galonas (JAV) - 3,785 l. - *Vert. past.*

- Todėl, kad tai tuščias sumanymas. Pirma, tokios didelės naftos paklausos nebus, ir, savaime suprantama, šitiems mitiniams tankeriams nebus ką vežti. Antra, naftos kompanijos nepatikės savo neįkainojamos naftos laivynui - vaiduokliui, kurio dar nėra. Trečia, bankininkai iš jo pasijuoks ir tiek.

Melinos veide atsispindėjo nusivylimas.

- Spiras buvo pagautas įkvėpimo. Gal tu su juo tai aptarsi?

Demiris neigiamai papurtė galvą:

- Tegul guodžiasi svajonėmis. Geriau jam nepasakok apie mūsų pokalbį.

- Gerai, Kostai. Kaip pasakysi.

Ankstyvą kitos dienos rytą Konstantinas Demiris buvo jau pakeliui į Jungtines Valstijas, kad aptartų stambių tanklaivių statybą. Jis žinojo, kad naftos atsargas, be JAV ir tarybinio bloko šalių, kontroliuoja septynios gimininges kompanijos: „Standard Oil Kompani" iš Niū Džersio, „Standard Oil Kompani" ir Kalifornijos, „Galf Oil", Tekso, „Sakoni Vakum", „Rojal Datč Šel" ir Anglijos-Irako. Jis taip pat buvo įsitikinęs, kad jeigu jam pavyks susitarti su viena jų, kitos paseks jų pavyzdžiu.

Konstantinas Demiris pradėjo nuo Niū Džersio „Standard Oil" vadovybės. Jam buvo paskirtas susitikimas su ketvirtuoju kompanijos viceprezidentu Ouenu Kerčiu.

- Kuo galiu jums padėti, pone Demiri?

- Aš turiu pasiūlymą, kuris gali duoti jūsų kompanijai didelę finansinę naudą.

- Taip, jūs jau minėjote tai telefonu. - Kertis žvilgtelėjo į laikrodį. - Po kelių minučių aš turiu paskyręs susitikimą. Jeigu jūs trumpai išdėstysite...

- Aš kalbėsiu trumpai. Neperdirbtos naftos galono pervežimas iš Persijos įlankos į rytinę JAV pakrantę jums kainuoja septynis centus.

- Visiškai teisingai.

- Ką jūs pasakysite, jeigu aš garantuoju jums pervežimą po tris centus už galoną?

Kertis globėjiškai nusišypsojo:

- Ir kaip jūs ketinate padaryti šitą stebuklą?

- Vešiu didesnio tonažo tankeriais negu dabartiniai, - ramiai atsakė Demiris. - Aš galėsiu gabenti jūsų naftą taip pat greitai, kaip jūs ją išpumpuojate iš žemės.

Kertis mąsliai jį tyrinėjo.

- Kur jūs gausite didelių tankerių?

- Pastatysiu.

- Atleiskite, mūsų nedomina kapitaliniai įdėjimai į...

- Jums tai nekainuos nė cento, - nutraukė jį Demiris. - Viskas, kas man reikalinga, tai ilgalaikė sutartis dėl jūsų naftos pervežimo už pusę dabartinės kainos. Paskolą aš gausiu bankuose.

Stojo ilga daugiareikšmė tyla. Paskui Ouenas Kertis atsikosėjo.

- Manau, kad bus geriausia pakilti į viršų ir pasikalbėti su prezidentu.

Taip šitai prasidėjo. Kitos kompanijos taip pat noriai sudarė sutartis su Konstantinu Demiriu, užfraktavusios jo naujuosius tankerius. Kai Spiras Lambrou apie tai sužinojo, buvo jau vėlu. Jis nuskrido į Jungtines Valstijas, kur jam pavyko sudaryti keletą sandorių su nepriklausomomis kompanijomis, tačiau visa grietinėlė atiteko Demiriui.

- Jis tavo vyras, - piktinosi Lambru, - bet prisiekiu tau, Melina, aš priversiu jį už tai užmokėti.

Melina labai pergyveno dėl to, kas atsitiko. Ji suprato, jog išdavė savo brolį.

Kai ji apie tai pasakė Demiriui, jis tiktai gūžtelėjo pečiais.

- Aš į juos nesikreipiau, Melina. Jie patys atėjo pas mane. Kodėl aš turėjau atsisakyti?

Daugiau nebuvo ką svarstyti.

Tačiau ne dalykiniai sumetimai nulėmė Lambru santykius su Demiriu. Svarbiausia buvo tai, kaip jis elgėsi su Melina.

Jis dar būtų sutikęs nepastebėti gausių Demirio meilės nuotykių: juk galų gale, kodėl vyras turi atsisakyti malonumų? Bet tai, kad Demiris net nebandė to nuslėpti, įžeidė ne tik Meliną, bet ir visą Lambru šeimą. Pats akivaizdžiausias pavyzdys - Demirio meilės ryšys su aktore Noele Peidž. Visi pasaulio laikraščiai mirgėte mirgėjo apie šį dalyką. *„Na, palauk,* - galvojo Spiras Lambru. - *Kada nors..."*

Į kabinetą įėjo Nikas Veritas, Lambru padėjėjas, išdirbęs pas jį jau penkiolika metų. Jis buvo geras vykdytojas, tačiau visiškai be vaizduotės, todėl pilkas ir beveidis, žmogus be ateities. Jam atrodė, kad jis galės pasinaudoti savo tikslams Lambru ir Demirio nesutarimu. Jis statė už Demirį ir todėl retkarčiais perduodavo jam konfidencialią informaciją, tikėdamasis dosnaus atlyginimo.

- Atleiskite, - kreipėsi jis į Lambru, - jus nori matyti ponas Antonis Ricolis.

Lambru atsiduso.

- Ką gi, pabaikime su tuo, - pasakė jis. - Pakviesk jį.

Antoniui Ricoliui buvo keturiasdešimt penkeri. Tai buvo tamsus brunetas plona su kuprele nosimi ir giliai įsodintomis rudomis akimis. Vaikščiojo jis, kaip gerai treniruotas bokseris. Jis vilkėjo drangų, pagal užsakymą siūtą, smėlio spalvos kostiumą, geltonus šilkinius marškinius, avėjo minkštais odiniais bateliais. Nors kalbėjo jis tyliai ir mandagiai, jame slypėjo kažin kokia nesuprantama grėsmė.

- Džiaugiuosi jus matydamas, pone Lambru.

- Sėskitės, pone Ricoli.

Ricolis atsisėdo.

- Ką aš galiu dėl jūsų padaryti?

- Na, aš jau sakiau ponui Veritui, kad norėčiau išsinuomoti vieną jūsų krovininių garlaivių. Suprantate, aš turiu Marselyje fabriką, tai norėčiau pervežti sunkius įrengimus į Jungtines Valstijas. Mes galėtume sudaryti sandorį; ir ateityje aš galėčiau duoti jums darbelio.

Spiras Lambru atsilošė ir įdėmiai apžiūrėjo pašnekovą. *„Šlykštus".*

- Ir tai viskas, ką jūs rengiatės vežti, pone Ricoli? - paklausė jis.

Tonis Ricolis susiraukė:

- Ką? Nesuprantu.

- Manau, suprantate, - pasakė Lambru. - Aš neturiu jums laivų.

- Kodėl? Apie ką jūs kalbate?

- Apie narkotikus, pone Ricoli. Jūs - narkotikų pirklys.

Ricolio akys pavirto siaurais plyšeliais:

- Jūs turbūt kuoktelėjote? Tai vis paskalos.

Tačiau tai buvo anaiptol ne paskalos. Spiras Lambru kruopščiai surinko žinias apie šitą žmogų. Tonis Ricolis buvo vienas stambiausių narkotikų pirklių Europoje. Jis priklausė mafijai, ir ėjo gandai, kad jis ieško narkotikų pergabenimo būdų. Todėl jis ir norėjo sudaryti sandorį.

- Bijau, kad jums teks kreiptis kur nors kitur.

Tonis nemirkčiodamas žiūrėjo į jį ledinėmis akimis. Galiausiai jis linktelėjo:

- Gerai. - Ištraukęs iš kišenės vizitinę kortelę, jis numetė ją ant stalo. - Jeigu persigalvosite, paskambinkite. - Jis atsistojo ir greitai išėjo.

Spiras Lambru paėmė į rankas kortelę. Ten buvo atspausdinta: „Antonis Ricolis: importas-eksportas". Ten dar buvo Atėnų viešbučio adresas ir telefono numeris.

Nikas Veritas klausėsi šito pokalbio išplėtęs akis. Kai Tonis Ricolis išėjo iš kabineto, jis paklausė:

- Nejaugi jis iš tikrųjų?..

- Taip, ponas Ricolis prekiauja heroinu. Jeigu mes išnuomosime jam bent vieną laivą, valdžia gali areštuoti visą mūsų laivyną.

Tonis Ricolis išėjo iš Lambru kabineto tiesiog dusdamas iš įsiūčio. *„Šitas menkysta graikas elgiasi su manimi taip, lyg aš būčiau koks vyžpynys. Ir kaip jis sužinojo apie narkotikus? Šį kartą krovinys itin didelis. Jo vertė, jei pasieks gatves, būtų ne mažesnė kaip dešimt milijonų dolerių. Visas reikalas tas, kaip jį nugabenti į Niujorką. Šita velniška kovos*

su narkotikais policija taip ir risnoja po Atėnus. Reikia paskambinti į Siciliją ir paprašyti, kad atidėtų išvežimo terminą". Tonis Ricolis dar niekada neprarado krovinio ir neketino prarasti dabar. Jis laikė save apsigimusiu nugalėtoju.

Jis užaugo Niujorke, ten kur buvo Šėtono Virtuvė. Geografiškai ta vieta buvo vakarinėje Manhatano dalyje, tarp Aštuntosios aveniu ir Hudzono upės. Jos šiaurinės ir pietinės ribos ėjo Dvidešimt trečiąja ir Penkiasdešimt devintąja gatvėmis. Tačiau psichologiškai ir emociškai Šėtono Virtuvė buvo miestas mieste, tokia ligi dantų apsiginklavusi teritorija. Gatves valdė Žiurkės, Gorilos ir kitos bandos. Už nužudymą ėmė šimtą dolerių, už sumušimą - šiek tiek pigiau.

Nešvariuose Šėtono Virtuvės butuose knibždėte knibždėjo blakių, žiurkių ir tarakonų. Vonių nebuvo ir jaunimas šitą problemą išspręsdavo savaip: nuogi šokinėjo nuo Hudzono upės prieplaukos kaip tik ten, kur sumesdavo visų rajono gatvių nešvarumus. Ant dvokiančių prieplaukos lentų voliojosi pusiau supuvę šunų ir kačių lavonai.

Gatvėse nuolat kažin kas vyko: lėkė iškviesta gaisrinė mašina, chuliganai mušėsi ant namo stogo, už kampo pasuko vestuvių procesija, ant grindinio berniūkščiai žaidė muštuką, minia vijosi pabėgusį arklį, šaudė... Vaikai neturėjo kitų vietų žaidimams, išskyrus gatvę, gyvenamųjų namų stogus, šiukšlinas dykvietes, o vasarą - purviną upę. Ir virš viso to plaukiojo aštrus skurdo kvapas. Tokiomis sąlygomis ir užaugo Tonis Ricolis.

Pačiu ankstyviausiu Tonio Ricolio prisiminimu buvo tai, kaip jį parmušė ir atėmė pienui skirtus pinigus. Tada jam buvo septyneri. Visada tekdavo saugotis vyresnių ir stambesnių berniukų. Kelias į mokyklą ėjo niekieno žeme, o mokykla buvo mūšio laukas. Ligi penkiolikos metų Ricolis sustiprėjo ir jau turėjo kovotojo patirties. Muštis jam patiko, jis tai mokėjo, tai suteikė jam pranašumo pojūtį. Jis ir jo bičiuliai dalyvaudavo bokso turnyruose Stilmeno sporto salėse.

Retkarčiais ten užeidavo gangsteriai, kad pasižiūrėtų į jiems priklausančius boksininkus. Porą kartų per mėnesį pasirodydavo Frenkas Kostela, o taip pat Džo Adonis ir Lakis Lučianas. Jiems patikdavo bokso mačai, kuriuos rengdavo paaugliai, ir, kad pasilinksmintų, jie statė tam tikras sumas už vieną ar kitą jaunąjį boksininką. Nugalėtoju visada būdavo Tonis Ricolis, kuris greitai tapo gangsterių numylėtiniu.

Vienąkart, persirengdamas rūbinėje, Tonis Ricolis atsitiktinai nugirdo Frenko Kostelos ir Lakio Lučiano pokalbį.

- Šitas vaikinukas tiesiog aukso gysla, - kalbėjo Lučianas. - Aš, statydamas už jį, praeitą savaitę išlošiau penkis gabalus.

- Ar ketini statyti už jį, kai kausis su Luji Domeniku?

- Dar klausi. Pastatysiu už jį dešimt gabalų.

- O kokios statomos sumos?

- Dešimt prie vieno. Kurių velnių? Ricolis nugalės.

Tonis ne visai suprato, apie ką jie kalbėjo. Jis nuėjo pas Džiną, savo vyresnįjį brolį, ir viską jam papasakojo.

- Viešpatie! - sušuko brolis. - Jie stato už tave didelius pinigus.

- Kodėl? Aš juk neprofesionalas.

Džinas truputį pagalvojo:

- Tu juk niekada nepralaimėjai, tiesa, Toni? Turbūt jie iš pradžių statė nedideles sumeles paprasčiausiai žaisdami, o paskui pamatė, ką tu sugebi, ir ėmė rimtai statyti.

Jaunuolis gūžtelėjo pečiais:

- Kokia man iš to nauda?

Džinas pusiau apkabino brolį ir pasakė:

- Galbūt net labai didelė. Ir tau, ir man. Klausyk, mažyli...

Susirėmimas su Luji Domeniku įvyko penktadienį dieną Stilmeno sporto salėje. Dalyvavo visi stambūs mafijoziai: Frenkas Kostela, Džo Adonis, Albertas Anastasis, Lakis Lučianas ir Mejeris Lanskis. Jiems patiko žiūrėti, kaip mušasi paaugliai, bet dar labiau jiems patiko, kad jie rado būdą per tuos paauglius gauti pinigų.

LUji Domenikui buvo septyniolika. Jis buvo metais vyresnis už Tonį ir penkiais svarais sunkesnis. Tačiau jo technika buvo atsilikusi, o be to, jis neturėjo žmogžudžio instinkto, kurį turėjo Tonis Ricolis.

Boksavosi penkis raundus. Pirmąjį raundą Tonis baigė labai lengvai. Laimėjo jis ir antrąjį, ir trečiąjį. Gangsteriai jau skaičiavo išloštus pinigus.

- Vaikinukas užaugs ir taps čempionu, - sukarksėjo Lakis Lučianas. - Kiek tu statai už jį?

- Dešimt gabalų, - atsakė Frenkas Kostela. - Daugiausia, ką aš gausiu, tai penkiolika prie vieno. Berniūkštis jau išsikovojo sau reputaciją.

Ir staiga įvyko kažin kas nelaukta. Penktojo raundo viduryje Luji Domenikas aperkotu pasiuntė jį į nokdauną. Teisėjas ėmė skaičiuoti... labai lėtai, neramiai žvalgydamasis į sustingusią auditoriją.

- Kelkis, šūdžiau, - suriko Džo Adonis. - Kelkis ir muškis!

Teisėjas skaičiavo toliau, nors ir labai lėtai, tačiau žodis „dešimt" buvo ištartas. Tonis vis dar gulėjo ant grindų be sąmonės.

- Kalės vaikas. *Vienas* sėkmingas smūgis!

Gangsteriai ėmė skaičiuoti nuostolius. Jie buvo ganėtinai pastebimi. Džinas nunešė Tonį į vieną rūbinių. Tonis stipriai užmerkė akis, bijodamas, kad jie susiprotės, kad jis turi sąmonę, ir padarys jam ką nors baisaus.

Tiktai sėkmingai parsigavęs namo, Tonis atsipalaidavo.

- Padaryta! - džiūgaudamas sušuko brolis. - Ar žinai, kiek tų pagrobtų pinigų mes išlošėme? Beveik tūkstantį.

- Nesuprantu. Aš...

- Aš pasiskolinau pinigų pas jų palūkininkus ir pastačiau už Domeniką. Gavau penkiolika prie vieno. Dabar mes turtingi.

- O ar jie nesupyks?

Džinas nusišypsojo:

- O iš kur jie sužinos?

Kitą dieną, kai Tonis grįžo iš mokyklos, ant kampo laukė ilgas juodas limuzinas. Ant užpakalinės sėdynės sėdėjo Lakis Lučianas. Jis pamojo berniukui:

- Lipk.

Tonio Ricolio širdis nukrito į kulnus.

- Negaliu, pone Lučianai, aš vėluoju...

- Lipk!

Tonis Ricolis įsėdo į mašiną.

- Važiuok aplink kvartalą, - įsakė Lakis Lučianas vairuotojui.

Lučianas atsisuko į berniuką:

- Tu tyčia parkritai?

Ricolis paraudo:

- Ne, sere. Aš...

- Nederk man į smegenis. Kiek tu uždirbai?

- Nieko, pone Lučianai. Aš...

- Klausiu paskutinį kartą. Kiek tu uždirbai iš to, kad parkritai?

Berniukas susvyravo:

- Tūkstantį.

Lakis Lučianas nusikvatojo:

- Viso labo? Beje, kiek tau metų?

- Greitai bus šešiolika.

- Na, šešiolikmečiui vaikinui tai jau neblogai. Ar tu žinai, kiek tai kainavo man ir mano draugams?

- Man labai gaila, sere. Aš...

- Pamiršk. Tu nekvailas. Tu turi ateitį.

- Ačiū.

Po savaitės Tonis Ricolis jau dirbo Lakiui Lučianui. Iš pradžių jis surinkdavo pastatytas sumas, paskui ėmėsi reketo. Jis buvo protingas, mitrus ir todėl labai greitai tapo artimiausiu Lakio adjutantu.

Kai Lakį Lučianą areštavo, nuteisė ir pasodino į kalėjimą, Tonis liko jo organizacijos nariu.

Šeimos užsiėmė lošimų verslu, palūkininkyste, prostitucija ir panašiais dalykais. Tai davė nelegalių pajamų. Į

prekybą narkotikais žiūrėjo šnairai, bet, kadangi kurie ne kurie Šeimų nariai to reikalavo, jie gavo leidimą prekiauti narkotikais savarankiškai.

Šita idėja visiškai pagavo Tonį Ricolį. Jis matė, kad narkotikų verslu užsiimantys žmonės, blogai organizuoti. *„Kiekvienas traukia apklotą į save. Čia reikalingi kieti smegenys ir kieti vykdytojai..."*

Tonis taip pat pasirinko šį verslą.

Tokie žmonės, kaip Tonis Ricolis, viską daro rūpestingai. Tonis pradėjo nuo to, kad perskaitė viską, ką gavo, apie heroiną.

Heroinas veikiai tapo narkotikų karaliumi. Marichuana ir kokainas pakeldavo nuotaiką, o heroinas sukeldavo tikrą džiaugsmą ir palaimą - nei skausmo, nei problemų, nei rūpesčių. Narkomanai, vartojantys heroiną, sutinka daryti bet ką, net nužudyti. Heroinas tampa jų religija, jų egzistavimo prasme.

Vienas svarbiausių augintojų - žaliavos heroino gaminimui tiekėjų - buvo Turkija.

Šeima turėjo ryšių Turkijoje, todėl Ricolis buvo priverstas kreiptis į *capo* - Pitą Luką.

- Noriu tuo užsiimti, - pasakė jis. - Bet viskas, ką aš darau, tiktai Šeimai. Noriu, kad jūs žinotumėte.

- Tu geras berniukas, Toni.

- Aš norėčiau nuvažiuoti į Turkiją ir apsižiūrėti. Ar galima tai padaryti?

Senis susvyravo:

- Aš susisieksiu su Turkija. Bet, Toni, jie ne tokie, kaip mes. Jie principų neturi. Jie - gyvuliai. Jeigu tu prarasi jų pasitikėjimą - tave užmuš.

- Aš būsiu atsargus.

- Jau labai prašau.

Po dviejų savaičių Tonis buvo pakeliui į Turkiją.

Jis suvažinėjo į Izmyrą, Asjoną ir Eskišechirą - rajonus, kur augino aguonas, ir iš pradžių buvo labai įtartinai sutiktas. Jis buvo svetimas, o svetimųjų čia nemėgo.

- Mes darysime didelius dalykus, - pasakė Ricolis. - Aš norėčiau pažiūrėti į aguonų laukus.

Atsakydami gūžtelėjo pečiais:

- Apie jokius aguonų laukus nieko nežinome. Veltui gaištate laiką. Išvažiuokite.

Tačiau atsikratyti Ricolio ne taip lengva. Keletas telefono skambučių, pasikeitimas telegramomis. Galiausiai Ricoliui leido dalyvauti nuimant opijų Karelos ūkyje - stambaus žemvaldžio Kilise, kuris yra prie turkų ir sirų sienos.

- Nesuprantu, - tarė Tonis. - Kaip jūs išsigudrinate išgauti opijų iš šitų gėlių?

Baltu chalatu vilkintis mokslininkas paaiškino:

- Tai daroma keletą kartų, pone Ricoli. Heroinas sintetinamas iš opijaus, apdorojant morfijų acto rūgštimi. Heroiną mes gauname iš ypatingos rūšies aguonų - iš *Papaver somniferum* arba miego gėlelės. Pats pavadinimas „opijus" kilęs iš graikiško žodžio „opos", tai yra sultys.

- Suprantu.

Derliaus nuėmimo metu Tonį vėl pakvietė į pagrindinę Karelos ūkio sodybą. Visi Šeimos nariai buvo apsiginklavę *cizgi bicak* - skalpelio pavidalo peiliais, kadangi reikėjo labai tiksliai įpjauti augalus. Karela paaiškino:

- Derlių man reikia nuimti per dvidešimt keturias valandas, kitaip viskas pražus.

Šeimoje buvo devyni žmonės, ir kiekvienas stengėsi iš visų jėgų, kad laiku suspėtų.

Ricolis pajuto, jog svaigsta galva. „Atsargiai, - įspėjo Karela. - Neužmikite. Jeigu jūs atsigulsite lauke, tai niekada neatsikelsite„.

Nuimant derlių namo langai ir durys buvo sandariai uždaryti.

Kai aguonas nupjovė, Ricoliui leido stebėti, kaip balta, lipni, į gumą panaši masė paverčiama heroinu laboratorijoje, paslėptoje kalnuose.

- Vadinasi, štai kaip tai daroma.

Karela papurtė galvą:

- Ne, mano drauge. Tai tiktai pradžia. Heroiną gauti - pats paprasčiausias dalykas. Svarbiausia - pervežti jį taip, kad jūsų nepagautų.

Tonis pajuto stiprėjantį susijaudinimą. Šitame etape jis panaudos savo patyrimą ir pradės žaidimą. Ligi šiol šį reikalą tvarkė nemokšos. Jis jiems parodys, kas yra tikrasis profesionalas.

- Kaip jūs pervežate miltelius?

- Na, yra įvairių būdų. Sunkvežimiu, autobusu, traukiniu, mulu, kupranugariu, mašina...

- Kupranugariu?

- Kadaise mes pervežđavome heroiną metaliniuose konteineriuose kupranugarių skrandžiuose, kol muitinė ėmė naudoti metalo detektorius. Mes ėmėme naudoti plastikinius maišus. Kelionei pasibaigus kupranugarį papjaudavo. Visa bėda ta, kad kartais maišai suplyšdavo, ir gyvuliai pasienyje svirduliuodavo kaip girti. Na, muitininkai ir susivokė.

- Kokiu keliu jūs dažniausiai gabenate?

- Kartais iš Alepo, Beiruto ir Stambulo į Marselį. Retkarčiais iš Stambulo į Graikiją, paskui į Siciliją per Korsiką ir Maroką, o jau paskui - per Atlantą.

- Ačiū už pagalbą, - tarė Ricolis. - Aš papasakosiu saviems. Aš turiu dar vieną prašymą.

- Taip?

- Aš norėčiau lydėti kitą krovinio partiją.

Pauzė buvo ilga.

- Tai gali būti pavojinga.

- Rizikuosiu.

Kitą dieną Tonis Ricolis susipažino su didžiuliu, į tanką panašiu banditiškos išvaizdos žmogumi, su puikiais kabančiais ūsais.

- Tai Mustafa iš Afjono. Turkiškai „afyon" reiškia „opijus". Mustafa vienas geriausių mūsų kontrabandininkų.

- Reikia būti geriausiu, - kukliai pasakė Mustafa. - Pernelyg daug pavojų.

Tonis Ricolis nusišypsojo:

- Bet dalykėlis to vertas, tiesa?

- Jūs turite galvoje pinigus, - oriai atsakė Mustafa. - Mums opijus ne tik javas, už kurį gaunami pinigai. Jis turi kažin ką mistiško. Jis svarbesnis negu maistas. Baltos augalo sultys - Dievo atsiųstas eliksyras, gamtos duotas vaistas, jeigu jį vartoji nedidelėmis dozėmis. Jį galima gerti arba pridėti tiesiog prie odos, ir jis padeda sergant dažnai pasitaikančiomis ligomis - skrandžio sutrikimais, persišaldymo ligomis, karštine... Bet reikia būti atsargiam. Jeigu vartosite didelėmis dozėmis, ne tiktai smegenys bus migloje, bet prarasite ir savo vyriškąją jėgą. O Turkijoje niekas taip nesumenkina vyriško orumo, kaip impotencija.

- Žinoma. Jūs teisingai kalbate.

Iš Afjono pajudėjo vidurnaktį. Ūkininkų grupelė naktį susitiko su Mustafa. Trys šimtai penkiasdešimt kilogramų, arba septyni šimtai svarų opijaus, buvo pririšti prie septynių stiprių mulų nugarų. Aiškiai jautėsi saldus, aštrus opijaus kvapas, panašus į šlapio šieno kvapą. Perduodant opijų Mustafai dalyvavo apie pustuzinis ūkininkų. Visi buvo apsiginklavę šautuvais.

- Mūsų laikais reikia būti labai atsargiems, - tarė Mustafa, kreipdamasis į Ricolį. - Čia ir Interpolas, ir policininkai risnoja. Anksčiau buvo linksmesni laikai. Mes perveždavome opijų per miestą ar kaimą juodu krepu aptrauktuose karstuose. Būdavo vienas malonumas žiūrėti, kaip praeiviai ir policininkai nusiima kepures, pagerbdami karstus su opijumi.

Afjono provincija yra vakarinės Turkijos dalies centre, Sultano kalnų papėdėje, plynaukštėje, praktiškai izoliuota nuo didelių šalies miestų.

- Vietovė mūsų darbui labai patogi, - pasakė Mustafa. - Pamėgink mus surasti.

Mulai lėtai žingsniavo kalnų takais ir po trijų dienų vidurnaktį pasiekė Turkijos-Sirijos sieną. Ten juos pasitiko juodai apsirengusi moteris. Ji vedėsi arklį, ant kurio nugaros buvo permestas miltų maišas. Prie balno buvo pririšta ilga kanapinė virvė. Virvė vilkosi paskui arklį, bet žemės nelietė: už kito jos galo laikėsi Mustafa ir penkiolika jo samdomų nešikų. Jie ėjo susilenkę beveik ligi žemės, viena ranka laikydamiesi už virvės, o kitoje nešdami džiuto maišą su opijumi. Kiekvienas maišas svėrė trisdešimt penkis svarus. Moteris ir arklys perėjo užminuotą ruožą, nors jau buvo seniau avių išmintas takelis. Virvė nukrito. Mustafa ir kiti suprato, kad priekyje žandarai. Jeigu moterį nusives apklausti, kontrabandininkai gali drąsiai pereiti sieną.

Sieną jie perėjo visai netoli Kiliso - gerai užminuoto pasienio punkto. Perėję tą ruožą kontrabandininkai pakliuvo į neutralią trijų mylių zoną, kurios kitoje pusėje jų laukė Sirijos kontrabandininkai. Jie sudėjo maišus ant žemės, paskui gavo butelį rakijos, iš kurio paeiliui gurkštelėjo. Ricolis stebėjo, kaip opijų svėrė, sudėjo ir pririšo prie tuzino purvinų asilų nugarų. Darbas buvo padarytas.

„Gerai, - pagalvojo Ricolis. - *Dabar reikia pažiūrėti, kaip tai daro vaikinai iš Tailando".*

Ricolis nuvyko į Bankoką. Po to, kai įsitikino jo patikimumu, jį įsileido į žvejų laivą, vežantį polietilene suvyniotus ir į tuščius benzino bakus sudėtus narkotikus. Artėjant prie Honkongo bakų ryšulį išmetė seklioje vietoje netoli Limos, paskui juos kabliu ištraukė žvejų valtimis iš Honkongo atplaukę žmonės.

- Neblogai, - pasakė Ricolis (*„Bet galima ir geriau sugalvoti".*)

Ūkininkai heroiną vadino „sniegeliu", tačiau Toniui Ricoliui jis reiškė auksą. Prekiaujant juo galima buvo uždirbti pasakiškus pinigus. Valstiečiams, auginantiems opijų, mokėjo po 350 dolerių už dešimtį kilogramų, kurie po tam tikro apdorojimo Niujorko gatvėse kainavo 250 000 dolerių.

„Nėra nieko paprastesnio, - galvojo Ricolis. - *Ir daryti tai reikia greičiau".*

- Ketrina, aš jus pažadinau?

Buvo jau pusiaunaktis.

- Ne, Kostai. Malonu girdėti jūsų balsą.

- Ar viskas gerai?

- Taip, labai ačiū. Man labai patinka mano darbas.

- Džiaugiuosi. Po poros savaičių būsiu Londone. Bus malonu susitikti. (*Atsargiai. Neskubėk.*) Norėtųsi su jumis pasikalbėti apie kai kuriuos bendradarbius.

- Žinoma.

- Tada - labos nakties.

- Labos nakties.

Šį kartą ji pati jam paskambino:

- Kostai... tiesiog nežinau ką pasakyti. Toks nuostabus kulonas. Jūs neturėtumėte...

- Smulkmena, Ketrina, tiesiog dėmesio ženklas. Evelina man pasakojo, kad jūs jai labai padedate. Žiūrėkite į tai, kaip į jūsų pastangų įvertinimą.

„Nieko gudraus nereikia, - pagalvojo Demiris. - *Nedidelės dovanėlės ir pataikavimas.*

Toliau: „Aš skiriuosi su žmona".

Dar vėliau: „Aš toks vienišas!"

Paskui užuominos dėl vedybų ir kvietimas plaukti jachta į salą. Šita sistema dar nė karto jo nenuvylė. Turėtų būti stulbinančiai įdomu, - *šyptelėjo Demiris,* - *todėl, kad šį kartą pabaiga bus kitokia: ji mirs"*

.

Jis paskambino Napoleonui Čotui. Advokatas nudžiugo išgirdęs jo balsą:

- Senokai tavęs negirdėjau, Kostai. Ar viskas gerai?

- Ačiū, taip. Noriu paprašyti tave vienos paslaugos.

- Džiaugsiuosi, jei galėsiu padėti.

- Noelė Peidž turėjo nedidelę vilą Rafine. Noriu, kad tu man ją nupirktum kieno nors vardu.

- Jokių problemų. Aš čia turiu teisininką...

- Padaryk tai asmeniškai.

Advokatas padelsė, o paskui atsakė:

- Gerai. Aš tuo pasirūpinsiu.

- Ačiū.

Napoleonas Čotas sėdėjo įsmeigęs akis į telefoną. Vila buvo Noelės Peidž ir Lario Duglo meilės gūžtelė. Kam jos prireikė Demiriui?

7 SKYRIUS

Araksiono teismo pastatas žemutinėje Atėnų dalyje buvo didelis pilkas pastatas, užėmęs ištisą kvartalą Universiteto ir Strado gatvių sankryžoje. Iš trisdešimties ten buvusių teismo salių tiktai trys - 21-oji, 30-oji ir 33-oji - buvo skirtos kriminalinių bylų svarstymui.

Dėl didelio susidomėjimo, kurį sukėlė Anastasijos Savalas žmogžudystės byla, svarstymas vyko 33-oje salėje. Patalpa buvo keturiasdešimties pėdų pločio ir trijų šimtų pėdų ilgio. Publikai skirtas plotas buvo padalintas į tris dalis, po devynis suolus kiekvienoje eilėje. Priekyje buvo pakyla, ant kurios priešais raudonmedžio pertvarą ant aukštomis atkaltėmis kėdžių sėdėjo trys teisėjai.

Priešais pakylą buvo liudytojų vieta - nedidelė pakelta platforma su pritvirtintu piupitru, o prie tolimiausios sienos sėdėjo žiuri, šiuo atveju ją sudarė dešimt žmonių. Priešais pertvarą, skyrusią kaltinamąją nuo teismo salės, stovėjo advokato stalelis.

Pats savaime žmogžudystės procesas - patrauklus reginys, bet dabar jis sukėlė dar didesnį susidomėjimą, nes gynėju buvo Napoleonas Čotas - vienas pačių žymiausių advokatų-kriminalistų pasaulyje. Čotas imdavosi tik kriminalinių bylų ir labai dažnai jas laimėdavo. Anot gandų, jo honorarai siekdavo milijoną dolerių. Napoleonas buvo toks liesas, kad atrodė išsekęs, o jo didžiulės liūdnos akys raukšlėtame veide priminė veislinio medžioklinio šuns akis. Rengėsi jis prastai, ir jo išorėje nebuvo nieko, kas keltų

pasitikėjimą juo. Tačiau po šia apgaulinga išore slypėjo puikus, išradingas protas.

Spauda įvairiausiai spėliojo, kokios priežastys privertė Čotą imtis ginti kaltinamąją. Laimėti bylą nebuvo jokių šansų. Kalbėjo, kad tai bus pirmasis Čoto pralaimėjimas.

Kaltintojas Piteris Demonidis teismo salėje su Čotu buvo susitikęs ir anksčiau ir drebėjo prieš jį nors ir neprisipažino to net pats sau. Tačiau šį sykį Demonidis buvo tikras, kad jam nerimauti nėra pagrindo. Anastasijos Savalas byloje viskas buvo aišku.

Faktai kalbėjo patys už save: Anastasija Savalas buvo labai graži moteris, ištekėjusi už Džordžo Savalo, turtingo žmogaus, bet vyresnio už ją trisdešimčia metų. Anastasija pradėjo romanėlį su jaunu vairuotoju, ir, kaip parodė liudytojai, vyras jai grasino, jog išsiskirs su ja ir išbrauks iš testamento. Nužudymo naktį Anastasija paleido tarnus ir pati pagamino vyrui vakarienę. Džordžas Savalas buvo persišaldęs ir vakarieniaudamas užsikosėjo. Žmona atnešė jam mikstūros nuo kosulio. Savalas nurijo vieną gurkšnelį ir krito negyvas.

Toliau viskas labai aišku.

* * *

33-oji salė iš pat ryto buvo perpildyta. Anastasija Savalas sėdėjo prie kaltinamųjų stalelio. Apsirengusi ji buvo labai kukliai: juoda palaidine ir juodu sijonu. Jokių papuošalų ir bemaž be kosmetikos. Ji buvo akinamai graži.

Kaltintojas Piteris Demonidis, kreipdamasis į žiuri, kalbėjo:

- Ponios ir ponai! Kartais teismas, nagrinėjantis žmogžudystės bylą tęsiasi nuo trijų ligi keturių mėnesių. Tačiau šį sykį mums nereikia nerimauti, jog bylos nagrinėjimas užsitęs. Kai jūs susipažinsite su bylos aplinkybėmis, aš esu įsitikinęs, kad jūs paskelbsite vienintelį įmanomą nuosprendį - žmogžudystė su kaltę sunkinančiomis aplinkybėmis. Visuomeninis kaltinimas įrodys jums, kad kaltinamoji tyčia nužudė savo vyrą, kadangi jis grasino skyrybomis, sužino-

jęs apie jos meilės ryšius su vairuotoju, dirbusiu pas juos. Mes įrodysime, kad kaltinamoji turėjo motyvų, galimybę ir priemonių šaltakraujiškai įvykdyti savo sumanymą. Dėkoju už dėmesį. - Jis grįžo į savo vietą.

Vyriausiasis teisėjas pasisuko į Čotą:

- Ar gynyba pasirengusi padaryti pareiškimą?

Napoleonas Čotas neskubėdamas atsistojo:

- Taip, Jūsų kilnybe. - Sunkiai vilkdamas kojas, jis žengė keletą žingsnių žiuri pusėn. Mirkčiodamas pastovėjo, o kai prašneko, tai atrodė, jog kalbasi pats su savimi.

- Aš nugyvenau ilgą gyvenimą, ir jis mane išmokė, kad nei vienas vyras ir nei viena moteris negali nuslėpti to blogio, kuris juose gyvena. Kaip pasakė poetas, akys - tai sielos veidrodis. Manau, jis buvo teisus. Aš noriu, kad jūs, ponios ir ponai, žvilgtelėtumėte į kaltinamosios akis. Ir jūs pamatysite, kad ji negali nužudyti. - Napoleonas Čotas truputį pastovėjo, tarsi ketindamas kažin ką pridurti, paskui, brūkšėdamas kojomis, grįžo į savo vietą.

Piteris Demonidis džiūgavo. *„Dieve mano! Juk tai pats bejėgiškiausias pareiškimas, kurį man kada nors teko girdėti. Senukas jau nieko nesugeba".*

- Ar gali kaltintojas pakviesti pirmąjį liudytoją?

- Taip, Jūsų kilnybe. Aš norėjau pakviesti Rozą Likurgas.

Vidutinio amžiaus įsipenėjusi moteris pakilo nuo suolo, kur sėdėjo žiūrovai, ir ryžtingai nuėjo į liudytojų vietą. Ji buvo prisaikdinta.

- Ponia Likurgas, ką jūs veikiate?

- Aš dirbu ekonome... - Jos balsas nutrūko. - Aš dirbau ekonome pas poną Savalą.

- Poną Džordžą Savalą?

- Taip, sere.

- Pasakykite mums, ar ilgai jūs ten dirbote?

- Dvidešimt penkerius metus.

- O, tai labai ilgai. Kokia jūsų nuomonė apie jūsų šeimininką?

- Jis buvo angelas.

- Ar jūs dirbote pas poną Savalą, kai jis vedė pirmąjį kartą?

- Taip, sere. Aš stovėjau greta jo prie kapo, kai laidojo jo pirmąją žmoną.

- Ar bus teisinga, jeigu sakysime, kad jų tarpusavio santykiai buvo geri?

- Jie beprotiškai mylėjo vienas kitą.

Piteris Demonidis žvilgtelėjo į Napoleoną Čotą, laukdamas prieštaravimo dėl savo klausimų. Bet Čotas sėdėjo, matyt, paskendęs savo mintyse.

- Ar dirbote jūs pas poną Savalą, kai jis vedė antrąjį kartą - Anastasiją Savalas?

- Taip, pone, suprantama. - Ji ne kalbėjo, o tiesiog spjaute išspjaudavo žodžius.

- Ar galima jų santuoką laikyti laiminga? - Jis vėl žvilgtelėjo į Čotą, tačiau tas niekaip nereagavo.

- Laiminga? Ne, sere. Jie gyveno blogiau nei katė su šunimi.

- Jūs girdėjote jų ginčus?

- Čia jau nieko nepadarysi. Visuose namuose buvo girdėti, nors jų ir dideli namai.

- Jei aš teisingai supratau, tai vaidai buvo žodiniai, o ne fiziniai? Aš noriu pasakyti, ar buvo atvejų, kai ponas Savalas kirto savo žmonai?

- O, taip. Fiziškai. Bet viskas buvo atvirkščiai. Mušėsi madam. Ponui Savalas jau buvo nemažai metų, ir vargšelis buvo toks netvirtas.

- Jūs matėte, kaip ponia Savalas mušė savo vyrą?

- Ir ne vieną kartą. - Liudytoja žvilgtelėjo į Anastasiją Savalas su niūriu pasitenkinimu.

- Ponia Likurgas, kas iš tarnų buvo namie Pono Savalo mirties naktį?

- Niekas.

Piteris Demonidis leido sau neslėpti nustebimo:

- Jūs norite pasakyti, kad tokiame dideliame name neliko nė vieno tarno? Argi ponas Savalas neturėjo virėjos, kambarinės arba galų gale liokajaus?

- Žinoma, sere, turėjo. Bet tą vakarą madam visus paleido. Pasakė, kad nori pati pagaminti vyrui vakarienę. Ketino surengti jam antrąjį medaus mėnesį. - Paskutinius žodžius palydėjo niekinantis prunkštelėjimas.

- Vadinasi, ponia Savalas visų atsikratė?

Šį kartą jau vyriausiasis teisėjas žvilgtelėjo į Napoleoną Čotą, laukdamas prieštaravimo. Bet advokatas vis dar buvo paskendęs savo mintyse.

Tada vyriausiasis teisėjas pats kreipėsi į kaltintoją:

- Liaukitės uždavinėję orientacinius klausimus!

- Prašau atleisti, Jūsų kilnybe. Aš paklausiu kitaip.

Demonidis priėjo arčiau prie ponios Likurgas.

- Jūs sakote, kad tą naktį, kai visi tarnai turėjo būti namie, ponia Savalas visus paleido, kad liktų su vyru viena?

- Taip, sere. O vargšelis buvo taip baisiai persišaldęs.

- Ar dažnai ponia Savalas pati gamino vyrui vakarienę?

Ponia paniekinamai prunkštelėjo:

- Ji? Ne, sere. Tiktai ne ji. Ji apskritai namuose nieko neveikė.

O Napoleonas Čotas vis sėdėjo ir klausėsi, tarsi jis būtų vienas iš sėdinčiųjų salėje.

- Dėkoju jums, ponia Likurgas. Jūs mums labai padėjote.

Piteris Demonidis pasisuko į Čotą, veltui mėgindamas nuslėpti triumfą. Ponios Likurgas parodymai vėl padarė žiuri įspūdį. Retkarčiais jie mesdavo į kaltinamąją nepatenkintus žvilgsnius. *„Pažiūrėsime, ką darys senukas".*

- Liudytoja jūsų žinioje.

Napoleonas Čotas pakėlė akis:

- Ką jūs pasakėte? A, nėra klausimų.

Vyriausiasis teisėjas nustebęs žiūrėjo į jį:

- Pone Čotai, jūs atsisakote kryžminės apklausos?

Napoleonas Čotas atsistojo:

- Taip, sere. Liudytoja man atrodo absoliučiai sąžininga moteris.

Piteris Demonidis tiesiog negalėjo patikėti, kad jam taip pasisekė. *„Viešpatie,* - pagalvojo jis, - *bet juk jis net nemėgina priešintis. Senukas susibaigė".* Demonidis jau šventė pergalę.

Vyriausiasis teisėjas pasisuko į kaltintoją:

- Galite pakviesti kitą liudytoją.

- Kaltinimas kviečia Džozefą Papą.

Salėje pakilo aukštas, simpatingas, tamsiaplaukis jaunas vyriškis ir nuėjo į liudytojų vietą. Jį taip pat prisaikdino.

- Pone Papas, - pradėjo Piteris Demonidis, - gal pasakysite, kuo jūs užsiimate?

- Aš vairuotojas.

- Jūs dabar dirbate?

- Ne.

- Tačiau paskutiniu metu jūs dirbote? Tai yra, ligi Džordžo Savalo mirties jūs dirbote pas jį?

- Teisingai.

- Ar ilgai jūs dirbote Savalų šeimoje?

- Ilgiau negu metus.

- Jums patiko jūsų darbas?

Džozefas Papas šnairiai žvilgtelėjo į Čotą, laukdamas, kad tas jam padės. Bet advokatas tylėjo.

- Tai ar jums patiko darbas, pone Papai?

- Aš manau, normaliai.

- Jūs gaudavote gerą atlyginimą?

- Taip.

Galbūt tada reikia sakyti, kad darbas buvo ne normalus, o labai geras? Aš turiu galvoje kokius nors papildomus dalykus? Jūs reguliariai gulėjote su ponia Savalas?

Džozefas Papas vėl maldaujamai žvilgtelėjo į Čotą. Tačiau pagalbos nesulaukė.

- Aš... Taip, sere. Apskritai taip, galima taip pasakyti.

Dabar Piteris Demonidis spinduliavo panieka.

- Jūs manote, kad *galima* taip pasakyti? Jūs esate prisiekęs. Ar jūs turėjote su ja meilės ryšius, ar ne? Tai kaip?

Papas sėdėjo kaip ant žioruojančių anglių.

- Mes buvome meilužiai.

- Nors ir dirbote pas jos vyrą, kuris Jums gerai mokėjo, ir gyvenote po jo stogu?

- Taip, sere.

- Ir jūsų sąžinė buvo rami, kai kas savaitę ėmėte iš pono Savalo pinigus ir tuo pačiu metu buvote jo žmonos meilužiu?

- Tai buvo ne šiaip sau ryšiai.

Piteris Demonidis kruopščiai paruošė jauką.

- Tai buvo ne šiaip sau ryšiai? Ką jūs tuo norite pasakyti? Bijau, kad aš jūsų nesuprantu.

- Aš noriu pasakyti, kad mes... Anastasija ir aš, ketinome susituokti.

Salėje nuvilnijo nuostabos šnabždesys. Žiuri komisijos nariai įsmeigę akis žiūrėjo į kaltinamąją.

- Santuoka - tai buvo jūsų idėja, pone Papai?

- Na, mes abu to norėjome.

- O kas pirmasis pasiūlė?

- Lyg ir ji. - Jis žvilgtelėjo ten, kur sėdėjo Anastasija Savalas. Ji atsakė jam žvilgsniu.

- Atvirai kalbant, pone Papai, jūs mane pastatėte į keblią padėtį. Kaipgi jūs galėjote susituokti? Ponia Savalas jau turėjo vyrą, argi ne? Ar jūs ketinote laukti, kol jis numirs iš senatvės? Ar tikėjotės nelaimingo atsitikimo, kuris baigtųsi mirtimi? Apie ką konkrečiai jūs galvojote?

Klausimai buvo tokie orientaciniai, kad ir kaltintojas ir trys teisėjai draugiškai pažiūrėjo į Napoleoną Čotą, laukdami jo garsių prieštaravimų. Advokatas taikiai snūduriavo, nekreipdamas į nieką dėmesio. Sunerimo ir Anastasija Savalas.

Piteris Demonidis nepraleidęs progos spustelėti liudytoją:

- Pone Papai, jūs neatsakėte į mano klausimą!

Džosefas Papas pasimuistė krėsle:

- Konkrečiai negaliu pasakyti, sere.

Garsus Piterio Demonidžio balsas suskambėjo kaip smūgis.

- Tada leiskite man pasakyti jums konkrečiai. Ponia Savalas ketino nužudyti savo vyrą ir šitokiu būdu jo atsikratyti. Ji žinojo, kad vyras nori su ja išsituokti ir išbraukti ją iš testamento. Tada ji būtų likusi be cento. Ji...

- Protestuoju! - Ir sušuko ne Napoleonas Čotas, o vyriausiasis teisėjas. - Jūs prašote liudytoją daryti prielaidas. - Jis žvilgtelėjo į Napoleoną Čotą, stebėdamasis jo tylėjimu. Bet senukas sėdėjo tylėdamas, jo akys buvo pusiau užmerktos.

- Prašau atleisti, Jūsų kilnybe. - Tačiau jis žinojo, kad savo pasiekė. Piteris Demonidis pasisuko į Čotą. - Liudytojas jūsų žinioje.

Napoleonas Čotas atsistojo:

- Dėkoju jums, pone Demonidi. Aš neturiu klausimų.

Trys teisėjai nustebę susižvalgė. Vienas jų pasakė:

- Pone Čotai, ar jūs suvokiate, kad tai vienintelė jūsų galimybė apklausti liudytoją?

Napoleonas Čotas sumirksėjo:

- Taip, Jūsų kilnybe.

- Ir jūs nenorite užduoti jam jokių klausimų, susijusių su jo parodymais.

Napoleonas Čotas neapibrėžtai mostelėjo ranka ir ištarė:

- Ne, Jūsų kilnybe.

Teisėjas atsiduso:

- Puiku. Kaltintojas gali iškviesti kitą liudytoją.

Kitas liudytojas buvo Michalis Charitonidis, stambus šešiasdešimties metų vyriškis.

Kai poną Charitonidį prisaikdino, kaltintojas paklausė:

- Prašau pasakyti teismui, kuo jūs dirbate?

- Aš viešbučio valdytojas, sere.

- Gal pasakysite, kurio viešbučio?

- „Argo".

- Kur yra šitas viešbutis?

- Korfu saloje.

- Aš noriu jus paklausti, pone Charitonidi, ar nebuvo apsistoję jūsų viešbutyje kas nors iš čia esančių žmonių?

Charitonidis apsidairė aplinkui ir tarė:

- Taip, sere. Štai tie du.

- Įrašykite į protokolą, kad liudytojas rodo į Džozefą Papą ir Anastasiją Savalas. - Jis vėl atsisuko į liudytoją: - Jie ne kartą buvo apsistoję jūsų viešbutyje?

- Taip, sere. Mažiausiai penkis ar šešis kartus.

- Jie apsigyvendavo nakčiai viename ir tame pačiame numeryje?

- Taip, sere. Jie paprastai atvažiuodavo savaitgaliui.

- Ačiū, pone Charitonidi. - Jis pažiūrėjo į Napoleoną Čotą. - Liudytojas jūsų žinioje.

- Klausimų nėra.

Vyriausiasis teisėjas atsisuko į du kitus teisėjus ir kurį laiką kažin ką šnibždėjo.

Paskui vyriausiasis teisėjas pažiūrėjo į Napoleoną Čotą:

- Pone Čotai, jūs neturite jokių klausimų šitam liudytojui?

- Ne, Jūsų kilnybe. Aš tikiu jo parodymais. Jo viešbutis labai jaukus. Pats ten ne kartą buvau apsistojęs.

Vyriausiasis teisėjas ilgai tylėjo, įsmeigęs akis į Napoleoną Čotą. Paskui kreipėsi į kaltintoją:

- Galite kviesti kitą liudytoją.

- Kaltinimas prašo pakviesti gydytoją Vasilį Frandžesą.

Pakilo aukštas, įsimenančios išvaizdos vyriškis ir nuėjo į liudytojų vietą. Jis prisiekė.

- Gydytojau Frandžesai, gal pasakysite teismui, kokia jūsų specializacija?

- Aš vidaus ligų gydytojas.

- Ar tai tas pats, kas šeimos gydytojas?

- Galima ir taip pasakyti.

- Ar didelė jūsų praktika?

- Jau trisdešimt metų.

- Jūs, suprantama, turite leidimą?

- Be abejonės.

- Gydytojau Frandžesai, ar Džordžas Savalas buvo jūsų pacientas?

- Taip, buvo.
- Kiek ilgai?
- Daugiau kaip dešimtį metų.
- Ar jūs gydėte poną Savalą nuo kokios nors konkrečios ligos?
- Na, pirmą kartą jis kreipėsi į mane dėl aukšto kraujospūdžio.
- Ir jūs jį gydėte?
- Taip.
- Bet jūs dar buvote susitikę?
- Žinoma. Jis retkarčiais užeidavo pas mane, jeigu sirgdavo bronchitu arba skaudėjo kepenys. Nieko rimto.
- Kada jūs paskutinį kartą matėte poną Savalą?
- Praeitų metų gruodį.
- Tai yra, prieš mirtį?
- Teisingai.
- Jis atėjo pas jus į priimamąjį?
- Ne, aš aplankiau jį namuose.
- Jūs lankote pacientus namuose?
- Dažniausiai, ne.
- Tačiau šiuo atveju padarėte išimtį?
- Taip.
- Kodėl?
Gydytojas dvejojo.
- Matote, jis neįstengė ateiti pas mane.
- O kaip jis atrodė?
- Jis buvo susijaudinęs, turėjo mėlynių ir galva buvo sutrenkta.
- Ar tai buvo nelaimingas atsitikimas?
Gydytojas vėl padvejojo.
- Ne. Jis man pasakė, kad jį sumušė žmona.
Visa salė iš nuostabos prasižiojo.
Susierzinęs vyriausiasis teisėjas paklausė:
- Pone Čotai, ar jūs neketinate protestuoti dėl gandų pateikimo, kaip liudytojo parodymų?
Napoleonas Čotas pakėlė galvą ir be jokio susidomėjimo pasakė:

- O, ačiū, Jūsų kilnybe. Žinoma, protestuoju.

Tačiau žala jau buvo padaryta. Žiuri nariai į kaltinamąją žiūrėjo su neslepiamu priešiškumu.

- Dėkoju jums, pone Charitonidi. Daugiau klausimų aš neturiu. - Demonidis atsisuko į Čotą ir piktdžiugiškai tarė:

- Liudytojas jūsų žinioje.

- Klausimų neturiu.

Pakvietė dar keletą liudytojų: kambarinę, kuri liudijo, kad matė, kaip vairuotojas kelis kartus užėjo į ponios Savalas miegamąjį... liokajų, girdėjusį, kaip Džordžas Savalas grasino savo žmonai skyrybomis ir atimsiąs palikimą... kaimynus, kurie girdėjo, kaip sutuoktiniai barėsi.

Napoleonas Čotas neuždavė nė vieno klausimo nė vienam liudytojų.

Anastasijos Savalas byla atrodė vis niūriau ir niūriau.

Piteris Demonidis jau jautė pergalės virpulį. Jis jau matė stambias antraštes rytdienos laikraščiuose. Šitas teismas bus trumpiausias žmogžudystės bylų nagrinėjimo istorijoje. *„Galbūt nuosprendį paskelbs net šiandien. Didysis Napoleonas Čotas patyrė pralaimėjimą".*

- Aš norėčiau pakviesti liudytoją Niką Mentakį.

Mentakis buvo liesas, jaunas ir paslaugus. Žodžius jis tarė neskubėdamas, atsargiai.

- Pone Mentaki, gal pasakysite teismui, kur dirbate?

- Žinoma, sere. Aš dirbu veisykloje.

- Jūs auginate arklius?

- Ką jūs, sere. Tai visai kitokia veisykla. Mes auginame medelius, gėles, įvairiausius augalus.

- A, aišku. Vadinasi, jūs augalų auginimo specialistas?

- Tikiuosi, kad specialistas. Aš tuo seniai užsiimu.

- Jūsų pareigos žiūrėti, kad parduodami augalai būtų sveiki?

- Žinoma, sere. Mes jais gerai rūpinamės. Niekada neparduodame nesveiko augalo klientams. Mūsų pirkėjai iš esmės nuolatiniai.

- Jūs norite pasakyti, kad klientai pas jus vėl ir vėl sugrįžta?

- Taip, sere. - Jo balsas skambėjo išdidžiai. - Mes puikiai aptarnaujame.

- Sakykite, o ponia Savalas buvo jūsų nuolatinė klientė?

- Taip, sere. Ponia Savalas labai myli gėles.

Vyriausiasis teisėjas susierzinęs įsikišo:

- Pone Demonidi, teismas mano, kad šitie klausimai nesusiję su byla. Arba klausinėkite to, kas reikalinga, arba...

- Jeigu teismas leis man pabaigti, aš įrodysiu, kad šitas liudytojas labai svarbus byloje.

Vyriausiasis teisėjas kreipėsi į Napoleoną Čotą:

- Pone Čotai, jūs neprieštaraujate, kad šitie klausimai būtų užduodami?

Napoleonas Čotas pakėlė galvą:

- Ką jūs sakėte? Ne, Jūsų kilnybe.

Vyriausiasis teisėjas tam tikrą laiką nustebęs žiūrėjo į jį, o paskui vėl pasisuko į Piterį Demonidį:

- Puiku. Galite tęsti.

- Pone Mentaki, ar tiesa, kad ponia Savalas atėjo pas jus gruodžio mėnesį ir pasakė, kad turi bėdų su kuriais ne kuriais augalais?

- Taip, sere, ji taip pasakė.

- O ar ji nesakė, kad augalus užpuolė vabzdžiai?

- Taip, sere.

- Ir paprašė ko nors, kad jų atsikratytų?

- Taip, sere.

- Būtent?

- Aš pardaviau jai truputėlį stibio.

- Gal paaiškinsite teismui, kas tai yra?

- Nuodai. Panašiai kaip arsenikas.

Salė suūžė.

Vyriausiasis teisėjas stuktelėjo plaktuku:

- Jeigu dar triukšmausite - aš liepsiu išvesti jus iš salės. - Jis atsisuko į Piterį Demonidį. - Galite tęsti.

- Vadinasi, jūs pardavėte jai stibio?

- Taip, sere.

- Sakykite, ar tai mirtini nuodai?

- Taip, sere. Tai iš tikrųjų mirtini nuodai.

- Ar jūs užregistravote pardavimo knygoje, kaip to reikalauja įstatymas?

- Taip, sere.

- Ir jūs atsinešėte tą knygą čia, pone Mentaki?

- Atsinešiau. - Jis padavė knygą Piteriui Demonidžiui.

Kaltintojas priėjo prie teisėjų.

- Jūsų kilnybe, aš prašau, kad knyga būtų pridėta prie bylos kaip daiktinis įrodymas A. - Jis atsisuko į liudytoją. - Aš daugiau klausimų neturiu. - Jis pažiūrėjo į Napoleoną Čotą.

Čotas pakėlė akis ir neigiamai papurtė galvą:

- Klausimų nėra.

Piteris Demonidis giliai atsiduso. Atėjo laikas pakloti pagrindinį kozirį.

- Aš norėčiau pridėti prie bylos daiktinį įrodymą B. - Jis atsigręžė į duris ir paprašė teismo antstolį: - Prašom atnešti.

Teismo antstolis greitai išėjo ir po kelių sekundžių grįžo, nešdamas ant padėklo buteliuką su vaistais nuo kosulio. Jis buvo nepilnas. Dalyvaujantys, užgniaužę kvapą, stebėjo, kaip antstolis perdavė buteliuką kaltintojui. Piteris Demonidis pastatė jį ant stalo priešais žiuri narius.

- Ponios ir ponai, jūs matote priešais save žmogžudystės įrankį. Būtent šitais nuodais buvo nunuodytas Džordžas Savalas. Tai ta pati mikstūra, kurios ponia Savalas davė tą naktį savo vyrui. Čia yra daug stibio. Auka, išgėrusi nedidelį kiekį, po dvidešimties minučių buvo negyva.

Napoleonas Čotas pakilo iš vietos ir negarsiai pasakė:

- Protestuoju. Kaltintojas neturi jokių įrodymų, kad velioniui davė vaistų būtent iš šito buteliuko.

Piteris Demonidis užtrenkė spąstų dureles:

- Nors ir labai gerbiu savo mokytąjį kolegą, aš vis dėlto noriu pastebėti, jog ponia Savalas prisipažino, kad ji davė vyrui tą naktį būtent šitos mikstūros, kai jį ištiko kosulio priepuolis. Ligi to momento, kai šitą buteliuką atnešė čia, į teismo salę, jis buvo laikomas policijos nuovadoje. Patalo-

goanatomas patvirtino, kad Džordžas Savalas numirė apsinuodijęs stibiu. O šitoje mikstūroje - stibio didelis kiekis. - Jis įžūliai pažiūrėjo į Napoleoną Čotą.

Napoleonas Čotas pakraipė galvą, pripažindamas savo pralaimėjimą:

- Tada, žinoma, nėra jokių abejonių.

Piteris Demonidis pergalingai patvirtino:

- Absoliučiai jokių. Dėkoju jums, pone Čotai. Kaltinimas baigtas.

Vyriausiasis teisėjas atsisuko į Napoleoną Čotą:

- Ar gynyba pasirengusi susumuoti rezultatus?

Napoleonas Čotas atsistojo:

- Taip, jūsų kilnybe.

Ilgokai jis stovėjo tylėdamas. Paskui žengė keletą neryžtingų žingsnių pirmyn. Taip jis stovėjo priešais žiuri, kasydamasis galvą tokia išraiška, tarsi būtų pamiršęs, ką norėjo pasakyti. Paskui jis lėtai prašneko, rūpestingai parinkdamas žodžius:

- Manau, daugelis jūsų nustebo, kad aš atsisakiau kryžminės liudytojų apklausos. Ką gi, aš pamaniau, kad ponas Piteris Demonidis gerai padirbėjo ir jokių papildomų klausimų nereikia.

„Senas kvailys kalba mano naudai". - piktdžiugiavo Piteris Demonidis.

Napoleonas Čotas pažiūrėjo į mikstūros nuo kosulio buteliuką ir atsisuko į teisėjus:

- Visi liudytojai atrodo visiškai sąžiningi žmonės. Bet juk iš esmės jie nieko neįrodė, argi ne? Aš štai ką noriu pasakyti... - Jis palingavo galva. - Na, jeigu susumuoti viską, ką jie čia pasakė, tai susidaro toks vaizdas: jauna graži moteris, ištekėjusi už senio, kuris greičiausiai nesugeba jos lytiškai patenkinti. - Jis linktelėjo į Džozefo Papo pusę. - Ji ir susiranda jauną vyriškį, kuris gali tai padaryti. Bet juk mes visi tai seniai žinome iš laikraščių, juk taip? Apie šitą meilės istoriją žinoma absoliučiai viskas. Apie ją žino visas pasaulis. Kiekvienas laikraštėlis apie ją rašė. Suprantama, ponios ir ponai, mes su jumis galime smerkti jos elgesį, tačiau ją

teisia juk ne už neištikimybę vyrui. Ją teisia ne už tai, kad jos, kaip jaunos moters, poreikiai normalūs. Ne, ją teisia už žmogžudystę.

Jis vėl pažiūrėjo į buteliuką. Atrodė, jis jį pakerėjo.

„Tegul senis plyšoja", - šyptelėjo vienas sau Piteris Demonidis. Jis žvilgtelėjo į laikrodį, kabantį teismo salėje. Jis rodė vienuolika valandų keturiasdešimt penkias minutes. Dvyliktą bus paskelbta pertrauka. - *„Seniui neleis baigti kalbos. Jam neužteko proto palaukti pertraukos. Ir kodėl aš jo taip bijojau?"* - stebėjosi Piteris Demonidis.

O tuo metu Napoleonas Čotas toliau be sąryšio niurnėjo:

- Imkime ir drauge panagrinėkime liudytojų parodymus. Ponios Savalas augalus užpuolė vabzdžiai, ir ji norėjo jiems padėti. Ji nuėjo pas poną Mentakį, augalų auginimo specialistą, kuris jai patarė nusipirkti stibio. Ji paklausė jo patarimo. Ar jūs galite tai pavadinti žmogžudyste? Pavyzdžiui, aš, negaliu. Dar yra ekonomės parodymai, kur sakoma, kad ponia Savalas paleido visus tarnus, kad pati pagamintų šventinę vakarienę savo vyrui. Jeigu norite, man atrodo, kad pati ekonomė buvo įsimylėjusi poną Savalą. Jūs tikrai dvidešimt penkerius metus nedirbsite pas vieną žmogų, jei nejausite jam gilesnių jausmų. O Anastasijos Savalas ji nemėgo. Jūs galėjote tai suprasti iš jos kalbėjimo tono. - Čotas atsikosėjo, pravalydamas gerklę. - Taigi sakykime, kad širdyje kaltinamoji mylėjo savo vyrą ir iš paskutiniųjų stengėsi išsaugoti santuoką. O kaip moteris gali parodyti vyrui, kad ji myli jį? Na, aš manau, vienas pagrindinių būdų - ką nors jam pagaminti. Argi tai ne meilės apraiška? Aš asmeniškai manau, kad taip. - Jis grįžtelėjo ir vėl pažiūrėjo į buteliuką. - O kitas būdas - rūpintis juo ir kai jis sveikas, ir kai jis serga.

Laikrodis ant sienos rodė be minutės dvylika.

- Ponios ir ponai, proceso pradžioje aš paprašiau jus žvilgtelėti į kaltinamosios veidą. Jūs įsitikinsite, kad turinti tokį veidą ir tokias akis moteris, negali nužudyti.

Piteris Demonidis stebėjo žiuri narius, įbedusius akis į kaltinamąją. Niekada anksčiau jam neteko matyti tokio neslepiamo priešiškumo. Žiuri aiškiai buvo jo pusėje.

- Įstatymas visiškai aiškus, ponios ir ponai. Kaip jums paaiškins mūsų gerbiamieji teisėjai, jūs galite paskelbti kaltinamąjį nuosprendį, jeigu jūs nė trupučio neabejojate tuo, kad kaltinamoji - kalta. Nė truputėlio.

Tuo momentu Napoleonas Čotas vėl atsikosėjo, išsitraukė iš kišenės nosinę ir prisidengė ja burną. Paskui priėjo prie stalo, ant kurio stovėjo mikstūros buteliukas.

- Jeigu pasiaiškintume, kaltintojas iš esmės taip nieko ir neįrodė, tiesa? Išskyrus tai, kad ponia Savalas davė iš šito buteliuko savo vyrui mikstūros. Tiesą sakant, jokios bylos kaltinimas neturi.

Užbaigęs frazę, jis vėl užsikosėjo. Nesąmoningai jis ištiesė ranką prie buteliuko, atsuko kamštelį, pakėlė buteliuką prie lūpų ir nugėrė didelį gurkšnį. Visi žiūrėjo kaip pakerėti, salėje pasigirdo siaubo šūksniai.

Dar sekundė, ir salėje kilo nepaprastas klegesys:

Vyriausiasis teisėjas neramiai tarė:

- Pone Čotai!..

Napoleonas Čotas išgėrė dar gurkšnelį.

- Jūsų kilnybe, byla, kurią sukurpė kaltintojas, - pasityčiojimas iš teisingumo. Džordžas Savalas mirė ne nuo šitos moters rankos. Gynyba atiduoda bylą į jūsų rankas.

Laikrodis išmušė vidurdienį. Teismo antstolis greitai priėjo prie vyriausiojo teisėjo ir kažin ką pašnabždėjo.

Vyriausiasis teisėjas sudavė plaktuku:

- Reikalauju laikytis tvarkos! Skelbiama pertrauka. Tegul žiuri išeina ir pamėgina paskelbti nuosprendį. Teismo posėdis atnaujins savo darbą antrą valandą.

Priblokštas Piteris Demonidis negalėjo pajudėti iš vietos. Kažin kas pakeitė buteliuką! Bet ne, tai neįmanoma. Daiktiniai įrodymai buvo budriai saugomi. Nejaugi taip baisiai suklydo patalogoanatomas? Demonidis atsigręžė į savo padėjėją. Kai jis pamėgino susirasti Čotą, tai pamatė, kad tas dingo.

Antrą valandą teismo posėdis tęsėsi toliau ir žiuri nariai užėmė savo vietas. Napoleono salėje nebuvo.

„Tas kalės vaikas numirė". - pagalvojo Piteris Demonidis. Dar nebaigė jis savo minties, kai į salę įėjo Napoleonas Čotas, sveikas ir gyvas. Visi sėdėjusieji salėje lydėjo jį akimis, kol jis ėjo į savo vietą.

Vyriausiasis teisėjas tarė:

- Ponios ir ponai, žiuri nariai, koks bus jūsų nuosprendis?

Pakilo seniūnas:

- Jūsų kilnybe, mūsų nuosprendis - nekalta.

Salėje nuaidėjo plojimai.

Piteris Demonidis pajuto, jog blykšta. *„Šitas pašlemėkas mane vėl apmuilino",* - šmėstelėjo jam mintis. Pakėlęs galvą pamatė, kad Napoleonas Čotas su pašaipa jį stebi.

8 SKYRIUS

Juridinė firma „Tritsis ir Tritsis", be abejonės, buvo pati prestiziškiausia Graikijoje. Jos įkūrėjai seniai išėjo į pensiją, o firmai vadovavo Napoleonas Čotas. Firmoje buvo dar pustuzinis bendradarbių, tačiau smegenų centru buvo Napoleonas Čotas.

Visi turtingi žmonės, kaltinami žmogžudyste, tuojau pat prisimindavo Napoleoną Čotą, kurio laimėjimai buvo fenomenalūs. Metai po metų, gindamas žmones, kuriems grėsė aukščiausioji bausmė, Čotas nuolat laimėdavo bylas. Apie neseniai įvykusį Anastasijos Savalas teismą rašė visi pasaulio laikraščiai. Čotas gynė klientę, kai, atrodė, byla buvo beviltiška ir sugebėjo ją apginti. Jis labai rizikavo, nes žinojo, kad klientę išgelbėti yra tiktai vienas būdas.

Jis širdyje susijuokė, prisimindamas teisėjų veidus, kai jis gurkštelėjo užnuodytos mikstūros. Jis gerai apskaičiavo savo kalbą, žinodamas, kad vidurdienį jį nutrauks. Čia ir buvo reikalo esmė. *„Jeigu tiktai teisėjai būtų pakeitę posė-*

džio tvarką ir nebūtų nutraukę mano kalbos dvyliktą valandą..." Baisu pagalvoti, kas tada būtų buvę.

Ir be to įvyko kai kas nenumatyta ir vos neatsiėjo jam gyvybės. Paskelbus pertrauką, kai jis greitai ėjo koridoriumi, kelią jam pastojo reporteriai.

- Pone Čotai, iš kur jūs sužinojote, kad mikstūroje nėra nuodų?

- Kaip jūs paaiškinsite...

- Kas nors pakeitė buteliuką?..

- Argi Anastasija Savalas?..

- Atleiskite, ponai! Bijau, kad aš skubiai turiu reaguoti į gamtos šauksmą. Į jūsų klausimus atsakysiu paskui.

Jis nuskubėjo į tualetą koridoriaus gale. Lentelė ant durų skelbė: „Tualetas sugedęs".

Vienas reporterių pasakė:

- Jums teks paieškoti kito tualeto.

Napoleonas Čotas nusišypsojo:

- Bijau, kad nespėsiu nubėgti.

Jis įėjo į uždarė paskui save duris.

Viduje jo laukė visa brigada. Gydytojas pasiskundė:

- Aš jau ėmiau nerimauti. Pasirenkite skarndžio plovimui, - riktelėjo jis asistentui.

- Klausau, gydytojau.

Gydytojas atsisuko į Napoleoną Čotą:

- Gulkite ant grindų. Manau, procedūra nebus jums maloni.

- Turėdamas galvoje alternatyvą, - šyptelėjo Napoleonas Čotas, - aš pakentėsiu.

Už Anastasijos Savalas gyvybės išgelbėjimą Napoleonas Čotas paėmė milijoną dolerių, kurie buvo pervesti į jo sąskaitą Šveicarijos banke. Čotas turėjo erdvų namą puikiame gyvenamajame Atėnų rajone, vilą Korfu saloje ir butą prestižiniame Paryžiaus rajone.

Trumpai sakant, Napoleonas Čotas turėjo viską, kad galėtų džiaugtis gyvenimu. Tiktai vienas mažytis debesėlis temdė dangų...

Jo vardas Frederikas Stavras. „Tritsis ir Tritsis" firmoje jis buvo naujokas.

- Napoleonai, jis aiškiai antros rūšies. Jam ne vieta tokioje firmoje...

- Stavras vos nesužlugdė mano bylos. Jis tiesiog kvailys...

- Girdėjai, ką vakar Stavras padarė teisme? Teisėjas vos neįspyrė jam į užpakalį...

- Velniai rautų, kodėl tu neatleidi šito puskvailio Stavro? Jis čia reikalingas kaip šuniui penkta koja. Jis gadina mūsų reputaciją.

Niekas geriau už Napoleoną Čotą nežinojo, kad visa tai tiesa. Jam kartais knietėjo išplepėti tiesą: *„Aš negaliu jo atleisti"*. Tačiau, užuot sakęs tiesą, jis gindavo jį: „Duokite jam šansą. Jam viskas pavyks".

Ir partneriams daugiau nieko nepavykdavo pasiekti.

Kartą filosofas pasakė. „Būk atsargus ko nors trokšdamas, staiga ims ir išsipildys".

Frederiko Stavro, jaunesniojo firmos „Tritsis ir Tritsis" bendradarbio svajonė išsipildė, padariusi jį nelaimingiausiu žmogumi žemės rutulyje. Jis negalėjo nei valgyti, nei gerti, prarado daug svorio.

- Nueik pas gydytoją, Frederikai, - spyrė jį žmona. - Tu baisiai atrodai.

- Na, ką tu... vis vien nepadės.

Jis žinojo, kas jam darosi, ir padėti jam negalėjo nė vienas gydytojas. Jį kankino sąžinės graužimas.

Frederikas Stavras buvo tikslo siekiantis jaunas žmogus, garbėtroška idealistas. Daugelį metų jis dirbo visko mačiusioje įstaigoje neturtingame Atėnų kvartale, gindamas nepasiturinčius klientus, dažnai - nemokamai. Susitikimas su Napoleonu Čotu staigiai pakeitė visą jo gyvenimą.

Prieš metus Stavras gynė Larį Duglą, kurį drauge su Noele Peidž teisė už Duglo žmonos Ketrinos nužudymą. Napoleoną Čotą pasamdė visagalis Konstantinas Demiris, kad gintų jo meilužę. Iš pat pradžių Stavras buvo laimingas,

atiduodamas į Čoto rankas abiejų gynybą. Garsus advokatas kėlė jam virpulį.

- Kad tu pažiūrėtum į Čotą teisme, - kalbėjo jis savo žmonai. - Tai kažkas stulbinančio. Aš labai norėčiau kada nors dirbti jo firmoje.

Kai procesas ėjo į pabaigą, reikalai įgavo netikėtą posūkį. Besišypsantis Napoleonas Čotas surinko kabinete Noelę Peidž, Larį Duglą, ir Frederiką Stavrą.

- Aš tiktai ką tariausi su teisėjais, - pasakė Čotas Stavrui. - Jeigu kaltinamieji prisipažins kalti, teisėjai sutinka duoti jiems po penkerius metus kalėjimo, iš jų ketverius - sąlyginai. Iš esmės jiems teks pasėdėti ne ilgiau kaip šešis mėnesius. - Jis pasisuko į Larį. - Jūs, pone Duglai, amerikietis, todėl jus išsiųs. Jums bus uždrausta grįžti į Graikiją.

Noelė Peidž ir Laris Duglas mielai sutiko paklausyti jo patarimo. Po penkiolikos minučių, kreipdamasis į kaltinamuosius ir jų advokatus, vyriausiasis teisėjas pasakė:

- Graikijos teismas dar niekada nenubaudė kaltinamųjų mirties bausme, jeigu buvo bent mažiausių abejonių dėl to, ar tikrai įvykdytas nusikaltimas. Aš ir mano kolegos buvome labai nustebę, kai viduryje proceso kaltinamieji prisipažino kalti. Aš skelbiu nuosprendį Noelei Peidž ir Lorensui Duglui: mirties bausmė sušaudant. Nuosprendis turi būti įvykdytas per devyniasdešimt dienų, skaičiuojant nuo šios dienos.

Tuo momentu Stavras suprato, kad Napoleonas Čotas sąmoningai paspendė jiems spąstus. Konstantinas Demiris pasamdė Napoleoną Čotą ne tam, kad gintų jo meilužę, o tam, kad toji būtų nubausta mirties bausme. Toks buvo Demirio kerštas moteriai, kuri jam buvo neištikima. Stavras, pats to nenorėdamas, nevalingai padėjo Čotui paspęsti jiems spąstus.

„Aš negaliu leisti, kad tai įvyktų, - mąstė Stavras. - *Aš prieisiu prie vyriausiojo teisėjo, papasakosiu jam, ką padarė Čotas, ir nuosprendį atšauks".*

Tada Napoleonas Čotas priėjo prie Stavro ir tarė: „Jeigu jūs, Frederikai, rytoj laisvas, gal papietautumėte su manimi?" Aš noriu jus supažindinti su savo partneriais..."

Praėjo keturios savaitės, ir Frederikas Stavras tapo pilnateisiu prestižinės „Tritsis ir Tritsis" firmos nariu. Jam paskyrė didelį kabinetą ir gerą atlyginimą. Šitaip jis pardavė savo sielą šėtonui. Tačiau jis pamatė, kad jam sunku laikytis šito sandėrio sąlygų. *„Ilgiau taip negali tęstis".*

Jį slėgė kaltės jausmas. *„Aš žmogžudys"*, - galvojo jis.

Jis ilgai kamavosi ir galų gale apsisprendė.

Vieną ankstyvą rytą įėjo į Napoleono Čoto kabinetą ir pasakė:

- Leonai...

- Viešpatie, seni, tu siaubingai atrodai, - tarė Napoleonas Čotas. - Tau reikia pailsėti, Frederikai. Tau tai išeitų į naudą.

Tačiau Stavras žinojo, kad šitaip jis savo problemos neišspręs.

- Leonai, aš dėkingas už viską, ką jūs padarėte mano labui, tačiau... aš ilgiau čia negaliu pasilikti.

Čotas nustebęs pažvelgė į jį:

- Ką tu kalbi? Tu susidoroji su darbu.

- Ne. Mane... mane tiesiog plėšo į gabalus.

- Plėšo į gabalus? Nesuprantu, kas tau kelia nerimą

Frederikas Stavras nepatikliai pažiūrėjo į jį:

- Tai... kaip jūs ir aš pasielgėme su Noele Peidž ir Lariu Duglu... Argi... argi jūs nejaučiate savo kaltės?

Čoto akys pavirto į siaurus plyšelius:

- *Atsargiai...* Frederikai, kartais tenka imtis šėtoniškų metodų, kad nugalėtų teisingumas. - Jis nusišypsojo. - Patikėk, mes neturime sau priekaištauti. Jie buvo kalti.

- Mes juos įvarėme į spąstus. Aš daugiau negaliu gyventi taip, tarsi nieko nebūtų įvykę. Atleiskite. Aš paduodu pareiškimą ir išeinu. Mėnesio pabaigoje.

- Aš nepriimsiu tavo pareiškimo, - tvirtai pasakė Čotas. - Kodėl tau nepasinaudojus mano patarimu ir nepailsėjus...

- Aš negalėsiu ramiai ilsėtis, žinodamas tai, ką žinau. Man labai gaila.

Čotas tyrinėjo jo veidą, žvilgsnis buvo rūstus.

- Ar tu suvoki, ką darai? Tu juk švaistaisi puikia karjera, galų gale savo gyvenimu.

- Ne. Aš gelbsčiu savo gyvenimą.

- Vadinasi, tu tvirtai nusprendei?

- Taip. Man, iš tiesų, Leonai, labai gaila. Jūs nesirūpinkite, aš niekam nepapasakosiu apie tai, kas įvyko. - Apsisukęs jis išėjo iš kabineto.

Napoleonas Čotas ilgai sėdėjo ir mąstė. Galiausiai jis nusprendė, pakėlė ragelį, ir surinko numerį:

- Prašom perduoti ponui Demiriui, kad aš norėčiau šiandien su juo susitikti. Pasakykite, kad reikalas - skubus.

Ketvirtą valandą dienos Napoleonas Čotas jau sėdėjo Demirio kabinete.

- Kas atsitiko, Leonai? - paklausė Demiris.

- Apskritai tai nieko neatsitiko, - atsargiai pradėjo Čotas, - bet aš pagalvojau, kad tau vertėtų žinoti, jog šį rytą pas mane buvo atėjęs Frederikas Stavras. Jis nusprendė išeiti iš firmos.

- Stavras? Lario Duglo advokatas? Na, ir kas?

- Atrodo, jį kankina sąžinė.

Abu patylėjo.

- Suprantu.

- Jis pažadėjo niekam apie tai nepasakoti.

- Ir tu juo patikėjai?

- Žinai, Kostai, kad ir kaip keista, patikėjau.

Konstantinas Demiris nusišypsojo:

- Na ir puiku. Tada ir nėra ko svarstyti, argi ne?

Napoleonas Čotas su palengvėjimu atsiduso ir pakilo iš krėslo.

- Lyg ir nieko. Tiesiog aš maniau, kad tu privalai žinoti.

- Teisingai padarei, kad pasakei. Gal kartu papietausime kitą savaitę?

- Suprantama.

- Aš tau paskambinsiu, ir mudu ką nors sugalvosime.

- Ačiū, Kostai.

Penktadienį pavakare sena bažnyčia Atėnų pakraštyje buvo tuščia. Joje vyravo ramybė ir tyluma. Kampe greta altoriaus Stavras klūpojo prieš šventąjį tėvą Konstantinu. Dvasininkas pridengė Frederiko galvą audeklo gabalu.

- Šventasis tėve, aš nusidėjau. Ir nėra man atleidimo.

- Svarbiausia žmogaus bėda, mano sūnau, ta, kad jis laiko save tiesiog žmogumi. Tai kuo tu nusidėjai?

- Aš žmogžudys.

- Tu atėmei kam nors gyvybę?

- Taip, šventasis tėve. Ir aš nežinau, kaip išpirkti savo nuodėmę.

- Dievas žino, ką daryti. Paklausime Jį.

- Dėl garbėtroškos ir naudos aš leidausi išmušamas iš tikrojo kelio. Tai buvo prieš metus. Aš gyniau žmogų, kaltinamą žmogžudyste. Teismas vyko normaliai. Bet tada Napoleonas Čotas...

Po valandos Frederikas Stavras paliko bažnyčią jausdamasis, lyg būtų kitas žmogus. Jam atrodė, kad nuo jo pečių muėmė sunkią naštą. Amžių išmėginta išpažinties procedūra apvalė jo sielą. Jis papasakojo dvasininkui viską ligi galo ir pirmą kartą nuo tos siaubingos dienos pajuto, kad gali laisvai kvėpuoti.

„Aš pradėsiu naują gyvenimą. Persikelsiu į kitą miestą ir pradėsiu viską iš naujo. Pasistengsius kaip nors išpirkti savo kaltę. Dėkoju jums, šventasis tėve, už tai, kad suteikėte man šansą".

Temo greitai, ir Ermoso aikštė praktiškai buvo tuščia. Kai Frederikas Stavras priėjo kampą, užsidegė žalia šviesa, ir jis žengė per perėją. Nespėjo jis nueiti ligi gatvės vidurio, kai juoda didelė mašina su išjungtomis šviesomis atlėkė iš tamsos ir parbloškė jį. Stavras išgirdo kurtinantį variklio ūžimą ir pajuto, kaip išsiploja ir plyšta į gabalus jo kūnas. Baisaus skausmo akimirka - ir viskas užgeso.

Paprastai Napoleonas Čotas keldavosi anksti. Jis dievino šitas ankstyvas ramybės akimirkas prieš sunkią ir

varginančią darbo dieną. Pusryčiaudavo jis visuomet vienas ir, kol valgė, skaitė rytinius laikraščius. Tą rytą jis rado įdomių pranešimų. Ministras pirmininkas Temistoklis suformavo naują koalicinę vyriausybę, į kurią įėjo penkių partijų atstovai. *„Reikės pasiųsti jam sveikinimą".* Buvo pranešama, kad Kinijos komunistinė kariuomenė užėmė šiaurinį Jangdzės upės krantą. Harį Trumeną ir Elbeną Barklį prisaikdino kaip JAV prezidentą ir viceprezidentą. Napoleonas Čotas pervertė keletą puslapių, ir kraujas sustingo jo gyslose. Jis pamatė tokio turinio žinutę:

„Ponas Frederikas Stavras, prestižinės firmos ,,Tritsis ir Tritsis'' partneris vakar, grįždamas iš Kapnikareo bažnyčios, buvo partrenktas mašinos. Vairuotojas iš įvykio vietos pabėgo. Remiantis liudytojų parodymais, mašina buvo juodos spalvos, be numerių. Ponas Stavras buvo viena pagrindinių figūrų sensacingame Noelės Peidž ir Lario Duglo procese. Jis buvo Lario Duglo advokatas ir..."

Napoleonas Čotas pakėlė akis nuo laikraščio. Jis sėdėjo įsitempęs, užmiršęs pusryčius. Nelaimingas atsitikimas. *„Argi?"* Konstantinas Demiris liepė jam nesirūpinti. Tačiau pernelyg daug žmonių padarė lemtingą klaidą, kaip reikiant neįvertinę Demirio.

Čotas pakėlė ragelį ir surinko Konstantino Demirio numerį. Sekretorius sujungė.

- Ar tu jau skaitei rytmetinius laikraščius? - paklausė Čotas.

- Ne. O ką?

- Frederikas Stavras negyvas.

- Ką? - Balse suskambėjo natūralus nustebimas. - Ką tu sakai?

- Vakar vakare jį partrenkė mašina. Vairuotojas pabėgo.

- Dieve mano. Man labai gaila, Leonai. Ar surado vairuotoją?

- Dar ne.

- Gal man truputį spustelėti policiją? Mūsų laikais niekas negali jaustis ramiai. Beje, kaip dėl vakarienės ketvirtadienį?

- Gerai.

- Vadinasi, sutarta.

Napoleonas Čotas manė, kad jis moka skaityti tarp eilučių. *„Konstantino Demirio nustebimas buvo natūralus, vadinasi, jis nesusijęs su Stavro mirtimi"*, - pagalvojo Čotas.

Kitą rytą Napoleonas Čotas įvažiavo į savo firmos garažą ir išjungė variklį. Kai jis pasuko prie lifto, iš tamsaus kampo išėjo vyrukas:

- Degtukų turi?

Čotui tai suskambėjo kaip pavojaus signalas. Jis nepažinojo šito žmogaus, vadinasi, jam garaže nėra ką veikti.

- Žinoma. - Ilgai negalvodamas Čotas tvojo nepažįstamajam portfeliu per veidą.

Vyrukas iš skausmo suriko:

- Ak tu, pašlemėke! - Ir išsitraukė iš kišenės pistoletą su duslintuvu.

- Ei, kas čia darosi? - pasigirdo balas. Prie jų bėgo uniformuotas apsauginninkas.

Nepažįstamasis akimirką užgaišo, o paskui puolė prie atvirų durų.

Apsauginninkas pribėgo prie Čoto:

- Ar viskas gerai, pone Čotai?

- Taip. - Napoleonas Čotas pajuto, kad jam sunku kalbėti, trūksta oro. - Viskas gerai.

- Ko jam reikėjo?

- Aš ne visai supratau, - lėtai atsakė Čotas.

„Turbūt tai sutapimas, - galvojo Čotas, sėdėdamas už rašomojo stalo. - *Galbūt šitas vyrukas norėjo mane paprasčiausiai apiplėšti. Tačiau kam tada reikia pistoleto su duslintuvu? Ne, jis ketino mane nušauti. Ir Konstantinas Demiris taip pat nuoširdžiai nusistebės dėl mano mirties, kaip jis nustebo, išgirdęs apie Frederiko Stavro mirtį. Aš turėjau*

suprasti, - papriekaištavo sau Čotas. - *Demiris ne tas žmogus, kad rizikuotų. Jis nepaliks gyvų liudytojų. Ką gi, pono Demirio laukia staigmena".*

Iš pasikalbėjimų įtaiso pasigirdo jo sekretorės balsas:

- Pone Čotai, po pusvalandžio jūs turite būti teisme.

Šiandien turėjo baigtis žmogžudysčių serijos byla, tačiau Čotas negalėjo kalbėti teisme.

- Paskambinkite teisėjui ir pasakykite, kad aš sergu. Tegul mane pakeičia kas nors iš firmos. Daugiau manęs netrukdykite.

Jis paėmė iš stalčiaus magnetofoną ir ilgai sėdėjo galvodamas. Paskui ėmė įrašinėti.

Tą pačią dieną po vidurdienio Čotas pasirodė valstybės kaltintojo Piterio Demonidžio kabinete. Rankoje jis laikė didelį voką. Priimamajame sėdėjusi sekretorė iš karto pažino Čotą.

- Laba diena, pone Čotai. Ar aš galiu jums kuo nors padėti?

- Aš norėjau pasikalbėti su ponu Demonidžiu.

- Dabar pas jį vyksta posėdis. Jūs susitarėte dėl susitikimo?

- Ne. Tiesiog pasakykite jam, kad aš čia ir kad reikalas - skubus.

- Suprantama.

Po penkiolikos minučių Napoleonas Čotas buvo valstybės kaltintojo kabinete.

- Nagi, nagi, - pasakė Demonidis. - Mahometas atėjo pas kalną. Kuo galiu būti jums naudingas? Pasiderėsime dėl gynybos žodžio?

- Ne, Piteri, aš atėjau asmeniniu reikalu.

- Sėskitės, Leonai.

Kai abu atsisėdo, Čotas tarė:

- Aš noriu palikti pas jus voką. Jis užantspauduotas ir turi būti atplėštas tiktai netikėtai man mirus.

Piteris Demonidis smalsiai jį apžiūrinėjo.

- Ar jūs manote, kad jums gali kas nors atsitikti?

- Yra tokia galimybė.

- Aišku. Vienas nedėkingų jūsų klientų?

- Nesvarbu kas. Jūs vienintelis žmogus, kuriuo aš galiu pasitikėti. Įsidėkite jį į seifą ir niekam nerodykite.

- Žinoma. - Jis palinko į priekį. - Panašu, kad jūs išgąsdintas.

- Taip ir yra.

- Galbūt jūs norite, kad mano kontora jus gintų?

Čotas pabaksnojo pirštu į voką:

- Čia viskas, ko man reikia.

- Gerai. Jeigu jūs taip norite.

- Aš taip noriu. - Čotas atsistojo ir ištiesė ranką. - *Efharisto.* Negaliu išreikšti, kaip aš jums dėkingas.

Piteris Demonidis nusišypsojo:

- *Parakalo.* Jūs man skolingas.

Dar po valandos uniformuotas pasiuntinys pasirodė „Graikijos prekybinės korporacijos" kontoroje ir kreipėsi į vieną sekretorių:

- Aš turiu ponui Demiriui paketą.

- Duokite, aš pasirašysiu už jį.

- Man įsakyta jį paduoti ponui Demiriui asmeniškai.

- Atleiskite, bet aš negaliu jo trukdyti. Kas atsiuntė paketą?

- Napoleonas Čotas.

- Jūs tikras, kad negalite jo tiesiog palikti?

- Tikras, mem.

- Aš sužinosiu, ar ponas Demiris galės jį paimti.

Ji nuspaudė pasikalbėjimų įtaiso klavišą:

- Atleiksite, pone Demiri. Pasiuntinys atnešė jums paketą nuo pono Čoto.

Pasigirdo Demirio balsas:

- Atneškite jį čia, Irena.

- Pasiuntinys nori perduoti jį asmeniškai jums.

Demiris patylėjo.

- Įeikite drauge su juo.

Irena ir pasiuntinys įėjo į kabinetą.

- Jūs Konstantinas Demiris?

- Taip.

- Prašau pasirašyti, kad gavote paketą.

Demiris pasirašė. Pasiuntinys padėjo paketą ant stalo.

- Ačiū.

Konstantinas Demiris palaukė, kol sekretorė ir pasiuntinys išeis iš kabineto. Keletą akimirkų jis susimąstęs žiūrėjo į paketą, o paskui atplėšė jį. Ten buvo grotuvas su įdėta kasete. Susidomėjęs Demiris paspaudė mygtuką, ir kasetė ėmė suktis.

Kabinete suskambėjo Napoleono Čoto balsas:

- Mano brangusis Kostai! Viskas būtų buvę paprasčiau, jeigu tu būtum patikėjęs, kad Frederikas Stavras neketino išplepėti mūsų nedidelės paslapties. Man dar labiau gaila, kad tu netiki, jog ir aš neketinu plepėti apie tą nelemtą dalyką. Aš turiu pagrindo manyti, kad tu kaltas dėl vargšelio Stavro mirties ir kad dabar tu ketini susidoroti su manimi. Kadangi mano gyvybė man brangi ne mažiau, negu tavoji tau, aš (nors ir labai tave gerbiu) atsisakau būti tavo sekančia auka... Apsidrausdamas aš išdėsčiau visus faktus, susijusius su mano ir tavo vaidmenimis Noelės Peidž ir Lario Duglo byloje popieriuje, užantspaudavau voke ir perdaviau valstybės kaltintojui su nurodymu atplėšti vioką tiktai man netikėtai mirus. Todėl, mano drauge, dabar tu turi būti suinteresuotas, kad aš būčiau gyvas ir sveikas.

Juostelė baigėsi. Konstantinas Demiris sėdėjo akis įsmeigęs į erdvę.

Kai Napoleonas Čotas grįžo į savo kontorą, jis jau nejautė baimės. Nors Konstantinas Demiris ir pavojingas, tačiau jis toli gražu ne kvailys. Jis bijos ką nors daryti, kad neužsitrauktų nelaimės ant savo galvos. *„Jis padarė ėjimą,* - pagalvojo Čotas, - *o aš paskelbiau jam matą.* - Jis šyptelėjo pats sau. - *Panašu, kad ketvirtadienį mudu nepietausime".*

Keletą dienų Napoleonas Čotas ruošėsi naujam teismo posėdžiui, kuris turėjo nagrinėti moters, nužudžiusios dvi savo vyro meilužes, bylą. Čotas kėlėsi ankstu rytą ir dirbo

ligi vėlaus vakaro, rengdamasis kryžminei apklausai. Jis instinktyviai jautė, kad nepaisant nieko, jis vėl bylą laimės.

Trečiadienį jis dirbo savo kontoroje ligi vidurnakčio, o paskui nuvažiavo namo. Vilą jis pasiekė tiktai pirmą valandą nakties.

Tarpduryje jį pasitiko liokajus:

- Gal ko nors norite, pone Čotai? Jeigu jūs alkanas, galiu pagaminti *mezedes*...

- Ačiū. Nereikia nieko. Eik miegoti.

Čotas užlipo į miegamąjį. Dar valandą jis mintyse perkratė rytdienos teismo proceso detales ir galiausiai, antrą valandą nakties užmigo. Jis sapnavo sapną.

... Jis teisme apklausia liudytoją, o tas staiga ima plėšti nuo savęs drabužius.

- Kodėl jūs taip darote? - paklausė Čotas.

- Aš visas degu.

Čotas žiūri į salę ir mato, kad visi ten esantys žmonės taip pat nusirenginėja.

Jis atsigręžia į teisėją:

- Jūsų kilnybe, aš noriu paprieštarauti...

Teisėjas nusivelka mantiją ir sako:

- Čia pernelyg karšta.

Napoleonas Čotas atmerkė akis. Liepsnos liežuviai laižė miegamojo duris, kambaryje jau raitėsi dūmų kamuoliai.

Staigiai nubudęs, Napoleonas atsisėdo.

„Gaisras. Kodėl nesuveikė gaisro signalizacija?"

Durys traškėjo nuo didelio karščio. Dusdamas nuo dūmų, Čotas puolė prie lango, tačiau langas neatsidarė. Dūmai vis tirštėjo, vis sunkiau buvo alsuoti. Išsigelbėjimo nebuvo.

Nuo lubų ėmė kristi degantys nuodėguliai. Nugriuvo siena, aplinkui siautėjo ugnis. Napoleonas suriko. Užsiliepsnojo pižama ir plaukai. Nieko nesuvokdamas, jis metėsi ant uždaryto lango, išmušė jį savo kūnu ir, liepsnojantis deglas, krito žemyn iš šešiolikos pėdų aukščio.

Kitą dieną, anksti rytą, Piteris Demonidis įėjo į Konstantino Demirio kabinetą.

- *Kalimehra,* Piteri, - pasveikino jį Demiris. - Ačiū, kad užėjote. Atnešėte?

- Taip, sere. - Jis ištiesė Demiriui užantspauduotą voką, kurį pas jį paliko Napoleonas Čotas. - Aš pagalvojau, kad jūs norėsite tą voką turėti čia.

- Teisingai pagalvojote, Piteri. Gal papusryčiausite su manimi?

- *Efharisto.* Jūs toks geras, pone Demiri.

- Kostai. Vadinkite mane Kostu. Aš seniai jus seku, Piteri. man atrodo jūsų laukia didelė ateitis. Aš pagalvosiu, ką jums tinkamo turiu savo įstaigose. Jus tai domina?

Piteris Demonidis nusišypsojo:

- Taip, Kostai. Mane tai labai domina.

- Na ir puiku. Paplepėsime apie tai pusryčiaudami.

9 SKYRIUS

LONDONAS

Ne rečiau kaip kartą per savaitę Ketrina kalbėjo su Demiriu telefonu, ir tai jau tapo įpročiu. Jis ir toliau siuntinėjo jai dovanas, o kai ji protestavo, jis įtikinėjo, kad tai tiesiog jos teigiamų savybių įvertinimas. *„Evelina man pasakojo, kaip puikiai jūs išsiaiškinote su Baksteriu".* Arba: *„Aš girdėjau iš Evelinos, kad jūsų pasiūlymas dėl pervežimų apmokėjimo leido mums sutaupyti daug pinigų".*

Sąžiningai kalbant, Ketrina ir pati didžiavosi savo sėkme. Ji pastebėjo, kad kontoroje galima daug ką patobulinti. Panaudodama senus įgūdžius, ji daug efektyviau petrvarkė kontoros darbą.

- Aš labai didžiuojuosi jumis, - pasakė jai Konstantinas Demiris.

Ir Ketrina pajuto, kad sieloje pasidarė šilčiau. Koks puikus ir dėmesingas žmogus.

„Ko gero, laikas pradėti veikti", - nusprendė Demiris. Po to kai jis atsikratė Stavro ir Čoto, vienintelis žmogus, susijęs su tais įvykiais, buvo Ketrina. Kad viskas iškils aikštėn, galimybių buvo nedaug, bet, kaip išsiaiškino Čotas, Demiris nelinkęs rizikuoti. *„Gaila,* - pagalvojo Demiris, - *kad jai teks mirti. Ji tokia graži. Bet iš pradžių vila Rafine".*

Vilą jis jau nupirko. Jis nusiveš ten Ketriną ir mylėsis su ja, kaip kadaise Laris Duglas mylėjosi su Noele. O paskui...

Retkarčiais kas nors primindavo Ketrinai praeitį. Ji perskaitė „London Taims" apie Frederiko Stavro ir Napoleono Čoto mirtį ir galbūt būtų neatkreipusi dėmesio, jeigu ten nebūtų buvę paminėta, kad abu buvo Lario Duglo ir Noelės Peidž advokatais.

Tą naktį ji vėl sapnavo.

Kartą rytą ją sujaudino kita laikraščio žinutė: „Viljamas Freizeris, JAV prezidento Hario Trumeno padėjėjas, atvyko į Londoną, kad aptartų su Britanijos ministru pirmininku naują prekybinį susitarimą".

Ji nuleido laikraštį, staiga pajutusi, kaip sugėlė širdį. *„Viljamas Freizeris".* Jis vaidino tokį svarbų vaidmenį jos gyvenime. *„Kas būtų buvę, jeigu aš nebūčiau jo palikusi?"*

Ketrina sėdėjo prie rašomojo stalo, vėl skaitydama žinutę, ir šypsena klaidžiojo jos veide. Viljamas Freizeris buvo vienas pačių brangiausių jai žmonių. Prisiminus jį, jai tapdavo sieloje šilta, ir ji jautėsi mylima. Ir štai jis čia, Londone. *„Aš privalau jį pamatyti",* - pagalvojo ji. Jeigu tikėti laikraščiu, jis apsistojo viešbutyje „Kleridž".

Virpančiais pirštais Ketrina surinko viešbučio numerį. Jai atrodė, kad praeitis štai štai taps dabartimi. Ji staiga suprato, jog ji labai nori pamatyti Freizerį. *„Ką jis pasakys, kai išgirs mano balsą, kai pamatys mane?"*

Pasigirdo telefonistės balsas:

- Labas rytas. Viešbutis „Kleridž".

Ketrina įkvėpė:

- Prašom poną Freizerį.

- Atleiskite, ponia. Kaip jūs pasakėte, poną ar ponią Freizer?

Ji pasijuto taip, lyg būtų jai kas smogęs. *„Kokia aš kvailė! Kodėl aš apie tai nepagalvojau? Žinoma, jis tikriausiai vedęs„.*

- Ponia...

- Aš... ne, nieko. Dėkoju jums. - Ji lėtai padėjo ragelį.

„Pavėlavau. Viskas baigta. Kostas teisus. Tegul praeitis lieka praeityje".

Vienatvė gali pagraužti sielą. Kiekvienam reikia ko nors, su kuo galima būtų pasidalinti ir džiaugsmu, ir šlove, ir kančiomis. Ketrina gyveno tarp nepažįstamųjų, lyg iš šalies stebėdama šeimyninių porų laimę ir įsiklausydama į laimingą įsimylėjėlių juoką. Tačiau gailėti savęs ji neketino.

„Aš, vienintelė vieniša moteris pasaulyje. Užtat aš gyvenu! Aš gyvenu!"

Londone visada galima buvo rasti kuo užsiimti. Kino teatruose buvo demonstruojami amerikiečių filmai, ir daugelis jų Ketrinai patiko. Ji pažiūrėjo „Aštrius skustuvus" ir „Aną ir Siamo karalių". Jai sukėlė nerimą filmas „Džentelmeniškas susitarimas", o Grantas buvo tiesiog stulbinantis „Viengungyje".

Ketrina dažnai vaikščiojo į koncertus „Albert Hole" ir baleto spektaklius „Sedlera Velse". Važiavo ir į Stratfordą prie Eivono, kad pamatytų Antonį Kvalą „Užsispyrėlės sutramdyme" ir Lorensą Olivjė „Ričarde III". Tačiau didelio malonumo iš savo vienišų žygių į teatrus ji nepatyrė.

Tada ir pasirodė Kirkas Reinoldsas.

Vienąkart kontoroje prie Kertrinos priėjo aukštas simpatingas vyriškis ir prisistatė:

- Aš Kirkas Reinoldsas. Kur jūs buvote anksčiau?

- Atleiskite, ką jūs pasakėte?

- Aš seniai laukiu jūsų.

Štai taip visa tai ir prasidėjo.

Kirkas buvo amerikietis advokatas, dirbęs pas Konstantiną Demirį ir tvarkęs susiliejimo su tarptautinėmis organizacijomis klausimus. Jam buvo šiek tiek per keturiasdešimt, jis buvo rimtas, protingas ir dėmesingas.

Kartą kalbėdama apie Kirką Reinoldsą su Evelina, Ketrina tarė:

- Žinai, kas man labiausiai patinka bendraujant su juo? Aš jaučiuosi moterimi. Aš šito jausmo jau seniai nepatyriau.

- Iš tikrųjų nežinau, - suabejojo Evelina. - Tavo vietoje, aš elgčiausi atsargiau. Neskubink įvykių.

- Neskubinsiu, - pažadėjo Ketrina.

Kirkas Reinoldsas parodė Ketrinai Londono juridinį pasaulį. Jie apsilankė teisme „Old Beili", kur jau keletą šimtmečių paeiliui teisė kriminalinius nusikaltėlius, perėjo per pagrindinę teismo salę pro niūrius advokatus su perukais ir mantijomis. Lankėsi jie ir toje vietoje, kur kadaise buvo Niūgeito kalėjimas, pastatytas XVIII amžiuje. Ten, kur stovėjo kalėjimas, kelias platėjo, paskui vėl netikėtai siaurėjo.

- Keista, - pasakė Ketrina, - kodėl jie nutiesė tokį kelią?

- Kad būtų vietos miniai. Būtent čia viešai bausdavo nusikaltėlius.

Ketrina krūptelėjo. Šita pastaba jai daug ką priminė.

Kartą vakare Kirkas Reinoldsas nuvežė Ketriną Rytų Indijos keliu, kuris ėjo palei prieplaukas.

- Dar neseniai policininkai vaikščiodavo čia tiktai poromis, - pasakė Kirkas. - Čia visada buvo pilna nusikaltėlių.

Aplinkui buvo tamsu ir nejauku, ir Ketrinai atrodė, kad pavojus jų tyko už kiekvieno kampo. Jie pavakarieniavo vienos senovinių anglų smuklių balkone. Balkonas išėjo į Temzę, kur buvo prišvartuoti jūrų laivai, pro kuriuos plaukė baržos.

Ketrina dievino neįprastus Londono smuklių pavadinimus. „Senasis Češyro sūris", „Falstafas" ir „Ožys su auliniais

batais". Sykį jie apsilankė vaizdingoje senoje tavernoje, kuri vadinosi „Erelis".

- Galiu lažintis, tu dainavai apie šitą tavernį, kai buvai mažytė, - tarė Kirkas.

Ketrina nustebusi žvilgtelėjo į jį:

- Dainavau? Aš niekada apie ją nieko negirdėjau.

- Ne, dainavai. Čia kadaise sukūrė vaikišką dainelę.

- Kokią dainelę?

- Prieš daugelį metų miesto kelio apylinkėse gyveno siuvėjai. Savaitei pasibaigus, kai pasibaigdavo pinigai, siuvėjai užstatydavo savo lygintuvus ligi atlyginimo. Ir kažkas apie tai sukūrė dainelę.

Ketrina nusijuokė:

- Viešpatie, ir kur tu visa tai žinai?

- Teisininkai turi viską žinoti. Tačiau yra vienas dalykas, kurio aš nežinau. Ar tu slidinėji?

- Bijau, kad ne. O koks reikalas?

Jis staiga surimtėjo.

- Aš rengiuosi į Sent Moricą. Ten puikūs slidinėjimo treneriai. Ketrina, ar tu važiuosi kartu?

Klausimas ją užklupo netikėtai.

- Aš... tikrai nežinau, Kirkai.

- Bet tu pagalvosi dėl mano pasiūlymo?

- Taip. - Ketrina pajuto, jog visa virpa. Ji staiga prisiminė, koks malonumas buvo mylėtis su Lariu. Ar jai kada nors dar teks ką nors panašaus patirti? - Gerai, pagalvosiu.

* * *

Ketrina nusprendė supažindinti Kirką su Vimu.

Jie užsuko pas Vimą į butą ir visi drauge nuvažiavo vakarieniauti į „Gebenę". Per visą vakarą Vimas nė karto nepažvelgė Kirkui į veidą. Atrodė, kad jis visiškai paskendo savo mintyse. Kirkas pašnairavo į Ketriną. Ji vienomis lūpomis pasakė: „Pakalbėk su juo". Kirkas linktelėjo ir pasisuko į Vimą.

- Jums patinka Londonas?

- Nieko.

- O kokį miestą jūs mėgstate labiausiai?

- Jokio.

- O kaip jums jūsų darbas?

- Normalu.

Kirkas žvilgtelėjo į Ketriną, pakraipė galvą ir gūžtelėjo pečius.

Ketrina vėl sušnibždėjo: „Labai prašau".

Kirkas atsiduso ir vėl kreipėsi į Vimą:

- Aš sekmadieniais žaidžiu golfą. O jūs, ar žaidžiate?

Vimas atsakė:

- Golfo lazdos būna su metaline rankena, metalinės, plačios, kastuvo formos, patrumpintos ir trumpos. Medinės lazdos, varinės lazdos...

Kirkas Reinoldsas sumirksėjo:

- Jūs, matyt, didelis specialistas.

- Jis nežaidžia, - paaiškino Ketrina. - Vimas tiesiog viską žino. Jis matematikos genijus.

Kirkui Reinoldsui to jau buvo gana. Jis taip tikėjosi praleisti vakarą drauge su Ketrina, o ji atvilko šitą keistą vaikiną.

Kirkas šyptelėjo.

- Iš tiesų?

Jis pasisuko į Vimą ir nekaltai paklausė, gal Vimas atsitiktinai žino, kiek bus du penkiasdešimt devintame laipsnyje?

Trisdešimt sekundžių Vimas sėdėjo tylėdamas, įbedęs akis į staltiesę. Kirkas jau buvo beprasižiojąs, kad kažką pasakytų, kai Vimas pasakė:

- 5764607523034234 88.

- Dieve mano! - sušuko Kirkas. - Ar tai teisingai?

- Taip, - atrėžė Vimas. - Teisingai.

Ketrina atsisuko į Vimą:

- Vimai, ar tu gali ištraukti šešto laipsnio šaknį iš... - Ji pasakė atsitiktinį skaičių: - iš 24137585?

Abu stebėjo Vimą, kurio veide nieko neatsispindėjo. Po dvidešimties sekundžių jis tarė: „Septyniolika, liekana šešiolika".

- Negaliu patikėti, - šūktelėjo Kirkas.

- Teks patikėti, - pasakė Ketrina.

Kirkas žvilgtelėjo į Vimą.

- Kaip jums tai pavyksta?

Vimas gūžtelėjo pečiais.

- Vimas gali sudauginti mintinai keturženklius skaičius per trisdešimtį sekundžių ir per penkias minutes įsiminti penkiasdešimt telefono numerių. Tarp kitko, visam laikui.

Kirkas Reinoldsas suglumęs žiūrėjo į Vimą Vandiną:

- Tokių gabumų turintis žmogus praverstų mano kontoroje.

- Aš turiu darbą, - atžariai atsakė Vimas.

Kai Kirkas Reinoldsas parvežė Ketriną namo, jis paklausė:

- Tu nepamirši pagalvoti dėl Sent Morico, tiesa?

- Nepamiršiu. *(„Kodėl aš negaliu paprasčiausiai sutikti?")*

Vėliau vakare paskambino Konstantinas Demiris. Ketrina jau buvo besirengianti papasakoti jam apie Kirką Reinoldsą, tačiau paskutiniu momentu persigalvojo.

10 SKYRIUS

Atėnai

Šventasis tėvas Konstantinu nerado sau vietos. Nuo to momento, kai jis pamatė laikraštyje pranešimą apie Frederiko Stavro mirtį po automobilio ratais, mintis apie jį persekiojo šventąjį tėvą. Per savo gyvenimą dvasininkas išklausė tūkstančius išpažinčių, tačiau tragiška Frederiko Stavro išpažintis, po kurios jis žuvo, paliko neišdildomą įspūdį.

- Ei, tu dėl kažko nerimauji?

Tėvas Konstantinu pasisuko ir pažiūrėjo į gražų nuogą jaunuolį, gulintį šalia jo.

- Ne, viskas gerai, mažyli.

- Argi tau su manimi blogai?

- Georgijau, tu juk žinai, kad ne.

- Tada, koks reikalas? Tu elgiesi taip, lyg manęs čia nebūtų, velniai rautų.

- Nesikeik.

- Man nepatinka, kai į mane nekreipia dėmesio.

- Atleisk, brangusis. Tiesiog... reikalas tas, kad vieną mano parapijietį partrenkė mašina.

- Juk mes visi kada nors mirsime, tiesa?

- Suprantama. Bet tas žmogus buvo labai susirūpinęs.

- Ar jam su galvele buvo ne visai gerai?

- Ne. Jis žinojo vieną siaubingą paslaptį, ir šita našta pasirodė jam per sunki.

- Kokią paslaptį?

Dvasininkas paglostė jaunuolio šlaunį:

- Tu žinai, man juk negalima apie tai kalbėti. Aš negaliu atskleisti išpažinties paslapties.

- O aš maniau, kad mes neturime vienas nuo kito paslapčių.

- Jų ir nėra, Georgijau, bet...

- *Gamoto!* Arba jos yra, arba jų nėra. Be to, tas vyriškis numirė, tiesa? Tai koks skirtumas?

- Manau, jokio, bet...

Georgijas Latas apkabino šventąjį tėvą ir sukuždėjo jam į ausį:

- Man įdomu.

- Tu kuteni man ausį.

Latas ėmė glamonėti tėvą Konstantinu.

- O... labai prašau, dar...

- Tai pasakyk man.

- Gerai. Turbūt dabar jau tai neatneš niekam blogio.

Georgijui Latui pavyko šio to gyvenime pasiekti. Gimė jis Atėnų lūšnose ir nuo dvylikos metų ėmė save pardavinėti. Iš pradžių Latas tiesiog bastėsi gatvėmis ir uždirbdavo keletą dolerių, aptarnaudamas girtus parke ir turistus viešbučiuose. Likimas jam padovanojo gražią išorę ir stiprų, raumeningą kūną.

Kai jaunuoliui suėjo šešiolika, suteneris jam pasakė: „Tu, Georgijau, *poulaki.* Veltui eikvoji jėgas. Galiu tau padėti uždirbti gerus pinigus".

Savo pažadą jis ištesėjo. Nuo to momento Georgijo klientai buvo tiktai svarbūs, pasiturintys žmonės, dosniai mokėję jam už paslaugas.

Susitikimas su Niku Veritu, asmeniniu galingo verteivos Spiro Lambru padėjėju, labai pakeitė Lato gyvenimą.

- Aš myliu tave, - tarė Nikas Veritas jaunuoliui. - Aš noriu, kad tu nebūtum kekšė. Dabar tu priklausai man.

- Kaip pasakysi, Nikai. Aš tave taip pat myliu.

Veritas nuolat apipildavo jaunuolį dovanomis. Jis rengė jį, mokėjo už butą, duodavo jam pinigų smulkioms išlaidoms. Tačiau jam visą laiką kėlė nerimą, ką veikia Latas, kai jo nėra.

Šitą problemą jis išsprendė šitaip. Kartą jis pareiškė:

- Aš suradau tau darbą Spiro Lambru kompanijoje, kur ir aš pats dirbu.

- Kad tu... galėtum mane sekti? Aš neleisiu...

- O ne, mano džiaugsme. Tiesiog noriu, kad tu būtum šalia.

Iš pradžių Latas protestavo, bet paskui pasidavė. Darbas, jo paties nuostabai, jam patiko. Dirbo jis bendrame skyriuje pasiuntiniu. Taigi dar galėjo užsidirbti iš šalies pas tokius kilnius klientus, kaip šventasis tėvas Konstantinu.

Tą dieną Georgijas Latas paliko tėvo Konstantinu guolį labai pasimetęs. Paslaptis, kurią jis sužinojo iš šventiko, buvo tiesiog stulbinanti, ir Latas ėmė galvoti, kaip iš to pasipelnyti. Galima būtų pasidalinti su Niku Veritu, tačiau Latas sugalvojo geresnį variantą. *„Aš nueisiu tiesiai pas bosą,* - nusprendė jis. - *Jis tai jau tikrai gerai sumokės".*

Kitą rytą Latas įėjo į Spiro Lambru priimamąjį.

Sekretorė pakėlė galvą:

- O! Kažin kodėl paštas šiandien taip anksti, Georgijau.

Latas papurtė galvą:

- Ne, mem. Aš noriu pamatyti poną Lambru.

Sekretorė nusišypsojo:

- Ką tu sakai? Ir kodėl tu nori jį pamatyti? Ar tu turi dalykinį pasiūlymą?

Latas ramiai atsakė:

- Ne, aš kitu reikalu. Aš ką tik sužinojau, kad miršta mano motina ir aš... privalau grįžti namo. Aš tiesiog norėjau padėkoti ponui Lambru už tai, kad jis davė man šitą darbą. Aš tiktai minutėlei, bet jeigu jis labai užsiėmęs...

Jis buvo besirengiąs išeiti.

- Palauk. Manau, jis sutiks tave priimti.

Po dešimties minučių Georgijas Latas stovėjo Spiro Lambru kabinete. Anksčiau jis čia niekada nebuvo, kabineto didingumas jį priblokšė.

- Klausau, jaunuoli. Man labai gaila, kad tavo motina prie mirties. Galbūt nedidelė premija...

- Ačiū, sere. Bet aš čia dėl kitos priežasties.

Lambru susiraukė:

- Nesuprantu.

- Pone Lambru, aš turiu svarbios informacijos. Manau, jūs laikysite ją vertinga.

Lambru veide pasirodė skeptiška išraiška:

- Ką tu sakai? Bijau, kad aš pernelyg užsiėmęs...

- Ji susijusi su Konstantinu Demiriu, - greitai pasakė Latas. - Aš turiu gerą draugą. Jis dvasininkas. Pas jį atliko išpažintį žmogus, kurį po to partrenkė mašina. Tai šitas žmogus papasakojo jam apie Konstantiną Demirį, kuris padarė baisų dalyką. Tiesiog siaubingą. Jį už tai galima pasodinti į kalėjimą. Bet jeigu jums neįdomu...

Spiras Lambru staiga pajuto susidomėjimą:

- Sėskis... Kuo tu vardu?

- Latas, sere. Georgijas Latas.

- Gerai, Georgijau. Pradėsime nuo pradžios.

Melinos Konstantino Demirio santykiai metams bėgant vis blogėjo, bet ligi paskutinio laiko jis niekada nepakėlė prieš ją rankos.

Viskas prasidėjo audringo vaido dėl jo meilės ryšių su geriausia Melinos drauge metu.

- Tu bet kurią moterį sugebi paversti kekše, - šaukė Melina. - Ką tu bepaliestum, viską paverti purvu.

- *Skaseh!* Užčiaupk savo šlykščią burną.

- Tu nepriversi manęs tylėti, - atsakė Melina. - Aš visiems papasakosiu, koks tu atmata. Brolis buvo teisus. Tu pabaisa.

Demiras pakėlė ranką ir skėlė Melinai antausį. Ji išbėgo iš kambario.

Kitą savaitę, naujo vaido metu, jis vėl sudavė Melinai. Ji susirinko daiktus ir išskrido į Atiką - jos broliui priklausančią salą. Ji ten išbuvo vieniša ir nusiminusi visą savaitę. Ji ilgėjosi vyro ir sugalvodavo jam įvairiausius pateisinimus.

„Aš pati kalta, - galvojo Melina. - *Nereikia jo nuteikinėti prieš save".* Ir dar: *„Jis nenorėjo man kirsti. Jis tiesiog neteko iš apmaudo pusiausvyros ir nesuvokė, ką daro. Jeigu jis man būtų abejingas, tai nebūtų man kirtęs, argi ne?"*

Bet širdyje Melina žinojo, kad visa tai prasimanymai. Ji negalėjo leisti, kad jų santuoka iširtų. Kitą sekmadienį ji grįžo namo.

Demiris buvo bibliotekoje.

Kai Melina įėjo į kambarį, jis pakėlė nuo knygos galvą:

- Vadinasi, tu nusprendei grįžti.

- Čia mano namai, Kostai. Tu mano vyras, ir aš tave myliu. Bet noriu tau pasakyti, jeigu tu dar kartą man kirsi, aš tave užmušiu.

Jis pažiūrėjo jai į akis ir suprato, kad ji tikrai gali tą padaryti.

Kad ir kaip keista, bet po šito jų santykiai truputį pagerėjo. Ilgą laiką po to Konstantinas stengėsi prie Melinos susilaikyti. Jis ir toliau flirtavo, su moterimis, o Melina buvo pernelyg išdidi, kad paprašytų jį to nedaryti. *„Kada nors visos šitos kekšės jam nusibos,* - galvojo Melina, - *ir jis supras, kad be manęs jam nieko daugiau nereikia"*

Šeštadienį vakare, kai Konstantinas Demiris rengėsi, ketindamas išeiti, į kambarį įėjo Melina.

- Kur tu susiruošei?

- Aš turiu paskyręs susitikimą.

- Argi tu pamiršai? Mes šiandien vakarieniaujam pas Spirą.

- Aš nepamiršau, tačiau turiu svarbesnių reikalų.

Melina apmirė, iš įniršio netekusi savitvardos.

- Aš žinau, koks tai reikalas - tavo gašlumas. Ir tu eini pas kokią kekšę, kad patenkintum savo potroškį.

- Laikyk liežuvį. Tu pasidarei panaši į turgininkę. - Demiris atidžiai apžiūrėjo save veidrodyje.

- Aš tau neleisiu! - Tai, kaip jis su ja elgėsi, buvo bjauru, bet dar užgaulioti ir jos brolį - to jau buvo per daug. Ji turi pasistengti jį užgauti, o tai padaryti buvo tiktai vienas būdas.

- Apskritai mes abu turime šiandien pasėdėti namie, - negarsiai pasakė ji.

- Iš tikrųjų? - abejingai paklausė jis. - Ir kodėl?

- Argi tu neprisimeni, kokia šiandien diena?

- Ne.

- Šiandien lygiai metai nuo tos dienos, Kostai, kai aš nužudžiau mūsų sūnų. Aš padariau abortą.

Jis sustingo, ir Melina pamatė, kaip susitraukė jo vyzdžiai.

- Ir dar aš pasakiau gydytojams, kad jie pasirūpintų tuo, kad aš niekada negalėčiau turėti vaikų.

Jis visiškai savęs nebekontroliavo.

- *Skaseh!*

Jis smogė jai į veidą. Po pirmo smūgio sekė antrasis.

Melina suriko, apsigręžė ir išbėgo į holą, Demiris - iš paskos. Jis pasivijo ją laiptų aikštelėje.

- Aš užmušiu tave už tai, - suriaumojo jis. Ir dar kartą smogė jai. Melina prarado lygsvarą ir parkrito, nusirisdama ilgais laiptais žemyn.

Ji gulėjo apačioje ir raudojo iš skausmo:

- Viešpatie, padėk gi man! Aš kažin ką susilaužiau.

Demiris stovėjo tylėdamas, žiūrėdamas į ją šaltomis akimis.

- Pasakysiu kambarinei, kad iškviestų gydytoją. Nenoriu vėluoti į pasimatymą.

Prieš vidurdienį suskambėjo telefonas.

- Ponas Lambru? Tai gydytojas Metaksis. Jūsų sesuo paprašė, kad aš jums paskambinčiau. Ji yra mano ligoninėje. Bijau, kad jai atsitiko nelaimė...

Spiras Lambru nuvažiavo į ligoninę, įėjo į kambarį, kur gulėjo Melina, ir pasibaisėjęs įsmeigė į ją akis. Melina buvo susilaužiusi ranką, be to, buvo sutrenktos smegenys, o veidas siaubingai aptinęs.

Spiras Lambru ištarė tiktai vieną žodį: „Konstantinas". Jo balsas virpėjo iš įniršio.

Melinos akyse žvilgėjo ašaros.

- Jis nenorėjo, - sukuždėjo ji.

- Aš jį sunaikinsiu. Prisiekiu savo gyvybe... - Dar niekada anksčiau Spiras nepatyrė tokio baisaus įtūžio.

Vien tik pagalvojus apie tai, kaip Demiris elgiasi su Melina, jis imdavo drebėti. Jį reikia sustabdyti, tačiau kaip? Juk turi būti koks nors būdas. Bet pats jis nieko negalėjo sugalvoti. Ir kaip buvo jau ne kartą, jis nusprendė kreiptis patarimo į madam Piris. Galbūt ji galės jam padėti.

Važiuodamas pas ją Spiras savikritiškai svarstė: *„Mano draugai plyštų iš juoko, jei sužinotų, kad aš konsultuojuosi su ekstrasense".* Bet visas reikalas tas, kad praeityje madam Piris dažnai pasakydavo jam tokių dalykų, kurie įvykdavo: *„Ji turi man padėti".*

Jie sėdėjo prie stalelio tamsiame blogai apšviestos kavinės kampe. Jam pasirodė, kad ji labai paseno nuo paskutinės jų pasimatymo dienos. Senutė sėdėjo, nenuleisdama nuo jo akių..

- Madam Piris, man reikalinga pagalba, - tarė Lambru.

Ji tylėdama linktelėjo:

- *„Kaip pradėti?.. Prieš pusantrų metų buvo teismas. Moterį, kurios vardas Ketrina Duglas...*

Madam Piris veido išraiška pasikeitė:

- Ne, - išstenėjo ji.

Spiras Lambru nieko nesuprasdamas žiūrėjo į ją:

- Ją nužudė...

Madam Piris pakilo:

- Ne! Dvasios pasakė man, kad ji mirs.

Spiras Lambru nustebęs pasakė:

- Bet ji ir numirė...

- Ji gyva!

Jis iš nuostabos nerado žodžių.

- To negali būti!

- Ji buvo čia. Užėjo pas mane prieš tris mėnesius. Jis slėpė ją vienuolyne.

Jis žiūrėjo į ją netekęs žado. Ir netikėtai viskas grįžo į savo vietas. *„Jis slėpė ją vienuolyne".* Demiris mėgo duoti pinigų kaip labdarą Janinos vienuolynui, kuris buvo netoli kaimo, kur neva buvo nužudyta Ketrina Duglas. Dabar viskas sutapo su informacija, kurią jis gavo iš Georgijo Lato. Demiris pasiuntė myriop du nekaltus žmones už Ketrinos Duglas nužudymą, o tuo tarpu ji buvo gyva ir sveika, paslėpta už storų vienuolyno sienų.

Dabar Lambru žinojo, kaip jam sunaikinti Konstantiną Demirį.

„Tonis Ricolis".

11 SKYRIUS

Toniui Ricoliui vis labiau ir labiau nesisekė. Viena nesėkmė lydėjo kitą. Nors jo paties kaltės čia nebuvo, jis suprato, kad Šeima visą atsakomybę suvers ant jo pečių. Pasiteisinimai juos mažai domino.

Dar labiau liūdino tai, kad pirmoji operacijos su narkotikais fazė praėjo idealiai. Į Atėnus krovinį jis pristatė be menkiausių nemalonumų ir laikinai jį paslėpė sandėlyje. Jis

papirko stiuardą, kuris sutiko kontrabanda pergabenti krovinį iš Atėnų į Niujorką. Ir atsitik taip, kad parą prieš reisą šitą priekvailį areštavo, nes neblaivus vairavo automobilį. Aviacijos kompanija jį atleido iš darbo.

Tonis Ricolis nusprendė imtis atsarginio varianto. Jis susiieškojo sau vežėją - šiuo atveju Sarą Merčison, septyniasdešimtmetę turistę, lankiusią dukterį Atėnuose, kuri sutiko nugabenti jo sakvojažą į Niujorką. Ji supratimo neturėjo, kas jame yra.

- Ten suvenyrai, kuriuos aš pažadėjau savo motinai, - pasakė Tonis. - O atsidėkodamas aš noriu nupirkti jums bilietą.

- O, tai visai nebūtina, - pasipriešino Sara Merčison. - Man malonu padaryti jums paslaugą. Aš gyvenu netoli jūsų motinos. Bus malonu su ja susipažinti.

- Esu tikras, kad jai taip pat, - žvaliai atsakė Tonis. - Bėda tiktai ta, kad ji nesveikuoja. Bet kas nors būtinai paims sakvojažą.

Vežėjo vaidmeniui ji labai tiko - miela amerikietė senutė. Vienintelis dalykas, dėl kurio ji galėjo kelti muitininkų įtarimą, tai mėginimas išvežti kontrabandą mezgimo virbalais.

Sara Merčison turėjo išskristi į Niujorką kitą rytą.

- Aš užvažiuosiu ir nuvešiu jus į oro uostą.

- Labai ačiū. Jūs labai dėmesingas, jaunasis žmogau. Jūsų mama turi jumis didžiuotis.

- Taip. Mes su ja labai artimi. - Jo motinos nebuvo gyvos jau dešimt metų.

Kitą rytą, kai Ricolis jau buvo visai susiruošęs važiuoti į sandėlį krovinio, suskambėjo telefonas.

- Ponas Ricolis?

- Klausau.

- Kalba gydytojas Pucaka iš Atėnų „Greitosios pagalbos" ligoninės. Pas mus guli ponia Sara Merčison. Ji vakar pargriuvo ir susilaužė šlaunikaulį. Ji labai nerimauja ir prašė pasakyti jums, kad jai labai gaila...

- *Merda!* - Tonis piktai numetė ragelį. Dukart paeiliui. Ir kur jis dabar suras vežėją?

Ricolis žinojo, kad turi būti atsargus. Sklido gandai, kad į Atėnus atvyko žinomas amerikiečių kovos su narkotikais agentas, kuris dirba kartu su Graikijos valdžia. Jie tikrina visus išvažiavimus iš Atėnų ir reguliariai tikrina lėktuvus ir laivus.

Negana to, atsirado dar viena bėda. Vienas jo informatorių, vagis ir narkomanas, pranešė jam, kad policija ėmė tikrinti sandėlius, ieškodami paslėptų narkotikų ir kitų kontrabandinių prekių. Spaudimas vis stiprėjo. Atėjo laikas supažindinti Šeimą su susidariusia padėtimi.

Tonis Ricolis išėjo iš viešbučio ir nuėjo Patisono gatve miesto telefonų stoties link. Jis įtarė, kad viešbučio telefonas gali būti paklausomas, ir nenorėjo rizikuoti.

Telefonų stotis buvo dideliame rudame akmeniniame pastate su kolonomis. Tonis įėjo į vidų ir apsidairė. Palei sienas stovėjo gal dvidešimt telefono būdelių. Ant lentynų gulėjo telefonų žinynai. Pastato centre buvo aukšti stalai, už kurių tarnautojai priėmė užsakymus. Prie kiekvieno stalo stovėjo eilė.

Tonis priėjo prie moters, sėdėjusios už vieno stalų.

- Labas rytas, - tarė jis.

- Kuo galiu būti jums naudinga?

- Aš norėčiau užsakyti tarptautinį pokalbį.

- Bijau, kad jums teks trisdešimt minučių palaukti.

- Suprantama.

- Prašom pasakyti šalį ir telefono numerį.

Tonis Ricolis sudvejojo.

- Žinoma. - Jis ištiesė moteriai popieriaus lapelį. - Aš norėčiau, kad pokalbį apmokėtų tas, kurį aš iškviečiu.

- Jūsų pavardė?

- Braunas. Tomas Braunas.

- Gerai, pone Braunai. Kai tik mes susisieksime su jūsų numeriu, aš jus pakviesiu.

Jis priėjo prie palei sieną stovinčio suolo ir atsisėdo.

„Aš galėčiau paslėpti paketą mašinoje ir kam nors sumokėti, kad pergabentų jį per sieną. Tačiau tai labai rizikinga, visas mašinas apieško. Reikia ko nors paieškoti..."

- Pone Braunai... Pone, Tomai Braunai... - Telefonistė du kartus pakartojo pavardę, kol Tonis susivokė, kad kviečia jį. Jis atsistojo ir nusikubėjo prie stalo.

- Jūsų abonentas sutiko apmokėti pokalbį. Prašom eiti į septintąją kabiną.

- Ačiū. Ar galėtumėte man grąžinti lapelį su numeriu? Jo man dar gali prireikti.

- Žinoma. - Ji padavė jam lapelį.

Tonis Ricolis nuėjo į septintąją kabiną ir uždarė paskui save duris.

- Sveiki.

- Toni? Tai tu?

- Aha. Pitai, kaip ten tu?

- Tiesą pasakius, Toni, truputį nerimauju. Vaikinai tikėjosi, kad siuntinys jau kelyje.

- Čia iškilę šiokių tokių problemų.

- Siuntinys išsiųstas?

- Ne, ligi šiol čia.

Kitame laido gale tylėjo.

- Mes nenorėtume, Toni, kad jam kas nors atsitiktų.

- Nieko ir neatsitiks. Tiesiog reikia rasti kitokį jo išsiuntimo būdą. Čia visur zuja tie pėdsekiai iš kovos su narkotikais biuro.

- Kalbama apie dešimtis milijonų dolerių, Toni.

- Žinau. Nesijaudink. Aš ką nors sugalvosiu.

- Jau labai prašau, pasistenk.

Ir ragelyje pasigirdo trumpi signalai.

Pamatęs, kad Tonis nuėjo prie išėjimo, pilku kostiumu vilkintis vyriškis priėjo prie moters, sėdinčios už aukšto stalo.

- *Signomi.* Ar matote tą žmogų?

Moteris pakėlė galvą:

- *Ochi?*

- Man reikia žinoti telefono numerį, kuriuo jis skambino.

- Atleiskite, bet mes neturime teisės teikti tokią informaciją.

Žmogus įkišo ranką į užpakalinę kelnių kišenę ir išsitraukė piniginę. Prie jos buvo pritvirtintas geltonas žetonas.

- Policija. Aš inspektorius Tinu.

Moters veido išraiška pasikeitė.

- Aišku. Jis padavė man popieriaus lapelį su telefono numeriu ir paskui jį pasiėmė.

- Bet juk jūs įrašote į knygą?

- Suprantama.

- Prašom pasakyti man numerį.

- Minutėlę.

Ji užrašė numerį ant popieriaus lapelio ir padavė jį inspektoriui. Kurį laiką jis studijavo jį. Šalies kodas - 30, o telefonų stoties - 91. *Italija. Palermas.*

- Dėkoju. Gal atsitiktinai prisimenate šito žmogaus pavardę?

- Prisimenu. Braunas. Tomas Braunas.

Pokalbis sunervino Tonį Ricolį. Staiga užsinorėjo į tualetą. *„Velniai rautų šitą Pitą Luką!"* Priekyje, Kolonakio aikštės kampe, jis pamatė užrašą: „APOHORITIRION, WG". Tualetu naudojasi tiek vyrai, tiek ir moterys. *„Ir graikai dar laiko save civilizuota tauta,* - pagalvojo Ricolis. - *Kokia šlykštynė!"*

Viloje, kalnuose virš Palermo, aplink stalą sėdėjo keturi vyrai.

- Krovinį jau reikėjo išsiųsti, Pitai, - pasakė vienas jų. - Koks reikalas?

- Tiksliai negaliu pasakyti. Reikalas gali būti susijęs su Toniu Ricoliu.

- Ligi šiol su juo nebuvo jokių problemų.

- Žinau, bet kartais žmones apima godulys. Ko gero, reikia pasiųsti ką nors į Atėnus, tegul patikrina.

- Bjauru. Man Tonis visada patiko.

Policijos valdyboje Stadiju gatvėje, žemutinėje Atėnų dalyje, vyko pasitarimas. Dalyvavo Livreris Dmitrijas, policijos viršininkas, inspektorius Tinu ir amerikietis Voltas Kelis, JAV valstybinio iždo muitinių skyriaus agentas.

- Mes turime žinių, - kalbėjo Kelis, - kad rengiamasi išsiųsti didelę partiją narkotikų. Čia įsipainiojęs Tonis Ricolis.

Inspektorius Tinu pratylėjo. Graikų agentams nepatiko, kai į jų reikalus kišosi kitų šalių agentai. Ypač amerikiečiai. *„Šitie visada pernelyg pasitikintys savimi".*

Dabar kalbėjo policijos šefas:

- Leitenante, mes tuo jau užsiimame. Tonis neseniai skambino į Palermą. Dabar mes mėginame išsiaiškinti, kam konkrečiai jis skambino. Taip mes galėsime nustatyti jo ryšius.

Suskambėjo ant jo stalo stovintis telefonas. Dmitrijas ir inspektorius Tinu susižvalgė:

Inspektorius Tinu pakėlė ragelį:

- Na ką, sužinojote?

Kurį laiką jis klausėsi, paskui padėjo ragelį. Jo veido išraiška nepasikeitė.

- Na?

- Jie viską išsiaiškino.

- Ir ką?

- Jis skambino į telefono būdelę miesto aikštėje.

- *Gamoto!*

- Mūsų Tonis Ricolis ganėtinai *inch eskipnos.*

Voltas Kelis susierzinęs pasakė:

- Aš graikiškai nesuprantu.

- Atleiskite, leitenante. Aš pasakiau „gudrus".

- Aš norėčiau, kad jūs sustiprintumėte jo sekimą, - pareiškė Kelis.

„Pernelyg daug atsakomybės prisiima". Policijos šefas Dmitrijas pasisuko į inspektorių Tinu:

- Mes turime įrodymų, kad galėtume imtis rimtesnių priemonių?

- Ne, sere. Tiktai įtarimai.

Policijos šefas Dmitrijas atsisuko į Kelį:

- Bijau, kad man neužteks žmonių, kad sektume kiekvieną įtariamąjį.

- Bet Ricolis...

- Patikinu jus, pone Keli, mes turime savus informacijos šaltinius. Kai tiktai mes sužinosime ką nors naujo, mes būtinai jums paskambinsime.

Voltas Kelis nustebęs žiūrėjo į jį.

- Žiūrėkite, kad nepavėluotumėte, - pasakė jis. - O tai krovinys išplauks.

Vila „Rafina" buvo nupirkta. Nekilnojamojo turto pirklys Konstantinui Demiriui pasakė:

- Jūs nupirkote vilą su apstatymu, bet, jeigu norite, galima dalį baldų pakeisti...

- Ne. Tegul viskas bus kaip yra.

Taip buvo, kai jo neištikimoji Noelė smaginosi su savo meilužiu Lariu. Jis pavaikščiojo po svetainę. *„Galbūt jie mylėjosi tiesiog čia, ant grindų? Kabinete? Virtuvėje?"* Demiris įėjo į miegamąjį. Kampe stovėjo didžiulė lova. Jų lova. Joje Laris glamonėjo nuogą Noelės kūną, čia jis pagrobė tai, kas priklausė Demiriui. Duglas jau vieną kartą sumokėjo už savo išdavystę, dabar jis užmokės dar kartą. Demiris dar kartą žvilgtelėjo į lovą. *„Pirmąjį kartą aš paimsiu Ketriną būtent toje lovoje,* - nusprendė jis; - *o paskui - kituose kambariuose. Kiekviename kambaryje".* Jis iš vilos paskambino Ketrinai.

- Klausau.

- Aš galvojau apie jus.

Tonį Ricolį netikėtai užgriuvo du svečiai iš Sicilijos. Jie staiga įėjo į numerį, ir Tonis pajuto pavojų. Alfredas Mankuzas buvo stambus vyriškis. Džinas Laveris - dar didesnis.

Mankuzas iš karto griebė jautį už ragų:

- Mus pasiuntė Pitas Lukas.

Ricolis padarė viską, kad atrodytų ramus.

- Puiku. Sveiki atvykę į Atėnus. Ką įsakysite?

- Liaukis išsidarinėjęs, Ricoli, - pasakė Mankuzas. - Pitas nori žinoti, kokį žaidimą tu žaidi?

- Žaidimą? Ką tu turi galvoje? Aš juk jam paaiškinau, kad iškilo sunkumų.

- Todėl mes čia. Padėti tau su jais susidoroti.

- Vaikinai, minutėlę palaukite, - užprotestavo Ricolis. - Krovinys paslėptas patikimoje vietoje. Kai...

- Pitas nenori, kad jis būtų paslėptas. Jis įdėjo į jį pinigus. - Laveris pakėlė ranką ir pastūmė Ricolį į krėslą. - Leisk, aš tau kai ką paaiškinsiu. Jeigu milteliai būtų pasirodę Niujorko gatvėse kai reikėjo, Pitas būtų jau turėjęs pinigus, „išplovęs" juos ir vėl paleidęs į apyvartą. Suvirškinai?

„Aš turbūt susidoročiau su šitais dviem gorilomis", - pagalvojo Ricolis. Bet jis žinojo, kad kausis ne su jais, o su Pitu Luku.

- Žinoma, aš suprantu, kur tu suki, - pasakė jis taikiai. - Bet čia pasidarė sudėtingiau. Aplinkui graikų policija, o be to, dar tas agentas iš Vašingtono. Aš turiu planą...

- Pitas taip pat, - nutraukė Laveris. - Ir žinai kokį? Jis liepė perduoti tau, kad jeigu kitą savaitę krovinys nebus kelyje, tau teks pačiam pakloti pinigėlius.

- Ei, - pasipriešino Ricolis. - Aš tokių pinigų neturiu. Aš...

- Pitas žino, kad neturi. Štai jis ir liepė mums paieškoti kitų būdų, kad priverstume tave sumokėti.

Tonis Ricolis giliai atsiduso:

- Gerai. Tiesiog pasakykite jam, kad viskas kontroliuojama.

- Tinka. O kol kas mes čia pasibastysime. Tu turi savaitę.

Tonis Ricolis prisiekė savo garbe niekada negerti ligi vidudienio, bet, kai siciliečiai išėjo, jis išsitraukė butelį viskio ir nugėrė du didelius gurkšnius. Nors viduje ir sušilo, lengviau jam nepasidarė. *„Nieko nepadės,* - pagalvojo jis. - *Ir ko senis taip jį užsipuolė? Aš juk buvau jam tarsi sūnus, o dabar jis duoda man tik savaitę, kad aš išsisukčiau. Man reikalin-*

gas vežėjas, ir skubiai. Eisiu į lošimų namus, - nusprendė jis. - *Ten paieškosiu".*

Dešimtą vakaro Ricolis privažiavo prie „Lutrakio", populiarių lošimo namų už penkiasdešimties mylių šiauriau nuo Atėnų. Jis ilgai vaikščiojo po triukšmingą salę, stebėdamas žaidimą. Kaip įprasta, ten buvo daugybė prasilošusiųjų, pasirengusių už pinigus bet kam, kad tik galėtų tęsti lošimą. Kuo didesnės nevilties apimtas žmogus, tuo lengviau jį apgauti. Tonis bemaž iš karto nužiūrėjo sau auką prie stalo, kur buvo žaidžiama ruletė. Tai buvo nedidelis žilas žmogus, paukščio veidu. Jam buvo per penkiasdešimt, jis nuolat šluostėsi nosine prakaituotą kaktą. Kuo daugiau jis pralošinėjo, tuo stipriau prakaitavo.

Ricolis susidomėjęs jį stebėjo. Visi simptomai jam buvo gerai pažįstami. Tai buvo klasikinis atvejis, kai - žmogus pralošinėjo daugiau negu galėjo sau leisti.

Kai priešais jį neliko nė vieno kauliuko, jis kreipėsi į krupjė:

- Aš... aš norėčiau dar paimti kauliukų skolon.

Krupjė žvilgtelėjo į bosą.

- Duok. Paskutinį kartą.

„Įdomu, kiek jis jau įsiskolino", - tingiai pagalvojo Tonis. Jis atsisėdo greta ir įsitraukė į žaidimą. Ruletė buvo neišmanėlių žaidimas, tačiau Ricolis mokėjo žaisti, ir kauliukų krūvelė priešais jį didėjo, o tuo tarpu mažojo žmogelio krūvelė sparčiai mažėjo. Jis išmėtė kauliukus po visą stalą, vienu metu lošdamas iš numerių, spalvos ir derinio. „Jis supratimo neturi ką daro", - pagalvojo Ricolis.

Buvo pralošti paskutiniai kauliukai. Nepažįstamasis sėdėjo visai sustingęs. Paskui su viltimi žvilgtelėjo į krupjė:

- Ar galėčiau aš...

Krupjė neigiamai papurtė galvą:

- Atleiskite.

Žmogus atsiduso ir pakilo.

Ricolis atsistojo drauge su juo.

- Nepasisekė, - užjaučiamai pasakė jis. - O aš truputį išlošiau. Kviečiu jus išgerti.

Žmogus sumirkčiojo. Jo balsas virpėjo.

- Jūs labai malonus, sere.

„Aš suradau sau vežėją", - pagalvojo Ricolis. Nėra jokios abejonės, kad šitam žmogėnui reikalingi pinigai. Jis tikriausiai sutiks nuvežti paketą į Niujorką ir uždirbti šimtą dolerių ir nemokamą kelionę į Ameriką.

- Aš vadinuosi Tonis Ricolis.

- Viktoras Koroncis.

Ricolis nusivedė Koroncį į barą.

- Ką gersite?

- Aš... man neliko pinigų.

Tonis Ricolis nusišypsojo.

- Aš vaišinu.

- Tada man recinos, jeigu galima.

Ricolis pasisuko į padavėją:

- O man viskio su ledu.

- Jūs turistas? - mandagiai paklausė Koroncis.

- Taip, - atsakė Ricolis. - Aš atostogauju. Puiki šalis.

Koroncis gūžtelėjo pečiais:

- Turbūt.

- Jums čia nepatinka?

- O, čia gražu, viskas teisingai. Tiesiog viskas labai pabrango. Visų prekių kainos smarkiai padidėjo. Jeigu nesi milijonierius, sunku išmaitinti šeimą, ypač jeigu jūs turite žmoną ir keturis vaikus. - Jis kalbėjo su kartėliu.

„Šilčiau ir šilčiau".

- Kuo jūs dirbate, Viktorai? - lyg tarp kitko paklausė Ricolis.

- Dirbu kuratoriumi Atėnų valstybiniame muziejuje.

- Taip? O ką turi daryti kuratorius?

Koroncio balse pasigirdo pasididžiavimo gaidelė:

- Aš atsakau už visas senienas, iškastas Graikijoje. - Jis nugėrė gurkšnelį iš savo taurės. - Na, žinoma, ne visai visas. Yra ir kiti muziejai. Bet pačios vertingiausios laikomos pas mus.

Tonis pajuto kylantį susidomėjimą.

- Ar labai vertingos?

Viktoras Koroncis neapibrėžtai gūžtelėjo pečiais.

- Dauguma tiesiog neįkainojamos. Žinoma, pagal įstatymą senovinių daiktų iš šalies negalima išvežti. Bet mes turime nedidelę dirbtuvėlę, kur daromos kopijos.

Dabar Ricolio smegenys dirbo visu tempu.

- Tiesa? Ir geros tos kopijos?

- O, puikios. Tiktai ekspertas gali atskirti kopijas nuo originalo.

- Išgerkite dar, - pasiūlė Ricolis.

- Ačiū. Jūs labai geras. Apgailestauju, aš negaliu jums atsilyginti tuo pačiu.

Ricolis nusišypsojo:

- Dėl to nesirūpinkite. Beje, ir jūs galite man šį tą padaryti. Aš norėčiau užsukti į jūsų muziejų. Jūs taip įdomiai apie jį pasakojate.

- Ten iš tikrųjų įdomu, - entuziastingai palaikė jį Koroncis. - Mūsų muziejus - vienas įdomiausių pasaulyje. Aš džiaugiuosi, jei jūs ateisite ir bet kuriuo metu jums aprodysiu jį. Kada jūs turėsite laiko?

- O ką, jeigu rytoj rytą?

Tonis Ricolis jautė, kad jis surado sau kažką daugiau negu vežėją.

Atėnų valstybinis muziejus įsikūręs Sintagmo aikštėje, pačiame Atėnų centre. Didingas muziejaus pastatas pastatytas lyg senovinė šventovė su keturiomis jonėninėmis kolonomis. Aukštas stogas, virš kurio plevėsuoja Graikijos vėliava, papuoštas iš akmens nukaltomis figūromis.

Muziejaus salėse laikomi įvairių Graikijos istorijos periodų eksponatai, daugybė vitrinų pridėtų archeologinių radinių. Tarp jų auksinės taurės ir karūnos, inkrustuoti kardai ir indai vynui. Vienoje vitrinų yra keturios auksinės pomirtinės kaukės, o kitoje - seniausiųjų skulptūrų skeveldros.

Viktoras Koroncis pats vedžiojo Tonį Ricolį po muziejų. Jis sustojo priešais vitriną, kurioje stovėjo deivės su opijaus aguonų vainiku ant galvos statulėlė.

- Tai aguonų deivė, - paaiškino jis pašnibždomis. - Vainikas simbolizuoja jos gebėjimą užmigdyti, suteikti aiškiaregystės dovaną ir numarinti.

- Kiek ji kainuoja?

Koroncis nusijuokė:

- Jeigu ją parduotų? Daug milijonų.

- Iš tikrųjų?

Mažasis kuratorius aiškiai didžiuodamasis rodė svečiui neįkainojamas brangenybes:

- Štai čia *kouzos* galva, 530-ji metai prieš mūsų erą. O čia - Atėnės Paladės galva su korintietišku šalmu, maždaug 1450-ji metai prieš mūsų erą... o štai šitas iš tiesų fantastiškas eksponatas - auksinė kaukė iš karališkosios Mikėnų akropolio kapavietės. Spėjama, kad tai - Agamemnono[1] kaukė.

- Ką jūs sakote!

Jis privedė Tonį Ricolį prie kitos vitrinos. Ten stovėjo puiki amfora.

- Mano mėgstamiausia, - prisipažino spinduliuojantis Koroncis. - Aš žinau, tėvas neturi teikti pirmenybės kuriam nors vienam vaikui, bet negaliu sau nieko padaryti. Šita amfora...

- Mano galva, vaza kaip vaza.

- Taip, žinoma. Ją rado sosto kambaryje kasinėdami Knose. Joje pavaizduota jaučio gaudymo tinklu scena. Senovės laikais jaučius gaudė tokiu būdu, kad per anksti nepralietų jų švento kraujo ir...

- Kiek ji kainuoja? - nutraukė Tonis.

- Manau, apie dešimtį milijonų dolerių.

Tonis Ricolis susiraukė:

- Štai už šitą?

---

1 Agamemnonas - Atrėjo sūnus, Menelajo brolis, Mikėnų karalius. Per Trojos karą vadovavo achajams ir jų sąjungininkams. - Vert. past.

- Už šitą! Nepamirškite, ji priskiriama vėlyvajam bronzos amžiui, maždaug apie 1500-sius metus prieš mūsų erą.

Tonis susidomėjęs apžiūrėjo dešimtis stiklinių vitrinų, pridėtų įvairiausių archeologinių radinių.

- Ir šitie tokie pat vertingi?

- Žinoma, ne. Tiktai tikros senienos yra vertingos. Jos unikalios ir, suprantama, leidžia mums įsivaizduoti, kaip gyveno senosios civilizacijos. Žvilgtelėkite štai čia.

Kartu su Koronciu Tonis priėjo prie vitrinos salės kampe.

Viktoras Koroncis parodė į vitrinoje stovinčią vazą:

- Praktiškai pats vertingiausias mūsų eksponatas. Ant jos simboliais pavaizduoti fonetiniai ženklai. Pirmasis tokio pobūdžio radinys. Štai šitas apskritimas su kryžiumi - vienas iš ankstyviausiųjų žmogaus ženklų, simbolizuojančių kosmosą. Pasaulyje yra tiktai...

- Spjauti, kiek ten jų yra. Kiek ji kainuoja? - pareikalavo atsakymo Tonis.

Koroncis atsiduso:

- Astronomišką sumą.

Tą rytą, grįždamas iš muziejaus, Tonis skaičiavo turtus, kurių ir sapne nesapnavo. Tiesiog fantastika, kaip lengvai jis aptiko šituos aukso klodus. Ieškojo ieškojo sau vežėjo, o rado raktą į brangenybių lobyną. Pajamas, gautas už heroiną, reikės padalinti į šešias dalis. Aišku, su Šeima menki juokai. Tačiau šitas dalykėlis su senienomis neturi su ja nieko bendro. Jeigu jam pavyks kontrabanda išvežti jas iš Graikijos, visos pajamos bus jo. Mafija negalės uždėti ant jų letenos. Tonio nuotaika buvo puiki. *„Man tik belieka,* - galvojo jis, - *pasukti smegeninę, kaip pagauti tą žuvelę. Apie vežėją pagalvosiu paskui".*

Tą patį vakarą Tonis nusivedė naująjį draugą į naktinį klubą, kuris siūlė didelį pasirinkimą įvairiausių pramogų ir kur bet kuri aktorėlė buvo pasirengusi po vaidinimo atsigulti į tavo lovą.

- Paimkime porą mergužėlių ir atsipalaiduokime, - pasiūlė Ricolis.

- Man reikia eiti namo. Šeima laukia, - paprieštaravo Koroncis. Be to, bijau, kad aš negaliu sau nieko panašaus leisti.

- Tu mano svečias. Mano firma čia turi kreditą. Man pačiam tai nė grašio nekainuoja.

Ricolis susitarė su viena iš merginų, kad ji pasikviestų Koroncį pas save į viešbutį.

- O jūs argi neisite? - paklausė Koroncis.

- Aš čia turiu nedidelį reikaliuką, - atsakė Tonis. - Eik, eik. Už viską sumokėta.

Kitą rytą Tonis vėl atėjo į muziejų. Ten jis rado didžiulę turistų grupę, kurie pražioję burnas spoksojo į vitrinas, pilnas brangenybių.

Koroncis nusivedė Tonį į savo kabinetą. Jis buvo aiškiai sutrikęs.

- Aš... tiesiog nežinau kaip jums, Toni, ir dėkoti už vakarykštį vakarą. Ji... tai buvo nuostabu.

Ricolis nusišypsojo:

- O kam tada draugai, Viktorai?

- Bet aš juk nieko dėl jūsų negaliu padaryti.

- O man nieko iš tavęs ir nereikia, - geraširdiškai atsakė Ricolis. - Tu man patinki. Malonu su tavimi pabūti. Beje, šiandien viename viešbučių organizuojama nedidelė pokerio partija. Ketinu lošti. Gal nori prisidėti?

- Ačiū. Man labai norėtųsi, tačiau... - Jis gūžtelėjo pečiais. - Geriau nereikia.

- Na, jau gerai. Jeigu tu apie pinigus, tai nesirūpink. Aš už tave uždėsiu.

Koroncis papurtė galvą:

- Jūs ir taip labai geras. Jeigu aš pralošiu, tai neturėsiu kuo su jumis atsiskaityti.

- Kas sakė, kad tu pralošiu? - nusišypsojo Tonis Ricolis. - Ten bus viskas sutvarkyta.

- Sutvarkyta? Aš... aš nesuprantu.

- Mano draugas, Otas Deltonas, vadovaus lošimui, - ramiai paaiškino Ricolis. - Mieste pilna turtingų amerikiečių turistų, dievinančių azartinius lošimus, ir mes su Otu ketiname juos apmuilinti.

Koroncis žiūrėjo į jį išplėtęs akis.

- Apmuilinti? Jūs norite pasakyti, kad... ketinate juos apgauti? - Koroncis aplaižė lūpas. - Aš... tokių dalykų nedarau.

Ricolis užjaučiamai linktelėjo.

- Suprantu. Nenori - nereikia. Aš tiesiog pagalvojau, kad tau būtų visai neblogai išlošti porą trejetą tūkstantėlių.

Koroncis dar kartą išpūtė akis.

- Du ar tris tūkstančius dolerių?

- Lengviausiai. Gal ir daugiau.

Koroncis vėl aplaižė lūpas.

- Aš... Aš... Ar tai nepavojinga?

Tonis Ricolis nusijuokė:

- Jeigu būtų pavojinga, tai ar aš tą daryčiau? Viskas paprasta kaip apelsinas. Otas - specialistas. Jis gali padalinti kortų malką iš viršaus, apačios ar vidurio. Daro tai daugelį metų ir nė karto nepakliuvo.

Koroncis tylėdamas žiūrėjo į Ricolį.

- Kiek man reikės, kad galėčiau pradėti žaisti?

- Maždaug penkių šimtų dolerių. Štai ką aš tau pasakysiu: šitas dalykas toks tikras, kad aš tau paskolinsiu penkis šimtus, o jei praloši, galėsi jų man negrąžinti.

- Tai labai miela iš jūsų pusės, Toni. Tiktai... Kodėl jūs visa tai darote?

- Ką gi, aš pasakysiu. - Tonio balse suskambėjo teisuolio pyktis. - Kai aš sutinku padorų, dirbantį žmogų kaip tu, kuris eina kuratoriaus pareigas viename stambiausių pasaulio muziejų ir kuriam valstybė nemoka pakankamai, kad jis galėtų išmaitinti šeimą, aš... privalau tau pasakyti. Viktorai, man tai ne prie širdies. Kada tau paskutinį kartą padidino algą?

- Pas mus... čia algų nedidina.

- Na štai, matai! Rinkis, Viktorai. Arba tu leisi man padaryti tau paslaugą ir uždirbsi kelis tūkstančius dolerių, kad galėtum padoriai gyventi, nes visą gyvenimą taip ir durstysi galą su galu.

- Aš... aš nežinau, Toni. Aš neturėčiau...

Tonis Ricolis atsistojo.

- Suprantu. Gal po poros metų aš vėl užvažiuosiu į Atėnus, tada ir pasimatysime. Buvo malonu susipažinti, Viktorai.

Koroncis apsisprendė:

- Palaukite. Aš... aš norėčiau šį vakarą eiti su jumis.

„Taigi jis prarijo jauką".

- Na ir puiku, - pasakė Ricolis. Man malonu tau padėti sunkią minutę.

Koroncis šiek tiek padvejojo:

- Atleiskite, bet aš norėčiau būti tikras, kad teisingai jus supratau. Jūs sakėte, kad jei aš pralošiu penkis šimtus dolerių, jų atiduoti jums man nereikės?

- Teisingai, - patvirtino Ricolis. - Kadangi tu nepraloši. Ten viskas bus sutvarkyta.

- Kur vyks lošimas?

- „Metropolio" viešbutyje, 24 kambaryje. Dešimtą valandą vakaro. Žmonai pasakyk, jog užtruksi darbe.

12 SKYRIUS

Be Tonio Ricolio ir Viktoro Koroncio, numeryje buvo dar ketvertas vyrų.

- Susipažink su mano draugu Otu Deltonu, - tarė Ricolis. - Viktoras Koroncis.

Vyrai paspaudė vienas kitam rankas.

Tonis Ricolis klausiamai pažvelgė į kitus:

- Atrodo, kitų džentelmenų aš nepažįstu.

Otas Deltonas supažindino su visais:

- Peris Breslauras iš Detroito... Marvinas Seimonas iš Hudzono... Selas Prizis iš Niujorko.

Atsakydamas Viktoras Koroncis linkčiojo galva. Jis bijojo kalbėti.

Otas Deltonas buvo žilas, sausokas, maždaug šešiasdešimties metų malonių manierų žmogus. Peris Breslauras, nors buvo jaunesnis, atrodė labai sunykęs. Marvinas Seimoras taip pat buvo liesas ir malonios išvaizdos. Užtat

Selas Prizis buvo didžiulis ir panėšėjo į didelį ąžuolą su rankomis vietoje šakų. Randuotame veide spindėjo mažos piktos akutės.

Ricolis iš anksto papasakojo Koronciui, kaip bus žaidžiama. *„Šitie vaikinai turi krūvą pinigų. Gali sau leisti daug pralošti. Seimoras - draudimo kompanijos savininkas, Breslauras prekiauja automobiliais po visą Ameriką, o Prizis vadovauja didelei Niujorko profsąjungai".*

„Taigi džentelmenai, - pasakė Otas Deltonas, - galbūt pradėsime? Balti kauliukai po penkis dolerius, mėlyni - po dešimt, raudoni - po dvidešimt penkis ir juodi - po penkiasdešimt. Parodykite savo pinigus".

Koroncis išsitraukė penkis šimtus dolerių, kuriuos jam paskolino Ricolis. *„Ne, nepaskolino,* - pagalvojo jis. - *Tiesiog davė".* Jis žvilgtelėjo į Ricolį ir nusišypsojo: *„Koks jis puikus draugas".*

Kiti išsitraukė storus pinigų pakelius.

Staiga Koroncis sunerimo. O ką, jeigu jis praloš tuos penkis šimtus dolerių? Tačiau jis atmetė šitą mintį. Jo draugas Tonis viskuo pasirūpino. Bet jeigu jis išloš... Netikėtai jį užplūdo džiaugsmo banga.

Lošimas prasidėjo.

Deltonas padalino kortas. Iš pradžių statomos sumos buvo nedidelės. Žaidė pokerį penkiomis ir septyniomis kortomis.

Iš pradžių visi išlošė maždaug po lygiai, bet pamažėle situacija ėmė keistis. Atrodė, Koronciui ir Toniui beprotiškai sekėsi. Jeigu jie turėjo padorias kortas, tai kitų jos buvo kur kas prastesnės. Jeigu varžovai gaudavo geras kortas, tai Tonis ir Koroncis dar geresnes.

Viktoras Koroncis nedrįso patikėti savo sėkme. Į vakaro pabaigą jis turėjo išlošęs beveik du tūkstančius dolerių. Tiesiog kaip pasakoje.

- Jums, vaikinai, puikiai sekasi, - suniurnėjo Marvinas Seimoras.

- Dar ir kaip, - palaikė jį Breslauras. - Ką galvojate apie rytdieną? Gal leisite mums atsilošti?

- Aš paskambinsiu, - pažadėjo Ricolis.

Kai visi išėjo, Koroncis sušuko:

- Negaliu patikėti. Du tūkstančiai dolerių!

Tonis Ricolis nusijuokė:

- Tai dar menkniekis. Aš juk tau sakiau, kad Otas - didelis šio reikalo specialistas. Šitie vyrukai nori mus aplošti. Ką tu manai, jei suloštume dar kartelį?

- Dar klausi! - Ir Koroncis plačiai nusišypsojo.

Kitą vakarą Koroncis išlošė tris tūkstančius dolerių.

- Fantastika! - sušuko jis. - Ar jie nieko neįtaria?

- Žinoma, ne. Galiu lažintis, rytoj jie pasiūlys mums padidinti statomas sumas. Norės susigrąžinti praloštus pinigus. Tu loši?

- Žinoma, Toni, aš lošiu.

Kai jie jau sėdosi prie stalo, Selas Prizis tarė:

- Mes čia kaip reikiant pralošėme. Gal padidiname statomas sumas?

Tonis Ricolis žvilgtelėjo į Koroncį ir mirktelėjo:

- Neprieštarauju. O kaip jūs, vaikinai?

Visi pritariamai linktelėjo.

Otas Deltonas parodė į kauliukų krūveles: balti - penkiasdešimt dolerių, mėlyni - šimtas, raudoni - penki šimtai ir juodi - tūkstantis.

Viktoras Koroncis neramiai žvilgtelėjo į Tonį. Jis nesitikėjo, kad sumos bus tokios didelės.

Ricolis padrąsinančiai linktelėjo.

Lošimas prasidėjo.

Viskas ėjo po senovei. Koroncio rankose visada buvo puikios kortos. Jis nuolat išlošdavo. Tonis Ricolis taip pat išlošdavo, bet mažiau.

- Velniai rautų, šitas kortas, - suniurzgė Prizis. - Pakeiskime malką.

Otas Deltonas paklusniai paėmė kitą kortų malką.

Koroncis žvilgtelėjo į Tonį Ricolį ir nusišypsojo. Jis žinojo, kad jų sėkmei tai neturės reikšmės.

Vidurnaktį jie pasiuntė sumuštinių. Padarė penkiolikos minučių pertrauką.

Tonis Ricolis pasikvietė Koroncį į šalį.

- Aš liepiau Otui, kad juos truputį pakaitintų, - sukuždėjo jis.

- Nesuprantu.

- Leidau jiems truputį išlošti. Jeigu jie visą laiką pralošinės, tai susinervins ir daugiau neloš.

- A, supratau. Labai protinga.

- Kai jie nuspręs, kad jiems sekasi, mes padidinsime sumas ir kaip reikiant juos prispausime.

Viktoras Koroncis susvyravo:

- Toni, aš jau tiek daug išlošiau. Gal verta kol kas nelošti?

Tonis Ricolis pažiūrėjo jam tiesiai į akis:

- Viktorai, ar tu nenori išeiti šiandien iš čia su penkiasdešimčia tūkstančių dolerių kišenėje?

Kai lošimas atsinaujino, išlošinėti ėmė Breslauras, Prizis ir Seimoras. Koroncio kortos buvo neblogos, tačiau kitų dar geresnės.

„Otas Deltonas tiesiog genijus", - pagalvojo Koroncis. Jis atidžiai stebėjo dalijimą, tačiau nieko įtartino pastebėti jam nepavyko.

Lošimas tęsėsi, o Koroncis vis pralošdavo. Tačiau jis nesijaudino. Minutė kita ir jie... kaip čia?.. „apdoros" likusiuosius ir nusičiups apvalią sumą.

Selas Prizis švytėjo.

- Na, broliukai, - pasakė jis, - įspūdis toks, kad laimė nusigręžė nuo jūsų.

Tonis Ricolis nusiminęs pakraipė galvą.

- Panašu į tai, tiesa? - Jis reikšmingai pažiūrėjo į Koroncį.

- Juk negali visą laiką sektis, - pasakė Marvinas Seimoras.

- Ar neprieštarausite, jei mes vėl padidinsime sumas, - įsiterpė Peris Breslauras, - kad kaip reikiant jus prigriebtume?

Tonis dėjosi galvojąs.

- Tiesiog nežinau, - abejodamas pasakė jis. Paskui atsisuko į Viktorą Koroncį. - Ką tu galvoji, Viktorai?

„Ar tu nenori šiandien išeiti iš čia su penkiasdešimčia tūkstančių dolerių kišenėje? Aš galėsiu nusipirkti namą ir naują mašiną. Ir nusivežti šeimą paatostogauti..." Iš susijaudinimo Koroncis virpėjo. Jis nusišypsojo: - Kodėl ne?

- Gerai, - tarė Selas Prizis. - Pinigus ant stalo. Be apribojimų.

- Aš skiriu sumas, - pasakė Breslauras. - Iš pradžių penki tūkstančiai.

Kiekvienas lošėjas padėjo po penkis tūkstančius.

Viktoras Koroncis rankose turėjo dvi damas. Jis prisipirko dar tris kortas, tarp jų buvo dar viena dama.

Ricolis pažiūrėjo į savo kortas ir tarė:

- Pasikeliu dar tūkstančiu.

Marvinas Seimoras studijavo savo kortas.

- Sutinku ir padidinu dar dviem tūkstančiais.

Otas Deltonas numetė savo kortas.

- Man per daug.

Selas Prizis neatsisakė žaisti. Visą banką paėmė Marvinas.

Kitą kartą dalijant kortas Koroncis gavo aštuonakę, devynakę, dešimtakę ir čirvų valetą.

- Statau tūkstantį, - tarė Deltonas.

- Atsakau ir statau dar tūkstantį.

- Dar tūkstantį, - pasakė Selas Prizis.

Dabar buvo Koroncio eilė. Jis buvo tikras, kad, jeigu gaus dar vieną kortą, jis išloš.

- Atsakau. - Jis paėmė kortą, bet paliko ją užverstą, nes bijojo pažiūrėti.

Breslauras atidengė savo kortas:

- Dvi keturakės ir dvi dešimtakės.

Dabar Prizis parodė savo kortas:

- Trys septynakės.

Visi pasisuko į Viktorą Koroncį. Jis giliai atsiduso ir atvertė kortą. Ji buvo juodos spalvos.

- Jūs laimėjote, - pasakė jis ir metė kortas.

Bankas vis didėjo ir didėjo.

Viktoras Koroncis jau beveik neturėjo kauliukų. Sunerimęs jis žvilgtelėjo į Tonį Ricolį.

Tonis padrąsinančiai šyptelėjo. Atrodė, šypsena sakė: „Nėra ko jaudintis".

Kitą banką pradėjo Ricolis.

Padalino kortas.

- Statau tūkstantį.

Peris Breslauras:

- Pridedu dar tūkstantį.

Marvinas Seimoras:

- O aš - du.

Selas Prizis:

- Žinote, manau, jūs blefuojate. Padidinsiu penkiais tūkstantėliais.

Viktoras Koroncis dar nematė savo kortų. *„Kada tai baigsis?"*

- Viktorai?

Koroncis lėtai paėmė kortas ir susidėjo vėduokle. Tūzas, dar tūzas ir dar tūzas, paskui karalius ir dešimtakė. Jo pulsas padažnėjo.

- Loši?

Jis mintyse šyptelėjo. Galų gale „kaitinimas" baigėsi. Jis buvo tikras, kad kitą kartą gaus karalių, vadinasi, visą namą. Jis numetė dešimtakę ir kiek galėdamas abejingiau tarė:

- Aš lošiu. Prašom vieną kortą.

- Paimsiu dvi, - pasakė Otas. Paskui pažiūrėjo į savo kortas. - Didinu tūkstančiu.

Tonis Ricolis palingavo galva:

- Aš pasuoju.

Jis numetė kortas.

- Aš lošiu, - tarė Prizis. - Ir didinu penkiais tūkstančiais.

Marvinas Seimoras numetė kortas:

- Aš pasuoju.

Iš lošiančiųjų liko tiktai Viktoras Koroncis ir Selas Prizis.

- Tu atsisakai? - paklausė Prizis. - Tada klok dar penkis tūkstančius.

Koroncis pažiūrėjo į savo kauliukus. Jam ir buvo likę tik penki tūkstančiai. *„Bet jeigu aš nugriebsiu banką..."* - pagalvojo jis. Jis vėl žvilgtelėjo į kortas. Pralošti jis tiesiog negalėjo. Jis pastūmė savo kauliukų krūvelę į stalo vidurį ir paėmė kortą. Tai buvo penkiakė. Bet vis vien jis turėjo tris tūzus. Jis parodė kortas:

- Trys tūzai.

Prizis parodė savo:

- Keturios dviakės.

Apstulbęs Koroncis žiūrėjo, kaip Prizis susisemia pinigus. Jis jautėsi taip, lyg būtų suvedžiojęs savo bičiulį Tonį. *„Reikėjo išsilaikyti, kol pradėsime išlošinėti".*

Dabar atėjo Prizio eilė dalinti kortas.

- Statau kiekvienai lošimo partijai po tūkstantį.

Kiti žaidėjai taip pat paskelbė statomas sumas.

Viktoras Koroncis bejėgiškai pažiūrėjo į Tonį Ricolį.

- Aš neturiu...

- Na, gerai, - pasakė Ricolis. Jis atsisuko į likusius lošėjus. - Klausykite, vaikinai, Viktoras negalėjo šiandien atsinešti su savimi daugiau grynųjų, bet aš duodu jums žodį, kad juo galima pasitikėti. Tegul lošia į kreditą, o vakarui baigiantis atsiskaitysime.

- Palauk, - įsikišo Prizis. - Kas čia tau, mėšlina profsąjunga, ar ką? Aš tavo Koroncio neatskirsiu nuo Adomo sėdynės. Iš kur mes žinome, kad jis susimokės?

- Aš duodu jums žodį, - patikino jį Ricolis. - Otas laiduos už mane.

- Jeigu Tonis sako, kad ponas Koroncis patikimas, - pasakė Otas Deltonas, - vadinasi, jis patikimas.

Selas Prizis gūžtelėjo pečiais:

- Gerai, aš sutinku.

- Aš taip pat neprieštarauju, - tarė Peris Breslauras.

Otas Deltonas pasisuko į Viktorą Koroncį:

- Kiek jums duoti?

- Duok jam dešimt tūkstančių, - pasakė Tonis Ricolis.

Koroncis nustebęs žvilgtelėjo į jį: už tokią sumą jam reikia dirbti dvejus metus. Bet turbūt Ricolis žino, ką daro.

Koroncis nurijo gerklėje įstrigusį gniutulą:

- Taip... tai mane tenkina.

Priešais jį padėjo kauliukų kalnelį.

Tą vakarą Viktorui Koronciui nesisekė. Statomos sumos vis didėjo, o jo kauliukų kalnelis vis mažėjo. Tonis Ricolis taip pat pralošinėjo.

Antrą valandą nakties padarė pertrauką. Koroncis pasišaukė į šalį Tonį Ricolį.

- Kas vyksta? - sukuždėjo jis apimtas panikos. - Vieš-patie, ar jūs žinote, kiek aš jau pralošiau?

- Nesijaudink, Viktorai. Aš taip pat pralošiau. Aš duosiu Otui ženklą. Kai ateis jo eilė dalinti, viskas pasikeis. Mes juos kaip reikiant prispausime.

Jie vėl susėdo prie stalo.

- Duok mano bičiuliui dar dvidešimt penkis tūkstančius dolerių, - paliepė Tonis Ricolis.

Marvinas Seimoras susiraukė:

- Tu tikras, kad jis nori toliau lošti?

Ricolis atsigręžė į Koroncį:

- Spręsk pats.

Koroncis dvejojo. *„Aš duosiu Otui ženklą. Viskas pasikeis".*

- Aš noriu tęsti.

- Gerai.

Priešais jį padėjo kauliukų už dvidešimt penkis tūkstančius dolerių. Jis pažiūrėjo į juos ir staiga pajuto, kad dabar jam pasiseks.

Kortas dalino Otas Deltonas:

- Taigi, džentelmenai, lošime stadą. Pradinė suma - tūkstantis.

Lošėjai pastūmė savo kauliukus į vidurį stalo.

Deltonas padalijo kiekvienam po penkias kortas. Koroncis nepažiūrėjo į savo kortas. *„Palauksiu",* - nusprendė jis.

- Statykite sumas.

Marvinas Seimoras, sėdėjęs šalia Deltono iš dešinės pusės, padėjo kortas:

- Aš pasuoju.

Toliau sėdėjo Selas Prizis.

- Atsakau ir statau dar tūkstantį. - Jis pastūmė savo kauliukus į vidurį stalo.

Peris Breslauras su pašaipa žiūrėjo į savo kortas.

- Matau, matau. Dar didinu penkiais tūkstančiais.

Kad galėtų lošti toliau, Koroncis turėjo statyti šešis tūkstančius. Jis lėtai paėmė savo kortas, sudėjo vėduokle ir nepatikėjo savo akimis. Rankose jis turėjo tikrą „strit flašą" - čirvų penkakę, šešakę, septynakę ir devynakę. Puikios kortos. Vadinasi, Tonis sakė tiesą. *„Ačiū Dievui!"* Koroncis stengėsi nuslėpti savo jaudinimąsi:

- Sutinku su didinimu ir pridedu dar penkis tūkstančius. *(„Šitos kortos padarys mane turtuoliu".)*

Deltonas metė kortas:

- Ne man. Pasuoju.

- Vadinasi, dabar man spręsti, - tarė Prizis. - Manau, tu blefuoji, bičiuli. Atsakau ir pridedu dar penkis tūkstančius.

Viktoras Koroncis jautėsi septintame danguje. Tokios kortos kaip jo, pasitaiko kartą gyvenime. Tai bus pats didžiausias bankas šį vakarą.

Peris Breslauras su nugalėtojo šypsena parodė kortas:

- Trys karaliai.

„Aš išlošiau", - pagalvojo Koroncis.

- Neblogai, bet mažai, - nusišypsojo jis. „Strit flašas", - jis padėjo kortas ant stalo ir siektelėjo pinigų.

- Palauk! - Selas Prizis sulaikė jo ranką. - Tu pralošei, nes aš turiu „karalių flašą". Nuo dešimtakės ligi pikų tūzo.

Viktoras Koroncis išblyško. Jis pajuto, kad tuojau nualps. Širdis plaka su pertrūkiais.

- O, mama! - suriko Tonis Ricolis. - Du „flašai" vieno lošimo metu, velniai rautų! - Jis atsisuko į Koroncį: - Man labai gaila, Viktorai. Aš... tiesiog nežinau, ką pasakyti.

- Manau, kad šiandien gana, džentelmenai, - pasakė Otas Deltonas. Jis pasitikrino popieriaus lapelyje ir atsigręžė į Koroncį. - Jūs skolingas šešiasdešimt penkis tūkstančius dolerių.

Sukrėstas Koroncis tylėdamas žiūrėjo į Tonį Ricolį. Tas bejėgiškai gūžtelėjo pečiais. Koroncis išsitraukė nosinę ir ėmė šluostytis prakaituotą veidą.

- Kaip mokėsite, čekiu ar grynais? - paklausė Deltonas.

- Čekio neimu, - pareiškė Prizis, žvilgtelėjęs į Koroncį. - Klok grynais.

- Aš... aš... - Jis negalėjo ištarti nė žodžio. Pajuto, kad visas dreba. - Aš... aš neturiu pinigų...

Prizio veidas patamsėjo.

- Tu neturi ko? - suriaumojo jis.

- Palauk sekundę, - greitai įsikišo Tonis Ricolis. Viktoras nori pasakyti, kad tiek pinigų jis neturi su savimi. Aš juk sakiau, jis patikimas vaikinas.

- Ricoli, nuo to, ką tu pasakei mano kišenėje pinigų neprisidėjo. Tegul atiduoda pinigus.

- Gausi savo pinigus, - patikino jį Ricolis. - Po kelių dienų.

Selas Prizas pašoko:

- Eik žinai kur! Aš išmaldos nedalinu. Tegul rytoj atneša pinigus.

- Nesijaudink. Atiduos.

Viktoras Koroncis pasijuto pakliuvęs į spąstus, ištrūkti iš kurių neįmanoma. Jis sėdėjo negalėdamas pajudėti, beveik nepastebėdamas, kad visi išsiskirstė, palikę jį vieną su Toniu.

Koroncis buvo tiesiog apdujęs.

- Aš... aš niekada nesurinksiu tokių pinigų, - sudejavo jis. - Niekada!

Ricolis uždėjo jam ant peties ranką.

- Nežinau, Viktorai, ką ir pasakyti. Nesuprantu, kaip šitaip galėjo atsitikti. Panašu, kad aš šiandien pralošiau ne mažiau negu tu.

Koroncis nusišluostė akis:

- Bet... bet jūs tai galite sau leisti, Toni. O aš negaliu. Teks paaiškinti jiems, kad aš neturiu kuo mokėti.

- Aš tavo vietoje, Viktorai, iš pradžių gerai pagalvočiau, - pasakė Tonis. - Selas Prizis vadovauja jūrininkų profsąjungai rytinėje pakrantėje. Aš girdėjau, kad jie kieti vyrukai.

- Nieko kito man nelieka. Jeigu nėra pinigų, tai ir nėra. Ką jie gali man padaryti?

- Leisk, aš tau paaiškinsiu, - užjaučiamai pasakė Ricolis. - Jis gali liepti savo vyrukams peršauti tau kelių girneles. Tada tu jau niekada negalėsi vaikščioti. Jis gali priversti juos, kad tau į akis šliūkštelėtų sieros rūgšties. Ir tu niekada nematysi. O po to, kai tu gausi savo skausmo porciją, jis nuspręs, ar leis tau taip gyventi, ar nužudys.

Viktoras Koroncis papilkėjusiu veidu ir išvertęs akis žiūrėjo į jį:

- Tu... tu juokauji.

- Kad tik ne taip. Mano kaltė, Viktorai. Aš neturėjau tau leisti lošti su tokiu žmogumi, kaip Selas Prizis. Jis - žmogžudys.

- Viešpatie! Ką gi man daryti?

- Ar tu niekaip negali susiskolinti šitų pinigų?

Koroncis ėmė isteriškai juoktis:

- Toni... iš to, ką aš uždirbu, aš vargais negalais išlaikau savo šeimą.

- Na, tada tau belieka išvažiuoti iš miesto. O galbūt ir iš šalies. Važiuok kur nors, kur Prizis tavęs nepasieks.

- Bet juk aš negaliu, - sudejavo Koroneris. - Aš turiu žmoną ir ketvertą vaikų. - Jis priekaištingai pažiūrėjo į Tonį Ricolį. - Jūs gi sakėte, kad viskas bus sutvarkyta, kad mes nepralošime. Jūs sakėte...

- Žinau. Ir man iš tikrųjų labai gaila. Anksčiau visada viskas buvo gerai. Greičiausiai Prizis apmulkino.

Koroncis truputį pagyvėjo:

- Jeigu jis žaidė nesąžiningai, aš neprivalau jam mokėti.

- Viktorai, viskas ne taip paprasta, - kantriai aiškino Ricolis. - Jis tave nužudys, jeigu tu jam nesumokėsi.

- Viešpatie, - suaimanavo Koroncis. - Tada man baigta.

- Man labai nemalonu, kad taip išėjo. Tu tikras, kad negalėsi atsiskaityti?

- Tam man reikėtų šimto gyvenimų. Tūkstančio. Viskas, ką aš turiu, užstatyta. Kur aš galiu...

Staiga Toniui šovė į galvą puiki mintis:

- Palauk, Viktorai. Argi tu nesakei, kad visas tas šlamštas muziejuje kainuoja krūvą pinigų?

- Taip, bet ką tai turi bendro?..

- Leisk man baigti. Tu juk sakei, kad kopijos ne blogesnės už originalus?

- Kur ten, bet kuris specialistas gali...

- Palauk. O kas, jeigu šitie eksponatai išnyks, o jų vietose bus padėtos kopijos? Aš ten tavo muziejuje mačiau minias turistų. Ar jie gali pastebėti skirtumą?

- Vargu... Aš.. aš suptantu, kur jūs kreipiate kalbą. Ne, šito aš negaliu.

- Suprantu, Viktorai, - švelniai pasakė Tonis. - Tiesiog pagalvojau, kad muziejuje visko tiek daug, kad jie gali apsieiti be kokio nors vieno eksponato.

Viktoras Koroncis neigiamai papurtė galvą:

- Aš jau dvidešimtį metų dirbu muziejuje kuratoriumi. Net pagalvoti apie tai negaliu.

- Na, atleisk. Be reikalo aš apie tai ėmiau kalbėti. Pagalvojau, kad taip tu išgelbėsi savo gyvybę. - Ricolis atsistojo ir pasirąžė. - Jau vėlu. Turbūt tavo žmona nerimauja, kur tu pradingai.

Tačiau Koroncis neatitraukė nuo jo akių:

- Išgelbėsiu gyvybę? Kaip?

- Nėra nieko paprastesnio. Paimi kokį nors senovinį daikčiuką ir perduodi man. Aš išvežu jį iš Graikijos ir parduodu, o pinigus atiduodu Priziui. Manau, kad įkalbėčiau jį palaukti. Taip ir nukabinsime tave nuo meškerės kabliuko. Tu, žinoma, supranti, kad dėl tavęs aš labai rizikuoju, kadangi, jeigu mane pagaus, bus daugybė nemalonumų. Tačiau aš vis tiek pasirengęs tai padaryti, nes jaučiu, jog privalau tau padėti. Aš jaučiuosi kaltas, kad tu per mane pakliuvai į tokią padėtį.

- Jūs geras draugas, - pasakė Viktoras Koroncis. - Aš nekaltinu jūsų. Niekas manęs nevertė žaisti. Jūs juk norėjote man padėti.

- Žinau. Gaila, kad viskas taip išėjo. Gerai, einam truputį pamiegoti. Rytoj paskambinsiu. Labanakt, Viktorai.

- Labanakt, Toni.

Kitą rytą muziejuje suskambėjo telefonas.

- Koroncis?

- Klausau.

- Tai Selas Prizis.

- Labas rytas, pone Prizi.

- Aš dėl tos nedidelės šešiasdešimt penkių tūkstančių sumelės. Kada man atvažiuoti jų pasiimti?

Viktoras Koroncis pajuto, kad jis visas sudrėko nuo prakaito.

- Aš... aš dabar neturiu pinigų, pone Prizi.

Kitame laido gale stojo pikta lemianti tyla. Galiausiai Prizis tarė:

- Kokį žaidimą čia su manim žaidi, velniai rautų?

- Patikėkite, tai ne žaidimas. Aš...

- Tada, ... tavo motiną, atiduok man mano pinigus. Aišku?

- Taip, pone.

- Kada užsidaro muziejus?

- Šeštą... šeštą vakaro.

- Tai aš būsiu šeštą. Kad man būtų pinigai, kitaip visą snukį sumalsiu. O jau paskui tau tikrai neišeis į sveikatą.

Ir Prizis padėjo ragelį.

Viktorą Koroncį apėmė panika. Norėjosi pasislėpti. Bet kur? Visai netekęs vilties, jis ėmė svarstyti visus įmanomus „jeigu": *„Jeigu ar būčiau tą naktį nėjęs į kazino; jeigu aš nebūčiau sutikęs Tonio Ricolio; jeigu aš būčiau laikęsis žmonai duoto žodžio, jog niekada nelošiu iš pinigų.* - Jis papurtė galvą. - *Reikia kažin ką daryti ir tuojau pat".*

Tuo momentu į jo kabinetą įėjo Tonis Ricolis.

- Labas rytas, Viktorai.

Buvo jau pusė septynių vakaro. Muziejus užsidarė prieš pusvalandį, ir visi darbuotojai išsivaikščiojo į namus. Viktoras Koroncis ir Tonis Ricolis stebėjo pagrindinį įėjimą.

Koroncis vis labiau ir labiau nervinosi:

- O jeigu jis pasakys ne? Ir pareikalaus pinigų šiandien?

- Aš su juo išsiaiškinsiu, - pasakė Tonis Ricolis. - Tiktai netrukdyk man.

- O kas, jeigu jis neateis? O paprasčiausiai... pasiųs žmogžudį? Kaip tu manai, jis gali taip padaryti?

- Kol jis turi šansą gauti pinigus - ne, - tvirtai atsakė Tonis.

Galų gale septintą valandą pasirodė Selas Prizis.

Koroncis nuskubėjo atidaryti durų.

- Labas vakaras, - tarė jis.

Prizis pažiūrėjo į Ricolį.

- Kurių galų tu čia triniesi? - Jis atsisuko į Viktorą Koroncį. - Tai tiktai mūsų reikalas.

- Na, nusiramink, - pasakė Ricolis. - Aš noriu padėti.

- Nereikalinga man tavo pagalba. Kur mano pinigai? - kreipėsi jis į Koroncį.

- Aš... aš jų neturiu. Bet...

Prizis griebė jį už gerklės:

- Klausyk, išsigimėli. Arba tu šiandien pat paklosi man pinigus, arba aš sušersiu tave žuvims. Supratai?

- Ei, atvėsk truputį, - įsikišo Tonis Ricolis. - Gausi tu tuos savo pinigus.

- Sakiau tau, nesikišk, - suriaumojo Prizis. - Ne tavo čia reikalas.

- Bus mano. Viktoras - mano draugas. Jis dabar neturi grynų, bet jis juos gaus.

- Tai turi jis pinigų ar ne?

- Yra ir nėra, - atsakė Ricolis.

- Kas čia, velniai rautų, per atsakymas?

Tonis Ricolis plačiai mostelėjo ranka:

- Štai jie, pinigai.

Selas Prizis apžvelgė kambarį:

- Kur?

- O ten vitrinose. Jos pilnos seno šlamšto...

- Senienų, - mašinaliai pataisė Koroncis.

- ... kuris kainuoja krūvą pinigų. Čia - milijonai.

- Taip? - Prizis atsisuko, kad pasižiūrėtų į vitrinas. - O kokia man iš jų nauda, jeigu jos užrakintos muziejaus vitrinose? Man duok grynaisiais.

- Gausi tu savo grynuosius, - pasakė Ricolis. - Dar du kartus daugiau. Tiktai truputį pakentėk, štai ir viskas. Viktoras juk ne apgavikas. Jam tiesiog reikalingas tam tikras laikas. Aš tau papasakosiu, ką jis sugalvojo. Jis paims ką nors iš šitų sendaikčių... iš šitų senienų... ir parduos. Kai tiktai gaus pinigus, jis iš karto atsiskaitys su tavim.

Selas Prizas papurtė galvą.

- Man kažin kodėl nepatinka. Aš apie šitą seną šlamštą nieko nenutuokiu.

- O tau ir nereikia. Viktoras - vienas geriausių specialistų pasaulyje. - Tonis priėjo prie vienos vitrinų ir parodė į marmurinę galvą. - Viktorai, kiek tai kainuoja?

Viktoras Koroncis gurktelėjo seiles:

- Tai deivės galva, XIV a. prieš mūsų erą. Bet kuris kolekcininkas sumokės už ją du tris milijonus dolerių.

- Na štai, matai? - Ricolis atsisuko į Selą Prizį. - Ką aš tau sakiau?

Prizis susiraukė.

- Nežinau. Ar ilgai laukti?

- Tu gausi dvigubą sumą ne vėliau kaip po mėnesio.

Prizis truputėlį pagalvojo ir linktelėjo:

- Gerai, bet jeigu man teks laukti visą mėnesį, aš noriu daugiau, sakykime, du šimtus tūkstančių dolerių.

Tonis Ricolis pažiūrėjo į Viktorą Koroncį, kuris energingai linksėjo galva.

- Tinka, - pasakė Ricolis. - Susitarėme.

Selas Prizis priėjo prie mažojo kuratoriaus:

- Duodu tau trisdešimt dienų. Nesumokėsi - laikyk, kad tau galas. Aišku?

Koroncis nurijo gerklėje įstrigusį gniutulą:

- Taip, sere.

- Prisimink... trisdešimt dienų.

Prizis pažiūrėjo į Tonį Ricolį atidžiu sunkiu žvilgsniu:

- Kažkodėl tu man ne prie širdies.

Jis nusisuko ir išėjo. Jie tylėdami palydėjo jį akimis.

Koroncis krito į krėslą, šluostydamasis nuo kaktos prakaitą.

- Dieve mano, - tarė jis. - Aš maniau, jis mane pribaigs. Jūs manote, kad mes galime atiduoti jam pinigus po trisdešimties dienų?

- Be problemų, - pažadėjo Ricolis. - Tau tiktai reikia paimti vieną tų daikčiukų ir jo vietoje pastatyti kopiją.

- O kaip jūs išvešite ją iš šalies? Jus pasodins, jei pagaus.

- Žinau, - tvirtai atsakė Ricolis. - Bet aš rizikuosiu. Aš privalau tai padaryti dėl tavęs, Viktorai.

Po valandos Tonis Ricolis, Selas Prizis, Otas Deltonas, Peris Breslauras ir Marvinas Seimoras gėrė Deltono numeryje.

- Ėjo kaip sviestu patepta, - gyrėsi Ricolis. - Šlykštynė iš baimės apsišlapino.

Selas Prizis šyptelėjo:

- Įvariau aš jam baimės, tiesa?

- Tu ir mane įbauginai, - pasakė Ricolis. - Tau, velniai rautų, į aktorius reikia eiti.

- Na, o kas dabar? - paklausė Marvinas Seimoras.

- Mes susitarėme, - atsakė Tonis Ricolis, - kad jis perduos man ką nors iš senienų. Aš tai išvešiu iš Graikijos ir parduosiu. Pinigus pasidalinsime.

- Puiku, - pasakė Peris Breslauras. - Man patinka.

„Dabar aš turėsiu nuolatines ėdžias, - pagalvojo Ricolis. - *Užteks Koronciui kartą pavogti - viskas, pakliuvo. Atgal kelio nėra. Aš priversiu jį apšvarinti visą prakeiktą muziejų".*

- Kaip tu ketini išvežti tas senienas iš Graikijos? - paklausė Marvinas Seimoras.

- Ką nors sugalvosiu, - atsakė Ricolis. - Būtinai sugalvosiu.

Jis privalėjo sugalvoti. Ir kiek galima greičiau. Alfredas Mankuzas ir Džimas Laveris nemėgsta laukti.

13 SKYRIUS

Policijos nuovadoje Stadiju gatvėje įvyko skubus posėdis. Jame dalyvavo policijos šefas Dmitrijas, inspektorius Tinu, inspektorius Nikolinas, Voltas Kelis iš JAV, ir dar pustuzinis detektyvų. Palyginus su praėjusiu vakaru, susirinkusiųjų nuotaika buvo visiškai kitokia.

Inspektorius Nikolinas kalbėjo:

- Dabar mes turime pagrindo manyti, pone Keli, kad jūsų informacija buvo teisinga. Iš savų šaltinių mes sužinojome, kad Tonis Ricolis mėgina rasti būdą, kaip išgabenti iš Atėnų didelę heroino partiją. Mes jau ėmėme ieškoti sandėlio, kur jis dabar jį laiko.

- Ar jūs sekate Ricolį?

- Šiandien rytą mes padidinome žmonių skaičių ligi dešimties, - atsakė policijos šefas.

Voltas Kelis sunkiai atsiduso:

- Melskitės Dievui, kad jūs nebūtumėte pavėlavę.

Nors inspektorius Nikolinas ir įpareigojo dviems savo žmonių grupėms sekti Tonį Ricolį, jis kaip reikiant jo neįvertino. Apie vidurdienį Ricolis pajuto jį sekančią „uodegą". Kada tik išeidavo iš viešbučio, kuriame jis gyveno, paskui jį tuojau pat kas nors vilkdavosi iš paskos, o dar keletas šmėžuodavo tolumoje. Ricolis suprato, kad jį seka profesionalai. Ir tai jam patiko. Vadinasi, su juo skaitosi.

Dabar iš Atėnų reikėjo išvežti ne tik heroiną, net ir neįkainojamą antikvarinį daiktą. *„Man ant sprando Alfredas Mankuzas ir Džimas Laveris, ir policijos aplinkui kaip tarakonų. Man reikia kuo greičiau ką nors suieškoti".* Vienintelė pavardė, kuri iš karto atėjo į galvą, buvo laivų savininko iš Romos pavardė, tiesa, nelabai žinomo. Tai buvo Ivas Bru-

gis. Ricoliui ir anksčiau teko turėti su juo reikalų. Vargu ar kas nors iš to išeis, tačiau pabandyti vertėjo.

Ricolis buvo įsitikinęs, kad telefonas jo numeryjre paklausomas. *„Reikia kaip nors įsitaisyti, kad galėtų man skambinti į numerį".* Jis ilgai apie tai galvojo. Pagaliau atsistojo, priėjo prie priešais jo numerį esančių durų ir pasibeldė. Duris atidarė pagyvenęs liūdno veido žmogus.

- Koks reikalas?

Ricolis panaudojo visą savo žavesį.

- Atleiskite, - pasakė jis. - Labai gaila, kad tenka jus trukdyti. Aš jūsų kaimynas, gyvenu priešais jus. Gal leisite minutėlei užeiti pas jus ir pasikalbėti?

Žmogus įtariai jį apžiūrinėjo:

- Iš pradžių parodyk man, kaip tu atidarai savo kambario duris.

Tonis nusišypsojo.

- Suprantama. - Jis priėjo prie savo numerio durų, išsiėmė raktą ir atrakino.

Žmogus linktelėjo:

- Gerai. Užeik.

Tonis Ricolis užrakino savo duris ir įėjo į kaimyno kambarį.

- Ko norite?

- Mano reikalas labai asmeniškas. Labai nepatogu jus trukdyti, bet... Na, tiesą sakant, aš dabar skiriuosi su žmona ir ji pasamdė seklius, kad mane sektų. - Jis su pasišlykštėjimu palingavo galva. - Ji net pasirūpino, kad mano telefonas būtų paklausomas.

- Bobos! - suniurzgė kaimynas.- Kad jas visas velniai rautų. Aš su saviške išsiskyriau praeitais metais. O reikėjo prieš dešimt metų.

- Ką jūs sakote? Trumpai tariant, aš pagalvojau galbūt jūs būsite toks geras ir leisite duoti jūsų telefono numerį porai draugų, kad jie galėtų man čia paskambinti. Pažadu, jog dažnai jie neskambins.

Žmogus buvo bepradedąs neigiamai purtyti galvą:

- Nenoriu, kad man trukdytų...

Ricolis išsitraukė iš kišenės šimto dolerių banknotą.

- Tai jums už trukdymą.

Žmogus aplaižė lūpas.

- Na, ką gi, - pasakė jis. - Manau, čia nieko baisaus nėra. Džiaugiuosi, kad galiu padėti nelaimės draugui.

- Labai miela iš jūsų pusės. Pabelskite į duris, jeigu man paskambintų. Dažniausiai aš namie.

- Susitarėme.

Kitą dieną anksti rytą Ricolis nuėjo į telefonų stotį, kad paskambintų Ivui Brugiui. Jis surinko operatoriaus numerį ir užsisakė pokalbį su Roma.

- *Signor Brugi, per piacere.*

- *Non ce in casa.*

- *Quando arrivara?*

- *Non lo so.*

- *Gli dica, per favore, di chranare il signor Rizzoli.*

Ricolis pasakė viešbučio komutatoriaus numerį ir savo kaimyno telefono numerį. Paskui grįžo į viešbutį. Kaip jis nekentė šitos savo buveinės. Kažin kas kartą jam pasakė, kad graikiškai viešbutis vadinasi *nodochion,* kas paraidžiui reiškia „patalpa nepažįstamiems žmonėms". *„Kur kas panašiau į kalėjimą..." - pagalvojo Ricolis. Aplinkui buvo bjaurūs baldai: sena žalia sofa, du gerokai apsilupinėję staliukai su stalinėmis lempomis, nedidelis rašomasis stalas su staline lempa ir lova, Torkvemados*[1] *išradimas.*

Kitas dvi dienas Tonis Ricolis išsėdėjo savo kambaryje, laukdamas beldimo į duris. Valgio atnešti pasiųsdavo koridoriaus budėtoją. Jokio skambučio. *„Kur, velniai rautų, pasidėjo Ivas Brugis?"*

- Ricolis sėdi viešbutyje. Dvi paras niekur neišeina, - pranešinėjo inspektoriui Nikolinui ir Voltui Keliui sekliai, sekusieji Tonį.

- Jūs tikti, kad jis ten?

---

1 Tomas Torkvemada (apie 1420-1498), Ispanijos inkvizicijos vadovas. Nuo 1483 m. Kastilijos ir Aragonos, nuo 1486 m. dar Valensijos ir Katalonijos didysis inkvizitorius. - Vert. past.

- Taip, sere. Kambarinė jį mato rytais ir vakarais, kai valo numerį.

- O kaip dėl telefono skambučių?

- Nė vieno. Ką mums dabar daryti?

- Stebėkite toliau. Anksčiau ar vėliau jis ko nors imsis. Patikrinkite, ar veikia pasiklausymo įtaisas.

Kitą dieną Ricolio kambaryje suskambėjo telefonas. *„Mėšlas!"* Brugis negali skambinti šituo numeriu. Jis jau liepė tam idiotui skambinti į kaimyno kambarį. Reikia būti atsargiam. Jis pakėlė ragelį.

- Klausau.

- Tonis Ricolis? - Iš balso buvo aišku, kad tai ne Ivas Brugis.

- Su kuo aš kalbu?

- Neseniai jūs buvote mano kontoroje su dalykiniu pasiūlymu, pone Ricoli. Aš jums atsakiau. Šiandien siūlau tai apsvarstyti dar kartą.

Staiga Tonis Ricolis pasijuto septintame danguje. *„Spiras Lambru! Vadinasi, šiknius vis dėlto persigalvojo!"* Jis negalėjo patikėti, kad jam taip pasisekė. ,,Baigėsi visos mano problemos. Galėsiu kartu išvežti heroiną ir antikvarinį šlamštą".

- Žinoma. Džiaugiuosi. Kada mes galėsime pasimatyti?

- Šiandien po pietų.

„Vadinasi, jis skuba. Visi šitie turčiai vienodi. Jiems visada maža".

- Tinka. Kur?

- Galbūt jūs užeisite pas mane į kontorą?

- Ateisiu. - Tonis Ricolis padėjo ragelį. Nuotaika buvo pakili.

Viešbučio hole pasimetęs detektyvas pranešinėjo į nuovadą:

- Ricoliui ką tik paskambino. Paskyrė pasimatymą kontoroje. Tačiau skambinęs žmogus pavardės nepasisakė, todėl mes negalėjome nustatyti, kas skambino.

- Gerai. Sekite jį, kai išeis iš viešbučio. Praneškite man, kur jis nuėjo.

- Klausau, sere.

Po dešimties minučių Tonis Ricolis išlindo pro viešbučio rūsio langą ir atsidūrė tuščioje alėjoje. Jis dukart pakeitė taksi, kad įsitikintų, ar nėra „uodegos", ir tiktai tada pasakė vairuotojui Spiro Lambru kontoros adresą.

Aplankęs seserį ligoninėje, Spiras Lambru prisiekė sau atkeršyti už seserį. Tačiau jis niekaip negalėjo sugalvoti Konstantinui Demiriui tinkamos bausmės. Georgijo Lato vizitas ir stulbinančios naujienos, praneštos madam Piris, davė į rankas ginklą, su kuriuo jis galės įveikti sesers vyrą.

- Pone Lambru, atėjo ponas Antonis Ricolis, - pranešė sekretorė. - Jūs nepaskyrėte jam susitikimo, tai aš pasakiau, kad jūs negalite jo priimti.

- Įleiskite jį.

- Klausau pone.

Šypsodamasis Ricolis tvirta eisena įėjo į kabinetą.

- Ačiū, kad atėjote, pone Ricoli.

Ricolis nusišypsojo.

- Nėra už ką. Taigi jūs vis dėlto nusprendėte turėti su manimi reikalų, tiesa?

- Ne.

Šypsena dingo, Ricolis įbedė į jį akis:

- Ką jūs pasakėte?

- Aš pasakiau: ne. Aš neketinu turėti su jumis reikalų.

Nustebęs Ricolis nenuleido nuo jo akių:

- Tada kurių velnių jūs man skambinote? Sakėte, kad jūs turite pasiūlymą.

- Teisingai. Gal jūs norėtumėte pasinaudoti Konstantino Demirio laivu?

Tonis Ricolis krito į krėslą:

- Konstantino Demirio? Ką jūs kalbate? Jis niekada...

- Jis sutiks. Pažadu, kad ponas Demiris bus tiesiog laimingas, galėdamas padaryti jums bet kokią paslaugą.

- Kodėl? Ką jis iš to turės?

- Nieko.

- Tada aš nesuprantu. Kodėl jis sutiks?

- Džiaugiuosi, kad jūs to paklausėte. - Lambru paspaudė pasikalbėjimų įtaiso mygtuką. - Prašom atnešti mums kavos. - Jis pažiūrėjo į Tonį Ricolį. - Kokią mėgstate?

- Ė... juodą, be cukraus.

- Ponui Ricoliui - juodą, be cukraus.

Kai sekretorė atnešė kavą ir išėjo iš kabineto, Lambru pasakė:

- Aš ketinu jums, pone Ricoli, papasakoti neilgą istoriją.

Tonis Ricolis įsitempęs stebėjo Lambru.

Pradėkite.

- Konstantinas Demiris vedęs mano seserį. Keletą metų jis turėjo meilužę. Ją vadino Noele Peidž.

- Aktorė?

- Taip. Ji apgavo jį su žmogumi, pavarde Laris Duglas. Noelė ir Duglas buvo teisiami už Duglo žmonos nužudymą, kuri nesutiko išsituokti. Ginti Noelę Konstantinas Demiris pasamdė advokatą Napoleoną Čotą.

- Prisimenu, skaičiau apie tai laikraščiuose.

- Laikraščiai rašė toli gražu ne viską. Matote, mano brangiausias svainis visai neketino gelbėti savo neištikimos meilužės gyvybės. Jis norėjo atkeršyti. Napoleono Čoto uždavinys buvo pasiekti, kad Noelei paskirtų mirties bausmę. Procesui baigiantis Čotas pasakė savo ginamiesiems, kad jis susitarė su teisėjais, jog jie sušvelnins bausmę, jeigu jiedu prisipažins kalti. Jis juos apgavo. Jie prisipažino, ir juos nubaudė mirties bausme...

- Galbūt šitas Čotas iš tikrųjų galvojo, kad...

- Prašom leisti man baigti... Ketrinos Duglas kūno taip ir nerado. O nerado todėl, kad ji gyva, pone Ricoli. Konstantinas Demiris ją paslėpė.

Tonis Ricolis nenuleido nuo jo akių:

- Palaukite. Išeina, Demiris žinojo, kad ji gyva, ir leido, kad jo meilužę ir jos draugužį nubaustų mirties bausme už žmogžudystę?

- Būtent. Aš nelabai išmanau įstatymus, bet manau, kad jeigu viskas išaiškės, mano svainiui teks ilgus metus praleisti kalėjime. Mažų mažiausia jis nusigyvens.

Tonis sėdėjo ir galvojo apie tai, ką išgirdo. Kažkas čia buvo ne taip.

- Pone Lambru, o kodėl jūs man tai pasakojate?

Spiro Lambru lūpos persikreipė:

- Aš kai ką skolingas savo svainiui. Eikite pas jį. Esu tikras, jis su malonumu išnuomos jums savo laivą.

14 SKYRIUS

Jo sieloje siautėjo audros, ir jis nieko negalėjo padaryti. Atrodė, jo viduje glūdi ledo gabalas, ir nebuvo jokių šviesių prisiminimų, kad jį ištirpdytų. Viskas prasidėjo prieš metus, kai jis atkeršijo Neolei už neištikimybę. Jis tikėjosi, kad jai mirus viskas praeis, praeitis bus palaidota. Jam ir į galvą neatėjo, kad gali būti kokios nors pasekmės, kol į jo gyvenimą netikėtai įsibrovė Ketrina Aleksander. Teko atsikratyti Frederiko Stavro ir Napoleono Čoto. Jie sumanė prieš jį žūtbūtinį žaidimą ir pralaimėjo. Labiausiai Konstantiną Demirį stebino tai, kokį malonumą jam teikė rizika ir kaip jam patiko vaikščioti skustuvo ašmenimis. Jam buvo įdomus jo verslas, bet viskas blanko prieš žaidimą su gyvenimu ir mirtimi. *„Aš žmogžudys,* - galvojo Demiris. - *Ne, ne žmogžudys, o budelis".* Ir užuot pasibaisėjęs šia mintimi, jis pajuto nepaprastą susijaudinimą.

Konstantinas Demiris tiktai ką gavo ataskaitą apie Ketrinos Aleksander gyvenimą Londone. Kol kas viskas ėjosi gerai. Iš esmės ji bendravo tiktai su tais žmonėmis, su kuriais dirbo. Tiesa, Evelina pranešė, kad Ketrina retkarčiais susitinka su Kirku Reinoldsu.Tačiau kadangi jis taip pat dirbo Demiriui, tai vargu ar čia galėjo kilti kokių nors problemų. *„Turbūt vargšė mergina tiesiog miršta iš nuobodulio,* - pagalvojo Demiris. - *Reinoldas - tokia nuobodybė. Negali daugiau apie nieką kalbėti, išskyrus įstatymus. Tuo geriau. Kuo labiau nuobodžiaus Ketrina, tuo bus geriau man. Aš dar privalėsiu padėkoti Reinoldsui".*

Ketrina vis dažniau ir dažniau susitikdavo su Kirku Reinoldsu ir vis labiau prie jo prisirišo. Jis buvo gana

patrauklus, nors ir nelabai gražus. *„Laris buvo nepaprastai gražus, o kas iš to,* - mąstė pavargusi Ketrina. - *Matyt, teisingai sakoma: iš veido gražus, o darbais bjaurus".* Kirkas Reinoldsas buvo rūpestingas ir patikimas. *„Juo aš galiu pasitikėti,* - galvojo Ketrina. - *Žinoma, aš nedegu karšta aistra, bet galbūt aš jau ir negalėsiu degti. Laris tuo kaip reikiant pasirūpino. Aš jau ganėtinai subrendus tam, kad susitvarkyčiau savo gyvenimą su žmogumi, kurį gerbiu, kuris mane gerbia, su kuo aš galėsiu ramiai gyventi, nesibaimindama, kad mane nustums į prarają arba gyvą palaidos tamsiame urve".*

Jie buvo teatre, žiūrėjo Kristoferio Frajo pjesę, paskui spektaklyje „Potvynis rugsėjį" su Gertrūda Lorens. Nueidavo jie ir į naktinius klubus. Atrodė, kad visuose klubuose orkestrai groja vienas ir tas pačias melodijas.

- Kitą savaitę važiuoju į Sen Moricą, - pasakė Kirkas Reinoldsas Ketrinai. - Ar tu galvojai apie mano pasiūlymą?

Ketrina galvojo ir labai daug. Ji žinojo, kad Kirkas ją įsimylėjęs. *„Man jis taip pat patinka,* - kalbėjo sau Ketrina. - *Bet juk tai nereiškia, kad aš jį myliu, juk tai skirtingi dalykai. Arba aš tiesiog pernelyg romantiška? Ko aš laukiu - dar vieno Lario? Kuris išvarys mane iš proto, o paskui įsimylės kitą ir pamėgins mane nužudyti? Kirkas bus puikus vyras. Kodėl aš dvejoju?"*

Tą vakarą Ketrina ir Kirkas vakarieniavo restorane „Mirabelė". Netikėtai, kai jau atnešė desertą, Kirkas tarė: „Ketrina, galbūt tu nesupranti, tai aš noriu pasakyti, kad aš myliu tave ir noriu, jog tu taptum mano žmona".

Staiga ją apėmė panika:

- Kirkai... - Ji nutilo, nežinodama, ką pasakyti. *„Tai, ką aš dabar pasakysiu,* - pagalvojo ji, - *pakeis visą mano gyvenimą. Sutikti taip paprasta. Tačiau kas mane sulaiko? Ar aš visą gyvenimą bijosiu? Aš neturiu to leisti".*

- Kete...

- Kirkai, kodėl mums nenuvažiavus drauge į Sent Morică?

Kirkas nušvito:

- Tu nori pasakyti...

- Ten pažiūrėsime. Pamatysi, kaip aš slidinėju, ir nenorėsi manęs vesti.

Kirkas nusijuokė.

- Niekas pasaulyje neprivers manęs persigalvoti. Žinai, aš labai laimingas. Važiuokime lapkričio septintąją, Gajaus Fokso dieną.

- O kas toks Gajus Foksas?

- Na, tai žavi istorija. Karalius Džeimsas buvo antikatalikiškos politikos šalininkas, ir grupelė žinomų katalikų veikėjų suorganizavo sąmokslą, kad nuverstų vyriausybę. Sąmokslui vadovauti turėjo kareivis, pavarde Gajus Foksas, išeivis iš Ispanijos. Jis sugebėjo gauti trisdešimt statinių parako, visą toną, ir paslėpė jį lordų palatos rūsyje. Tačiau tą rytą, kai turėjo įvykti sprogimas, vienas iš sąmokslininkų juos įskundė, ir visi jie buvo areštuoti. Gajų kankino, bet jis tylėjo. Visus nubaudė mirties bausme. Ir štai dabar Anglijoje kasmet pažymima šito sąmokslo išaiškinimo diena, tą dieną kuriami laužai, rengiami fejerverkai, o maži berniukai daro kareivio Gajaus iškamšas.

Ketrina palingavo galvą:

- Ganėtinai niūri šventė.

Jis nusišypsojo ir tyliai pasakė:

- Pažadu tau, mūsų šventė nebus niūri.

Naktį prieš išvykimą Ketrina išsiplovė galvą ir du kartus susikrovė ir išsikrovė lagaminą. Iš susijaudinimo ją net pykino. Per visą gyvenimą artimus santykius turėjo tiktai su dviem vyriškiais: Viljamu Freizeriu ir vyru. *„Įdomu, o dabar taip sako - artimi santykiai"?* - pagalvojo Ketrina. - *Viešpatie, bet juk aš jau pamiršau, kaip tai daroma. Tiesa, tvirtinama, kad tokių dalykų negalima pamiršti kaip neužmiršti važinėti dviračiu, jei jau esi išmokęs. Galbūt aš jam lovoje visai nepatiksiu. Geriausia nesijaudinti ir pasistengti užmigti".*

- Pone Demiri!

- Klausau.

- Šiandien rytą Ketrina Aleksander išvyko į Sent Moricą.

Pauzė.

- Sent Moricą?

- Taip, sere.

- Viena?

- Ne, sere. Su Kirku Reinoldsu.

Šį kartą pauzė užsitęsė.

- Dėkoju jum, Evelina.

Kirkas Reinoldsas! Kas galėjo pagalvoti! Ką ji jame rado? *„Aš per ilgai laukiau. Reikėjo paskubėti. Reikės ką nors sugalvoti. Negalima laukti, kad..."* Pasigirdo sekretorės skambutis.

- Pone Demiri, jus nori matyti ponas Antonis Ricolis. Jūs nepaskyrėte jam pasimatymo, bet...

- Tada, kodėl jūs mane trukdote? - paklausė Demiris.

Tačiau skambutis vėl suskambėjo.

- Labai atsiprašau dėl trukdymo, bet ponas Ricolis sako, kad jis turi jums kažką perduoti nuo pono Lambru.

Nuo Lambru? Keista. Kodėl Lambru pats jam nepaskambino?

- Įleiskite jį.

- Klausau, pone.

Kai Tonis Ricolis įėjo į Demirio kabinetą, jis pirmiausia permetė viską vertinančiu žvilgsniu. Čia buvo dar prabangiau negu pas Lambru.

- Malonu susipažinti, pone Demiri.

- Jūs turite dvi minutes.

- Mane atsiuntė Spiras. Jis nusprendė, kad mums verta pasikalbėti.

- Iš tikrųjų? Ir apie ką?

- Ar neprieštarausite, jei aš atsisėsiu?

- Nemanau, kad jūs čia ilgai užtruksite.

Tonis Ricolis atsisėdo ant kėdės priešais Demirį:

- Aš, pone Demiri, turiu fabriką. Ir savo prekes aš vežioju po visą pasaulį.

- Aišku. Jūs norite užfraktuoti vieną mano garlaivių?

- Tikrai.

- Kodėl Spiras pasiuntė jus pas mane? Kodėl jūs neužfraktavote jo laivo? Šiuo momentu du jo laivai stovi be darbo.

Tonis Ricolis gūžtelėjo pečiais:

- Manau, jam nepatinka mano krovinys.

- Nesuprantu. Koks krovinys?

- Narkotikai. Heroinas, - negarsiai pasakė Tonis Ricolis.

Konstantinas Demiris nepatikėjo savo ausimis.

- Ir jūs manote, kad aš?.. Nagi, nešdinkitės iš čia, nes aš iškviesiu policiją.

Ricolis linktelėjo į telefoną:

- Skambinkite.

Kai Demiris ištiesė ranką prie telefono, Tonis pasakė:

- Aš taip pat nieko prieš su jais pasikalbėti. Papasakosiu apie Lario Duglo ir Noelės Peidž teismą.

Konstantinas Demiris apmirė:

- Apie ką jūs čia kalbate?

- Apie tai, kad du žmonės buvo nubausti mirties bausme už moters nužudymą. O toji moteris sveika ir gyva.

Demirio veidas išbalo kaip kreida.

- Kaip jūs manote, pone Demiri, policijai bus įdomu paklausyti mano pasakojimo? Na, jeigu jiems nebus įdomu, tada gal spauda susidomės? Aš jau matau laikraščių antraštes, o jūs? Ar nieko, jeigu aš jus vadinsiu Kostu? Spiras sakė, kad taip jus visi draugai vadina, o mums, manau, verta susidraugauti. Geri draugai juk nekenkia vienas kitam? Tegul mūsų mažytė paslaptis lieka tarp mudviejų, teisingai?

Konstantinas Demiris sėdėjo nejudėdamas. Kai pagaliau jis prašneko, balsas jo buvo kimus:

- Ko jūs norite?

- Aš juk pasakiau: užfraktuoti vieną jūsų garlaivių. O kadangi mudu jau tokie draugai, tai turbūt už frachtą iš

manęs nepaimsite, juk taip? Sakykime taip, paslauga už paslaugą.

Demiris sunkiai atsiduso.

- Aš negaliu jums šito leisti. Jeigu paaiškės, kad aš gabenu narkotikus, aš neteksiu viso savo laivyno.

- O kas gi apie tai sužinos? Mes savo prekės nereklamuojame. Viską padarysime tyliai.

Konstantino Demirio veidas surūstėjo:

- Jūs darote labai didelę klaidą. Manęs negalima šantažuoti. Jūs žinote, kas aš?

- O kaipgi. Mano naujasis partneris. Mes su tavimi, pupuli Kostai, dabar ilgai tvarkysime reikaliukus, nes, jeigu tu atsisakysi, aš nedelsdamas einu į policiją ir į laikraščius ir viską papasakoju. Ir tada sudie tavo reputacijai ir visai tavo sumautai imperijai.

Demiris ilgai tylėjo.

- Iš kur... Spiras sužinojo?

Ricolis nusišypsojo:

- Koks skirtumas. Svarbu tai, kad dabar aš laikau tave už kiaušinių. Spustelėsiu - ir tu eunuchas. Ir tada tau teks likusį gyvenimą traukti sopranu kalėjimo kameroje. - Tonis Ricolis žvilgtelėjo į laikrodį. - Dieve mano, jau tos dvi minutės seniai pasibaigė. - Jis pakilo. - Duodu tau šešiasdešimt sekundžių, spręsk: arba aš išeinu iš čia kaip tavo partneris, arba kaltink save.

Atrodė, jog per kelias minutes Konstantinas Demiris paseno dešimčia metų. Veide neliko nė lašo kraujo. Jis puikiai žinojo, kas įvyko, jeigu visa tiesa dėl to teismo iškils aikštėn. Laikraštininkai suės jį su dūbliais. Visi žiūrės į jį kaip į pabaisą, į žmogžudį. Kam nors gali ateiti į galvą pasidomėti Stavro ir Čoto mirties aplinkybėmis.

- Tavo laikas baigėsi.

Konstantinas Demiris sunkiai linktelėjo:

- Gerai, - sukuždėjo jis. - Gerai.

Tonis Ricolis jį apdovanojo gyvenimo džiaugsmo kupina šypsena.

- O tu ne kvailys.

Konstantinas Demiris lėtai atsistojo.

- Taip ir bus, vieną kartą aš tau nusileisiu, - pasakė jis. - Nenoriu žinoti, kaip tu visa tai padarysi ir kada. Įleisiu jūsų žmogų į vieną savo laivą. Tai - viskas.

- Susitarėme, - pasakė Tonis Ricolis. Ir pagalvojo: *„O gal tu ne toks jau ir protingas. Kartelį pergabenk heroino krovinį, ir tu jau ant kabliuko, pupuli Kostai. Dabar tu niekur nuo manęs nepabėgsi".* Garsiai jis pakartojo: „Žinoma, susitarėme".

Į viešbutį Tonis Ricolis grįžo pakilios nuotaikos. *„Puikumėlis! Šitiems kovos su narkotikais tarnybos agentams ir į galvą nešaus tikrinti Konstantino Demirio laivą. Viešpatie, dabar nė vienas jo laivas neišplauks be mano krovinio! Pinigai byrėte byrės.* „Sniegelis" ir „senas šlamštelis" - atleisk, Viktorai, (jis garsiai nusijuokė) senienos".

Ricolis užsuko į telefono būdelę Stadiju gatvėje ir dukart paskambino. Pirmasis skambutis buvo į Palermą, Pitui Lukui:

- Gali paimti iš čia savo gorilas, Pitai, ir nusiųsti juos į zoologijos sodą, kur jiems vieta. Krovinys paruoštas gabenimui jūra.

- Tu tikras, kad viskas bus gerai?

Ricolis nusijuokė:

- Patikimiau negu Britanijos banke. Papasakosiu, kai susitiksime. Yra dar gerų naujienų. Nuo dabar mes galėsime kiekvieną savaitę siųsti savo siuntinius.

- Puiku, Toni. Visada žinojau, kad tavimi galima pasikliauti.

„Taip aš tavimi ir patikėjau, dvokiantis ožy".

Paskui jis paskambino Lambru:

- Viskas ėjo kaip sviestu patepta. Mes dabar su jūsų giminaičiu partneriai.

- Sveikinu. Džiaugiuosi tai girdėdamas, pone Ricoli. Dėdamas ragelį, Spiras Lambru šypsojosi. *„Kovos su narkotikais skyriaus darbuotojai taip pat džiaugsis tai išgirdę".*

Konstantinas Demiris užsisėdėjo savo kabinete, apmąstydamas naują problemą. Jis atkeršijo Noelei Peidž, ir dabar ji keršijo jam iš kapo. Jis ištraukė stlao stalčių ir išsiėmė įrėmintą Noelės fotografiją. *„Sveika, kalaite. Dieve mano, kokia graži! Vadinasi, nusprendei, kad gali mane sunaikinti. Ką gi, pažiūrėsime. Pažiūrėsime."*

15 SKYRIUS

Sent Moricas buvo tiesiog nuostabus. Ilgi nuolydžiai slidinėjimui, pėsčiųjų pasivaikščiojimo takeliai, ledrogių ir rogučių trasos, vandensvydžio varžybos ir dar tuzinas įvairiausių dalykų. Kai Ketrina pirmą kartą pamatė mažytį kaimelį, išsidėsčiusį ant spindinčio ežero kranto Engadaino slėnyje pietiniame Alpių šlaite, tarp Celerinos ir Piz Nairo, jai iš džiaugsmo užgniaužė kvapą.

Ketrina ir Kirkas Reinoldsas apsistojo garsiame viešbutyje „Palac". Vestibiulis buvo pilnutėlis turistų iš įvairiausių šalių.

Kirkas Reinoldsas kreipėsi į budėtoją:

- Ponui ir poniai Reinoldsams buvo užsakytas numeris.

Ketrina nuleido akis: *„Reikėjo užsimauti sutuoktuvinį žiedą".* Jai atrodė, kad visi aplinkiniai žiūri į ją ir viską supranta.

- Visiškai teisingai, pone Reinoldsai. 215 numeris. - Budėtojas padavė aukšto tarnautojui raktą, o tas tarė: „Prašom čia".

Juos nusivedė į mielą, paprastai apstatytą numerį, pro kurio langus atsivėrė puikus vaizdas į kalnus.

Kai tarnautojas išėjo, Kirkas Reinoldsas apkabino Ketriną:

- Net apsakyti negaliu, koks aš laimingas.

- Tikiuosi, aš tavęs nenuvilsiu, - atsakė Ketrina. - Tai... tai buvo taip seniai, Kirkai.

- Nesijaudink. Aš tavęs neskubinsiu.

„Jis toks mielas, - pagalvojo Ketrina, - *bet ką jis pasakys, kai aš jam papasakosiu apie savo praeitį?"* Ji niekada jam

nepasakojo nei apie Larį, nei apie teismo procesą, nei apie kitus baisius dalykus, kurie jai atsitiko. Ji norėjo laikyti jį artimu žmogumi, išsipasakoti jam, bet kažkas ją sulaikydavo.

- Iškrausiu daiktus, - pasakė Ketrina.

Lėtai, labai lėtai ji išėmė ir dėliojo daiktus. Ji staiga suprato, kad vilkina laiką bijodama, jog neliks nieko, kuo dar galėtų užsiimti, o dar labiau bijojo to, kas gali būti toliau.

Ji išgirdo, kad iš gretimo kambario ją pašaukė Kirkas: „Ketrina..."

„Viešpatie, o jeigu jis staiga pasakys: nusirenkime ir gulkime į lovą". Vargais negalais ji surado jėgų, kad atsakytų: „Taip?"

- Gal einame į gatvę ir apsidairykime?

Ketrina pajuto didžiulį palengvėjimą.

- Puiki mintis, - entuziastingai pasakė ji. *„Kas man yra? Aš čia, vienoje puikiausių vietų pasaulyje, su maloniu vyriškiu, kuris mane myli, o drebu iš baimės?"*

Reinoldsas kažkaip keistai pažiūrėjo į ją:

- Tau viskas gerai?

- Taip, - linksmai atsakė Ketrina. - Labai gerai.

- Tu atrodai kažkodėl sunerimusi.

- Ne. Tiesiog galvojau... apie slides. Sako, jog tai - pavojinga.

Reinoldsas nusišypsojo:

- Nesijaudink. Rytoj mes pradėsime nuo nuožulnių šlaitų. Eime.

Jie apsivilko megztinius ir šiltas striukes ir išėjo iš viešbučio. Oras buvo švarus ir grynas.

Ketrina giliai atsiduso:

- Tiesiog nuostabu! Man čia siaubingai patinka, Kirkai.

- Tu juk dar nieko nematei, - nusišypsojo jis. - Vasarą čia kur kas geriau.

„Ar jis dar norės matyti mane vasarą? - galvojo Ketrina. - *Ar aš jį galutinai nuvilsiu? Kodėl aš nesiliauju nerimavusi?"*

Sent Morico kaimelis buvo žavingas, tikras viduramžių stebuklas su mažytėmis parduotuvėlėmis, restoranais ir pilaitėmis, išsimėčiusiomis tarp didingų Alpių.

Jie vaikštinėjo po parduotuvėles, kur Ketrina nupirko dovanėles Evelinai ir Vimui. Jie užeidavo į kavines ir valgė, verdančiame aliejuje keptą mėsą.

Po pietų Kirkas pasamdė roges, pakinkytas bėru arkliu, ir jie ilgai važinėjosi snieguotais keliukais kalnuose, ir sniegas girgždėjo po pavažomis.

- Patinka? - paklausė Reinoldsas.

- Labai, - Ketrina pažiūrėjo į jį ir pagalvojo: *„Aš pasirūpinsiu, kad tu būtum laimingas. Šiandien. Būtinai šiandien. Tu šiandien būsi laimingas".*

Tą vakarą jie vakarieniavo restorane Stibuli, kuris labai priminė senovinę kaimo taverną.

- Šitas kambarys buvo įrengtas 1480 metais, - tarė Kirkas.

- Tada duonos geriau neužsakyti.

- Ką?

- Tiesiog pajuokavau. Atleisk.

„Laris visada suprasdavo mano juokus. Kodėl aš visą laiką apie jį galvoju? Todėl, kad nenoriu galvoti apie šį vakarą. Jaučiuosi tarsi Marija Antuanetė prieš mirties bausmės įvykdymą. Nevalgysiu torto".

Valgiai buvo puikūs, bet Ketrina taip nervinosi, kad jai buvo tas pats, ką ji valgo. Kai vakarienė ėjo į pabaigą, Reinoldsas pasiūlė:

- Lipame į viršų? Aš susitariau, kad rytoj anksti rytą tave pamokins slidinėti.

- Žinoma. Puiku.

Kai jie lipo į viršų, Ketrina visą laiką jautė, kaip smarkiai plaka jos širdis. *„Dabar jis pasakys einam į lovą. Kodėl gi jam to nepasakius? Šitam aš čia ir atvažiavau, juk taip? Juk ne slidinėti".*

Jie priėjo prie savo numerio durų, Reinoldsas jas atidarė ir uždegė šviesą. Jie nuėjo į miegamąjį, ir Ketrina negalėjo

atitraukti akių nuo didžiulės lovos, kuri, atrodė, užėmė visą kambarį.

Kirkas įdėmiai ją stebėjo:

- Ketrina, kas tau kelia nerimą?

- Ką? - ji nusijuokė. - Žinoma, niekas. Aš... tiesiog aš...

- Tiesiog ką?

Ji nerūpestingai jam nusišypsojo:

- Nieko. Viskas gerai.

- Puiku. Tada nusirengiame ir einame gulti.

„Būtent taip aš ir galvojau. Argi būtinai tai reikėjo sakyti? Juk galima apsieiti ir be žodžių. Kažkaip šiurkštu... viską vadinti savo vardais".

- Ką tu pasakei?

Ketrina iš karto nesuprato, jog garsiai kalba.

- Nieko.

Ji priėjo prie lovos. Tokios didelės ji niekada nematė. Tokia lova tiktai meilužiams, ir niekam kitam. Miegoti ji netiko. Tai buvo lova...

- Tu ketini nusirengti, brangioji?

„Iš tikrųjų? Kada aš paskutinį kartą miegojau su vyriškiu? Seniau nei prieš metus. Ir tas vyriškis buvo mano vyras".

- Kete?..

- Taip... (*„Aš nusirengsiu ir atsigulsiu į lovą, ir tu visiškai nusivilsi. Nemyliu aš tavęs, Kirkai. Negaliu su tavimi miegoti"*)

Jau pusiau nusirengęs, jis atsigręžė į ją:

- Taip?

- Kirkai... Aš... atleisk man. Tu manęs imsi nekęsti, bet aš negaliu. Man labai gaila. Tu turbūt galvoji, kad aš...

Ji matė, kad jis nusivylęs. Bet vis dėlto jis pabandė nusišypsoti:

- Kete, aš juk sakiau, kad aš būsiu kantrus. Tu dar nepasirengusi, aš suprantu... Vis vien mums čia nuostabu.

Dėkinga ji pabučiavo jį į skruostą:

- O, Kirkai! Ačiū tau. Aš suprantu, kad juokinga. Nežinau, kas man yra.

- Nieko ypatingo čia nėra, - patikino jis ją. - Aš suprantu.

Ji apkabino jį:

- Ačiū. Tu tiesiog angelas.

- O kol kas, - atsiduso jis, - man teks miegoti svetainėje ant sofos.

- Nieko panašaus, - pareiškė Ketrina. - Kadangi aš kalta dėl šitos idiotiškos situacijos, tai aš privalau pasirūpinti tavo patogumais. Aš miegu ant sofos, o tu - lovoje.

- Kategoriškai atsisakau.

Ketrina ilgai gulėjo, net nemėgindama užsnūsti, ir galvojo apie Kirką Reinoldsą. *„Ar galėsiu aš kada nors miegoti su kitu vyriškiu? Ar Laris viską nusinešė į kapą? O gal Lariui tam tikra prasme pavyko mane nužudyti?"* Galų gale ji užmigo.

Vidurnaktį Kirką Reinoldsą pažadino šauksmai. Jis atsisėdo ant sofos, bet šauksmai nesiliovė, todėl jis puolė į miegamąjį.

Ketrina blaškėsi lovoje, jos akys buvo stipriai užmerktos.

- Ne, - šaukė ji. - Nereikia! Nereikia! Palikite mane.

Kirkas atsiklaupė šalia lovos, apkabino ją, priglaudė prie savęs.

- Nusiramink, sukuždėjo jis. - Viskas gerai. Viskas gerai.

Ketrinos kūną draskė rauda, ir jis laikė ją tol, kol toji nusiramino.

- Jie... mėgino mane nuskandinti.

- Tau prisisapnavo, - stengėsi jis ją raminti. - Tiesiog baisus sapnas.

Ketrina atsimerkė ir atsisėdo. Jos kūną krėtė drebulys.

- Ne, tai ne sapnas. Taip ir buvo. Jie mėgino mane nužudyti.

Kirkas suglumęs žiūrėjo į ją:

- Kas mėgino tave nužudyti?

- Mano... mano vyras ir jo meilužė.

Jis papurtė galvą:

- Ketrina, tu tiesiog susapnavai košmarišką sapną, ir...

- Aš sakau tau tiesą. Jie bandė susidoroti su manimi, ir juos už tai nubaudė mirties bausme.

Kirko veide atsispindėjo įtarumas:

- Ketrina...

- Aš tau anksčiau nepapasakojau todėl, kad... man skaudu tai prisiminti.

Staiga jis suvokė, jog ji kalba visai rimtai.

- Kas atsitiko?

- Aš nedaviau Lariui skyrybų, o jis... mylėjo kitą moterį, tada jie ir nusprendė mane nužudyti.

Dabar Kirkas sukaupė visą dėmesį:

- Kada tai buvo?

- Prieš metus.

- O kas jiems atsitiko?

- Juos sušaudė.

Jis pakėlė ranką:

- Palauk. Tu nori pasakyti, kad juos nubaudė mirties bausme *už pasikėsinimą* tave nužudyti?

- Taip.

- Aš nesu Graikijos įstatymų specialistas, - pasakė Reinoldsas, - bet galiu ginčytis, kad Graikijoje nenuteisia aukščiausiąja bausme už pasikėsinimą nužudyti. Čia kokia nors klaida. Aš turiu pažįstamą teisininką Atėnuose, valstybės kaltintoją. Paskambinsiu jam rytą ir viską išsiaiškinsiu. Jo pavardė Piteris Demonidis.

Kai Kirkas nubudo, Ketrina dar miegojo. Jis tyliai apsirengė ir įėjo į miegamąjį. Minutėlę pastovėjo, žiūrėdamas į miegančią Ketriną. *„Aš taip ją myliu. Reikia išsiaiškinti, kas iš tikrųjų atsitiko, ir padaryti, kad jos nekankintų šitie baisūs košmarai".*

Kirkas Reinoldsas nusileido į viešbučio golą ir užsisakė pokalbį su Atėnais.

- Aš norėčiau pasikalbėti asmeniškai su Piteriu Demonidžiu, - pasakė jis telefonistei.

Po pusvalandžio jis jau kalbėjo su valstybės kaltintoju.

- Ponas Demonidis? Su jumis kalba Kirkas Reinoldsas. Nesu tikras, kad jūs mane prisimenate...

- Suprantama. Jūs dirbate pas Konstantiną Demirį.

- Teisingai.

- Kuo galiu būti jums naudingas, pone Reinoldsai?

- Atleiskite, kad trukdau. Aš čia sužinojau kai ką labai keisto. Tai susiję su Graikijos įstatymais.

- Aš šiek tiek pažįstamas su graikų įstatymais, - linksmai atsiliepė Demonidis. - Džiaugiuosi, galėdamas padėti.

- Ar yra įstatymas, pagal kurį galima paskirti mirties bausmę už pasikėsinimą nužudyti?

Kitame laido gale ilgai tylėjo:

- Gal galėčiau sužinoti, kodėl jus tai domina?

- Aš pažįstamas su moterimi, kurios pavardė Ketrina Aleksander. Tai štai ji mano, kad jos vyrą ir jo meilužę nubaudė mirties bausme už pasikėsinimą ją nužudyti. Čia kažin kas ne taip. Suprantate?

- Žinoma. - Demonidžio balsas skambėjo užjaučiamai. - Suprantu, ką jūs turite galvoje. Kur jūs dabar esate, pone Reinoldsai?

- „Palac" viešbutyje Sent Morice.

- Aš viską patikrinsiu ir paskambinsiu jums.

- Būsiu jums labai dėkingas. Reikalas tas, kad panelės Aleksander vaizduotė labai įsisiautėjo. Štai aš ir noriu viską išsiaiškinti ir jai padėti.

- Suprantu. Pažadu jums paskambinti.

Oras buvo švarus ir skambantis, o apylinkių grožis padėjo Ketrinai pamiršti jos naktinius košmarus.

Jie papusryčiavo kaime, ir Kirkas pasiūlė:

- Lipam į šlaitą ir paversime tave sniego boba.

Jis palydėjo Ketriną ten, kur naujokus mokė slidinėti, ir pasamdė jai instruktorių.

Ketrina prisitvirtino slides ir atsitiesė:

- Tiesiog juokinga. Jeigu Dievas manė, kad mes turime atrodyti būtent taip, tai mūsų tėvais turėjo būti medžiai.

- Ką?

- Nieko, Kirkai.

Instruktorius nusišypsojo:

- Nesijaudinkite. Ir apsižvalgyti nespėsite, kai jau slidinėsite ne prasčiau už profesionalus, ponia Reinolds. pradėsime nuo naujokų šlaito, kur lengviau.

- Tu pati pamatysi, kaip greitai tuo užsikrėsi, - patikino ją Reinoldsas.

Jis pažiūrėjo į tolumoje matomą šlaitą ir pasisuko į instruktorių:

- O aš šiandien išmėginsiu Fuorkla Griščo šlaitą.

- Skamba puikiai, - tarė Ketrina.

Šypsenos nė šešėlio.

- Taip vadinasi slidinėjimo trasa, brangioji.

- O! - Ketrina gėdinosi prisipažinti, kad ji pajuokavo. *„Nereikia man to daryti, kai esu su juo"*, - pagalvojo ji.

- Grišča gana status, - pasakė instruktorius. - Geriau pradėkite nuo Korviglija Standard Margunso, kad apšiltumėte, pone Reinoldsai.

- Nebloga mintis. Aš taip ir padarysiu. Ketrina, susitiksime viešbutyje ir eisime pietauti.

- Susitarėme.

Reinoldsas pamojavo ranka ir nuėjo. - Linkiu gerai praleisti laiką, - riktelėjo jam iš paskos Ketrina. - Nepamiršk rašyti laiškus.

- Ką gi, - pasakė instruktorius, - laikas imtis darbo.

Ketrinos nuostabai, jai patiko slidinėti. Iš pradžių ji nervinosi. Atrodė sau nerangi, judėjo nevikriai.

- Truputį pasilenkite. Slidžių galai turi žiūrėti pirmyn.

- Pasakykite tai jiems. Jie kažkodėl kitaip mano, - pareiškė Ketrina.

- Jums neblogai sekasi. Dabar šliuožkime žemyn. Sulenkite per kelius kojas. Laikykite lygsvarą. Šliuožiame.

Ketrina pargriuvo.

- Dar kartą. Jums puikiai išeina.

Ji vėl parkrito. Ir dar kartą. Ir staiga ji pajuto tą lygsvaros jausmą. Tarsi jai sparnai būtų išaugę. Ji šliuožė šlaitu žemyn, ir širdis apmirė iš džiaugsmo. Atrodė, jog ji skrenda.

Jai patiko sniego gurgždėjimas po slidėmis ir veidą čaižantis vėjas.

- Puiku! - sušuko ji. - Nieko nuostabaus, kad žmonės įpranta prie slidžių, kaip prie narkotikų. O kada mes pereisime prie didesnio šlaito?

Instruktorius nusijuokė:

- Šiandien liksime čia. O jau rytoj - į Olimpines žaidynes.

Tai buvo tiesiog nuostabus rytas.

Kai Kirkas Reinoldsas grįžo prisislidinėjęs, ji jau laukė jo bare. Kirkas buvo linksmas, skruostai įraudę nuo šalčio. Jis priėjo prie Ketrinos stalelio ir atsisėdo.

- Na kaip? - paklausė jis.

- Puiku. Nieko svarbaus aš nesusilaužiau. Ir pargriuvau tiktai šešis kartus. Ir žinai, - išdidžiai pareiškė ji, - pamokai baigiantis aš jau visai neblogai šliuožiau. Treneris tikriausiai įtrauks mane į paraišką dalyvauti Olimpinėse žaidynėse.

Reinoldsas nusišypsojo:

- Puiku. - Jis buvo bepradedąs pasakoti jai apie savo skambutį Piteriui Demonidžiui, bet paskutiniu momentu persigalvojo, nenorėdamas sugadinti jai nuotaikos.

Po pietų jie ilgai vaikštinėjo apsnigtomis gatvėmis, retkarčiais užsukdami į nedideles parduotuvėles. Ketrina pajuto, kad pavargo.

- Turbūt man reikia grįžti į numerį, - pasakė ji, - ir truputėlį nusnūsti.

- Gera mintis. Čia gerokai praretėjęs oras, ir kol priprasi, greitai pavargsi.

- O tu, Kirkai, ką darysi?

Jis pažiūrėjo į tolimąjį šlaitą:

- Turbūt vis dėlto nusileisiu Griščos šlaitu. Aš anksčiau ten nebuvau. Norisi pamėginti.

- Tu nori pasakyti - bijai praleisti progą?

- Kuria prasme?

- Nekreipk dėmesio. Iš išvaizdos pavojingas kalnas.

Kirkas linktelėjo:

- Todėl ir norisi pamėginti.

Ketrina paėmė jį už rankos:

- Kirkai, dėl vakar vakaro. Man labai gaila. Aš... aš pasistengsiu pasitaisyti.

- Pamiršk tai. Eik į viešbutį ir pamiegok.

- Aš jau einu.

Ketrina žiūrėjo jam iš paskos: *„Jis tiesiog puikus. Nesuprantu, ką jis rado tokioje kvailėje kaip aš?"*

Ketrina gerai išsimiegojo ir nieko nesapnavo. Kai ji nubudo, buvo jau beveik šešta valanda. Veikiai turėjo grįžti Kirkas.

Ketrina išsimaudė po dušu ir apsirengė, visą laiką galvodama apie tai, kas laukia jos vakare. *„Ne, ne vakare,* - prisipažino pati sau, - *o naktį. Padarysiu viską, kad jam būtų gera".*

Ji priėjo prie lango. Pradėjo temti. *„Kirkas turbūt įsismagino,* - pagalvojo Ketrina. Ji žvilgtelėjo į statų šlaitą tolumoje. *- Tai turbūt ir yra Grišča? Įdomu, ar aš galėsiu kada nors nuo jo nusileisti?*

Septintą valandą Kirko vis dar nebuvo. Lauke jau visai sutemo. *„Juk negali jis slidinėti tamsoje,* - svarstė Ketrina. - *Galiu lažintis, kad jis užsuko į barą išgerti".*

Ji jau ėjo prie durų, kai suskambėjo telefonas.

Ketrina nusišypsojo. *„Aš buvau teisi. Skambina Kirkas, kad pakviestų mane prisidėti prie jo bare".*

Ji pakėlė ragelį ir linksmai paklausė:

- Na ką, sutikai sniego žmogų?

Nepažįstamas balsas paklausė:

- Ponia Reinolds?

Ji jau buvo atsakanti neigiamai, bet laiku prisiminė, kaip Kirkas užrašė budėtojo žurnale.

- Taip. Ponia Reinolds prie telefono.

- Bijau, kad turiu jums blogą naujieną ponia Reinolds. Įvyko nelaimingas atsitikimas. Jūsų vyras...

- O ne! Ar... tai rimta?

- Bijau, kad taip.

- Aš tuojau ateinu. Kur...

- Man labai gaila, bet jis... jis negyvas, ponia Reinolds. Jis leisdamasis nuo kalno nusilaužė sprandą.

16 SKYRIUS

Tonis Ricolis žiūrėjo, kaip ji nuoga išėjo iš vonios, ir galvojo: *„Kodėl graikių tokie dideli užpakaliai?"*

Ji šmurkštelėjo pas jį į lovą, apkabino ir sukuždėjo:

- Aš džiaugiuosi, kad tu pasirinkai mane, *poulaki.* Aš iš karto tavęs įsigeidžiau, kai tik pamačiau.

Tonis Ricolis vos susitramdė, kad garsiai nenusikvatotų. Šita kalė, matyt, prisižiūrėjo pornografinių filmų.

- Žinoma, - atsakė jis. - Aš taip pat, vaikuti.

Jis nutvėrė ją „Niujorkere", abejotinos reputacijos naktiniame klube Kabario gatvėje, kur ji dainavo. Ji buvo ta, kurias graikai niekinamai vadina *davyeezee skilo,* arba „amsintis šunelis". Nė viena šiame klube dirbančių mergužėlių neturėjo talento, bent jau vokalinio, bet už tam tikrą sumą bet kurią jų buvo galima parsivežti namo. Šitą vadino Helena. Ji buvo ganėtinai graži, tamsių akių, geidulingo veido, o kūnas buvo subrendęs. Jai buvo svidešimt ketveri, ir Toniui Ricoliui ji buvo per sena, tačiau Atėnuose jis nieko nepažinojo, tad rinktis nebuvo iš ko.

- Aš tau patinku? - žaismingai paklausė Helena.

- Aha. Aš iš proto kraustausi dėl tavęs.

Jis ėmė glamonėti jos krūtis ir pajutęs, jog sukietėjo speneliai, įgnybo.

- Oi!

- Slinkis žemyn, vaikuti.

Ji neigiamai papurtė galvą:

- Aš to nedarau.

Ricolis įsmeigė į ją akis:

- Iš tikrųjų?

Kitą akimirką jis sugriebė ją už plaukų ir trūktelėjo.

Helena suspiegė:

- *Parakalo.*

Ricolis skėlė jai smagų antausį:

- Dar bent vienas garsas - ir aš nusuksiu tau sprandą.

Ricolis jėga stumtelėjo jos veidą sau prie paslėpsnio:

- Jis ten, mažyle. Nagi, pamalonink jį.

- Paleisk, - suaimanavo mergina. - Man skauda.

Ricolis dar tvirčiau suspaudė jos plaukus.

- Ei, tu juk sakei, kad dėl manęs eini iš proto, argi pamiršai?

Jis paleido plaukus, ji pakėlė galvą, jos akys žaibavo:

- Eik tu!..

Bet jo veido išraiška privertė ją nutilti. Šitam vyriškiui aiškiai buvo ne viskas namie. Ir kaip ji to anksčiau nepastebėjo?

- Mums nėra priežasčių pyktis, - pasakė ji, mėgindama jį nuraminti.- Mes...

Tonio pirštai įsisiurbė jai į kaklą.

- Aš tau moku ne už kalbas. - Jis vėl kirto jai per veidą. - Užsičiaupk ir imkis darbo.

- Žinoma, mano džiaugsme, - paskubomis atsakė Helena. - Žinoma.

Ricolis buvo nepasotinamas, ir Helena neteko jėgų, tenkindama jo geidulius. Ji gulėjo šalia jo tol, kol įsitikino, kad jis užmigo. Tada ji tylutėliai išslinko iš lovos ir apsirengė. Jai gėlė visą kūną. Ricolis dar nesumokėjo jai, ir įprastu atveju Helena būtų pasiėmusi pinigų iš piniginės, prisidėdama gerų arbatpinigių. Tačiau šį kartą kažkoks instinktas privertė ją išeiti, nepaėmus jokių pinigų.

Po valandos Tonį Ricolį pažadino garsus beldimas į duris. Jis atsisėdo ir pažiūrėjo į laikrodį. Ketvirta valanda ryto. Apsidairė. Merginos nebuvo.

- Kas ten? - paklausė jis.

- Jūsų kaimynas. - Balsas skambėjo piktai.

- Jus prie telefono.

Ricolis delnu pasitrynė kaktą.

- Einu.

Jis apsivilko chalatą ir priėjo prie krėslo, ant kurio buvo užmestos kelnės. Patikrino piniginę. Visi pinigai buvo vietoje. *„Vadinasi, ta kalė ne kvaiša".* Išėmė iš piniginės šimto dolerių banknotą, priėjo prie durų ir atidarė.

Kaimynas stovėjo koridoriuje su chalatu ir šlepetėmis.

- Ar žinote kelinta valanda? - piktai paklausė jis. - Jūs sakėte...

Ricolis padavė jam šimtą dolerių.

- Man labai nesmagu, - pasakė jis atsiprašinėjamu tonu. - Aš labai greitai.

Kaimyno apmaudas lyg išgaravo:

- Na, jau gerai. Gal reikalas toks, kad verta žadinti žmogų ketvirtą ryto.

Ricolis įėjo į kaimyno numerį ir paėmė ragelį:

- Ricolis klauso.

- Iškilo problema, pone Ricoli, - pasakė balsas ragelyje.

- Koks reikalas?

- Aš skambinu Spiro Lambru pavedimu.

- O! - Staiga jį apėmė nerimas. - Kas atsitiko?

- Tai susiję su Konstantinu Demiriu.

- Ir kas?

- Vienas jo tankerių dabar yra Marselyje.

- Na?

- Mums pavyko sužinoti, kad ponas Demiris įsakė atplukdyti laivą į Atėnus. Jis prisišvartuos sekmadienio rytą ir išplauks sekmadienio vakarą. Konstantinas Demiris ketina juo išplaukti.

- Ką?!

- Jis mėgina pabėgti.

- Bet mes su juo...

- Ponas Lambru įpareigojo mane perduoti jums, kad Demiris ketina slapstytis JAV, kol ras būdą jūsų atsikratyti.

„Na ir gudrus kalės vaikas!"

- Aišku. Padėkokite mano vardu ponui Lambru.

- Nėra už ką.

Ricolis padėjo ragelį.

- Viskas gerai, pone Ricoli!

- Ką? Taip.

Taip ir buvo.

Kuo ilgiau Ricolis mąstė apie telefoninį pokalbį, tuo didesnį pasitenkinimą jautė. Jis taip išgąsdino Konstantiną Demirį, kad tas mėgina pabėgti. Tuo lengviau bus tvarkyti su juo reikalus. *Sekmadienį.* Jis turi dvi dienas pasirengimui.

Ricolis žinojo, kad turi būti atsargus. Kad ir kur jis eitų, iš paskos vilkosi „uodega". *„Šitie liurbiai policininkai,* - niekinamai galvojo Ricolis. - *Kai reikės, aš jų akimirka atsikratysiu".*

Ankstų kitos dienos rytą Ricolis nuėjo į telefono būdelę Kifisijo gatvėje ir surinko Atėnų valstybinio muziejaus numerį.

Pro būdelės stiklą jis matė vyriškį, kuris dėjosi apžiūrinėjąs parduotuvės vitriną, ir dar vieną, kitapus gatvės, entuziastingai kalbantį su gėlių pardavėju, - tie du, kurie jį sekė. *„Sėkmės jums"* - šyptelėjo Ricolis.

- Kuratoriaus kabinetas. Kuo galiu jums padėti?

- Viktorai? Tai Tonis.

- Kas nors atsitiko? - Koroncio balse girdėjosi panika.

- Ne, - raminamai atsakė Ricolis. - Viskas normalu. Viktorai, ar prisimeni dailutę vazą su raudonomis figūrėlėmis?

- Amfora „K".

- Aha. Aš šiandien ją paimsiu.

Sekė ilga pauzė.

- Šiandien? Aš... nežinau, Toni. - Koroncio balsas drebėjo. O jei staiga kas nors ne taip...

- Gerai, drauguži, pamiršk tai. Tiesiog norėjau tau padaryti paslaugą. Tada pasakyk Selui Priziui, kad tu neturi pinigų, ir tegul jis daro, ką nori...

- Ne, Toni, palauk. Aš... Aš... - Dar viena ilga pauzė.

- Tu tikras, kad pats šito nori? Viktorai, jeigu tu pats nenori, tai taip ir pasakyk, ir aš išplauksiu į Valstijas, kur

neturėsiu tokių bėdų. Žinai, man šitos bėdos nerūpi. Aš galiu...

- Ne, ne. Aš vertinu viską, ką tu dėl manęs darai. Tikrai, Toni. Gerai, susitarkime šiandienai.

- Gerai. Vadinasi, kai musiejų uždarys, tu nueisi ir pakeisi tikrąją vazą kopija.

- Sargybinis prie išėjimo tikrina visus ryšulėlius.

- Na ir kas? Ar jūsų sargybinis meno specialistas?

- Suprantama, ne. Bet...

- Klausyk, ką aš pasakysiu, Viktorai. Tu paprasčiausiai paimsi čekį vienai kopijų ir prilipinsi jį prie popierinio paketo su tikra vaza. Supratai?

- Taip, Aš... aš supratau. Kur mes susitiksime?

- Mums nereikia susitikti. Išeik iš muziejaus lygiai šeštą. Prie išėjimo lauks taksi. Tu turi neštis su savim paketą. Pasakyk vairuotojui, kad važiuotų į „Britanikos" viešbutį. Liepk jam tavęs palaukti. Paketą palik taksi. Užeik į viešbutį, susirask barą ir ko nors išgerk. Paskui gali važiuoti namo.

- Bet paketas...

- Nesijaudink. Jis bus patikimose rankose.

Viktoras Koroncis buvo šlaput šlaputėlis nuo prakaito.

- Aš, Toni, niekada nieko panašaus nedariau. Visą savo gyvenimą...

- Žinau, - nuramino jį Ricolis. - Aš taip pat nedariau. Prisimink, Viktorai, aš dėl tavęs rizikuoju, be to, visai nesavanaudiškai.

Koroncio balsas trūkinėjo iš susijaudinimo.

- Jūs geras draugas, Toni, geresnio aš niekada neturėjau. - Jis truputį patylėjo, stengdamasis įveikti susijaudinimą. - O kada maždaug aš gausiu pinigus?

- Labai greitai, - patikino jį Tonis. - Ir tada tu neturėsi jokių rūpesčių. - *„Ir aš taip pat,* - džiugiai pagalvojo Ricolis. - *Niekada".*

Uoste stovėjo du turistiniai laivai, ir todėl muziejuje buvo daug žmonių. Paprastai Koronciui patikdavo stebėti lankytojus ir spėlioti, kas yra kas. Tarp turistų būdavo amerikiečių ir anglų, o taip pat visokiausių žmonių iš įvairiausių šalių.

Šiandien jį buvo apėmusi tokia panika, kad jis net galvoti apie juos nenorėjo.

Jis žvilgtelėjo į dvi vitrinas, kur stovėjo pardavimui skirtos kopijos. Aplink jas būriavosi žmonės, ir dvi pardavėjos vos spėjo juos aptarnauti.

„Gal jos viską parduos, - šmėstelėjo Koronciui viltis, - *ir aš negalėsiu padaryti to, ką liepė Ricolis."* Tačiau širdies gilumoje jis žinojo, kad jo viltis beprasmiška. Muziejaus rūsyje buvo šimtai vertingiausių eksponatų kopijų.

Vaza, kurią pavogti pasiūlė Ricolis, buvo laikoma vienu pagrindinių muziejaus brangenybių. Šita amfora su raudonomis mitinėmis figūrėlėmis juodame fone buvo priskiriama 15 amžiui prieš mūsų erą. Paskutinį kartą Koroncis ją laikė savo rankose prieš penkiolika metų, kai jis virpančia širdimi statė ją į vitriną, kur ji turėjo stovėti amžinai. *„O dabar aš ketinu ją pavogti,* - pasibaisėjęs pagalvojo Koroncis. - *Tepadeda man Dievas!"*

Visą dieną Koroncis vaikščiojo kaip migloje, baimingai laukdamas momento, kai jis taps vagimi. Jis grįžo į kabinetą, uždarė duris ir atsisėdo prie stalo: *„Aš negaliu to padaryti. Juk turi būti kokia nors kita išeitis. Bet kokia?"* Jis neturėjo nė menkiausios galimybės gauti tokią sumą. Ausyse ligi šiol skambėjo Prizio balsas: *„Tu atiduosi man pinigus šiandien arba aš tave sušersiu žuvims. Įsidėmėjai?"* Šitas žmogus - tikras žmogžudys. Ne, pasirinkimo jis neturi.

Likus ligi šešių kelioms minutėms Koroncis išėjo iš savo kabineto. Dvi moterys, kurios prekiavo eksponatų kopijomis, jau rengėsi uždaryti savo kioską.

- *Sidnomi,* - kreipėsi į jas Koroncis. - Mano draugo gimtadienis. Norėtųsi jam padovanoti ką nors iš muziejaus. - Jis priėjo prie vitrinos ir apsimetė, kad renkasi. Ten buvo daugybė vazų, biustų, taurių, knygų ir žemėlapių. Jis ilgai juos apžiūrinėjo, lyg nežinotų, ką išsirinkti. Galiausiai jis parodė raudonosios amforos kopiją. - Štai, ko gero, šita tiks.

- Be jokios abejonės, - pasakė moteris. Ji išėmė amforą iš vitrinos ir padavė ją Koronciui.

- Prašom duoti man sąskaitą.

- Žinoma, pone Koronci. Galbūt ją gražiau suvynioti?

- Ne, nereikia, - greitai atsakė Koroncis. - Tiesiog įdėkite ją į popierinį paką.

Jis stebėjo, kol ji įdėjo amforą ir sąskaitą į popierinį maišelį.

- Ačiū.

- Esu tikra, kad jūsų draugui patiks.

- Aš taip pat taip manau. - Drebančiomis rankomis jis paėmė popierinį paką ir grįžo į kabinetą.

Užrakinęs duris, Koroncis išėmė amforą iš pako ir pastatė ant stalo. *„Dar nevėlu,* - pagalvojo Koroncis. - *Kol aš dar nepadariau jokio nusikaltimo".* Jis kankinosi, nežinodamas, kam ryžtis. Į galvą lindo mintys, viena už kitą baisesnės. *„Galima pabėgti į kokią nors šalį ir palikti žmoną su vaikais. Arba nusižudyti. Arba nueiti į policiją ir pareikšti, kad man grasina. Bet vos tik tiesa iškils aikštėn - man galas".* Ne, išeities nebuvo. Prizis jį nužudys, jeigu nesumokės jam skolos. *„Reikia būti dėkingam Dievui už tai, kad aš turiu tokį draugą kaip Tonis. Jeigu ne jis, aš jau seniai būčiau lavonas".*

Jis žvilgtelėjo į laikrodį: laikas veikti. Koroncis pakilo, jo kojos virpėjo. Giliai kvėpuodamas, jis truputį pastovėjo, stengdamasis suimti save į rankas. Pajuto, kad sudrėko delnai. Nusišluostė juos į marškinius. Paskui įdėjo kopiją į popierinį paką ir nuėjo prie durų. Apsauginininkas, stovintis prie įėjimo, išeidavo šeštą, po to kai užsidarydavo muziejus. Kitas sargybinis apeidavo muziejų, bet šiuo momentu jis buvo tolimajame muziejaus gale. Jį ir Koroncį skyrė bent pustuzinis salių.

Koroncis išėjo iš kabineto ir iš karto susidūrė su apsauginininku. Jis iš netikėtume krūptelėjo.

- Atleiskite, pone Koronci. Nežinojau, kad jūs dar neišėjote.

- Taip. Aš... aš kaip tiktai rengiausi išeiti.

- Žinote, - pasakė apsauginininkas, - aš jums labai pavydžiu.

„Kad tu žinotum!"

- Iš tiesų? Kodėl?

- Jūs tiek daug žinote apie visus šituos daiktus. Aš štai čia vaikštau, žiūrinėju, o juk tai istorijos dalelės, tiesa? O aš apie jas nieko nežinau. Galbūt kada nors jūs man apie juos papasakosite. Aš juk...

Šitas prakeiktas kvailys niekada nenutils.

- Na, suprantama. Kada nors.

Priešingoje salės pusėje Koronciui gerai matėsi vitrina su neįkainojama amfora. Reikėjo žūtbūt atsikratyti apsauginininko.

- Ten... ten rūsyje, atrodo, ne visai tvarkinga signalizacija. Gal jums būtų nesunku patikrinti?

- Žinoma. Kiek aš suprantu, kurie ne kurie muziejuje laikomi daiktai yra...

- Gal jūs tiesiog dabar ir patikrinsite? Nesinorėtų išeiti, kol neįsitikinau, kad viskas kaip reikiant.

- Suprantama, pone Koronci. Aš tuojau pat grįšiu.

Koroncis matė, kaip apsauginininkas perėjo salę ir nuėjo į rūsio pusę. Užteko anam dingti iš akių, kai Koroncis puolė prie vitrinos su raudonaja amfora, išsitraukė raktą ir pagalvojo: *„O aš juk iš tikrųjų pasiryžau. Dabar aš ją pavogsiu.* - Raktas iškrito jam iš rankų ir žvangtelėjo atsitrenkęs į grindis. - *Gal tai ženklas? Gal Viešpats nori mane į protą atvesti?"*

Prakaitas srovelėmis tekėjo jo veidu. Pasilenkęs jis pakėlė raktą ir įdūrė akis į amforą. Ji buvo tiesiog nepaprastai puiki. Prieš tūkstančius metų jo protėviai įdėjo į ją tiek meilės. Apsauginininkas teisus: tai buvo istorijos dalelė, kurios neįmanoma kompensuoti.

Koroncis užsimerkė. Jį nukrėtė šiurpulys. Apsidairė, kad įsitikintų, jog niekas jo nestebi, atrakino vitriną ir atsargiai išėmė vazą. Iš popierinio pako išėmė kopiją ir pastatė į originalo vietą.

Akimirką pastovėjo, žiūrėdamas į kopiją. Padaryta ji buvo puikiai, tačiau jo patyręs žvilgsnis matė, jog tai -

padirbinys. Tai buvo akivaizdu. *„Tačiau tiktai man,* - ramino save Koroncis, - *ir dar keliems specialistams".* Niekas kitas neįžiūrėtų skirtumo. Ir kam ateis į galvą ją įtariai apžiūrinėti? Koroncis užrakino vitriną ir tikrąją amforą įsidėjo į popierinį paką, kur gulėjo čekis.

Išsiėmė nosinę ir nusišluostė veidą ir delnus. Darbas padarytas. Pažiūrėjęs į laikrodį pamatė, kad jau dešimt minučių po šešių. Reikėjo skubėti. Jis jau ėjo durų link, kai pamatė priešais ateinantį apsauginiką.

- Aš neradau jokių sutrikimų, pone Koronci. Signalizacijos sistema veikia ir...

- Puiku, - atsakė Koroncis, - visada geriau atliekamą kartą patikrinti.

Apsauginiinkas nusišypsojo:

- Jūs teisus. Išeinate?

- Taip. Labos nakties.

- Labos nakties.

Antrasis apsauginiinkas prie durų jau ketino eiti. Tačiau pastebėjo Koroncio rankose popierinį paketą ir, plačiai nusišypsojęs, pasakė:

- Privalau patikrinti. Patys taisykles surašėte.

- Suprantama, - paskubomis sutiko Koroncis ir padavė apsauginiinkui paką.

- Dovana bičiuliui, - paaiškino Koroncis. - Jis iš profesijos inžinierius. *(„Kam aš tai sakau? Koks jo reikalas? Reikia elgtis natūraliai".)*

- Labai miela. - Apsauginiinkas įmetė amforą atgal į paką, ir akimirką Koroncis išsigando, kad ji nesudužtų.

Jis prispaudė paką prie krūtinės:

- *Kalispehra.*

Apsauginiinkas atidarė jam duris:

- *Kalispehra.*

Koroncis išėjo į gryną orą, sunkiai alsuodamas ir grumdamasis su šleikštuliu. Jo rankose buvo daiktas, kuris kainuoja keletą milijonų dolerių, bet jis į šituos daiktus žiūrėjo ne pro pirnigų prizmę. Jis galvojo apie tai, kad

išduoda savo tėvynę, pavogęs jos istorijos dalelę ir pardavęs ją kažin kokiam užsieniečiui.

Jis nulipo laipteliais žemyn. Kaip Ricolis buvo pažadėjęs, prie įėjimo jo laukė taksi. Koroncis atidarė dureles ir atsisėdo į mašiną.

- „Britanikos" viešbutis, - pasakė jis vairuotojui.

Jis atsilošė į sėdynę. Visai neturėjo jėgų. Atrodė, jog jis ką tik išėjo iš mūšio lauko. Įdomu, laimėjo jis ar pralaimėjo?

Kai taksi sustojo prie viešbučio, Koroncis vairuotojui pasakė: „Prašau palaukti". Paskutinį kartą žvilgtelėjo į neįkainojamą paką ant užpakalinės sėdynės, paskui greitai įėjo į viešbučio holą. Tarpduryje jis grįžtelėjo. Į taksi sėdo kažin koks vyriškis. Dar sekundė, ir taksi nulėkė.

Taigi darbas padarytas. *„Daugiau niekada nieko panašaus nepasikartos,* - pagalvojo Koroncis. - *Niekada gyvenime. Košmaras pasibaigė".*

Sekmadienį, trečią valandą dienos, Tonis Ricolis išėjo iš viešbučio ir pasuko Omonijos aikštės link. Jis buvo su ryškiai raudonu languotu švarku, žaliomis kelnėmis ir raudona berete. Paskui jį ėjo du detektyvai. Vienas jų pasakė: „Šituos skudurus jis, matyt, cirke įsigijo".

Metakso gatvėje Ricolis įsėdo į taksi. Detektyvas per pasikalbėjimo įtaisą pranešė:

- Objektas įsėdo į taksi ir važiuoja vakarų kryptimi.

Atsakymas skambėjo taip:

- Matome. Sekame paskui jį. Grįžkite į viešbutį.

- Klausau.

Neišvaizdus pilkas „Sedanas" važiavo paskui taksi nedideliu atstumu. Dabar taksi važiavo pietų kryptimi, pro Monastirakį. Šalia „Sedabo" vairuotojo sėdintis detektyvas paėmė į rankas mikrofoną.

- Centrinė? Praneša ketvirtasis. Objektas važiuoja taksi. Važiuoja Felheliono gatve... Minutėlę. Jie ką tik pasuko į Peto gatvę. Panašu, kad jis važiuoja į Plaką. Ten jį galime pamesti. Pasiųskite ką nors jį sekti.

- Minutėlę, ketvirtasis. - Po pauzės radijas vėl atgijo. - Ketvirtasis, galime pasiųsti jums pastiprinimą. Jeigi jis išlips Plakoje, sekite toliau.

- *Kala.* Objektas su languotu raudonu švarku, žaliomis kelnėmis ir raudona berete. Jo negalima nepastebėti. Palaukite. Taksi sustojo, jis išlipo Plakoje.

- Tuojau perduosime jūsų informaciją. Viskas, jį seka. Jūs laisvi. Ryšys baigtas.

Plakoje du detektyvai stebėjo iš taksi lipantį vyriškį.

- Kur jis ir gavo tokius drabužius? - garsiai nusistebėjo vienas jų.

Jie priėjo arčiau ir ėjo paskui jį per minią siauromis kreivomis senamiesčio gatvelėmis. Maždaug valandą jis be tikslo slankiojo po gatves. Paskui nusileido žemyn Anafiotiko gatve ir sustojo prie turgaus pasmaksoti į kardus, dagtinius šautuvus, puodus, žvakides, žibalines lempas ir binoklius.

- Kurių velnių jam ten reikia?

- Toks įspūdis, lyg jis būtų išėjęs pasivaikščioti. Stok. Štai jis eina.

Jis pasuko į Herondo gatvę ir nuėjo „Ksinoso" restorano link. Detektyvai stovėjo nuošaliau, stebėdami, kaip jis užsisako pietus.

Jiems jau viskas ėmė įkyrėti.

- Kad jis greičiau ką nors padarytų. Noriu namo. Kad taip dabar pamiegojus.

- Geriau nežiopsok! Jeigu jį paleisime, tai Nikolinas mums galvas nukąs.

- Kaipgi tu jį pamesi! Jis kaip švyturys.

Antrasis detektyvas žiūrėjo į jį išpūtęs akis.

- Ką tu pasakei?

- Aš sakiau...

- Važiuojam. - Jo balse netikėtai pasigirdo nerimas. - Ar tu matei jo veidą?

- Ne.

- Ir aš ne. *Tiflo!* Einam.

Detektyvai greitai įėjo į restoraną ir priėjo prie staliuko.

Priešais juos sėdėjo visai nepažįstamas žmogus.

Inspektorius Nikolinas buvo be galo įniršęs.

- Aš pasiunčiau tris brigadas sekti Ricolį. Kaip jūs įsigudrinote jį pamesti?

- Jis mus pergudravo, inspektoriau. Pirmoji grupė matė, kaip jis įsėdo į taksi...

- Pražiopsojote taksi?

- Ne, sere. Mes matėme, kaip jis išlipo. Tiksliau, mes manėme, kad tai jis. Jis buvo labai ryškiai apsirengęs. Taksi buvo kitas keleivis, su kuriuo jis pasikeitė drabužiais. Mes ne tą sekėme.

- O Ricolis nuvažiavo taksi?

- Taip, sere.

- Numerį užrašėte?

- Suprantate, sere, mums tai pasirodė nereikalinga.

- O kokį žmogų jūs suėmėte?

- To viešbučio, kur gyveno Ricolis darbuotoją. Ricolis jam pasakė, kad nori kai kam iškrėsti pokštą. Davė jam šimtinę. Daugiau vaikinas nieko nežino.

Insoektorius Nikolinas giliai atsiduso:

- Jei aš teisingai suprantu, tai dabar niekas nežino, kur šiuo momentu yra Ricolis.

- Bijau, sere, kad nežino.

Graikija turi septynis svarbiausius uostus: Salonikus, Patrus, Volą, Igumenicą, Kavalą, Heraklioną ir Pirėją.

Pirėjas yra už septynių mylių į pietvakarius nuo Atėnų. Jis ne tik svarbiausias Graikijos uostas, bet ir vienas svarbiausių Europos uostų. Pirėjyje keturi uostai, trys iš jų skirti jachtoms ir vandenynų laivams. Ketvirtasis uostas, Heraklis, skirtas krovininiams laivams, kurie švartuojasi tiesiai prie krantinės.

„Telė" buvo išmetęs inkarą Heraklio įlankoje. Tai buvo didžiulis tankeris, panašus į milžinišką begemotą, tūnantį tamsiame vandenyje.

Tonis Ricolis, lydimas keturių vyriškių, atvažiavo į prieplauką. Žvilgtelėjęs į didžiulį tankerį, Ricolis pagalvojo: *„Taigi jis čia. Dabar patikrinsime, ar yra tankeryje mūsų bičiulis Demiris".*

Jis atsigręžė į lydinčiuosius:

- Dviese palaukite čia. Kiti eikite su manimi. Stebėkite, kad niekas neišliptų iš laivo.

- Bus padaryta.

Ricolis ir du vyriškiai nuėjo prie trapo. Kai jie užlipo į viršų, prie jų priėjo jūreivis:

- Kuo galiu būti naudingas?

- Mes pas poną Demirį.

- Ponas Demiris savo kajutėje. Jis jūsų laukia?

„Vadinasi, žinios buvo teisingos". Ricolis nusišypsojo:

- O kaipgi. Žinoma, ne. Kelintą išplaukiate?

- Vidurnaktį. Aš jus palydėsiu.

- Ačiū.

Paskui jūreivį jie nuėjo deniu prie laiptelių, kurie vedė žemyn. Trys vyriškiai nulipo paskui jį ir siauru koridoriumi, aplenkę kajutes, priėjo prie paskutiniųjų durų. Jūreivis norėjo pabelsti, bet Ricolis jį atstūmė:

- Mes patys prisistatysime. - Pastūmė duris ir įėjo.

Kajutė buvo gerokai didesnė negu manė Ricolis. Čia buvo lova, sofa, rašomasis stalas ir du krėslai. Už rašomojo stalo sėdėjo Konstantinas Demiris.

Pamatęs įėjusį Ricolį, jis sunkiai pakilo. Jo veidas išbalo.

- Ką... ką jūs čia veikiate? - vos girdimai ištarė jis.

- Mes su draugais nutarėme palinkėti tau, Kostai, laimingos kelionės.

- Iš ko jūs sužinojote... Aš noriu pasakyti... aš jūsų nelaukiau.

- Kas tiesa, tai tiesa, - sutiko Ricolis. Jis pasisuko į jūreivį ir pasakė: „Ačiū, bičiuli".

Jūreivis išėjo.

Ricolis pažvelgė į Demirį.

- Išsirengei į kelionę netsisveikinęs su savo partneriu?

- Ne, žinoma, ne, - paskubomis atsakė Demiris. - Aš... atvažiavau čia šio to patikrinti. Tankeris išplauks ryte. - Jo pirštai virpėjo.

Ricolis priėjo arčiau. Paskui tyliai pasakė:

- Kostai, vaikuti, tu padarei didelę klaidą. Kokia prasmė bėgti, kai nėra kur pasislėpti? Mes juk su tavimi susitarėme. Ar pamiršai? Ar žinai, kas atsitinka tiems, kas sulaužo žodį? Jie miršta. O miršta jie sunkiai.

Demiris nurijo gerklėje įstringusį gniutulą:

- Aš.... aš norėčiau pasikalbėti tik su jumis vienu.

Ricolis pasisuko į savo palydovus:

- Palaukite už durų.

Kai tie du išėjo, Ricolis atsisėdo į krėslą.

- Tu, Kostai, mane nuvylei.

- Aš to padaryti negaliu, - tarė Demiris. - Aš duosiu jums pinigų - jūs apie tokią sumą ir nesvajojote.

- Už ką?

- Jūs išlipate iš šito laivo ir paliekate mane ramybėje. - Demirio balse skambėjo neviltis. - Jūs negalite su manimi taip pasielgti. Vyriausybė atims visą mano laivyną. Aš būsiu sužlugdytas. Aš duosiu viską, ko jūs panorėsite.

Tonis Ricolis nusišypsojo:

- Aš turiu viską, ko man reikia. Kiek turi tankerių? Dvidešimt? Trisdešimt? Mes juos visus panaudosime. Viskas, ko mums reikia, tai parinkti dar porą uostų.

- Jūs... jūs neįsivaizduojate, ką jūs man darote.

- Manau, apie tai vertėjo pagalvoti tada, kai rengėtės daryti tą aferą. - Tonis Ricolis atsistojo. - Tau teks pasikalbėti su kapitonu. Pasakyk jam, kad mes turėsime sustoti kur nors Floridos pakrantėje.

Demiris padvejojo:

- Gerai. Kai rytą jūs grįšite į laivą...

Ricolis nusikvatojo:

- Aš niekur nesirengiu eiti. Baik tuos žaidimus. Tu juk nori pasprukti vidurnaktį. Puiku. Ir aš su tavimi paspruksiu. Mes atgabensime į laivą heroiną ir, kad pasaldintume sandėrį, paimsime dar vieną valstybinio muziejaus lobių. Ir tu jį

kontrabanda nugabensi man į Ameriką. Tegul tai bus tau bausmė už tai, kad tu mėginai man akis apmuilinti.

Demiris atrodė visai pasimetęs.

- Galbūt vis dėlto... - pradėjo jis, - aš galiu ką nors padaryti...

Ricolis paplekšnojo jam per petį.

- Pažvalėk. Pažadu, tau patiks būti mano partneriu.

Ricolis priėjo prie durų ir atidarė.

- Viskas gerai. Galima krauti, - pasakė jis.

- Kur mes padėsime krovinį?

Laive buvo daugybė vietų, kur galima buvo paslėpti krovinį, bet Ricolis nematė reikalo sukti galvą. Konstantino Demirio laivynas nekėlė įtarimo.

- Įdėkite krovinį į bulvių maišą, pažymėkite jį ir paslėpkite triume, - paliepė jis. - Vazą atneškite ponui Demiriui. Tegul jis ją asmeniškai saugoja. - Ricolis atsisuko į Demirį ir niekinamai nužvelgė jį. - Neprieštaraujate?

Demiris mėgino kažin ką pasakyti, bet veltui.

- Gerai, vaikinai, - paliepė Ricolis, - veikite.

Tonis patogiau įsitaisė krėsle.

- Nebloga kajutė. Leidžiu tau čia pasilikti, Kostai. Mes su vaikinais rasime sau kitą patalpą.

- Dėkoju jums, - susikrimtęs ištarė Demiris, - dėkoju.

Vidurnaktį du buksyrai išvilko milžinišką tankerį į atvirą jūrą. Heroinas jau buvo triume, o amfora atnešta į Demirio kajutę.

Tonis Ricolis pasikvietė vieną savo bičiulių į šalį:

- Nueik į radijo kabiną ir nutrauk laidus. Nenoriu, kad Demiris perduotų ką nors į krantą.

- Supratau tave, Toni.

Nors Konstantinas Demiris visiškai palūžo, Ricolis nenorėjo rizikuoti.

Kol išplaukė, Ricolis vis nerimavo, kad tik neįvyktų ko nors nenumatyta, nes viskas, kas vyko, pralenkė visus jo lūkesčius. Jo pertneris - Konstantinas Demiris, vienas pačių

turtingiausių ir galingiausių žmonių pasaulyje. *„Partneris...* Kaipgi, - galvojo Ricolis, - *juk jis visiškai mano rankose! Visas jo prakeiktas laivynas - mano. Aš galiu gabenti tiek heroino, kiek tiktai norėsiu. Tegul kiti neriasi iš kailio, mėgindami nugabenti miltelius į Valstijas. Aš viską suėmiau. O dar šitos muziejinės retenybės. Jau pasisekė, tai pasisekė. Ir viskas tiktai mano. Vaikinams apie tai visai nereikia žinoti".*

Tonis Ricolis užsnūdo. Jis sapnavo ištisus laivynus auksinių laivų ir pilnus jaunučių tarnaičių rūmus.

Nubudęs rytą, Ricolis su savo bičiuliais nuėjo pusryčiauti. Bendrojoje kajutėje jau buvo keletas ekipažo narių. Stiuardas priėjo prie jų stalo:

- Labas rytas.

- O kur ponas Demiris? - paklausė Ricolis. - Ar jis nepusryčiauja?

- Jis guli savo kajutėje, pone Ricoli. Mums įsakyta patiekti jums ir jūsų draugams viską, ko pageidausite.

- Labai malonu iš jo pusės, - nusišypsojo Ricolis. - Man atneškite apelsinų sulčių ir kiaušinienę su kiauliena. O jums, vaikinai?

- Skamba neblogai.

Kai pusryčiai buvo užsakyti, Ricolis tarė:

- Aš norėčiau, kad jūs išsiskirtumėte. Stenkitės laikytis nepastebimai. Būkite mandagūs ir malonūs. Nepamirškite, mes svečiuojamės pas poną Demirį.

Priešpiečių Demiris neatėjo. Vakarienės taip pat.

Ricolis nusprendė nueiti su juo paplepėti.

Demiris sėdėjo kajutėje, akis įbedęs į iliuminatorių. Atrodė jis išblyškęs ir išvargęs.

- Pavalgytum, partneri, juk reikia palaikyti jėgas, - pasakė Ricolis. - O tai dar staiga susirgsi. Juk mes turime galybę reikalų. Aš liepsiu stiuardui, kad atneštų vakarienę čia.

Demiris giliai atsiduso:

- Aš nenoriu. Beje, gerai. Prašom išeiti.

Ricolis nusišypsojo.

- Išeinu. Po vakarienės - pamiegok. Tu prastai atrodai.

Rytą Tonis nuėjo pas kapitoną.

- Aš - Tonis Ricolis, - pasakė jis. - Pono Demirio svečias.

- Žinau. Ponas Demiris įspėjo, kad jūs pas mane užeisite. Jis kąžką sakė apie kurso pakeitimą.

- Teisingai. Aš pasakysiu, kai reikės. Kada mes priplauksime Floridos pakrantę?

- Maždaug po trijų savaičių, pone Ricoli.

- Puiku. Aš dar užeisiu.

Ricolis išėjo ir leidosi slampinėti po tankerį - savo tankerį. Visas tas prakeiktas laivynas dabar priklausė jam. Visas pasaulis! Ricolis negalėjo prisiminti, kad kada nors buvo toks laimingas.

Jie laimingai kirto vandenyną. Retkarčiais Ricolis užeidavo į Demirio kajutę.

- Galėtum laive mergų turėti, - sykį pasakė jam Ricolis. - Beje, aš girdėjau, kad graikams mergos nereikalingos. Ar tiesa?

Bet Demiris apsimetė, kad įžeidimo negirdėjo.

Dienos slinko lėtai, bet kiekviena valanda artino Ricolį prie jo svajonės įgyvendinimo. Jis baisiai nekantravo. Praėjo savaitė, paskui dar savaitė, ir galų gale jie priplaukė šiaurinę Amerikos pakrantę.

Šeštadienį, kai Ricolis stovėjo prie borto ir žiūrėjo į vandenyną, staiga tvykstelėjo žaibas.

Prie jo priėjo pirmasis kapitono padėjėjas:

- Panašu, kad orai bjūra, pone Ricoli. Tikiuosi, jūs nebijote jūros ligos.

Ricolis gūžtelėjo pečiais:

- Aš nieko nebijau.

Vandenyne pakilo bangos. Laivas tai galu panirdavo į bangą, tai pakildavo ant jos keteros.

Ricolis pajuto, kad jį pykina. *„Atrodo, kad jūros ligos aš bijau,* - nusišypsojo jis. - *Na, ir koks skirtumas?"* Visas pasaulis priklausė jam. Jis grįžo į kajutę ir anksti atsigulė.

Jis vėl sapnavo sapnus. Šį kartą be auksinių laivų ir plikų merginų. Blogus sapnus. Vyko karas, griaudėjo pabūklai. Jį pažadino sprogimas.

Miegai kaip mat išsilakstė. Kajutę supo. Laivas buvo audros apicentre, kad ją velniai rautų. Jis girdėjo, kaip koridoriumi bėgiojo žmonės. Kas galų gale čia vyksta?

Tonis greitai išsirangė iš lovos ir išėjo į koridorių. Grindys staiga pasviro į kairę, ir jis vos išsilaikė ant kojų.

- Kas atsitiko? - riktelėjo jis pro šalį bėgančiam žmogui.

- Sprogimas. Laive gaisras. Mes skęstame. Geriau bėkite į denį.

„Skęstame?.. - Ricolis netikėjo savo ausimis. Viskas taip sklandžiai ėjo. - *Nusispjauti,* - pagalvojo Ricolis. - *Net jei aš prrasiu šitą krovinį, aš galiu sau tai leisti. Bus dar tų krovinių. Reikia gelbėti Demirį. Be jo - galas. Reikia pasiųsti SOS signalą".* - Ir staiga prisiminė, kad pats liepė sugadinti siųstuvą.

Sunkiai išlaikydamas lygsvarą, Ricolis ėjo koridoriumi prie trapo ir užlipo į denį. Didžiausiam jo nustebimui, audra pasibaigė. Jūra buvo rami. Buvo pilnatis. Staiga vėl pasigirdo sprogimas, paskui dar vienas. Laivas dar labiau pakrypo. Laivagalis greitai grimzdo į vandenį. Jūreiviai bandė nuleisti gelbėjimosi valtis, tačiau jau buvo vėlu. Jūra aplink tankerį liepsnojo, nes išsiliejo nafta. O kur gi Konstantinas Demiris?

Tuo metu jis pro sprogimų debesį išgirdo kažkur aukštai variklio gaudimą. Jis pakėlė galvą. Maždaug dešimties pėdų aukštyje virš tankerio kybojo sraigtasparnis.

„Mes išgelbėti", - apsidžiaugė Ricolis ir iš visų jėgų ėmė mojuoti rankomis.

Prie sraigtasparnio iliuminatoriaus buvo prigludęs kažkieno veidas. Ricolis ne iš karto suprato, jog tai Demiris. Jis šypsojosi, o jo pakeltoje rankoje buvo neįkainojamoji amfora.

Ricolis negalėjo atitraukti nuo jos akių, mėgindamas suvokti, kas vyksta. Iš kur Konstantinas Demiris gavo vidurnaktį malūnsparnį?..

Ir staiga jis viską suprato, ir jo širdis nukrito į kulnus. Niekada, nė vieną minutę, Konstantinas Demiris nesirengė turėti su juo reikalų. Šitas kalės vaikas viską apmąstė iš pat pradžių. Tas telefono skambutis, kai jam pranešė, kad Demiris ketina pabėgti... Tada skambino ne Spiro Lambru žmogus, o Kantstantino Demirio. Jis paspendė jam žabangus, įviliojo į laivą, ir Ricolis pakliuvo kaip paskutinis nevisprotis.

Tankeris vis labiau grimzdo, ir Ricolis jau jautė, kaip šaltos okeano bangos plakasi prie jo kojų, kaip apsemia jo kelius. Šitas niekšas juos visus paliko dvėsti nežinia kur, ir niekas niekada nesužinos, kas įvyko.

Ricolis vėl pakėlė galvą į malūnsparnį ir laukinio balsu suriko: *„Grįžk! Aš duosiu tau viską, ko panorėsi!"* Vėjas nunešė jo žodžius į šalį.

Paskutinis dalykas, kurį pamatė Tonis Ricolis, kol laivas dar neapvirto ir degantis sūrus vanduo neužliejo jam akių, buvo sraigtasparnis pilnaties fone.

17 SKYRIUS

Sent Moricas

Ketriną ištiko šokas. Ji sėdėjo ant sofos savo viešbučio numeryje ir klausėsi, kaip Hansas Bergmanas, slidininkų gelbėtojų grupės vyresnysis, sako jai, kad Kirkas negyvas. Bergmano balsas bangomis užliedavo Ketriną, tačiau žodžių ji nesuprato. Ji buvo sukrėsta šito atsitikimo siaubo. *„Visi man artimi žmonės miršta,* - galvojo ji, pagauta nevilties. - *Laris miręs, o dabar - Kirkas".* Buvo ir kiti - Noelė Peidž, Napoleonas Čotas, Frederikas Stavras. Kažin koks nesibaigiantis košmaras.

Pro nevilties miglą ji vargais negalais išgirdo Hanso Bergmano balsą:

- Ponia Reinolds... Ponia Reinolds...

Ji pakėlė galvą.

- Aš ne ponia Reinolds, - pavargusiu balsu atsakė ji. - Aš - Ketrina Aleksander. Mes su Kirku... buvome draugai.

- Aišku.

Ketrina giliai atsiduso.

- Kaip... kaip tai atsitiko? Kirkas taip gerai slidinėjo.

- Žinau. Jis buvo čia ne vieną kartą. - Bergmanas palingavo galva. - Tiesą sakant, panele Aleksander, aš ir pats nesuprantu, kas atsitiko. Kūną mes radome Lagalpe - trasoje, kuri uždaryta praeitą savaitę dėl sniego griūties. Gal vėjas nunešė rodykles? Man labai gaila.

„Gaila... Koks kvailas nereikšmingas žodis!"

- Ar nieko nenorite pasakyti dėl laidotuvių, panele Aleksander?

Vadinasi, mirtis - tai ne visko pabaiga. Dar reikėjo kažkuo pasirūpinti. Karstu, vieta kapuose, gėlėmis, pranešti giminaičiams. Ketrinai norėjosi rėkti.

- Panele Aleksander?

Ketrina žvilgtelėjo į Bergmaną:

- Aš pranešiu Kirko šeimai.

- Dėkoju jums.

Visą kelią atgal jos nuotaika buvo siaubinga. Ji važiavo su Kirku į kalnus, kupina vilties, kad šita kelionė galbūt jai atvers duris į naują gyvenimą.

Koks Kirkas buvo geras ir kantrus! *„Aš turėjau jam nusileisti,* - galvojo Ketrina. - *Bet vis viena tai nebūtų nieko pakeitę. Apskritai nieko neįmanoma pakeisti. Aš esu prakeikta. Aš nešu mirtį kiekvienam, kas prie manęs prisiartina".*

Ji buvo pernelyg prislėgta, kad iš karto grįžtu prie darbo. Ji užsidarė savo bute ir atsisakė bet kokių pasimatymų. Ekonomė Ana gamino jai maistą ir atnešdavo į kambarį. Bet Ketrina negalėjo valgyti.

- Jūs turite ką nors suvalgyti, panele Aleksander.

Tačiau Ketrinai maistas kėlė šleikštulį.

Kitą dieną jai pasidarė dar blogiau. Krūtinė atrodė lyg švino pripilta. Buvo sunku kvėpuoti.

„Ilgiau negali taip tęstis, - nusprendė Ketrina. - *Reikia kažin ką daryti".*

Jai šovė į galvą mintis pasikalbėti su Evelina.

- Aš kalta dėl to, kas įvyko.

- Tu kalbi kvailystes, Ketrina.

- Aš žinau, kad negaliu nieko sau padaryti. Vis viena jaučiuosi kalta. Gal vertėtų su kuo nors pasikalbėti? Pavyzdžiui, su psichiatru?

- Aš vieną pažįstu, jis tiesiog nepaprastas, - pasakė Evelina. - Beje, pas jį retsykiais nueina Vimas. Jo pavardė Alanas Hamiltonas. Aš turėjau draugę, kuri vis mėgino gyvenimą užbaigti savižudybe. Po gydymosi kurso pas jį, ji net negalvoja apie tai. Nori pas jį nueiti?

„O jei staiga jis pasakys, kad aš beprotė? O jeigu aš iš tiesų beprotė?"

- Noriu, - atsakė nenoriai Ketrina.

- Aš pasistengsiu susitarti dėl vizito. Jis turi labai daug darbo.

- Ačiū, Evelina. Labai miela iš tavo pusės.

Ketrina nuėjo į Vimo kabinetą. *„Jis įsižeis, jeigu aš jam nepapasakosiu apie Kirką",* - pagalvojo ji.

- Vimai, tu prisimeni Kirką Reinoldsą? Prieš keletą dienų jis žuvo, kai slidinėjo kalnuose.

- Taip? Vestminsteris 0471.

Ketrina neteko žado:

- Ką?

Staiga ji suvokė, kad Vimas pasakė Kirko telefono numerį. Kaip Vimas įsivaizdavo sau žmones? Kaip numerių grandinę? Nejaugi jis visiškai neturi jausmų? Negali mylėti, nekęsti arba gailėti.

„Turbūt jam geriau negu man, - atsiduso Ketrina. - *Bent jau jis nejaučia to baisaus skausmo, kurį mes visi jaučiame".*

Evelina susitarė, kad gydytojas Hamiltonas priims Ketriną kitą penktadienį. Ketrina rengėsi paskambinti Demiriui ir papasakoti jam viską, tačiau paskui nutarė, kad neverta jo trukdyti dėl tokio nesvarbaus dalyko.

Gydytojo Alano Hamiltono priimamasis buvo Vimrolo gatvėje. Kai Ketrina ten ėjo pirmąjį kartą, ji buvo sudirgusi ir ją kankino niūri nuotaika. Ji bijojo to, ką jis galėjo pasakyti dėl jos sveikatos, ir pyko todėl, kad jai teko kreiptis pagalbos į visiškai nepažįstamą žmogų, užuot pati susitvarkiusi su savo bėdomis.

Registratorė pro langelį pasakė:

- Gydytojas Hamiltonas jūsų laukia, panele Aleksander.

„Taip, bet ar aš noriu jį matyti? - Ėmė abejoti Ketrina. Netikėtai ją apėmė panika: - *Ką aš čia darau? Kodėl aš turiu pasikliauti kažin kokiu šarlatanu galbūt laikančiu save dievu?"*

- Aš... aš persigalvojau, - pasakė ji. - Man apskritai gydytojas nereikalingas. Aš su malonumu užmokėsiu už vizitą.

- Iš tikrųjų? Prašom minutėlę palaukti.

- Bet...

Moteris dingo už kabineto durų.

Po kelių sekundžių durys atsidarė ir pasirodė Alanas Hamiltonas. Tai buvo aukštas, maždaug keturiasdešimties metų, ryškiai mėlynų akių ir labai ramių manierų blondinas.

Jis pasižiūrėjo į Ketriną ir nusišypsojo.

- Jūs atnešėte man sėkmę, - pasakė jis.

Ketrina susiraukė:

- Kokiu būdu?

- Aš net neįtariau, jog esu toks puikus gydytojas. Nespėjote jūs įeiti į priimamąjį, kaip iš karto pasijutote geriau. Tai lyg ir rekordas.

Ketrina pabandė gintis.

- Atleiskite. Aš suklydau. Man pagalba visai nereikalinga.

- Džiaugiuosi, - pasakė Alanas Hamiltonas. - Norėčiau to palinkėti visiems savo pacientams. Kadangi jūs jau vis viena čia, panele Aleksander, galbūt vis dėlto trumpam užeisite? Išgersime po puodelį kavos.

- Ne, dėkoju. Aš ne...

- Pažadu, kavą galite gerti stovėdama.

Ketrina dvejojo.

- Gerai, tačiau tiktai minutėlei.

Ji įėjo paskui jį į kabinetą. Ten viskas buvo paprasta, bet labai skoninga. Apstatymas labiau priminė svetainę, negu kabinetą. Ant sienų kabojo ramių tonų paveikslai, o ant žurnalinio staliuko stovėjo puikios moters su berniuku nuotrauka. *„Jo simpatinga žmona ir dailus kabinetas, bet kas iš to".*

- Iš tiesų, gydytojau, man nereikėjo gaišinti jūsų laiko. Aš...

- Dėl to nesirūpinkite. - Jis atsisėdo į krėslą atidžiai ją apžiūrėdamas. - Jums teko daug pergyventi, - užjaučiamai pasakė jis.

- Iš kur jūs žinote? - aštriai paklausė Ketrina. Tonas buvo kur kas agresyvesnis negu jai norėjosi.

- Aš išklausinėjau Eveliną. Ji man papasakojo, kas atsitiko Sent Morice. Man labai gaila.

„Vėl šitas prakeiktas žodis".

- Iš tikrųjų? Jau jeigu jūs toks puikus gydytojas, tai gal prikelsite Kirką iš mirusiųjų?

Visas joje susikaupęs kartėlis staiga prasiveržė audringu srautu, ir, savo siaubui, Ketrina suprato, kad ji nesulaikomai rauda.

- Palikite mane ramybėje, - sušuko ji. - Palikite mane ramybėje.

Alanas Hamiltonas sėdėjo ir tylėdamas žiūrėjo į ją.

Nustojusi raudoti, Ketrina pavargusiu balsu tarė:

- Man labai gėda. Atleiskite man. Man reikia eiti. - Ji atsistojo ir nuėjo prie durų.

- Panele Aleksander, aš nesu tikras, kad galėsiu jums padėti, bet aš norėčiau pamėginti. Vieną dalyką aš galiu jums pažadėti, kad nieko blogo jums nepadarysiu.

Ketrina neryžtingai sustojo prie durų. Atsisuko į jį, o akyse vėl pasirodė ašaros.

- Nesuprantu, kas man darosi, - sukuždėjo ji. - Aš jaučiuosi tokia pasimetusi.

Alanas Hamiltonas atsistojo ir priėjo prie jos:

- Kodėl mums nepamėginus sužinoti, kas jums yra? Kartu. Sėskitės. Pažiūrėsiu, kaip ten dėl kavos.

Tas penkias minutes, kol jo nebuvo, Ketrina sėdėjo ir svarstė, kaip jam pavyko įkalbėti ją pasilikti. Nuo jo dvelkė ramybė. Kažin kas jo manierose kėlė pasitikėjimą.

„Galbūt jis ir sugebės man padėti", - pagalvojo ji.

Alanas Hamiltonas grįžo į kabinetą su dviem puodukais kavos:

- Norite cukraus ar grietinėlės?

- Ne, ačiū.

Jis atsisėdo priešais ją.

- Aš supratau, kad jūsų bičiulis užsimušė slidinėdamas?

Buvo labai skausminga visa tai judinti.

- Taip, jis atsidūrė trasoje, kuri buvo uždaryta. Vėjas nunešė rodykles.

- Tai pirmoji mirtis jūsų artimųjų tarpe?

Ką atsakyti į šitą klausimą?

„O ne. Mano vyrą ir jo meilužę nubaudė mirties bausme už mėginimą mane nužudyti. Visi aplink mane miršta... Tai jį sukrės. O tai sėdi čia, savimi pasitikintis kalės vaikas, laukia atsakymo". Ką gi, tokio malonumo ji jam nesuteiks. Jos gyvenimas - jos asmeninis reikalas. *„Nekenčiu jo"*.

Alanas Hamiltonas pastebėjo, kad jos veidas persikreipė iš pykčio. Ir sąmoningai pakeitė temą.

- Kaip Vimas? - paklausė jis.

Klausimas užklupo Ketriną iš netyčių.

- Vimas? Normaliai. Evelina sakė, kad jis jūsų pacientas.

- Teisingai.

- Kaip jūs paaiškinsite, kodėl... kodėl jis toks?

- Vimas kreipėsi į mane, kadangi jį nuolat atleisdavo iš darbo. Jis - ganėtinai retas reiškinys, natūraliai nekenčia žmonių. Negali su jais normaliai bendrauti.

Ketrina prisiminė Evelinos žodžius: *„Jis neturi jausmų; jis niekada negalės su niekuo gerai elgtis"*.

- Bet Vimas - matematikos genijus, - tęsė Alanas Hamiltonas. - Dabar jis turi darbą, kur gali pritaikyti savo gabumus.

Ketrina sutikdama linktelėjo:

- Niekada nebuvau sutikusi tokių žmonių.

Alanas Hamiltonas palinko į priekį:

- Panele Aleksander, jums dabar sunkus periodas, bet aš manau, kad galėčiau palengvinti jums gyvenimą. Aš norėčiau pamėginti.

- Aš... tiesiog nežinau, - pasakė Ketrina. - Viskas taip beviltiška.

- Iš tokios padėties, kokioje jūs esate, yra tiktai viena išeitis - pirmyn, - nusišypsojo Alanas Hamiltonas. Jo šypsena buvo žavinga. - Paskirkime dar vieną susitikimą. Jeigu po jo jūs vis dar manęs nekęsite, tuo ir užbaigsime.

- Aš nejaučiu jums neapykantos, - tarė Ketrina atsiprašomu balsu. - Nebent truputėlį.

Alanas Hamiltonas priėjo prie stalo ir ėmė studijuoti savo kalendorių. Visos dienos buvo užimtos.

- O ką manote, dėl pirmadienio? - paklausė jis. - Pirmą valandą?

Tai buvo pietų pertrauka, bet jis buvo pasirengęs nepietauti. Šita moteris ant savo pečių nešė nepakeliamą naštą, ir jis privalėjo žūtbūt jai padėti.

Ketrina ilgai žiūrėjo į jį.

- Susitarėme.

- Puiku. Vadinasi, aš jūsų laukiu. O jeigu jums manęs prireiktų anksčiau, - jis padavė jai vizitinę kortelę, - jūs čia rasite mano darbo ir namų telefonus. Aš lengvai nubundu, tad nesivaržykite, skambinkite.

- Ačiū, - tarė Ketrina. - Aš ateisiu pirmadienį.

„Tokia graži ir tokia pažeidžiama, - galvojo gydytojas Alanas Hamiltonas, stebėdamas iš kabineto išeinančią Ketriną. - *Reikia būt labai atsargiam.* - Jis žvilgtelėjo į fotografiją ant staliuko. - *Įdomu, ką dėl to pasakytų Andžela?"*

Vidurnaktį suskambėjo telefonas. Konstantinas Demiris pakėlė ragelį, ir, kai jis prašneko, jo balse skambėjo nuoširdus nustebimas:

- „Telė" nuskendo? Negali būti!

- Vis dėlto tai tiesa, pone Demiri. Pakrantės patrulis aptiko nuolaužas.

- Kas nors išsigelbėjo?

- Ne, pone. Bijau, kad ne. Visa komanda žuvo.

- Siaubinga. Ar kas nors žino, kas atsitiko?

- Bijau, pone, kad mes niekada nesužinosime. Viskas vandenyno dugne.

- Vandenynas, - suniurnėjo Demiris, - žiaurus vandenynas.

- Mums laikas reikalauti draudimo?

- Sunku galvoti apie reikalus, kai žuvo tiek gerų žmonių. Beje, taip, pradėkite rūpintis draudimu. - O amfora liks jo asmeninėje kolekcijoje.

Dabar pats laikas imtis žmonos brolio.

18 SKYRIUS

Spiras Lambru su vos tramdomu nekantrumu laukė pranešimo apie Konstantino Demirio areštą. Jis praktiškai neišjungdavo radijo savo kabinete ir atidžiai peržiūrėdavo laikraščius. *„Jau ligi šio laiko turėjo būti kokių nors naujienų,* - galvojo jis. - *Policija jau turėjo jį areštuoti".*

Po to, kai Ricolis jam pranešė, kad Demiris yra „Telės" tankeryje ir ketina išplaukti, jis iš karto pranešė amerikiečių muitinei (suprantama, anonimiškai), kad laive yra heroino siunta.

„Jie jau turėjo jį sugauti. Kodėl nieko nėra laikraščiuose?"

Suskambėjo pasikalbėjimų įtaiso zirzeklis:

- Su jumis nori pasikalbėti ponas Demiris.

- Kas nors skambina jo pavestas?

- Ne, pone Lambru. Ponas Demiris nori pasikalbėti su jumis asmeniškai.

Nuo šitų žodžių šiurpulys perbėgo nugara. Neįtikėtina! Susinervinęs Lambru pastvėrė ragelį:

- Kostas?

- Sveikas Spirai, - džiugiai pasakė Demiris. - Na, kaip reikalai?

- Viskas puiku. O kur tu?

- Atėnuose.

- Štai kaip! - Lambru pajuto, kad jam užgniaužė kvapą. - Seniai nesimatėme, - pasakė jis.

- Vis reikalai. Gal šiandien papietausime? Ar tu laisvas?

Lambru turėjo svarbų susitikimą.

- Taip. Malonu bus tave pamatyti.

- Vadinasi, susitarėme. Susitiksime klube, antrą.

Lambru padėjo ragelį, rankos virpėjo. Kas atsitiko? Beje, labai greitai jis viską sužinos.

Lambru teko laukti Konstantino Demirio beveik pusę valandos. Galų gale jis atėjo ir trumpai metė:

- Atleisk, aš pavėlavau.

- Nieko.

Spiras atidžiai apžiūrinėjo Demirį, tikėdamasis rasti jo veide nesenų pergyvenimų pėdsakų. *Nieko!*

- Noriu valgyti! - linksmai pasakė Demiris. - O tu? Nagi, pažiūrėsime, kuo jie šiandien maitina? - Jis įniko į valgiaraštį. - A, *stridia.* Kaip tu manai, Spirai, ar nepradėjus mums nuo austrių?

- Ne, ačiū, aš nenoriu. - Apetito jis visiškai neturėjo. Demirio džiugus gyvybiškumas kėlė jam pačią baisiausią nuojautą.

Po to, kai jie užsisakė pietus. Demiris tarė:

- Noriu tau padėkoti, Spirai.

Spiras nepatikliai pažiūrėjo į jį:

- Už ką?

- Kaip už ką? Už tokį gerą klientą, poną Ricolį.

Lambru perbraukė liežuviu per lūpas:

- Tai tu su juo buvai susitikęs?

- Žinoma. Jis pažadėjo, kad ateityje mes su juo turėsime daug darbelio. - Demiris atsiduso. - Tiktai bijau, kad ponui Ricoliui tos ateities jau nėra.

Spiras krūptelėjo:

- Ką tu tuo nori pasakyti?

Demirio balsas tapo šaižus:

- Tuo aš noriu pasakyti, kad Tonis Ricolis miręs.

- Kaip... Kas atsitiko?

- Nelaimingas atsitikimas, Spirai. - Dabar jis žiūrėjo Lambru tiesiai į akis. - Tai, kas atsitinka visiems, kas su manimi žaidžia dvigubą žaidimą.

- Aš nesuprantu... Tu...

- Nesupranti? Tai tu norėjai mane pražudyti. Nepavyko. Patikinu tave, tau būtų kur kas geriau, jeigu tavo planas būtų pavykęs.

- Aš... aš nesuprantu, apie ką tu kalbi?

- Argi? - Konstantinas Demiris nusišypsojo. - Veikiai suprasi. Bet iš pradžių aš sunaikinsiu tavo seserį.

Atnešė austres.

- Atrodo puikiai, - pasakė Demiris. - Gero apetito, Spirai.

Vėliau Konstantinas Demiris galvojo apie šitą pokalbį su ypatingu pasitenkinimu. Jam pavyko visiškai demoralizuoti Spirą Lambru. Demiris gerai žinojo, kaip Spiras prisirišęs prie savo sesers, ir todėl jie abu turėjo būti nubausti.

Buvo ir dar vienas reikalas, kurį reikėjo tvarkyti neatidėliojant: Ketrina Aleksander. Po Kirko žūties ji paskambino jam, kaip sakoma, pagauta isterijos:

- Tai... tai buvo siaubinga.

- Man labai gaila, Ketrina. Žinau, tau patiko Kirkas. Mums abiems tai didelė netektis.

„Teks pakeisti planus, - pagalvojo Demiris. - *Dabar nėra laiko "Rafinai„.* Ketrina buvo vienintelis žmogus, žinantis apie tai, kas įvyko su Noele Peidž ir Lariu Duglu. Negalima taip ilgai laikyti ją gyvą. Kol ji gyva, galima įrodyti jo kaltę. Jeigu ji numirs, jis bus visiškai saugus.

Jis pakėlė telefono ragelį ir surinko numerį. Išgirdęs atsakymą, Demiris tarė: „Koulune būsiu pirmadienį. Atvažiuok". Ir, nelaukdamas atsakymo, padėjo ragelį.

Du žmonės susitiko tuščiame pastate, kuris priklausė Demiriui, senojoje miesto dalyje.

- Reikia, kad viskas atrodytų lyg nelaimingas atsitikimas. Galėsite? - paklausė Konstantinas Demiris.

Jį įžeidė. Jis jautė, kad ima pykti. Tokį klausimą galima užduoti tik naujokėliui iš gatvės. Jis vos susitvardė, kad sarkastiškai nepasakytų: *taip, manau, kad susidorosiu. Jūs norėtumėte, kad nelaimingas atsitikimas įvyktų patalpoje? Tada ji nukris nuo laiptų ir nusilauš kaklą.* Kaip šokėja iš Marselio. *Arba įkaušusi ji prigers vonioje.* Kaip paveldėtoja iš Ystado. *O galbūt ji padaugins heroino.* Šituo būdu jis nugalabijo tris. *Dar ji gali užmigti su neužgesinta cigarete.* Taip jis susidorojo su švedų detektyvu Paryžiaus viešbutyje, kairiajame Senos krante. *Ar jūs pageidaujate nelaimingo atsitikimo gryname ore? Jūsų paslaugoms automobilio arba lėktuvo katastrofa, arba nelaimingas atsitikimas jūroje.*

Tačiau nieko tokio jis nepasakė, kadangi, atvirai kalbant, priešais jį sėdėjęs žmogus, jam kėlė baimę. Pernelyg daug baisybių pasakojo apie jį, ir jis turėjo pagrindo šitais pasakojimais tikėti.

Todėl jis apsiribojo tuo, kad pasakė:

- Taip, sere, aš galiu suorganizuoti nelaimingą atsitikimą. Niekas niekada nesužinos.

Vos spėjo jis tai ištarti, kai jam toptelėjo: *jis žino, kad aš žinosiu.* Jis nutilo. Pro langą jį pasiekė gatvės triukšmas ir kimūs kvartalo gyventojų, kalbėjusių įvairiausiomis kalbomis, šūksniai.

Šaltos, obsidiano spalvos, priešais jį sėdinčio žmogaus akys toliau jį tyrinėjo.

Galiausiai jis prašneko:

- Puiku. Kaip tai padaryti, nuspręskite pats.

- Taip, sere. Ar ta moteris Koulune?

- Londone. Ją vadina Ketrina. Ketrina Aleksander. Ji dirba mano kontoroje Londone.

- Neblogai būtų, kad mane kas nors supažindintų. Kas nors iš tenykščių darbuotojų.

Demiris susimąstė.

- Aš pasiųsiu kitą savaitę grupę savo darbuotojų į Londoną. Važiuosi su jais. - Jis pasilenkė į priekį ir tyliai pridūrė: - Dar vienas dalykas.

- Taip, sere?

- Padaryk taip, kad niekas lavono negalėtų atpažinti.

19 SKYRIUS

Konstantinas Demiris paskambino Ketrinai:

- Labas rytas. Na, kaip laikotės šiandien?

- Ačiū, Kostai. Gerai.

- Jums geriau?

- Taip.

- Puiku. Džiaugiuosi tai girdėdamas. Aš siunčiu mūsų bendradarbių delegaciją į Londoną, kad ten pasimokytų. Man norėtųsi, kad jūs priglaustumėte juos po savo sparneliu ir prižiūrėtumėte.

- Džiaugiuosi. Kada jie atvyksta?

- Rytoj ryte.

- Padarysiu viską, ką galėsiu.

- Žinau, kad jumis galima pasikliauti. Ačiū, Ketrina.

- Nėra už ką.

„Sudie, Ketrina".

Telefoną išjungė.

Taigi darbas padarytas! Konstantinas Demiris ilgai sėdėjo krėsle, paskendęs savo mintyse. Drauge su Ketrina išnyks grėsmė jo gerovei. Ir jis galės kaip reikiant imtis savo žmonelės ir jos brolelio.

- Pas mus šiandien svečiai. Kompanijos darbuotojai. Priimsi juos kaip pridera.

Praėjo labai daug laiko nuo tos dienos, kai ji paskutinį kartą priėmė savo vyro svečius. Melina pajuto džiugų susijaudinimą. *„Galbūt dar viskas pasitaisys!"*

Tačiau toji vakarienė nieko nepakeitė. Atvažiavo trys vyriškiai, pavakarieniavo ir išsinešdino namo. Melinai vakaras praėjo lyg migloje.

Ją formaliai supažindino su svečiais ir paliko sėdėti ir stebėti, kaip jos vyras juos žavi. Ji jau bemaž pamiršo, koks žavus gali būti Kostas. Jis pasakojo linksmas istorijas,

dosniai žėrė komplimentus. Svečiai buvo patenkinti. Jie svečiavosi pas didelį žmogų ir neslėpė, kad tai suvokia. Melinai nepavyko nė žodžiu įsiterpti. Užtekdavo jai prasižioti, kai Kostas tuoj pat ją pertraukdavo. Galiausiai ji liovėsi mėginus įsiterpti ir sėdėjo tylėdama.

„Ir kam aš jam čia reikalinga?" - stebėjosi ji.

Kai svečiai jau ėjo prie durų, Demiris pasakė „Rytoj anksti rytą skrendate į Londoną. Esu tikras, jūs padarysite viską kaip pridera".

Atsisveikinę jie išėjo.

Delegacija į Londoną atvyko kitą rytą. Ją sudarė trys žmonės, visi - skirtingų tautybių.

Džeris Heilis buvo aukštas, sportiško sudėjimo, atviro ir malonaus veido, pilkaakis, sportiško sudėjimo, atviro ir malonaus veido, pilkaakis amerikietis. Tokių didelių rankų, kaip jo, Ketrina dar nebuvo mačiusi. Jos tiesiog pakerėjo ją. Atrodė, jos gyvena savitą gyvenimą, nuolat judėdamos, lyg jos negalėtų ramiai pabūti nė minutėlės.

Prancūzas Ivas Renardas, neaukštas ir apkūnus buvo tikra priešingybė amerikiečiui. Jo bruožai buvo smulkūs, o mažos šaltos akelės, atrodė, vėrė Ketriną kiaurai. Jis atrodė paskendęs savo mintyse ir kitais nesidomintis žmogus. Kai Ketrina jį pamatė, jai pasirodė, kad jis nuolat įsitempęs. *„Bet kodėl?"* - pagalvojo Ketrina.

Trečiasis buvo Dinas Matusis. Tai buvo draugingas, linksmas ir žavingas italas.

- Ponas Demiris apie jus labai gerai atsiliepia, - pareiškė Matusis.

- Jūs man pataikaujate.

- Jis sakė, kad Londone jūs mus prižiūrėsite. Žvilgtelėkite, aš atvežiau jums mažytę dovanėlę. - Jis padavė Ketrinai ryšulėlį su Hermio etikete. Ten buvo puikus šilkinis šalis.

- Labai ačiū, - tarė Ketrina. - Labai miela iš jūsų pusės. - Ji žvilgtelėjo į kitus vyriškius. - Gal norite žvilgtelėti į savo kabinetus?

Kažkas dunkstelėjo jiems už nugarų. Visi atsigręžė. Jaunas vaikinukas pasimetęs žiūrėjo į nukritusius ant grin-

dų lagaminus. Iš išvaizdos jam galima buvo duoti penkiolika metų, be to, jis buvo labai žemo ūgio. Jis atrodė labai menkutis. Plaukai buvo rusvi, o akys - žalios.

- Dėl Dievo, - riktelėjo Renardas, - atsargiau su daiktais.

- Kaltas, - nervingai atsakė berniukas. - Atleiskite. Kur aš turiu nunešti lagaminus?

- Kur nors, - nekantriai atsakė Renardas. - Mes juos paskui paimsime.

Ketrina klausiamai žiūrėjo į berniuką. Į pagalbą atėjo Evelina:

- Jis dirbo pasiuntinuku Atėnuose. Mums čia taip pat reikalingas pasiuntinukas.

- Kuo tu vardu? - paklausė Ketrina.

- Atanasas Stavičius, mem. - Atrodė vaikinukas tuoj pravirks.

- Viskas gerai, Atanasai. Koridoriaus gale yra kambarys, ten ir pastatyk lagaminus. Aš pasakysiu, kad jais pasirūpintų. - Ačiū, mem, - padėkojo berniukas.

Ketrina vėl atsisuko į svečius.

- Ponas Demiris sakė, kad jūs susipažinsite su mūsų darbo metodais. Jeigu ko nors reikės, kreipkitės į mane. Padarysiu, ką galėsiu. O dabar, džentelmenai, jeigu jūs eisite paskui mane, aš supažindinsiu jus su ponu Vimu ir likusiais bendradarbiais.

Jie ėjo koridoriumi, retkarčiais stabtelėdami, kad susipažintų su vienu ar kitu darbuotoju. Galiausiai jie priėjo Vimo kabinetą.

- Vimai, tai pono Demirio atsiųsta delegacija. Susipažink: ponas Ivas Renardas, Dinas Matusis ir Džeris Heilis. Jis tik ką atskrido iš Graikijos.

Vimas žvilgtelėjo į juos:

- Graikijoje iš viso yra septyni milijonai šeši šimtai trisdešimt tūkstančių gyventojų.

Nustebę vyrai susižvalgė.

Ketrina nusišypsojo pati sau. Jie į Vimą reagavo taip pat, kaip ir ji, kai pamatė jį pirmą kartą.

- Jūsų kabinetai jau sutvarkyti, - kreipėsi ji į vyrus. - Prašom eiti paskui mane.

Kai jie išėjo į koridorių, Džeris Heilis tarė:

- Koks reikalas, velniai rautų? O kalbėjo, kad jis didelė įžymybė.

- Taip ir yra, - patikino jį Ketrina. - Vimas stebi visuose poskyriuose atliekamas finansines operacijas.

- Aš nepatikėčiau jam prižiūrėti savo katino, - prunkštelėjo Heilis.

- Kai jūs jį geriau pažinsite...

- Aš neturiu nė menkiausio noro su juo bent kiek arčiau susipažinti, - burbtelėjo prancūzas.

- Aš jums užsakiau numerius viešbučiuose, - pasakė Ketrina. - Aš supratau, kad jūs norite apsistoti skirtinguose viešbučiuose.

- Teisingai, - atsakė Matusis.

Ketrina norėjo dar kažką pasakyti, bet persigalvojo. Kas jai darbo, kaip jie nusprendė.

Jis stebėjo Ketriną ir mąstė: *„Nesitikėjau, kad ji tokia gražutė. Ką gi, tuo įdomiau. Ir ji žino, kas yra skausmas. Iš akių matyti. Aš jai parodysiu, koks sukrečiantis gali būti skausmas. Mes drauge juo pasimėgausime. Ir kai aš ją pribaigsiu, ji išeis ten, kur skausmo jau nėra. Pas Kūrėją arba kaip jį ten? Turėsiu malonumą? Ir dar kokį!"*

Ketrina išvedžiojo vyrus po kabinetus ir nuėjo į savo kabinetą. Ji išgirdo, kaip koridoriuje prancūzas aprėkė berniuką.

- Tai ne mano lagaminas, kvaily. Mano rudas. Rudas, supratai! Ar tu angliškai supranti?

- Taip, sėre. Atleiskite, sere. - Balse girdėjosi baimė.

„Reikia ką nors sugalvoti dėl to berniuko", - nusprendė Ketrina.

- Jeigu tau reikės padėti, - pasakė Evelina, - tu žinai, kur mane rasti.

- Tu labai gera, Evelina. Reikės - pasakysiu.

Kai po kelių minučių Atanasas Stavičius ėjo pro jos kabinetą, Ketrina pašaukė ji:

- Prašom minutėlei užeiti pas mane.

Berniukas išsigandęs žiūrėjo į ją.

- Klausau, mem. - Jis įėjo tokia veido išraiška, kad atrodė, jog jį išpers.- Prašom uždaryti duris.

- Klausau, mem.

- Sėskis Atanasai. Tave juk šitaip vadina, tiesa?

- Taip, mem.

Ji mėgino padėti jam, kad atsipalaiduotų, bet jai niekaip nepavyko.

- Čia nėra ko bijoti.

- Taip, mem.

Ketrina žiūrėjo į jį, nesuprasdama, kas tokio baisaus galėjo jam atsitikti, kad jis taip stipriai išsigandęs. Ji nusprendė, kad reikia daugiau sužinoti apie jo praeitį.

- Atanasai, jeigu kas nors tave bars arba skriaus, ateik pas mane. Supratai?

- Taip, mem, - sukuždėjo jis.

Bet ji nepatikėjo, kad jam užteks drąsos ateiti. Kažin kas sykį ir visiems laikams užmušė jame valios jėgą.

- Mes dar pasikalbėsime, - pasakė Ketrina.

Dokumentai, kuriuos atsivežė delegacijos nariai, rodė, kad visi jie skirtingu metu dirbo įvairiuose Demirio imperijos poskyriuose. Todėl jie turėjo gerai išmanyti organizacijos reikalus. Labiau už visus Ketriną stebino linksmuolis italas - Dinas Matusis. Jis apibėrė ją klausimais, į kuriuos jis turėjo žinoti atsakymus, ir net nesistengė bent kiek pasidomėti Londono poskyrio darbu. Kitaip sakant, asmeninis Ketrinos gyvenimas jį domino kur kas labiau negu kompanijos reikalai.

- Ar jūs ištekėjusi? - paklausė Matusis.

- Ne.

- Bet jūs buvote ištekėjusi.

- Taip.

- Išsituokusi?

Ji panoro pokalbį užbaigti:

- Aš našlė.

Matusis nusišypsojo:

- Galiu lažintis, jūs turite draugužį. Suprantate, ką aš noriu pasakyti?

- Aš suprantu, ką jūs norite pasakyti, - sausai atsakė Ketrina. Ir tai ne jūsų reikalas. - O jūs vedęs?

- *Si, si.* Aš turiu žmoną ir ketvertą puikių *bambini.* Kai aš išvažiuoju, jie taip labai manęs pasiilgsta.

- Jūs daug keliaujate, pone Matusi?

Jis dėjosi įsižeidęs:

- Dinai, vadinkite mane Dinu. Matusis - tai mano tėvas. Taip, keliauju aš daug. - Jis nusišypsojo Ketrinai ir, pritildęs balsą, pridūrė: - Bet kartais kelionės suteikia aibę malonumų. Jūs mane suprantate?

Ketrina nusišypsojo:

- Ne.

Penkiolika minučių po dvylikos Ketrina išvažiavo į priėmimą pas gydytoją Hamiltoną. Savo nuostabai, pirmadienio ji laukė labai nekantriai. Ji prisiminė, kokia buvo sudirgusi, kai lankėsi pas jį pirmąjį kartą. Dabar ji įėjo į kabinetą, laukdama kažin ko gero. Registratorė išėjo pietauti, ir durys į gydytojo kabinetą buvo atviros. Alanas Hamiltonas jos laukė.

- Įeikite, - pakvietė jis.

Ketrina įėjo į kabinetą ir atsisėdo į pasiūlytą krėslą.

- Na, kaip prabėgo savaitė?

„Kaip prabėgo savaitė? Ogi niekaip". Jai taip ir nepavyko išmesti iš galvos Kirko Reinoldso.

- Normaliai. Daug darbo.

- Tai padeda. Jūs seniai dirbate pas Konstantiną Demirį?

- Keturis mėnesius.

- Patinka?

- Padeda negalvoti apie... apie daug ką. Aš labai skolinga ponui Demiriui. Ir apsakyti negaliu, kiek daug jis mano labui padarė. - Ketrina nusiminusi šyptelėjo. - Taip, matyt, teks papasakoti, argi ne?

Alanas Hamiltonas papurtė galvą:

- Jūs man papasakosite tiktai tai, ką pati norėsite.

Jie patylėjo. Galiausiai ji prašneko:

- Mano vyras dirbo pas Konstantiną Demirį. Jis buvo lakūnas. O mane ištiko nelaimė ežere, ir aš netekau atminties. Kai atmintis man sugrįžo, ponas Demiris pasiūlė man šitą darbą.

„Aš nenoriu pasakoti apie skausmą ir siaubą? Ar man gėda pasakyti, kad mano vyras mėgino mane nužudyti? Ar aš bijau, kad jis manimi nusivils?"

- Mums visiems sunku kalbėti apie praeitį.

Ketrina tylėdama žiūrėjo į jį.

- Jūs sakėte, kad praradote atmintį?

- Taip.

- Jus ištiko nelaimė ežere.

- Taip. - Ketrina sučiaupė lūpas. Atrodė, ji iš visų jėgų stengėsi jam kuo mažiau pasakyti. Ją draskė abejonės. Jai norėjosi jam viską papasakoti ir paprašyti pagalbos. Ir tuo pačiu metu nesinorėjo jam nieko sakyti, kad tik ją paliktų ramybėje.

Alanas Hamiltonas mąsliai žiūrėjo į ją:

- Jūs išsituokusi?

„Taip. Šūvių salvės ištuokė".

- Jis... mano vyras mirė.

- Panele Aleksander. - Jis svyravo. - Ar neprieštarausite, jei aš vadinsiu jus Ketrina?

- Ne.

- Mano vardas - Alanas. Ketrina, ko jūs bijote?

Ji apmirė:

- Kodėl jūs manote, kad aš bijau?

- Argi ne?

- Ne. - Šį kartą tyla užsitęsė. Ji bijojo išreikšti savo mintis žodžiais ir garsiai juos ištarti. - Aplink mane... aplink mane esantys žmonės miršta.

Jeigu jis ir nustebo, tai to neparodė.

- Jūs manote, kad dėl to jūs kalta?

- Taip. Ne. Nežinau. Viskas taip susipainiojo.

- Mes dažnai kaltiname save dėl to, kas atsitinka kitiems. Jeigu išsiskiria vyras su žmona, vaikai mano, jog

tai jų kaltė. Jeigu kas nors prakeikia kitą ir tas miršta, pirmasis mano, kad jis kaltas. Paprastai taip jau būna. Jūs....

- Ne tiktai tai.

- O kas dar? - stebėjo ją, rengdamasis klausyti.

Toliau ėjo žodžių srautas:

- Mano vyrą sušaudė ir jo... meilužę. Abu advokatai, kurie juos gynė, taip pat žuvo. - Jos balsas virpėjo. - Ir Kirkas.

- Ir jūs manote, kad esate dėl šitų mirčių kalta. Ne pagal jėgas jūs sau pasirinkote naštą.

- Man... man atrodo, aš atnešu nelaimę. Aš bijau susieti savo gyvenimą su kokiu nors vyriškiu. Aš nepakelsiu, jeigu jam kas nors...

- Ketrina, ar žinote už kieno gyvybę jūs atsakinga? Už jūsų pačios. Ir už niekieno kito. Neįmanoma, kad nuo jūsų priklausytų kitų žmonių gyvenimas ir mirtis. Jūs nekalta. Nieko bendro su tomis mirtimis jūs neturite. Supraskite tai.

„Jūs nekalta. Nieko bendro su tomis mirtimis jūs neturite". Ketrina sėdėjo, apmąstydama šituos žodžius. Kaip ji norėjo jais tikėti. Tie žmonės patys kalti dėl savo mirties, ji čia niekuo dėta. O kai dėl Kirko, tai čia tiesiog nelaimingas atsitiktinumas. Juk taip?

Alanas Hamiltonas tylėdamas ją stebėjo. Ketrina žvilgtelėjo į jį ir pagalvojo: *„Jis padorus žmogus".* Ir dar viena neprašyta mintis šovė į galvą: *„Gaila, kad aš anksčiau jo nepažinojau".* Ketrina kaltai žvilgtelėjo į Alano žmonos portretą rėmelyje, stovinčiame ant žurnalinio staliuko.

- Ačiū, - tarė ji. - Pasistengsiu tuo tikėti. Reikia priprasti prie šitos minties.

Alanas Hamiltonas nusišypsojo:

- Pratinkimės kartu. Jūs dar ateisite?

- Ką jūs pasakėte?

- Juk šiandien buvo bandomasis mūsų susitikimas. Jūs turite nuspręsti, ateisite jūs dar ar ne.

Ketrina nedvejojo nė minutės:

- Taip, Alanai. Aš ateisiu.

Kai ji išėjo, Alanas Hamiltonas ilgai galvojo apie ją.

Per tuos metus jis turėjo daugybę pacienčių, ir kai kurios jų domėjosi juo kaip vyriškiu. Tačiau jis buvo pernelyg geras psichiatras, kad susigundytų. Jam artimi santykiai su pacientėmis buvo vienas svarbiausių tabu. Tai būtų išdavystė.

Gydytojas Alanas Hamiltonas gimė medikų šeimoje. Jo tėvas, chirurgas, vedė medicinos seserį, o senelė buvo garsi kardiologė. Iš pat ankstyvos vaikystės jis žinojo, jog bus gydytojas. Chirurgas, kaip ir jo tėvas. Jis mokėsi medicinos koledže, o baigęs jį ėmė studijuoti chirurgiją.

Jis turėjo ypatingą chirurgo talentą - kažką, ko negalima išmokinti. Bet 1939 metų rugsėjo 1-ją trečiojo reicho armija peržengė Lenkijos sieną, o po dviejų dienų Anglija ir Prancūzija paskelbė Vokietijai karą. Prasidėjo Antrasis pasaulinis karas.

Alaną Hamiltoną paėmė į armiją kaip chirurgą.

1940 metų birželio 22 dieną, kai fašistai jau užgrobė Lenkiją, Čekoslovakiją, Norvegiją ir kitas šalis, kai krito Prancūzija, visas karinių veiksmų sunkumas užgulė Angliją.

Iš pradžių kiekvieną dieną šimtas lėktuvų apmėtydavo bombomis Britanijos salas. Tačiau veikiai jų skaičius padidėjo ligi dviejų šimtų, o paskui ligi tūkstančio. Šitas kruvinas skerdynes sunku sau įsivaizduoti. Aplinkui gulėjo sužeistieji ir užmuštieji. Liepsnojo miestai. Tačiau Hitleris nepakankamai įvertino britus. Bombardavimai tiktai sustiprino jų kovinę dvasią. Jie buvo pasirengę atiduoti gyvybę už laisvę.

Operuoti tekdavo be galo, dieną ir naktį, ir kartais Alanas nemiegodavo paeiliui po šešiasdešimt valandų. Kai bomba nukrito į ligoninę, kur jis operavo, jis savo sužeistuosius perkėlė į sandėlį. Jis išgelbėjo nesuskaičiuojamą daugybę gyvybių, nors dirbti teko nežmoniškomis sąlygomis.

Spalį bombardavimai ypač sustiprėjo, vėl kaukė oro pavojaus sirenos. Žmonės gelbėjosi požeminėse slėptuvė-

se. Vieno bombardavimo metu Alanas operavo ir, nenorėdamas palikti pacientą, atsisakė eiti į slėptuvę. Bombų sprogimai artėjo. Alanui asistavęs gydytojas tarė:

- Reikia nešdintis iš čia po velnių.

- Dar minutę. - Alanas Hamiltonas traukė iš sužeistojo krūtinės šrapnelės skeveldrą.

- Alanai!

Bet Alanas negalėjo palikti. Jis buvo susitelkęs ir operuodamas negirdėjo, kad bombos sproginėja visai arti, aplink ligoninę. Bombos, kuri pataikė į ligoninę, sprogimo jis taip ir neišgirdo.

Šešias dienas jis buvo be sąmonės, o kai atsipeikėjo, tai sužinojo, kad, be daugybės sužeidimų ir traumų, jam dar sutrupinti dešiniosios rankos pirštai. Gydytojai padarė viską, ką galėjo, ir iš išorės ranka atrodė normaliai. Tačiau su chirurgija teko atsisveikinti.

Jam prireikė ištisų metų, kad susitaikytų su savo nelaime. Jį stebėjo psichiatras, rimtas specialistas, kuris sykį jam pasakė:

- Laikas liautis gailėjusis savęs ir gyventi.

- Ir ką aš veiksiu?

- Tą patį, kaip ir anksčiau, tiktai kitaip.

- Nesupratau?

- Alanai, tu gydytojas. Tu atstatai žmonių kūnus... Bet daugiau tu to negalėsi daryti. O juk ne mažiau svarbu gydyti žmonių sielas. Tu turėtum būti geras psichiatras: tu protingas ir moki suprasti kito būklę. Pagalvok apie tai.

Išėjo taip, kad šitas sprendimas buvo pats sėkmingiausias jo gyvenime. Naujas darbas jam be galo patiko. Gydydamas neviltin puolusių žmonių sielas, jis jautė didžiulį pasitenkinimą, didesnį nei gydydamas jų kūno negalias. Jis išsikvojo gero specialisto reputaciją ir paskutinius trejus metus buvo priverstas atsisakyti naujų pacientų. Ketriną priimti jis sutiko todėl, kad norėjo jai parekomenduoti kitą

gydytoją. Tačiau kažin kas joje jį sugraudino. *„Aš privalau jai padėti".*

Grįžusi į darbą po vizito pas Alaną Hamiltoną, Ketrina nuėjo aplankyti Vimą:

- Aš šiandien buvau pas gydytoją Hamiltoną, - pasakė ji.

- Taip? Kad socialiai adaptuotųsi į psichiatrą kreipiasi pagalbos šimtas procentų asmenų, netekusių vyro arba žmonos, septyniasdešimt trys procentai išsituokusiųjų, šešiasdešimt penki procentai moterų, kurias pametė vyrai, šešiasdešimt trys procentai kalinių, penkiasdešimt trys procentai sunkiai sirgusių ar patyrusių sunkias traumas, keturiasdešimt septyni procentai atleistų iš darbo asmenų...

Ketrina klausėsi tylėdama. *„Kaip gali žmogus,* - stebėjosi ji, - *į viską žiūrėti tiktai matematiniu požiūriu? Niekada kitame žmoguje nematyti gyvos būtybės, niekada neturėti draugo. Man susidarė toks įspūdis, kad aš suradau naują draugą,* - pagalvojo Ketrina. - *Įdomu, ar seniai jis vedęs?"*

20 SKYRIUS

ATĖNAI

„Tu bandei mane sunaikinti. Nepavyko. Patikinu tave, tau būtų kur kas geriau, jeigu tavo planas būtų pavykęs. Bet iš pradžių aš sunaikinsiu tavo seserį".

Konstantino Demirio žodžiai vis dar skambėjo Lambru ausyse. Jis neabejojo, kad Demiris taip ir padarys. Viešpatie, kas atsitiko Ricoliui, kodėl viskas sužlugo? Jis viską taip rūpestingai suplanavo. Tačiau apmąstymams laiko mebuvo. Svarbiausia dabar buvo įspėti seserį.

Į kabinetą įėjo sekretorė:

- Lankytojas, kuriam paskirtas susitikimas devintą valandą, laukia.

- Ne. Atidėkite susitikimą. Aš rytą nebūsiu.

Jis paėmė telefono ragelį. Dar po penkių minučių jis jau važiavo pas Meliną.

Ji jo laukė sode.

- Sveikas, Spirai! Tavo buvo toks liūdnas balsas, kai kalbėjai telefonu. Ar kas nors atsitiko?

- Reikia pasikalbėti. - Jis nusivedė ją į vynuogienojais apaugusią pavėsinę. Atsisėdo ir ilgai žiūrėjo į ją. *„Kokia ji žavinga. Visi laimingi, su kuo ji bendrauja. Tokio likimo ji nenusipelnė".*

- Tai gal pasakysi, kas atsitiko?

Lambru giliai atsiduso.

- Aš tave įskaudinsiu, brangioji.

- Tu gąsdini mane.

- Aš tai darau sąmoningai. Tavo gyvybei gresia pavojus.

- Kodėl? Kas man grasina?

Jis kruopščiai parinko žodžius:

- Man atrodo, Kostas mėgins tave nužudyti?

Melina pravira burna žiūrėjo į jį:

- Tu juokauji.

- Ne, aš kalbu rimtai.

- Brangusis, Kostas, žinoma, ne angelas, bet juk ir ne žmogžudys. Jis negali...

- Klysti. Jis jau nužudė.

Ji išblyško.

- Ką tu kalbi?

- Žinoma, ne savo rankomis. Jis tam reikalui samdė žmones...

- Netikiu.

- Prisimeni Ketriną Duglas?

- Moterį, kurią nužudė...

- Jos nenužudė. Ji gyva.

Melina nepatikliai papurtė galvą:

- Negali būti. Juk jie sušaudė žmones... kurie, ją nužudė?

Lambru paėmė sesers ranką:

- Melina, Laris Duglas ir Noelė Peidž nenužudė Ketrinos. Kol vyko teismas, Demiris ją slėpė.

Suglumusi Melina sėdėjo, netekusi kalbos dovanos, ir prisiminė moterį, kurią probėgšmiais matė namuose.

- *Kas buvo ta moteris, kurią aš mačiau hole?*

- Mano verslo partnerio draugė. Ji dirbs mano kontoroje Londone... - Ji man primena pas tave dirbusio lakūno žmoną. Tačiau, suprantama, tai neįmanoma: jie nužudė ją.

- Taip, jie nužudė ją.

Galų gale ji surado jėgų prašnekti:

- Spirai, aš ją mačiau mūsų namuose. Tada Kostas man pamelavo.

- Jis beprotis. Ruoškis - ir bėk iš čia.

Ji žvilgtelėjo į jį ir tyliai pasakė:

- Ne, tai mano namai.

- Melina, aš neišgyvensiu, jeigu tau kas nors atsitiks.

Jos balse suskambėjo metalinės gaidelės:

- Nesijaudink. Man nieko neatsitiks. Kostas ne kvailys. Jis supranta, kad jei man pakenks, tai brangiai užmokės.

- Jis tavo vyras, bet tu jo visai nepažįsti. Aš bijau dėl tavęs.

Jis pažiūrėjo į ją ir suprato, kad įkalbėti jos nepavyks.

- Jeigu nenori išvažiuoti, pažadėk man vieną dalyką: nepasilik su juo viena.

Ji paplekšnojo jam per skruostą:

- Pažadu.

Laikytis pažado ji visai neketino.

Kai Konstatntinas Demiris tą vakarą grįžo namo, jis pamatė, kad Melina jo laukia. Linktelėjęs jai, jis įėjo į miegamąjį. Ji atėjo iš paskos.

- Pats laikas pasikalbėti, - pasakė Melina.

Demiris žvilgtelėjo į laikrodį:

- Aš turiu vos kelias minutes. Vėluoju į susitikimą.

- Na, ką tu? Šiandien ketini vėl ką nors nužudyti?

Jis atsigręžė į ją:

- Ko tu niršti?

- Spiras buvo atėjęs šį rytą.

- Teks pasakyti tavo broliui, kad nuo mano namų laikytųsi kuo toliau.

- Tai ir mano namai, - pasakė Melina. - Mes truputį pasiplepėjome.

- Iš tikrųjų? O apie ką?

- Apie tave, Ketriną Duglas ir Noelę Peidž.

Ji pastebėjo, kad jis susidomėjo.

- Sena istorija.

- Argi? Spiras pasakė, kad tu padarei taip, jog du nekaltus žmones sušaudė.

- Spiras - idiotas.

- Aš juk tą moterį mačiau mūsų namuose.

- Niekas tavimi nepatikės. Ir daugiau tu jos nepamatysi. Aš jau tuo pasirūpinau.

Staiga Melina prisiminė tris vyriškius, kurie pas juos vakarieniavo. *„Jūs skrendate į Londoną anksti ryte. Esu tikras, kad jūs viską padarysite kaip pridera".*

Demiris pasilenkė prie Melinos ir negarsiai tarė:

- Žinai, tu ir tavo brolelis man įkyrėjote ligi kaulų smegenų. - Jis paėmė jos ranką ir stipriai suspaudė. - Spiras pabandė atimti iš manęs viską. Jis norėjo mane nužudyti. - Jis dar stipriau spustelėjo jos ranką. - Jūs abu dar pasigailėsite, kad jis šito nepadarė.

- Užteks, man skauda.

- Mano brangioji žmonele, tu kol kas nežinai, kas yra skausmas. - Jis paleido ranką. - Aš su tavimi skiriuosi. Man reikalinga tikra moteris. Bet aš tavęs nepamiršiu. Nesitikėk. Aš turiu puikių planų, kaip susidoroti su tavimi ir tavo broliu. Gerai, apskritai mes ir pasikalbėjome. Dabar, aš tikiuosi, tu man atleisi, man reikia persirengti. Nepatogu versti damą, kad lauktų.

Jis nusisuko ir dingo už rūbinės durų. Melina liko stovėti. Jos širdis pašėlusiai daužėsi. *„Spiras teisus. Jis beprotis".*

Nors ji ir jautėsi visiškai bejėgė, dėl savęs ji nebijojo. *„Argi man yra dėl ko gyventi?"* - galvojo Melina su kartėliu. Vyras atėmė iš jos savigarbos jausmą, padarė tokią pačią, koks buvo jis. Ji prisiminė pažeminimus, kuriuos patyrė prie pašalinių žmonių. Ji žinojo, kad daugelis draugų jos gailėjosi. Ne, dėl savęs ji daugiau nepergyveno. *„Aš pasirengusi mirti,* - kalbėjo ji sau, - *bet aš neturiu leisti, kad jis pakenktų Spirui".* Ką ji gali padaryti, kad jį sustabdytų? Kad ir koks

galingas Spiras, Demiris už jį galingesnis. Melina buvo visiškai tikra, kad, jeigu ji nieko nesiims, vyras įgyvendins savo grasinimą. *„Reikia jį kaip nors sustabdyti. Bet kaip? Kaip?"*

21 SKYRIUS

Bendradarbiai iš Atėnų atėmė iš Ketrinos visą laiką. Ji suorganizavo jiems susitikimą su kitais kompanijos bendradarbiais, kurie supažindino juos su Londono poskyrio veikla. Jie stebėjosi jos žiniomis.

Ji buvo užsiėmusi nuo ryto ligi vėlyvo vakaro, ir neturėjo laiko galvoti apie savas problemas. Ji galėjo geriau pažinti kiekvieną iš trijų delegacijos narių.

Džeris Heilas savo šeimoje buvo šašais aptekusia avimi. Tėvas buvo turtingas naftos pramoninkas, o senelis - gerbiamas teisėjas. Kol jam sukako dvidešimt vieneri, Džeris jau spėjo atsėdėti paauglių cypėje trejus metus už mašinos nuvarymą, vagystę su įsilaužimu ir išprievartavimą. Šeima nusprendė jo atsikratyti ir išsiuntė į Europą. Tačiau jis metė visus ankstesnius savo pokštus, kaip pasigyrė jis Ketrinai, ir gyvenimą pradėjo iš naujo.

Ivas Renardas buvo nuskriaustas žmogus. Ketrina sužinojo, kad tėvai jo atsisakė ir jį užaugino tolimi giminaičiai, kurie su juo bjauriai elgėsi. Jie turėjo ūkį palei Viši, ir jie vertė jį kumečiauti nuo aušros ligi aušros. Kai jam suėjo penkiolika metų, jis pabėgo ir susirado darbą Paryžiuje.

* * *

Gyvenimo džiaugsmo kupinas italas Dinas Matusis gimė Sicilijoje. Jo tėvai buvo ganėtinai pasiturintys žmonės. Būdamas šešiolikos metų, jis tapo skandalo priežastimi, nes pabėgo su ištekėjusia moterimi, vyresne už jį dešimčia metų.

- O! Ji buvo *bellissima!*

- Kas atsitiko paskui? - paklausė Ketrina.

Jis atsiduso:

- Jie privertė mane grįžti namo ir išsiuntė į Romą, kad išgelbėtų nuo vyro pykčio.

Ketrina nusišypsojo:

- Suprantama. O kada jūs pradėjote dirbti pono Demirio kompanijoje?

Jo atsakymas nebuvo tiesus:

- Vėliau. Aš labai daug ką išbandžiau. Įvairiausių dalykų, kad užsidirbčiau duoną.

- O paskui jūs sutikote savo žmoną?

Jis pažiūrėjo Ketrinai į akis ir pasakė:

- Čia mano žmonos nėra.

Jis stebėjo ją, kalbėjosi su ja, įsiklausė į jos balso skambėjimą, juto jos kvepalų aromatą. Jis norėjo žinoti apie ją viską. Jam patiko jos eigastis, jis įsivaizdavo ją be drabužių. Veikiai jis pamatys jos kūną savo akimis. Labai greitai. Kad tik greičiau!

Į Ketrinos kabinetą įėjo Džeris Heilis: - Ketrina, ar jums patinka teatras?

- Taip, bet...

- Šiandien miuziklo „Fainiano vaivorykštė" premjera. Noriu šiandien nueiti.

- Aš su malonumu užsakysiu jums bilietą.

- Nemėgstu vaikščioti vienas. Gal eisite drauge?

Ketrina dvejojo:

- Gerai. - Ji pagavo save stebinčią didžiules, neramias, nuolat judančias jo rankas.

- Puiku! Tada užvažiuokite manęs paimti į viešbutį lygiai septintą. - Frazė suskambėjo kaip įsakymas. Jis apsisuko ir išėjo iš kambario.

„Keista, - pagalvojo Ketrina. - *Jis atrodo toks draugingas ir nuoširdus, o vis dėlto..."*

„Aš mečiau visus senus pokštus". Ketrina niekaip negalėjo pamiršti šitų didžiulių rankų.

Džeris Heilis Ketrinos laukė „Savoj" viešbučio hole. Į teatrą jie važiavo kompanijos automobiliu.

- Londonas - didis miestas, - tarė Džeris Heilis. - Visada džiaugiuosi, kai pakliūvu čia. O jūs čia seniai?

- Keletą mėnesių.

- Jūs juk iš Valstijų?

- Taip. Iš Čikagos.

- Taip pat didis miestas. Aš ten neblogai leidau laiką. *„Prievartaudamas moteris?"*

Jie privažiavo prie teatro ir susimaišė su minia. Spektaklis buvo puikus, vaidino geri aktoriai, bet Ketrina niekaip negalėjo susikaupti. Džeris Heilis be perstojo barbeno pirštais tai į krėslo ranktūrį, tai į savo kelį. Jo rankos nė sekundės nepagulėjo ramiai.

Spektaklis pasibaigė. Heilis atsisuko į Ketriną ir tarė:

- Nuostabus vakaras. Paleiskime mašiną ir pasivaikščiokime po Haid Parką.

- Rytoj man anksti į darbą, - atsakė Ketrina. - Kitą kartą.

Heilis žiūrėjo į ją keistai šypsodamasis:

- Suprantama. Laiko kiek tik nori.

Ivas Renardas susižavėjo muziejais.

- Savaime aišku, jog geriausieji muziejai Paryžiuje, - pasakė prancūzas Ketrinai. - Ar lankėtės Luvre?

- Ne, - atsakė Ketrina. - Paryžiuje aš niekada nebuvau.

- Gaila. Būtinai nuvažiuokite. - Bet tardamas šituos žodžius, jis galvojo: *„Niekur ji nevažiuos".* - Aš norėčiau apsilankyti Londono muziejuose. Gal šeštadienį kur nors nueisime?

Ketrina ketino šeštadienį padirbėti, nes kontoroje buvo šiek tiek nebaigtų darbų. Tačiau Konstantinas Demiris prašė ją pasirūpinti svečiais.

- Gerai, - atsakė ji. - Susitarėme, šeštadienį.

Ketrina visai nedegė noru praleisti dieną su prancūzu. *„Nuo jo dvelkia kartėliu. Atrodo, kad jis ligi šiol skriaudžiamas".*

Diena prasidėjo gana maloniai. Jie nuėjo į Britanijos muziejų, kur ilgai vaikščiojo po sales, apžiūrinėdami prabė-

gusių amžių lobius, tarp jų ir Elžbietos I pasirašytą atsišaukimą, ir taikos sutartis, pasirašytas po kautynių, prieš daugelį šimtmečių.

Kažkodėl Ivas Renardas Ketrinai kėlė nerimą, tačiau po valandos bendravimo ji suprato, būtent kodėl.

Jie apžiūrinėjo vitrinoje gulintį dokumentą, pasirašytą admirolo Nelsono.

- Man atrodo, kad tai pats įdomiausias muziejaus eksponatas, - tarė Ketrina. - Dokumentas parašytas prieš pat mūšį. Prisimenate, Nelsonas abejojo, ar jam pakanka įgaliojimų... - Tuo momentu ji staiga suvokė, kad Ivas Renardas jos nesiklauso. Ir dar vieną dalyką ji staiga suprato. Jis neatkreipė dėmesio nė į vieną eksponatų. Jam buvo neįdomu. *„Tai kodėl tada jis man pasakė, kad nori nueiti į muziejų?"* - galvojo Ketrina.

Paskui jie nuėjo į Viktorijos ir Alberto muziejų, bet ir ten viskas pasikartojo. Tiktai čia Ketrina jį atidžiau stebėjo. Ivas Renardas ėjo iš salės į salę, garsiai žavėdamasis eksponatais, tačiau buvo akivaizdu, kad jo mintys visai kitur.

Kai jie apžiūrėjo šitą muziejų, Ketrina pasiūlė: - Gal norite nuvažiuoti į Vestminsterio abatiją?

Ivas Renardas linktelėjo:

- Taip, žinoma.

Jie vaikštinėjo po visame pasaulyje pagarsėjusią abatiją, stabtelėdami prie garsių istorinių asmenybių antkapių.

- Pažiūrėkite, - tarė Ketrina, - čia palaidotas Robertas Brauningas.

Renardas žvilgtelėjo po kojomis:

- A, Brauningas. - Ir nuėjo toliau.

Ketrina stovėjo ir žiūrėjo jam iš paskos. *„Ko jis ieško? Kodėl jis veltui gaišta laiką?"*

Grįžtant į viešbutį Ivas Renardas pasakė:

- Dėkoju jums, panele Aleksander. Man labai patiko.

„Jis meluoja, - pagalvojo Ketrina. - *Bet kodėl?"*

- Aš čia girdėjau apie vieną įdomią vietą. Stounendžą. Kažkur Solsberyje.

- Teisingai, - patvirtino Ketrina.

- Gal nuvažiuotume ten kitą šeštadienį?

Ketrina stipriai abejojo, ar ten jam bus įdomiau negu muziejuose.

- Su malonumu, - atsakė ji.

Dinas Matusis buvo gurmanas. Kartą jis atėjo į Ketrinos kabinetą su vadovu rankose:

- Čia yra geriausiųjų Londono restoranų sąrašas. Ką jūs į tai?

- Apskritai aš...

- Puiku. Šiandien važiuojame vakarieniauti į „Konotą".

- Šiandien aš... - pradėjo Ketrina.

- Jokių pasiteisinimų. Atvažiuosiu aštuntą.

Ketrina svyravo:

- Gerai.

Matusis nušvito:

- *Bene!* - Jis šiek tiek palinko prie jos. - Koks įdomumas vienam vakarieniauti, tiesa?

Nereikėjo net abejoti, ką jis turi galvoje. *„Bet jis taip aiškiai viską sako,* - pagalvojo Ketrina, - *kad vargu ar gali ką nors blogo padaryti".*

Viskas buvo nepaprastai skanu. Jie valgė rūkytą škotišką lašišą, keptą mėsą ir Jorkšyro pudingą.

Kai ėmė valgyti salotas, Dinas Matasis tarė:

- Jūs stulbinanti, Ketrina. Aš dievinu amerikietes.

- Taip? Jūsų žmona amerikietė? - nekaltai paklausė Ketrina.

Matusis gūžtelėjo pečiais:

- Ne, ji italė. Bet ji viską supranta.

- Jums pasisekė, - tarė Ketrina.

- Taip, labai pasisekė, - nusišypsojo jis.

Tiktai valgydamas desertą Matusis išdrįso paklausti:

- Jūs mėgstate važiuoti į užmiestį? Mano draugas turi mašiną. Gal važiuojame sekmadienį pasivažinėti?

Ketrina jau ketino atsisakyti, bet staiga prisiminė Vimą. Jis toks vienišas. Turbūt jis su malonumu važiuos į užmiestį.

- Skamba viliojamai, - pasakė ji.

- Pažadu, kad būsite patenkinta.

- Ar neprieštarausite, jei paimsiu Vimą?

Jis neigiamai papurtė galvą.

- Mašina nedidelė. Bet aš susitarsiu.

Svečiai iš Atėnų pasirodė labai reiklūs, ir Ketrinai visai neliko laiko savo reikalams. Heilis, Renardas ir Matusis keletą kartų susitiko su Vimu, ir Ketrinai buvo linksma matyti, kaip keitėsi jų elgesys su juo.

- Jis nesinaudoja kalkuliatoriumi? - stebėjosi Heilis.

- Niekada.

- Nieko panašaus neteko matyti.

O Ketrina stebėjosi žiūrėdama į Atanasą Stavičių. Jaunuolis buvo nepaprastai stropus. Rytą jis ateidavo anksčiau už visus, o vakare išeidavo paskutinis. Jis visada šypsojosi ir buvo pasirengęs įtikti. Ketrinai jis priminė drebantį šunelį. Tikriausiai kadaise su juo bjauriai pasielgė. Ketrina tvirtai nusprendė pasikalbėti apie jį su Alanu Hamiltonu. *„Juk turi būti koks nors būdas, kad priverstų jį patikėti savimi,* - galvojo Ketrina. - *Esu tikra, kad Alanas galės jam padėti".*

- Žinai, o berniukas tave įsimylėjęs, - sykį pasakė Evelina.

- Tu apie ką kalbi?

- Apie Atanasą. Argi nepastebi, kaip dievinamai į tave žiūri? Vaikšto visur paskui tave lyg galvos netekęs.

Ketrina nusijuokė:

- Tau pasirodė.

Kartą, pagauta akimirkos nuotaikos, ji pakvietė Atanasą papietauti.

- Į... į restoraną?

Ketrina nusišypsojo:

- Žinoma.

Jo veidą užliejo raudonis:

- Nežinau, panele Aleksander. Jums bus nepatogu, jeigu kas nors pamatys jus su manimi. - Jis pažiūrėjo į savo padėvėtus drabužius.

- Aš nesprendžiu apie žmones pagal tai, ką jie vilki, - tvirtai pasakė Ketrina. - Aš užsakysiu staliuką.

Ji nusivedė jį pietų į netoliese esantį restoraną. Jis sėdėjo priešais ją ir žavėjosi viskuo, ką matė.

- Aš... niekada nebuvau tokioje vietoje. Čia taip gražu.

Ketrina susigraudino:

- Užsisakyk visko, ko tik nori.

Jis atidžiai išstudijavo valgiaraštį ir neigiamai papurtė galvą:

- Per daug brangu.

Ketrina nusišypsojo:

- Dėl to tu nesirūpink. Mes su tavimi dirbame labai turtingam žmogui. Esu tikra, kad jis neprieštaraus, jeigu mes sočiai pavalgysime.

Ji nepasakė, kad už valgį sumokės pati.

Atanasas užsisakė krevečių kokteilį, salotų, keptą viščiuką su bulvėmis, o desertui - šokoladinį tortą ir ledų.

Ketrina suglumusi žiūrėjo, kaip jis valgo. Jis atrodė toks trapus:

- Kur visa tai tau tilps?

- Aš niekada nepasitaisau, - droviai atsakė jis.

- Atanasai, ar tau patinka Londonas?

Jis teigiamai linktelėjo:

- Bent jau tai, ką aš mačiau, man patinka.

- Tu dirbai pasiuntinuku Atėnuose?

Jis vėl linktelėjo:

- Pas poną Demirį. - Jo balse skambėjo kartėlis.

- Tas darbas tau nepatiko?

- Atleiskite, turbūt ne man tai sakyti, bet, mano supratimu, ponas Demiris nelabai geras žmogus. Man... jis nepatinka. - Jis apsidairė į šalis, lyg bijodamas, kad kas nors jo neišgirstų. - Jis... tarp kitko, nieko.

Ketrina nusprendė daugiau jo neklausinėti:

- O kodėl tu atvažiavai į Londoną?

Atanasas atsakė taip tyliai, kad Ketrina neišgirdo:

- Ką tu pasakei?

- Aš noriu tapti gydytoju.

Ji smalsiai pažiūrėjo į jį:

- Gydytoju?

- Taip, mem. Žinau, kad skamba kvailai. - Jis truputį padvejojo, bet paskui tęsė: - Aš gimęs Makedonijoje, ir visą savo gyvenimą aš girdėjau pasakojimus apie turkus, kurie puldinėja mūsų kaimą ir žudo bei kankina žmones. Bet pasaulyje ligi šiol daug sužeistų. Noriu jiems padėti. - Susidrovėjęs, jis nuleido akis. - Jūs turbūt galvojate, kad aš išprotėjau.

- Ne, - tyliai atsakė Ketrina, - aš manau, tai puiku. Vadinasi, tu atvažiavai į Londoną medicinos studijuoti?

- Taip, mem. Dieną dirbsiu, o vakarais lankysiu mokyklą. Aš būtinai tapsiu gydytoju.

Jo balse skambėjo tvirtas pasiryžimas. Ketrina linktelėjo:

- Aš tavimi tikiu. Mes paskui dar pasikalbėsime. Aš turiu bičiulį, kuris galbūt tau padės. Ir dar aš žinau puikų restoraną, kur mes galėsime papietauti kitą savaitę.

Vidurnaktį Spiro Lambru viloje sprogo bomba. Sprogimas sugriovė pastato fasadą. Du tarnai žuvo. Spiro Lambru miegamasis buvo suniokotas. Jis liko gyvas tik todėl, kad paskutiniu momentu jis ir jo žmona persigalvojo ir nusprendė vis dėlto dalyvauti priėmime, kurį surengė Atėnų meras.

Kitą rytą į jo kontorą buvo atneštas raštelis: „Mirtis kapitalistams!" Pasirašytas: „Graikijos revoliucinė partija".

- Kodėl jie nusprendė taip su tavimi pasielgti? - išsigandusi paklausė Melina.

- Jie čia niekuo dėti, - tvirtai atsakė Spiras. - Tai Kosto rankų darbas.

- Tu neturi... tu neturi įrodymų.

- O man ir nereikia. Dabar tu supranti, už ko ištekėjai?

- Aš... nežinau, ką ir galvoti.

- Melina, kol šitas žmogus gyvas, ir tavo ir mano gyvybei gresia pavojus. Jo niekas nesustabdys.

- Tada eik į policiją.

- Tu juk pati pasakei, kad aš neturiu įrodymų. Jie nusijuoks man į veidą. - Jis paėmė jos rankas į savąsias:

- Labai prašau, išvažiuok iš čia kuo toliau.

Ji ilgai stovėjo tylėdama. Pagaliau, tarsi kažin ką nusprendusi, ji tarė:

- Gerai, Spirai. Aš pasielgsiu taip, kaip privalau pasielgti.

Jis apkabino seserį:

- Puiku. Ir nesijaudink. Mes rasime būdą jį sustabdyti.

Visą ilgą dieną Melina prasėdėjo miegamajame, mėgindama suvokti, kas vis dėlto įvyko. Vadinasi, jos vyras nusprendė įgyvendinti savo grasinimą sunaikinti ją ir jos brolį. Ji turi neleisti jam tai padaryti. Ir ne tiktai jų gyvybė pavojuje, bet ir Ketrinos Duglas taip pat. *„Ji dirba Londone Kosto kontoroje. Man reikia ją įspėti,* - galvojo Melina. - *Bet aš turiu padaryti daugiau. Aš turiu susidoroti su Kostu. Kad jis daugiau niekam nepakenktų. Bet kaip?* - Ir staiga ji rado atsakymą. - *Na, žinoma,* - pagalvojo ji, - *tiktai šitaip. Kodėl man tai neatėjo į galvą anksčiau?"*

22 SKYRIUS

Viešai neskelbiama.

Ketrinos Duglas pokalbio įrašas:

K. Atleiskite Alanai, kad aš pavėlavau. Paskutiniu momentu kontoroje įvyko posėdis.

A. Viskas gerai. Ar delegacija iš Atėnų vis dar Londone?

K. Jie ketina išvykti tiktai kitos savaitės pabaigoje.

A. Jūsų balse jaučiasi palengvėjimas. Sunku su jais?

K. Ne tai, kad sunku. Tiesiog... kažkoks keistas dalykas... keistas pojūtis.

A. Keistas?

K. Sunku paaiškinti. Suprantu, jog tai skamba kvailai, bet kažkas ne taip.

A. Ar jie ką nors padarė?

K. Ne. Bet jiems esant mane apima nerimas. Šią naktį aš vėl sapnavau tą košmarišką sapną.

A. Tą sapną, kur kažin kas stengiasi jus paskandinti?

K. Taip. Kurį laiką aš jo nesapnavau. O dabar vėl prisisapnavo, tiktai kitaip.

A. Kokia prasme?

K. Tapo tikroviškesnis. Ir neužsibaigė toje vietoje, kaip anksčiau.

A. Jūs sužinojote, kas atsitiko po to, kai kažkas mėgino jus nuskandinti?

K. Taip. Jie mėgino mane paskandinti, ir staiga aš atsidūriau saugioje vietoje.

A. Vienuolyne?

K. Nesu tikra. Galbūt sode. Ir vyriškis atėjo manęs aplankyti. Kažin ką panašaus aš sapnavau ir anksčiau, tačiau šį kartą aš galėjau įžiūrėti jo veidą.

A. Jūs jį atpažinote?

K. Taip. Konstantinas Demiris.

A. Vadinasi, jūsų sapne...

K. Alanai, tai ne sapnas. Tai prisiminimai. Aš staiga prisiminiau, kad Konstantinas Demiris padovanojo man auksinę sagę.

A. Jums atrodo, kad iš pasąmonės išplaukia tikroviški įvykiai? Jūs manote, kad...

K. Aš žinau, Konstantinas Demiris vienuolyne man padovanojo auksinę sagę.

A. Jūs sakėte, kad iš ežero jus ištraukė vienuolės ir pargabeno į vienuolyną?

K. Teisingai.

A. Ketrina, o kas nors žinojo, kad jūs vienuolyne?

K. Ne. Nemanau.

A. Kaip tada Konstantinas Demiris sužinojo, kad jūs ten?

K. Nežinau. Tačiau taip buvo. Aš nubudau virpėdama iš baimės. Staiga pasivaideno, kad šitas sapnas - įspėjimas. Aš jaučiu, kad atsitiks kažin kas baisaus.

A. Kartais košmariški sapnai taip mus paveikia. Naktinis košmaras - baisus žmogaus priešas. Pagal padavimą dėl jų kalti kaukai ir sapnuojasi jie, po ketvirtos valandos ryto.

K. Tai jūs manote, kad jie susiję su tikrove?

A. Retsykiais būna ir taip. Kolridžas[1] tašė: „Sapnai - visai ne šešėliai, o reali esmė ir mano gyvenimo nelaimė".

K. Aš turbūt į viską reaguoju pernelyg rimtai. Jei ne tie kraupūs sapnai, viskas man būtų gerai. Taip, aš norėčiau pakalbėti su jumis apie vieną žmogų.

A. Apie kokį žmogų?

K. Jo vardas Atanasas Stavičius. Jaunas vaikinukas, atvažiavo į Londoną mokytis medicinos. Jo gyvenimas buvo sunkus. Aš pagalvojau, kad galbūt jūs su juo pakalbėtumėte ir gal ką nors patartumėte.

A. Su malonumu. Kodėl jūs susiraukėte?

K. Tiesiog dar kai ką prisiminiau.

A. Būtent?

K. Jūs pagalvosite, kad aš kvaištelėjusi.

A. Mūsų pasąmonė neatskiria, ar žmogus kvaištelėjęs, ar ne.

K. Sapne, kai ponas Demiris ištiesė man auksinę sagę...

A. Taip?

K. Aš išgirdau balsą, kuris pasakė: „Jis tave nužudys".

„Tai turi būti nelaimingas atsitikimas. Nenoriu, kad kas nors atpažintų kūną". Ją galima nugalabyti įvairiais būdais. Reikia pradėti ruoštis. Jis ilgai gulėjo lovoje, galvodamas apie tai, kol pajuto, kad apima geidulys. Žmogžudystė - pats stipriausias orgazmas. Galų gale jis sugalvojo, kaip veiks. Labai paprastai. Jokio kūno atpažinimui ir neliks. Konstantinas Demiris bus patenkintas.

---

1 Semiuelis Teiloras Kolridžas (1772-1834) - anglų poetas ir literatūros kritikas. - Vert. Past.

23 SKYRIUS

Konstantino Demirio vasarnamis stovėjo už trijų mylių šiauriau Pirėjo, užimdamas trijų akrų plotą prie pat jūros. Demiris čia atvažiavo septintą valandą vakaro.

Išlipęs iš mašinos, jis ėjo prie namo.

Dar nespėjo jis prieiti arčiau, kai durys atsidarė ir nepažįstamas žmogus kreipėsi į jį:

- Labą vakarą, pone Demiri.

Hole Demiris pamatė dar šešis policininkus.

- Kas čia vyksta? - atžariai paklausė Demiris.

- Aš policijos leitenantas Teofilis. Aš...

Demiris atstūmė jį ir įėjo vidun. Svetainėje viskas buvo sujaukta. Iš visko sprendžiant, čia vyko peštynės. Stalai ir kėdės išvartyti. Ant grindų voliojosi suplėšyta Melinos suknelė. Demiris ją pakėlė ir nustebęs ėmė apžiūrinėti:

- Kur mano žmona? Aš turėjau su ja susitikti.

- Jos čia nėra, - atsakė leitenantas. - Mes apieškojome visą namą, o dabar ieškome paplūdimyje. Įspūdis toks, lyg čia būtų lankęsi plėšikai.

- Taip, bet kur Melina? Ar ji pati jus iškvietė? Ji buvo čia?

- Taip, sere, manau, kad ji čia buvo. - Jis parodė Demiriui moterišką laikrodėlį. Stikliukas buvo sudužęs, o rodyklės sustojusios trečią valandą. - Ar tai jūsų žmonos laikrodėlis?

- Lyg ir.

- Ant apatinio dangtelio išgraviruota: „Melinai su meile. Kostas".

Leitenantas Teofilas parodė į dėmes ant kilimo:

- Čia kraujo dėmės. - Jis pakėlė nuo grindų peilį, stengdamasis nepaliesti koto.

- Ar jūs atpažįstate šį peilį, sere?

Demiris probėgšmais žvilgtelėjo į peilį:

- Ne. Ar jūs norite pasakyti, kad ji negyva?

- Mes negalime kol kas to paneigti, sere. Mes aptikome kraujo dėmes smėlyje prie pat vandens.

- Viešpatie! - pasakė Demiris.

- Laimei, ant peilio yra aiškūs pirštų atspaudai.

Demiris sunkiai krito į krėslą:

- Tada jūs pagausite žudiką.

- Pagausime, jeigu jo pirštų atspaudai yra kartotekoje. Čia visur yra pirštų atspaudų. Reikia išsiaiškinti. Jeigu jūs leistumėte mums padaryti jūsų pirštų atspaudus, pone Demiri, mes galėtume jus iš karto išbraukti iš įtariamųjų sąrašo.

Demiris padvejojo, paskui tarė:

- Taip, suprantama.

- Antai tas seržantas tuo pasirūpins.

Demiris priėjo prie uniformuoto policininko, kurio rankose buvo pagalvėlė pirštų atspaudams.

- Prašom čia prispausti pirštus, sere. - Po minutės viskas bus padaryta. - Jūs juk suprantate, tai paprastas formalumas.

- Suprantu.

Leitenantas Teofilas padavė Demiriui mažą vizitinę kortelę:

- Ar jūs ką nors apie tai žinote, pone Demiri?

Demiris pažiūrėjo į kortelę. Ten buvo atspausdinta: „SEKLIŲ AGENTŪRA „KATELANAS" - PRIVATŪS UŽSAKYMAI". Jis grąžino kortelę:

- Ne. O ar tai svarbu?

- Neturiu supratimo. Tiesiog tikriname.

- Suprantama, aš norėčiau, kad jūs dėtumėte visas pastangas ir surastumėte nusikaltėlį. Ir praneškite man, jei ką nors sužinosite apie žmoną.

Leitenantas Teofilas pažiūrėjo į jį ir linktelėjo:

- Nesijaudinkite, sere, būtinai.

Melina. Auksaplaukė mergaitė, miela, žavinga protuolė. Iš pradžių viskas buvo taip gerai. O paskui ji nužudė jų sūnų, ir nebuvo jai už tai atleidimo, tiktai mirtimi galėjo išpirkti savo kaltę.

Kitą rytą, kai Konstantinas Demiris turėjo posėdį, jam paskambino sekretorė:

- Atleiskite, pone Demiri...

- Aš juk pasakiau, kad manęs netrukdytumėte.

- Taip, sere, bet skambina inspektorius Lavanas ir sako, kad reikalas skubus. Pasakyti jam, kad...

- Nereikia. Aš su juo pakalbėsiu. - Demiris pasisuko į posėdžio dalyvius: - Atleiskite man, džentelmenai. - Pakėlė ragelį. - Demiris klauso.

- Kalba vyresnysis inspektorius Lavanas iš centrinės nuovados. Pone Demiri, mes turime informacijos, kuri gali jus sudominti. Gal galėtumėte atvykti į policijos nuovadą?

- Ar jūs turite žinių apie mano žmoną?

- Aš nenorėčiau apie tai kalbėti telefonu, jei jūs neprieštaraujate.

Demiris dvejojo tik akimirką:

- Tuojau atvažiuosiu. - Jis padėjo ragelį ir atsisuko į posėdžio dalyvius: - Iškilo skubus reikalas. Kol kas nueikite į valgomąjį ir apsvarstykite mano pasiūlymą. Kai aš grįšiu, mes drauge papietausime.

Posėdininkai sutiko. Po penkių minučių Demiris jau buvo pakeliui į policijos nuovadą.

Policijos komisaro kabinete jo laukė bent šeši policininkai. Demiris jau matė juos vasarnamyje.

-... o čia Delma, ypatingai svarbių bylų tardytojas.

Delma buvo storas neūžauga tankiais antakiais ir apskritu veidu. Žvilgsnis jo buvo ciniškas.

- Kas atsitiko? - paklausė Demiris. - Jūs turite naujienų apie mano žmoną?

- Tiesą sakant, pone Demiri, - pasakė vyresnysis inspektorius, - mes čia aptikome kai ką, kas mus apstulbino. Tikimės, kas jūs galėsite mums padėti.

- Bijau, kad padėti aš jums negalėsiu. Visa ta istorija taip mane sukrėtė...

- Ar jūs turėjote susitikti paplūdimio vasarnamyje su savo žmona vakar apie trečią valandą?

- Ką? Ne. Ponia Demiris paskambino man ir paprašė su ja susitikti septintą valandą.

Tardytojas Delma ramiai pasakė:

- Štai čia mus kai kas ir stebina. Jūsų tarnaitė pasakojo, kad jūs paskambinote savo žmonai apie antrą valandą ir paprašėte ją vieną atvažiuoti į vasarnamį paplūdimyje ir jūsų palaukti.

Demiris susiraukė:

- Ji kažin ką supainiojo. Žmona pati man paskambino ir pasakė, kad lauks ten manęs septintą valandą.

- Aišku. Vadinasi, tarnaitė suklydo.

- Akivaizdu.

- O ar jūs žinote, kodėl jūsų žmona prašė jus atvažiuoti į vasarnamį paplūdimyje?

- Manau, kad ji norėjo įkalbėti mane, jog neišsituokčiau su ja.

- Tai jūs pasakėte žmonai, kad ketinate su ja išsituokti?

- Taip.

- Tarnaitė paliudijo, kad ji atsitiktinai girdėjo telefoninį pokalbį, kai ponia Demiris kalbėjo, jog ji nori išsiskirti su jumis.

- Spjauti man į tai, ką sako tarnaitė. Aš tvirtinu, kad viskas buvo atvirkščiai.

- Pone Demiri, ar jūsų glaudės vasarnamyje? - paklausė vyresnysis inspektorius.

- Vasarnamyje? Ne. Aš jau seniai nesimaudau jūroje. Labiau mėgstu maudytis savo namų baseine mieste.Vyresnysis inspektorius ištraukė stalo stalčių ir išėmė polietileno maišelį su glaudėmis. Išėmęs jas iš maišelio, parodė Demiriui.

- Ar tai jūsų glaudės, pone Demiri?

- Galimas dalykas, kad mano.

- Čia yra jūsų inicialai.

- Atrodo, kad mano. Taip, tai mano glaudės.

- Na ir kas? Turbūt jos ten voliojosi nuo senų laikų. Koks...

- Jos buvo dar drėgnos. Analizė parodė, kad tai jūros vanduo. Ir ant jų yra kraujo dėmių.

Atmosfera vis labiau kaito.

- Vadinasi, kas nors kitas jomis mūvėjo, - tvirtai pasakė Demiris.

Ypatingai svarbių bylų tardytojas pasakė:

- Kam to reikėjo? Tai pirmas dalykas, pone Demiri, kuris mums kelia nerimą.

Vyresnysis inspektorius paėmė ant stalo gulintį nedidelį voką, ir išėmė iš jo auksinę sagą: - Vienas mano žmonių rado ją po kilimu paplūdimio vasarnamyje. Atpažįstate?

- Ne.

- Vienos jūsų striukių saga. Mes išdrįsome pasiųsti vieną detektyvų šį rytą į jūsų namus, kad apžiūrėtų garderobą. Vienai striukių trūksta sagos. Siūlai tie patys. O striukė iš valyklos parnešta prieš savaitę.

- Aš ne...

- Pone Demiri, jūs tvirtinate, kad pasakėte žmonai apie skyrybas, o ji mėgino jus atkalbėti?

- Teisingai.

Vyresnysis inspektorius paėmė į rankas vizitinę kortelę, kurią išvakarėse policininkai rodė Demiriui paplūdimio vasarnamyje.

- Vienas mūsų agentų šiandien apsilankė seklių agentūroje „Katelanas".

- Aš jums sakiau, pirmą kartą apie tokią girdžiu.

- Jūsų žmona kreipėsi į juos apsaugos.

Žinia sukrėtė Demirį.

- Melina? Apsaugos? Nuo ko?

- Nuo jūsų. Kaip sako agentūros šeimininkas, jūsų žmona pagrasino jums skyrybomis, o jūs jai pasakėte, kad, jeigu ji sieksianti savo, jūs ją nužudysite. Jis paklausęs, kodėl ji nesikreipusi dėl apsaugos į policiją, o ji atsakiusi, kad nenorinti apsigarsinti.

Demiris atsistojo:

- Nenoriu ilgiau čia pasilikti ir klausyti viso šito melo. Jūs neturite...

Vyresnysus inspektorius vėl žvilgtelėjo į stalčių ir šį kartą ištraukė iš ten peilį su kraujo žymėmis, kurį taip pat rado paplūdimio vasarnamyje.

- Jūs policininkui sakėte, kad niekada anksčiau jo nematėte?

- Visiškai teisingai.

- Ant peilio jūsų pirštų atspaudai.

Demiris negalėjo atitraukti žvilgsnio nuo peilio.

- Mano... mano pirštų atspaudai? Čia kokia nors klaida. Tai neįmanoma.

Jo smegenys dirbo pašėlusiu tempu. Jis perkratė mintyse visus jam pateiktus įkalčius, kurių atsirasdavo vis daugiau: tarnaitės parodymai dėl jo skambučio žmonai antrą valandą dienos ir prašymo atvykti į paplūdimio vasarnamį... glaudės su kraujo dėmėmis... jo striukės saga... peilis su jo pirštų atspaudais...

- Idiotai, argi jūs nematote? Kažkas tyčia visa tai padarė, - suriko jis. - Kažkas atnešė šitas glaudes, pašlakstė jas krauju, ištepliojo krauju peilį, ištraukė iš striukės sagą ir...

Ypatingai svarbių bylų tardytojas jį pertraukė:

- Pone Demiri, gal malonėtumėte paaiškinti, kaip ant peilio koto atsirado jūsų pirštų atspaudai?

- Aš nežinau... Palaukite. Taip, prisiminiau. Melina paprašė mane, kad perpjaučiau paketo špagatą. Turbūt šitą peilį ji man ir buvo davusi. Štai iš kur atspaudai.

- Taip. O kas buvo pakete?

- Aš... Aš nežinau.

- Jūs nežinote, kas buvo pakete?

- Ne. Aš paprasčiausiai perpjoviau špagatą. Ji paketo neišvyniojo.

- Ar jūs galite paaiškinti, iš kur atsirado kraujo dėmės ant kilimo, smėlyje palei vandenį arba?..

- Čia viskas aišku, - pertraukė jį Demiris. - Viskas, ko jai reikėjo, tai lengvai susižeisti ir prieiti prie vandens, kad jūs pagalvotumėte, kad ją nužudė. Ji mėgina suvesti su manimi sąskaitas dėl to, kad aš noriu su ja išsituokti. Dabar ji kur nors slapstosi ir linksminasi, tikėdamasi, jog jūs mane areštuosite. Patikinu jus, Melina gyva ir sveika.

- Norėtųsi jog taip būtų, - griežtai pasakė tardytojas. - Bet šiandien rytą mes ištraukėme jos kūną iš vandens. Jai iš pradžių smogė peiliu, o paskui paskandino. Aš priverstas

jus areštuoti, pone Demiri, kaip įtariamą tyčiniu savo žmonos nužudymu.

24 SKYRIUS

Iš pradžių Melina net supratimo neturėjo, kaip ji padarys tai, ką sugalvojo. tačiau viena ji tikrai žinojo: jos vyras sumanė pražudyti jos brolį, o šito ji negalėjo leisti. Reikėjo rasti būdą, kaip sustabdyti Kostą. Savo gyvenimu ji jau nesirūpino. Visos jos dienos ir naktys virto ištisa kankynę ir pažeminimais. Ji gerai prisiminė, jog Spiras bandė ją atkalbėti nuo santuokos: *„Tu negali už jo tekėti. Jis pabaisa. Jis tave sunaikins"*. Spiras buvo absoliučiai teisus. O ji - pernelyg įsimylėjusi Demirį, kad įsiklausytų į brolio žodžius. Dabar ji turi sunaikinti savo vyrą. Bet kaip? *„Gαlvok kaip Kostas"* Ji taip ir padarė. Paryčiui planas su visomis smulkmenomis buvo parengtas. Toliau - viskas paprasta.

Kai Melina įėjo į Demirio kabinetą, jis dirbo. Rankoje Melina laikė paketą, perrištą špagatu. Kitoje rankoje ji laikė didelį virtuvinį peilį.

- Kostai, gal tu perpjausi šitą špagatą? Man kažkodėl nepavyko.

Jis pakėlė akis ir susierzinęs tarė:

- Kur jau tau perpjauti. Kas gi laiko peilį už geležtės? - Jis ištraukė peilį jai iš rankos ir perpjovė špagatą. - Ko nors iš tarnų negalėjai paprašyti?

Melina tylėjo.

Demiris nuvyniojo špagatą:

- Imk. - ir padėjo peilį. Melina atsargiai paėmė jį už geležtės.

Pažiūrėjusi į vyrą, ji tarė:

- Kostai, ilgiau taip negali tęstis. Aš vis dar tave myliu. Nejaugi tu manęs visai nemyli? Argi tu pamiršai, kaip mums buvo gera dviese? Ar prisimeni pirmąją mūsų medaus mėnesio naktį?..

- Dėl Kristaus, - atžariai nutraukė ją Kostas. - Pagaliau tu suprask. Viskas baigta. Tu man nereikalinga. Nešdinkis iš čia, mane vemti verčia pažiūrėjus į tave.

Melina tylėdama ilgai į jį žiūrėjo. Galiausiai ji tylutėliai pasakė:

- Gerai. Tegul bus kaip nori tu.

Ji apsisuko ir, laikydama rankoje peilį, išėjo iš kabineto.

- Tu pamiršai paketą! - riktelėjo jai iš paskos Demiris.

Bet Melinos jau nebuvo.

Ji nuėjo į vyro drabužinę ir atidarė spintą. Ten kabojo dešimtys kostiumų. Specialus skyrius buvo skirtas sportinėms striukėms. Ji ištiesė ranką prie vienos jų ir, ištraukusi auksinę sagą, įsidėjo ją į kišenę.

Paskui ji ištraukė stalčių ir paėmė iš ten vyro glaudes su inicialais. *„Aš beveik pasirengusi"*, - pagalvojo Melina.

Seklių agentūra „Katelanas" buvo įsikūrusi senamę mūriniame name Safolėjaus gatvės kampe. Meliną nuvedė į agentūros savininko, pono Katelano kabinetą. Tai buvo nedidelis plikas žmogelis su mažyčiais ūsiukais.

- Labas rytas, ponia Demiris. Kuo galiu padėti?

- Man reikalinga apsauga.

- Nuo ko jus reikia saugoti?

- Nuo mano vyro.

Katelanas susiraukė. Jis tiesiog užuodė bėdą. Tai buvo visai ne tas, ko jis tikėjosi. Būtų kvaila kištis į tokio galingo žmogaus reikalus. Juk Demirį visi žinojo.

- O kodėl jūs nenorite kreiptis į policiją?

- Negaliu. Nenoriu, kad iškiltų viešumon. Reikalas grynai asmeniškas. Aš pasakiau vyrui, kad noriu išsituokti, o jis prigrasino mane nužudysiąs, jei aš to sieksiu. Štai kodėl aš čia.

- Aišku. Ko konkrečiai jūs norite?

- Noriu, kad jūs paskirtumėte man apsauginininkus.

Katelanas įdėmiai apžiūrinėjo Meliną. *„Kokia puiki moteris,* - pagalvojo jis. - *Ir visiškai pairusiais nervais"*. Negalima net įsivaizduoti, kad vyras jai galėtų padaryti ką blogo. Tikriausiai nedidelės šeimyninės rietenos, kurios po kelių dienų bus pamirštos. O tuo tarpu jis pateiks jai solidžią sąskaitą. Pamąstęs Katelanas nusprendė surizikuoti.

- Gerai, - tarė jis. - Aš turiu nusižiūrėjęs šaunų vaikiną. Kada jam pradėti?

- Pirmadienį.

Taigi jis buvo teisus. Nieko skubaus.

Melina pakilo:

- Aš paskambinsiu. Ar jūs turite vizitinę kortelę?

- Suprantama. - Katelanas padavė jai vizitinę kortelę ir palydėjo ligi durų. *„Gera klientė,* - pagalvojo jis. - *Vien tik jos pavardė padarys palankų įspūdį kitiems mano klientams".*

Grįžusi namo Melina paskambino broliui:

- Spirai, aš turiu gerų naujienų. - Jos balsas buvo sisijaudinęs. - Kostas nori taikos.

- Ką? Aš juo netikiu, Melina. Tai eilinis triukas. Jis...

- Ne, ne. Iš tikrųjų. Jis suprato, kaip kvaila visą laiką kovoti vienam su kitu. Jis nori, kad šeimoje būtų taika.

Brolis ilgai tylėjo.

- Iš tiesų nežinau, ką ir sakyti.

- Bent jau duok jam šansą. Jis nori su tavimi susitikti šiandien trečią valandą vasarnamyje. Akrokorinte.

- Tai trys valandos kelio mašina. Kodėl ne mieste?

- Jis nepaaiškino, - atsakė Melina. - Bet jeigu kalbama apie taiką...

- Gerai. Aš ten būsiu. Bet tiktai dėl tavęs.

- Dėl mūsų, - pasakė Melina. - Sudie, Spirai.

- Iki pasimatymo.

Kitas skambutis buvo Demiriui į darbą.

- Koks reikalas? Aš užsiėmęs. - Jo balsas skambėjo aštriai.

- Tiktai ką skambino Spiras. Jis nori su tavimi susitaikyti. Ji išgirdo juoką:

- Aš manau, kad jis nori. Kai aš su juo susidorosiu, tada jis ir nurims.

- Jis pasakė, kad daugiau su tavimi nekonkuruos. Kostai, jis pasirengęs parduoti tau visą savo laivyną.

- Parduoti man visą savo laivyną... Tu tikra? - Balse pasigirdo susidomėjimas.

- Taip. Jis pasakė, kad jam jau gana.

- Gerai. Tegul atsiunčia pas mane savo buhalterius ir...

- Ne. Jis nori susitikti su tavimi šiandien trečią valandą Akrokorinte.

- Jo vasarnamyje?

- Taip. Tai nuošali vieta. Ten jums niekas netrukdys. Jis nenori, kad imtų sklisti gandai.

„Suprantama, nenori, - patenkintas pagalvojo Demiris. *- Kai visi apie tai sužinos, tai jį išjuoks".*

Kelias į Akrokorintą buvo ilgas. Jis vingiavo tarp sodria žaluma apaugusių kalvų, o oras buvo prisigėręs vynuogių, citrusinių ir šieno kvapų. Spiras Lambru pravažiavo pro griuvėsius: tolumoje matėsi senovės dievų šventovės griuvėsiai. Jo mintys sukosi apie Demirį.

Pirmasis prie namelio privažiavo Lambru. Jis sustojo prie įėjimo ir kurį laiką sėdėjo mašinoje, galvodamas apie tai, kas jo laukia susitikus su Demiriu: ar iš tiesų jis nori susitaikyti, ar tai jo eilinė gudrybė? Jeigu jam kas nors atsitiks, tai Melina žino, kur jis išvažiavo. Spiras išlipo iš mašinos ir nuėjo vidun.

Tai buvo puikus medinis statinys. Pro jo langus atsivėrė puikus reginys į Korintą. Vaikystėje Spiras čia dažnai savaitgaliais lankydavosi su tėvu, ir jie eidavo į kalnus medžioti. Šį sykį tikslas buvo kitas.

Po penkiolikos minučių atvažiavo Konstantinas Demiris. Pamatęs, kad Spiras jau viduje ir laukia jo, jis pajuto didžiulį malonumą. *„ Vadinasi, po visų šitų ilgų metų Spiras pasirengęs prisipažinti, jog pralaimėjo".* Jis išlipo iš mašinos, priėjo prie namo. Jiedu stovėjo laukiamai žiūrėdami vienas į kitą.

- Ką gi, mielas giminaiti, - pasakė Demiris, - štai mes ir priėjome liepto galą.

- Aš noriu, Kostai, kad visa šita beprotybė baigtųsi. Viskas nuėjo pernelyg toli.

- Visiškai su tavimi sutinku. Kiek tu turi laivų, Spirai?

Lambru suglumęs pažiūrėjo į jį:

- Ką tu pasakei?

- Kiek tu turi laivų? Perku visus ligi vieno. Suprantama, su tam tikra nuolaida.

Lambru negalėjo patikėti savo ausimis:

- Perki mano laivus?!

- Perku visus. Tada mano laivynas bus pats didžiausias pasaulyje.

- Ar tu kvaištelėjai? Kodėl tu nusprendei, kad aš parduodu savo laivus?

Dabar atėjo Demirio eilė stebėtis:

- O argi mes ne dėl to čia susitikome?

- Mes susitkome todėl, kad tu pasiūlei taikytis.

Demirio veidas patamsėjo:

- Ir kas tau tai pasakė?

- Melina.

Jie vienu metu suvokė, koks reikalas.

- Ji pasakė, kad aš noriu susitaikyti?

- Ji pasakė, kad aš parduodu laivus?

- Tai kvaila kalaitė! - sušuko Demiris. - Matyt, ji įsivaizdavo, kad jei mes čia susitiksime, tai dėl ko nors susitarsime. Ji dar kvailesnė negu tu, Lambru. Pusė dienos ant šuns uodegos nuėjo!

Konstantinas Demiris apsisuko ir greitai išėjo iš namelio. Spiras žiūrėjo jam iš paskos ir galvojo: *„Nereikėjo Melinai mūsų apgaudinėti. Galėjo suvokti, kad mes su jos vyru niekada nesakysime bendros kalbos. Ypač dabar. Per vėlu. Visada buvo per vėlu".*

Pusę dviejų Melina pakvietė tarnaitę:

- Andrėja, prašom atnešti man arbatos.

- Klausau, madam. - Tarnaitė išėjo. Kai ji grįžo maždaug po dešimties minučių, tai išgirdo, kad šeimininkė kalba telefonu. Balsas buvo piktas.

- Ne, Kostai, aš tvirtai nusprendžiau. Aš skiriuosi su tavimi, be to, pasirūpinsiu, kad būtų kuo mažiau triukšmo.

Nesmagiai jausdamasi Andrėja padėjo padėklą ir norėjo išeiti, tačiau Melina rankos mostu liepė jai pasilikti.

Melina ir toliau kalbėjo į tylintį ragelį:

- Grasink kiek nori - aš savo sprendimo nepakeisiu... Niekada... Nenoriu tavęs klausyti... nebijau tavęs. Kosta... Ne... Kokia prasmė?... gerai. Susitiksime vasarnamyje. Prie jūros. Tiktai visa tai - beprasmiška. Taip, aš būsiu. Po valandos? Gerai.

Melina lėtai padėjo ragelį. Jos veide atsispindėjo nerimas. Ji atsisuko į Andrėją:

- Važiuosiu į vasarnamį paplūdimyje susitikti su vyru. Jeigu negrįšiu ligi šeštos valandos, paskambink į policiją.

- Norite, kad vairuotojas jus nuvežtų? - nervingai paklausė Andrėja.

- Ne. Ponas Demiris prašė, kad atvažiuočiau viena.

- Klausau, madam.

Liko dar vienas dalykas. Ketrinos Aleksander gyvybei grėsė pavojus. Reikėjo ją įspėti. Tai kas nors iš tos delegacijos, kuri atvyko į Londoną. *„Tu jos daugiau nepamatysi, aš tuo jau pasirūpinau".*

Melina paskambino į Demirio kontorą Londone.

- Ar pas jus dirba Ketrina Aleksander?

- Jos dabar nėra. Gal kas nors kitas gali jums padėti?

Melina suabejojo. Tai, ką ji norėjo perduoti, buvo pernelyg svarbu, kad patikėtų svetimoms ausims. Staiga ji prisiminė, kad Kostas minėjo vietos genijų, Vimą Vandiną.

- Tada prašom pakviesti Vimą Vandiną.

- Minutėlę.

Ragelyje suskambėjo vyriškas balsas:

- Klausau.

Ji sunkiai suprato, ką jis kalba.

- Aš noriu, kad jūs kai ką perduotumėte Ketrinai Aleksander. Tai labai svarbu. Ar galėtumėte man padėti?

- Ketrinai Aleksander?

- Taip. Perduokite jai, kad jos gyvybei gresia pavojus. Ją mėgins nužudyti. Greičiausiai kas nors iš tų, kurie atvyko iš Atėnų.

- Atėnų...

- Taip.

- Atėnuose gyvena aštuoni šimtai šešiasdešimt tūkstančių...

Melinai pasirodė, kad šitas žmogus jos nesupranta. Ji padėjo ragelį. Viską, ką galėjo, ji padarė.

Vimas sėdėjo prie savo rašomojo stalo virškindamas gautą telefonu informaciją: *„Ketriną Aleksander ketina nužudyti. Anglijoje šiais metais nužudyta 114 žmonių. Ketrina bus 115-ji. Kas nors iš tų, kurie atvyko iš Atėnų. - Džeris Heilis. Ivas Renardas. Dinas Matusis. Vienas jų nužudys Ketriną.* - Kompiuterį primenantis jo protas tuojau pat pateikė jam visą informaciją apie tuos žmones. - *Manau, kad aš žinau, kas".*

Kai vėliau Ketrina grįžo į kontorą, Vimas jai nieko nepasakė apie telefono skambutį.

Jam buvo įdomu, ar jis teisingai atspėjo.

Kiekvieną vakarą Ketrina susitikdavo su kuriuo nors iš svečių. Kai rytą ji ateidavo į darbą, jos laukė Vimas. Atrodė, kad jis buvo nusivylęs, jog mato ją.

„Kada ją nužudys? Gal verta jai pasakyti apie telefono skambutį? Bet tai bus sukčiavimas. Nesąžininga keisti jėgų santykį".

25 SKYRIUS

Kelionė į vasarnamį truko valandą. Melinai reikėjo apie daug ką pagalvoti, daug ką prisiminti. Štai Kostas, jaunas ir gražus, sako jai: *„Jūs, be abejo, pasiųsta iš dangaus į žemę, kad mes, mirtingieji, sužinotume, kas yra grožis. Jums negalima įsiteikti. Visko, kad ir ką aš pasakyčiau, bus per maža..."* O kokias puikias keliones jachta jis surengdavo ir

kaip nuostabiai jie ilsėjosi Psaroje... Tai buvo puikių netikėtų dovanų dienos ir aistringos meilės kupinos naktys. O paskui šitas persileidimas, keletas nemalonumų ir jo draugystė su Noele Peidž. Dar smūgiai ir pažeminimas. *Monnaremou.* Jis pasakė: *„Tau nėra dėl ko gyventi. Kodėl tau nepabaigus gyvenimo savižudybe?"* Ir galiausiai grasinimas susidoroti su Spiru.

To leisti Melina negalėjo.

Paplūdimio vasarnamyje nieko nebuvo. Dangų užtraukė debesys, ir nuo jūros pūtė šaltas vėjas. *„Tai ženklas iš aukščiau",* - pagalvojo ji.

Ji įėjo į jaukų namą, kur viskas buvo taip pažįstama, ir paskutinį kartą apsidairė.

Paskui ji ėmė daužyti lempas ir laužyti baldus, nusiplėšė nuo savęs suknelę ir numetė ant grindų. Išėmė iš rankinuko seklių agentūros savininko vizitinę kortelę ir padėjo ją ant stalo. Pakišo po kilimu auksinę sagą. Paskui nusiėmė nuo rankos Kosto jai padovanotą auksinį laikrodėlį ir, trenkusi į stalą, jį sudaužė.

Paėmusi iš namų atsivežtas vyro glaudes, ji nuėjo į paplūdimį, pamirkė jas jūroje ir vėl grįžo vidun. Dabar beliko vienas dalykas. *„Jau laikas",* - pasakė ji sau. Giliai atsidususi Melina atsargiai paėmė virtuvinį peilį ir atsargiai jį išvyniojo, stengdamasi nepaliesti plono popieriaus, kuriuo buvo apvyniotas kotas. Ilgai žiūrėjo į jį. Atėjo lemiama minutė. Ji turi smogti sau taip, jog atrodytų, kad tai - žmogžudystė, tačiau kad jai užtektų jėgų įgyvendinti ligi galo savo planą.

Ji užsimerkė ir stipriai dūrė peiliu sau į šoną. Pasipylė kraujas. Ji prispaudė prie žaizdos šlapias glaudes ir, kai jos prisigėrė kraujo, nusviedė jas į sieninės spintos kampą. Pajuto, kad ima svaigti galva. Apsidairė, kad įsitikintų, ar nieko nepamiršo, ir svirduliuodama nuėjo prie laukujų durų, palikdama ant kilimo kraujo dėmes.

Išėjusi iš vasarnamio, ji nuėjo prie jūros. Kraujas tekėjo jau stipriau. *„Aš nesugebėsiu,* - pagalvojo ji. - *Kostas vis vien paims viršų. Aš turiu to neleisti".*

Atrodė, kad prie jūros ji ėjo amžinybę. *„Dar žingsnis,* - kalbėjo sau, - *dar vienas žingsnis".*

Ji ėjo toliau, grumdamasi su šleikštuliu. Akyse viskas ėmė tavaruoti. Parkrito ant kelių. *„Negalima sustoti".* Vargais negalais atsistojo ir vėl ėjo, kol pajuto, jog vanduo pliuškena prie jos kojų. *„Aš tai darau dėl Spiro,* - drąsino ji save. - *Mielasis Spiras".*

Toli, prie horizonto, ji pamatė pilką žemą debesį ir ėmė plaukti jo link. Paskui ją driekėsi kruvina juosta. Ir tada įvyko stebuklas. Debesys nusileido ant jos, ji pajuto, kaip jis apgaubia ją ir glamonėja. Skausmas nurimo, ir ją apėmė ramybė.

„Aš grįžtu namo, - palaimingai pagalvojo Melina. - *Galų gale aš grįžtu namo".*

26 SKYRIUS

„Aš privalau jus areštuoti, pone Demiri, kaip įtariamą tyčiniu savo žmonos nužudymu".

Toliau viskas vyko lyg sulėtintame filme. Jį areštavo ir vėl padarė pirštų atspaudus. Paskui nufotografavo ir nuvedė į kamerą. Atrodė neįtikėtina, kad jie galėjo taip pasielgti su juo.

- Pakvieskite Piterį Demonidį. Pasakykite jam, kad aš noriu jį tuojau pat pamatyti.

- Ponas Demonidis pašalintas iš pareigų ir dabar yra tardomas.

Vadinasi, jis neturi į ką kreiptis. *„Aš išsikapanosiu iš šitos bėdos,* - pagalvojo jis. - *Juk aš Konstantinas Demiris".*

Jis paprašė pakviesti ypatingai svarbių bylų tardytoją.

Po valandos Delma atvyko į kalėjimą:

- Jūs norėjote mane matyti?

- Taip, - patvirtino Demiris. - Aš supratau, jog jūs nustatėte, kad mano žmona mirė trečią valandą dienos?

- Teisingai.

- Tai štai, kad jūs ir policijos valdyba ir toliau nebūtumėte keblioje padėtyje, aš galiu įrodyti, kad tuo metu vakar aš buvau toli nuo namų, Akrokorinte.

- Jūs turite įrodymų?

- Daugiau. Aš turiu liudytoją.

Jie sėdėjo policijos komisaro kabinete, kai atvažiavo Spiras Lambru. Demiris, jį pamatęs, nušvito:

- Spirai, ačiū Dievui, tu atvažiavai! Šitie idiotai įtaria, kad aš nužudžiau Meliną. Tu juk žinai, kad aš negalėjau to padaryti. Pasakyk jiems.

- Ką jiems pasakyti? - paklausė Spiras Lambru.

- Meliną nužudė vakar trečią valandą dienos. O mes su tavimi tuo metu buvome Akrokorinte. Aš grįžti anksčiau negu septintą negalėjau. Papasakok jiems apie mūsų susitikimą.

Spiras Lambru nesuprasdamas įrėmė į jį akis:

- Kokį susitikimą?

Konstantinas Demiris išblyško:

- Apie mūsų vakarykštį... susitikimą. Akrokorinte. Vasarnamyje.

- Tu kažin ką painioji, Kostai. Aš vakar važiavau vienas. Dėl tavęs aš nemeluosiu.

Konstantinas Demiris įniršo.

- Tu negali taip su manimi pasielgti! - Jis pagriebė Spirui už švarko atlapų. - Pasakyk jiems tiesą!

Spiras Lambru jį atstūmė:

- Tiesa ta, kad mano sesuo mirusi, ir tu ją nužudei.

- Meluoji! - suriko Demiris. - Meluoji! - Jis vėl puolė prie Lambru, ir prireikė dviejų policininkų, kad jį sulaikytų.

- Kalės vaikas! Tu juk žinai, kad aš nekaltas!

- Tegul tai nusprendžia teisėjai. Manau, tau reikės gero advokato.

Tuo momentu Konstantinas Demiris suvokė, kad buvo tik vienas žmogus, kuris būtų galėjęs jį išgelbėti.

Napoleonas Čotas.

27 SKYRIUS

Viešai neskelbiama

Pokalbio su Ketrina Duglas įrašas:

K. Alanai, jūs tikite nuojauta?

A. Tarp kitko, taip, nors mokslas jos ir nepripažįsta. Ar jūs ką nors nujaučiate?

K. Taip. Aš nujaučiu, kad man atsitiks kažkas baisaus.

A. Kas tai? Ar jūsų senojo sapno dalis?

K. Ne. Aš jums sakiau, kad ponas Demiris atsiuntė iš Atėnų tris vyriškius...

A. Taip.

K. Jis paprašė mane jais pasirūpinti, todėl man dažnai tenka su jais susitikti.

A. Jums atrodo, kad iš jų sklinda grėsmė?

K. Ne. Ne visai taip. Sunku paaiškinti. Nors jie ir nieko nepadarė, aš visą laiką kažko laukiu. Kažko baisaus. Suprantate?

A. Papasakokite man apie juos.

K. Vienas jų prancūzas, Ivas Renardas. Jis reikalauja, kad mes eitume į muziejus, bet, kai mes ten nueiname, pasidaro aišku, kad jam tai neįdomu. Šeštadienį mes su juo rengiamės į Stounhendžą... Paskui Džeris Heilis, amerikietis. Iš išorės gana malonus žmogus, tačiau jis turi kažką keisto. Ir galiausiai Dinas Matusis. Jis pono Demirio kompanijos tarnautojas, bet užduoda tokius klausimus, į kuriuos pats turėtų žinoti atsakymus. Pakvietė mane pasivaikščioti. Aš manau, gal Vimas galės važiuoti su mumis... Ir dar vienas dalykas.

A. Būtent?

K. Paskutiniu metu Vimas kažkaip keistai elgiasi.

A. Kuo tai pasireiškia?

K. Kai aš rytą ateinu į kontorą, jis visada manęs laukia. Anksčiau taip nebūdavo. O kai jis mane mato, tai atrodo, kad jį tai piktina. Viskas beprasmiška, tiesa?

A. Ketrina, prasmė visada yra. Reikia tiktai parinkti raktą. Ar daugiau nesapnavote?

K. Sapnavau Konstantiną Demirį, bet aš prastai atsimenu.

A. Papasakokite, ką prisimenate.

K. Aš jį paklausiau, kodėl jis man toks geras, kodėl davė darbą ir butą. Ir auksinę sagę.

A. O jis ką atsakė?
K. Neprisimenu. Nubudau nuo savo pačios riksmo.

Gydytojas Alanas Hamiltonas atidžiai išstudijavo įrašą, mėgindamas įminti tai, kas kankina Ketriną. Jis buvo bemaž tikras, kad baimę jai sukėlė iš Atėnų atvykę nepažįstami žmonės. Būtent iš Atėnų, kur jai teko tiek daug išgyventi. Tai, ką ji papasakojo apie Vimą, Alaną nustebino. Galbūt Ketrinai pasirodė? Arba iš tikrųjų Vimas neįprastai elgiasi? *„Po kelių savaičių Vimas ateis pas mane,* - pagalvojo Alanas. *- Ko gero, reikia tai padaryti anksčiau".*

Alanas ilgai sėdėjo, galvodamas apie Ketriną. Nors jis ir laikėsi taisyklės - niekada neturėti asmeniškų santykių su pacientėmis, Ketrinos atvejis buvo išimtis. *„Tokia graži ir tokia pažeidžiama... Kas čia dabar man yra? Aš privalau sau to neleisti. Reikia susitelkti prie ko nors kito".* Tačiau mintys atkakliai grįžo prie Ketrinos.

Ketrina niekaip negalėjo išmesti iš galvos Alano Hamiltono. *„Nebūk kvaiša,* - sakė sau Ketrina. *- Jis vedęs. Visi pacientai taip žiūri į savo gydytojus.* - Tačiau niekas nepadėjo. *- Gal man reikia kreiptis į kitą psichiatrą dėl dabartinio mano psichiatro?"*

Po dviejų dienų ji turėjo eiti eilinį kartą pas Alaną. *„Atšaukti, ar ką,* - galvojo Ketrina, *- kol aš neįklimpau ligi ausų. Pernelyg vėlu".*

Vizito pas Alaną dieną, Ketrina apsirengė itin rūpestingai ir nuėjo į kirpyklą. *„Kadangi šiandien aš matysiu jį paskutinį kartą,* - mąstė ji, *- niekada nebus blogiau, jeigu aš atrodysiu padoriai".*

Nespėjo ji įžengti į kabinetą, kai visas jos ryžtas išgaravo. *„Kodėl, velniai rautų, jis toks patrauklus? Kodėl mes nesusitikome, kai jis buvo viengungis, o aš buvau normali moteris be jokių psichinių nukrypimų? Taip, bet jei nebūtų šitų nukrypimų, aš apskritai niekada su juo nebūčiau susitikusi".*

Ketrina staiga suprato, jog ji garsiai kalba. Atėjo laikas jam paaiškinti, kad ji atėjo paskutinį kartą.

Ketrina atsikvėpė: - Alanai... - Ryžto lyg nė nebūta. Ji žvilgtelėjo į fotografiją ant stalo. - Jūs seniai vedęs?

- Vedęs? - jis pagavo Ketrinos žvilgsnį. - A? Tai mano sesuo su sūnumi. - Ketrina pajuto, kad ją užlieja džiaugsmo banga.

- O, tai puiku! Tai yra aš noriu pasakyti, ji... puikiai atrodo.

- Ketrina, ar jums viskas gerai?

Šitą patį klausimą nuolat užduodavo Kirkas Reinoldsas. *„Štai tada man ne viskas buvo gerai,* - pagalvojo Ketrina. - *Užtat dabar - visiškai gerai".*

- Viskas normalu, - atsakė ji. - Tai jūs nevedęs?

- Ne.

„Ar pavakarieniausite su manimi? Ar permiegosite su manimi? Ar vesite mane?"

Jeigu ji visa tai jam pasakys, jis tikrai pagalvos, kad ji nevisprotė.

O gal ji iš tikrųjų kvaištelėjo?

Jis žiūrėjo į ją suraukęs antakius:

- Ketrina, bijau mes su jumis negalėsime čia susitikinėti. Šiandien paskutinis kartas.

Ketrinos širdis nukrito į kulnus:

- Bet kodėl? Aš ką nors ne taip padariau?

- Ne, jūs niekuo dėta. Mūsų darbe negalima leisti, kad gydytojas jaustų pacientei kokius nors jausmus.

Dabar ji žiūrėjo į jį spindinčiomis akimis:

- Jūs norite pasakyti, kad jaučiate man kažkokius jausmus?

- Taip. Ir dėl šitos priežasties aš bijau, kad...

- Jūs absoliučiai teisus, - džiaugsmingai pareiškė Ketrina. - Imkime ir aptarkime visa tai šiandien vakarieniaudami.

Jie pavakarieniavo mažame itališkame restoranėlyje Soho centre. Kuo juos maitino, jiems neturėjo reikšmės. Jie buvo susižavėję vienas kitu.

- Tai nesąžininga, Alanai, - pasakė Ketrina. - Tu apie mane žinai viską. Papasakok apie save. Ar tu kada nors buvai vedęs?

- Ne. Vieną kartą buvau susižadėjęs.

- Kas atsitiko?

- Vyko karas. Mes gyvenome mažame butuke. Miestą stipriai bombardavo. Aš dirbau ligoninėje, o kai grįžau namo...

Ketrina pajuto jo balse skausmą:

- ... pastato nebuvo. Nieko neliko.

Ji suspaudė jo ranką:

- Man labai gaila.

- Aš ilgai negalėjau atsipeikėti. Taip nieko ir nesutikau, ką būčiau norėjęs vesti.

O jo akyse ji perskaitė: *ligi šios dienos.*

Jie prasėdėjo restoranėlyje keturiaas valandas, kalbėdami apie viską: teatrą, mediciną, politiką. Apie viską, išskyrus svarbiausią dalyką. Jų kūnais perbėgdavo tarsi elektros kibirkštys. Abu labai traukė vieną prie kito.

Galiausiai Alanas ryžosi prašnekti:

- Ketrina, tai, ką aš tau pasakiau apie gydytojo ir pacienčių santykius...

- Papasakok man apie tai savo namuose.

Jiedu greitai ir vienu metu nusirengė, ir kol Ketrina nusivilko suknelę, ji prisiminė, jog su Kirku Reinoldsu buvo visai kitaip. *„Skirtumas tas, kad dabar aš myliu,* - pagalvojo Ketrina. - *Aš myliu šitą žmogų".*

Ji gulėjo lovoje, laukdama jo, ir, kai jis atsigulė greta ir apkabino ją, visa baimė ir nuogąstavimai, kad ji daugiau negalės būti su vyriškiu, išgaravo. Jie glamonėjo vienas kitą iš pradžių švelniai, paskui įnirtingai, kol jų aistra tapo nepakeliama. Kai jis paėmė ją, ji sušuko iš laimės. *„Aš pagaliau radau save,* - mintyse ištarė Ketrina. - *Ačiū tau".*

Pavargę jie ilgai gulėjo, ir Ketrina stipriai glaudė prie savęs Alaną, nenorėdama su juo išsiskirti.

Kai vėl galėjo kalbėti, ji virpančiu balsu pasakė: „Jūs, gydytojau, labai gerai žinote, kaip elgtis su paciente".

28 SKYRIUS

Apie Konstantino Demirio, įtariamo žmonos nužudymu, areštą Ketrina sužinojo tik iš laikraščių. Jai tai buvo didžiulis sukrėtimas. Kai ji atėjo į kontorą, tai rado visus darbuotojus ištiktus šoko.

- Ar tu girdėjai naujieną? - paklausė Evelina. - Ką mums daryti?

- Dirbsime toliau, lyg nieko nebūtų įvykę. Esu tikra, kad tai kokia nors baisi klaida. Pamėginsiu jam paskambinti.

Bet tai padaryti jai nepavyko.

Konstantinas Demiris buvo aukščiausio rango kalinys, kada nors sėdėjęs Centriniame Atėnų kalėjime. Tardytojas patvarkė, kad jam nebūtų daroma jokių išimčių. Demiris pareikalavo, kad jam duotų telefoną, teleksą ir kurjerį, bet jam buvo atsakyta.

Didžiąją paros dalį Demiris galvojo apie tai, kas galėjo nužudyti Meliną.

Iš pradžių jis manė, kad Melina rado vasarnamyje plėšiką, kuris ją ir nužudė. Bet, sužinojęs apie visus prieš jį nukreiptus įkalčius, Demiris suprato, kad tai padaryta tyčia. Kas tai galėjo padaryti? Logiškiausia būtų įtarti Spirą Lambru. Bet Spiras labiau už viską pasaulyje mylėjo savo seserį ir niekada nebūtų to padaręs.

Paskui Demiris ėmė įtarinėti bandą, su kuria buvo susijęs Tonis Ricolis. Galbūt jie sužinojo, kaip jis su juo pasielgė, ir nusprendė atkeršyti. Bet šitos minties teko iš karto atsisakyti. Jeigu mafija būtų norėjusi atkeršyti, būtų paprasčiausiai nugalabiję jį.

Sėdėdamas vienutėje, Demiris vėl ir vėl perkratinėjo mintyse visus įvykius ir, išanalizavęs visas kitas galimybes, priėjo vienintelę teisingą išvadą: Melina nusižudė, iš anksto pasirūpindama, kad jį apkaltintų žmogžudyste. Demiris gal-

vojo apie tai, kaip jis pasielgė su Noele Peidž ir Lariu Duglu. Likimas jį nubaudė ir jis atsidūrė tokioje pačioje padėtyje. Jį teis už žmogžudystę, nors jis nenužudė.

Teismo prižiūrėtojas jam pasakė:

- Pas jus atėjo advokatas.

Demiris atsistojo ir nuėjo paskui prižiūrėtoją į mažytį pasimatymų kambarėlį. Ten jo laukė advokatas, pavarde Vasilikis. Tai buvo maždaug penkiasdešimties metų žmogus, tankia žila ševeliūra ir kino žvaigždės profiliu. Jis buvo laikomas puikiu advokatu.

- Jūs turite penkiolika minučių, - pasakė prižiūrėtojas. Ir išėjo, palikęs juos abu.

- Na, - reikliu tonu paklausė Demiris, - ką jūs darote, kad ištrauktumėte mane iš čia? Už ką aš jums moku?

- Pone Demiri, bijau, kad viskas ne taip paprasta. Vyriausiasis kaltintojas atsisako...

- Vyriausiasis kaltintojas - stuobrys. Jie neturi teisės laikyti mane čia. Kaip dėl užstato? Aš sumokėsiu, kiek užsiprašys.

Vasilikis nervingai aplaižė lūpas:

- Mums atsakyta. Už užstatą jūsų neišleis. Aš susipažinau su įkalčiais, kuriuos prieš jus surinko policija. Bijau, kad jie labai rimti.

- Rimti ar nerimti, bet Melisos aš nenužudžiau. Aš nekaltas!

Advokatas pritariamai palinkčiojo galva:

- Suprantama, suprantama. O ar jūs numanote, kas ją galėjo nužudyti?

- Niekas. Mano žmona pati nusižudė.

Advokatas apstulbęs stebeilijo į jį:

- Atleiskite, pone Demiri, bet aš manau, kad tai nevykusi gynybos linija. Jūs turite ką nors geriau sugalvoti.

Nevilties apimtas Demiris suprato, kad advokatas teisus. Nė viena žiuri pasaulyje juo nepatikės.

Kitą dieną advokatas iš pat ryto vėl atėjo pas Demirį.

- Bijau, kad turiu blogų naujienų.

Demiris vos susilaikė nenusikvatojęs. Jis jau sėdi kalėjime kaip žmogžudys, o šitas kretinas jį dar gąsdina blogomis naujienomis. Argi dar gali būti blogiau!

- Klausau jūsų.

- Tai susiję su jūsų žmonos broliu.

- Spiru? O kas?

- Aš turiu žinių, kad jis pareiškė policijai, kad moteris, kurios pavardė Ketrina Duglas ligi šiol gyva. Aš ne itin gerai susipažinęs su Noelės Peidž ir Lario Duglo bylomis, bet...

Bet Konstantinas Demiris jo neklausė. Pakliuvęs į šitą nevykėlišką padėtį, jis visiškai pamiršo Ketriną. Jeigu ją suras ir ji paliudys, jį apkaltins ir dėl Noelės ir Lario mirties. Jis jau kai ką pasiuntė į Londoną pasirūpinti Ketrina, bet dabar reikalą reikėjo skubiai sutvarkyti.

Jis pasilenkė ir nutvėrė advokatą už rankos:

- Aš noriu, kad jūs tuojau pat pasiųstumėte telegramą į Londoną.

Jis dukart perskaitė telegramą ir pajuto seksualinį susijaudinimą. Taip būdavo visada, kai reikalas artėdavo prie atomazgos. Jis jautėsi Viešpačiu Dievu. Nuo jo priklausė, kam gyventi, o kam mirti. Jis žavėjosi savo galia žmonėms. Kadangi veikti reikėjo greitai, tai pirminiam planui laiko neliko. Teks improvizuoti. „Kad atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas". Šiandien vakare.

29 SKYRIUS

Viešai neskelbiama

Pokalbio su Vimu Vandinu įrašas:

A. Kaip jūs jaučiatės?

V. Normaliai. Atvažiavau taksi. Vairuotojas - Ronaldas Kristis. Numeris 30171, taksi numeris - 3017. Pakeliui sutikome trisdešimt septynis „Roverius", vieną „Bentlį", dešimt „Jaguarų", šešis „Ostinus", vieną „Rolsroisą", dvidešimt septynis motociklininkus ir šešis dviratininkus.

A. Kas gero kontoroje?
V. Jūs juk žinote.
A. Papasakokite.
V. Ten visų nekenčiu.
A. O Ketrinos Aleksander?.. Vimai, o kaip dėl Ketrinos Aleksander?
V. A, jūs apie ją. Ji veikiai ten nedirbs.
A. Ką jūs turite galvoje?
V. Ją nužudys.
A. Ką? Kodėl jūs taip manote?
V. Ji man pasakė.
A. Ketrina jums pasakė, kad ją nužudys?
V. Kita.
A. Kas toji kita?
V. Jo žmona.
A. Kieno žmona, Vimai?
V. Konstantino Demirio.
A. Jis tau pasakė, kad nužudys Ketriną?
V. Ne jis, o ji. Jo žmona. Paskambino iš Graikijos.
A. Kas ketina Ketriną nužudyti?
V. Vienas tų žmonių.
A. Jūs kalbate apie tuos, kurie atvyko iš Graikijos?
V. Taip.
A. Vimai, tuo ir užbaikime. Man reikia eiti.
V. Gerai.

30 SKYRIUS

„Graikijos prekybinės korporacijos" kontora užsidarydavo šeštą valandą. Keletą minučių prieš šešias Evelina ir kiti darbuotojai rengėsi išeiti.

Evelina įėjo į Ketrinos kabinetą.

- „Kriterione" rodoma „Trisdešimt ketvirtosios gatvės stebuklai". Sako, kad geras filmas. Gal nori šiandien nueiti?

- Negaliu, - atsakė Ketrina. - Ačiū, Evelina. Aš pažadėjau Džeriui Heiliui nueiti šiandien su juo į teatrą.

- Panašu, kad nuobodžiauti jie tau neduoda. Gerai, linkiu maloniai praleisti laiką.

Ketrina girdėjo, kaip išėjo ir kiti. Pagaliau viskas nutilo. Ji paskutinį kartą žvilgtelėjo į stalą, kad įsitikintų, jog viskas sutvarkyta, apsivilko paltą, pasiėmė rankinuką ir nuėjo koridoriumi. Jau bemaž prie durų ji išgirdo telefono skambutį. Truputėlį padvejojusi, ji žvilgtelėjo į laikrodėlį: jau vėlavo. Tačiau telefonas atkakliai skambėjo. Ji bėgte užbėgo atgal ir pakėlė ragelį:

- Klausau.

- Ketrina! - Tai buvo Alanas Hamiltonas. Atrodė, kad jis uždusęs. - Ačiū Dievui, aš tave radau.

- Kas nors atsitiko?

- Tau gresia pavojus. Manau, kad kažkas nori tave nužudyti.

Ji sudejavo. Pildėsi jos siaubingiausi košmarai. Netikėtai jai ėmė svaigti galva.

- Kas?

- Nežinau. Bet noriu, kad tu niekur neišeitum. Su niekuo nesikalbėk! Aš tuojau atvažiuosiu.

- Alanai, aš...

- Nesijaudink, aš jau važiuoju. Užsirakink duris iš vidaus. Viskas bus gerai.

Jis pakabino ragelį.

Ketrina lėtai padėjo ragelį ant aparato.

- Viešpatie!

Tarpduryje pasirodė Atanasas. Žvilgtelėjęs į Ketrinos veidą, jis greitai priėjo prie jos.

- Ar kas nors atsitiko, panele Aleksander?

Ji atsisuko į jį:

- Kažin kas... kažin kas nori mane nužudyti.

Jis apstulbęs įsmeigė į ją akis:

- Kodėl? Kas... kas gali tai padaryti?

- Nežinau.

Pasigirdo beldimas į laukujes duris.

- Ar man atidaryti?..

- Ne, - greitai atsakė ji. - Nieko neįleisk. Gydytojas Hamiltonas atvažiuoja čia.

Vėl pabeldė, tačiau šįsyk stipriau.

- Galima pasislėpti rūsyje, - sukuždėjo Atanasas. - Ten jūs būsite saugi.

Ji linktelėjo:

- Tikrai.

Jie nuėjo į koridoriaus galą, prie durų, vedančių į rūsį.

- Kai atvažiuos gydytojas Hamiltonas, pasakyk, jam, kad aš čia.

- Ar jums vienai nebus baisu rūsyje?

- Ne, - atsakė Ketrina.

Atanasas įjungė šviesą ir ėmė lipti laipteliais žemyn pirma Ketrinos.

- Niekas jūsų čia nesuras, - patikino jis ją. - O kaip jūs manote, kas ketina jus nužudyti?

Ji prisiminė Konstantiną Demirį ir savo sapnus. *„Jis tave nužudys... Bet juk tai buvo tik sapnas".*

- Aš nežinau.

Atanasas pažiūrėjo į ją ir sukuždėjo:

- Aš žinau kas.

Ketrina nustebusi pažiūrėjo į jį:

- Kas?

- Aš. - Jo rankoje staiga blykstelėjo peilis, kurį jis prikišo jai prie gerklės.

- Atanasai, dabar ne laikas žaisti...

Ji pajuto, kaip peilis sminga jai į gerklę.

- Ar tu kada nors skaitei „Pasimatymas Samaroje", Ketrina? Ne? Dabar jau vėlu, ar ne? Tai štai, ten apie žmogų, kuris mėgino pabėgti nuo mirties. Jis nuvažiavo į Samarą, o mirtis laukė jo kaip tik ten. Tavo Samara, Ketrina, čia.

Buvo kraupu klausytis šitų baisių žodžių, kuriuos tarė iš išvaizdos nekalto berniuko lūpos.

- Prašau, Atanasai. Tu negali...

Jis skėlė jai smagų antausį:

- Negaliu todėl, kad aš berniūkštis? Aš tave nustebinau, tiesa? Viskas todėl, kad aš puikus aktorius. Man jau trisde-

šimt, Ketrina. O žinai, kodėl aš atrodau toks vaikiškas? Todėl, kad, kai aš augau, maisto visada trūko. Aš mitau atliekomis, kurias vogdavau naktimis iš pamazgų duobės. - Jis vis dar laikė peilį prie Ketrinos gerklės, prispaudęs ją prie sienos. - Kai aš buvau berniūkštis, aš mačiau, kaip kareiviai, išprievartavę mano tėvus, juos papjovė, o paskui išprievartavo mane ir numetė, nes manė, kad aš numiriau.

Jis vis stūmė ir stūmė ją gilyn į rūsį.

- Atanasai, aš... aš niekada tau nieko blogo nedariau. Aš...

Jis berniukiškai jai nusišypsojo:

- O čia nieko asmeniško ir nėra. Paprasčiausias sandėris. Nužudęs tave, aš gausiu penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

Tartum uždanga nusileido jai prieš akis - viskas skendėjo raudonoje migloje. Kažin kokia jos dalelė žiūrėjo į visa tai iš šalies.

- Aš buvau sumanęs puikų planą. Bet šeimininkas skuba, ir tenka improvizuoti.

Ketrina jautė, kaip peilio smaigalys sminga jai į kaklą. Staiga jis mostelėjo ranka ir perplėšė jai suknelę nuo viršaus ligi apačios.

- Gražu, - pasakė jis. Netgi labai gražu. Aš ketinau iš pradžių su tavimi pasismaginti, bet jeigu tavo bičiulis veikiai bus čia, mums reikia pasiskubinti, juk taip? Nepasisekė tau. Aš - vyras kaip reikiant.

Ketrina stovėjo dusdama. Kalbėti ji negalėjo.

Atanasas įkišo ranką į kišenę ir išsitraukė iš ten buteliuką su blyškiai rožiniu skysčiu.

- Ar kada nors ragavai slyvų degtinę? Išgerkime už tavo nelaimingą atsitikimą. - Jis atitraukė peilį, kad atkimštų buteliuką, ir akimirką Ketrinai atsirado viltis pabėgti.

- Gerk, - tyliai pasakė Atanasas. - Paragauk. Labai prašau.

Ketrina perbraukė liežuviu lūpas.

- Klausyk, aš... aš tau sumokėsiu. Aš...

- Pasaugok balsą. Atanasas nugėrė iš butelio didelį gurkšnį ir ištiesė jį Ketrinai. - Imk ir gerk, - paliepė jis.

- Ne. Aš...

- Gerk!

Ketrina paėmė butelį ir truputį nugėrė. Aštrus gėrimas nudegino jai gerklę. Atanasas atėmė butelį ir dar kartą gurkštelėjo.

- Kas pasakė tavo daktarui, kad tave ketina nužudyti?

- Aš... aš nežinau.

- Gerai, neturi reikšmės. - Atanasas parodė į storą medinį stulpą, laikantį lubas. - Stokis ten.

Ketrina žvilgtelėjo į duris ir iš karto pajuto, kaip plieniniai ašmenys įsirėmė jai į kaklą.

- Neversk manęs dukart kartoti.

Ketrina priėjo prie medinio stulpo.

- Gera mergaitė, - pagyrė Atanasas. - Dabar sėskis. - Akimirkai jis nusisuko. Tuo pasinaudojusi Ketrina puolė prie išėjimo. Ji pribėgo prie laiptų, įveikė vieną laiptelį, paskui antrą. Širdis pašėlusiai daužėsi. Tuo momentu Atanasas nutvėrė ją už kojos ir nutraukė žemyn. Jis buvo nepaprastai stiprus.

- Kalė!

Nustvėręs ją už plaukų, jis prisitraukė jos veidą prie savojo:

- Dar vieną kartą mėginsi bėgti, ir aš sulaužysiu tau kojas.

Tarp menčių ji pajuto peilį.

- Judinkis! - Atanasas privedė ją prie stulpo ir partrenkė ant grindų. - Sėdėk tyliai!

Ketrina matė, kaip Atanasas priėjo prie kartoninių dėžių krūvos, perrištos špagatu. Jis atsipjovė du virvagalius ir grįžo prie jos.

- Rankas prie stulpo, greitai!

- Nereikia, Atanasai, aš...

Jis smogė jai kumščiu į žandikaulį, ir viskas ėmė plaukti jai prieš akis. Atanasas pasilenkė prie jos ir sušnibždėjo:

- Niekada nesakyk man „ne". Daryk, ką liepiu, kol aš neperpjoviau tau gerklės...

Ketrina atmetė rankas už stulpo ir po akimirkos pajuto, kaip virvė įsirėžė į rankų riešus. Rankos bemat nutirpo.

- Labai prašau, - paprašė ji. - Ne taip stipriai.

- Tvarka, - nusišiepė jis ir kitu virvagaliu stipriai surišo kojas. Paskui atsistojo. - Na štai, - pasakė jis, - viskas labai miela ir šeimyniška. - Jis vėl trūktelėjo iš butelio. - Dar nori?

Ketrina neigiamai papurtė galvą.

Jis abejingai gūžtelėjo pečiais:

- Tavo reikalas.

Jis vėl pakėlė butelį prie lūpų. *„Gal jis pasigers ir užmigs"*, - pagauta nevilties pagalvojo Ketrina.

- Aš įpratau kasdien išgerti po litrą, - pasigyrė Atanasas, numesdamas tuščią butelį ant cementinių grindų. - Laikas imtis darbo.

- Ką... ką tu ketini daryti?

- Padarysime nedidelį nelaimingą atsitikimą. Tikrą šedevrą. Ko gero, paimsiu iš Demirio dvigubai.

„Demiris! Vadinasi, tai buvo ne paprastas sapnas. Už viso to košmaro stovi Demiris".

Ketrina pamatė, kad Atanasas eina prie didžiulio virintuvo. Nuėmė priekinį panelį ir ėmė apžiūrinėti signalinę lempą ir aštuonias kaitinamąsias plokštes. Apsauginis vožtuvas buvo metalinėje dėžėje. Atanasas pakėlė nuo grindų medinį pagaliuką ir užspaudė vožtuvą taip, kad tas nebeveikė. Didžiausia temperatūra skalėje buvo 150^0C pagal Celsijų.[1] Ketrina pamatė, kad Atanasas pasuko rodyklę prie aukščiausios temperatūros. Patenkintas jis grįžo prie jos.

- Prisimeni, kiek nesklandumų buvo su šita krosnimi? - paklausė jis. - Ką gi, bijau, kad ji galų gale susprogs. - Jis priėjo dar arčiau prie Ketrinos. - Kai temperatūra pasieks keturis šimtus laipsnių, virintuvas sprogs. O paskui žinai, kas bus? Dujų vamzdžiai susprogs, ir jos užsiliepsnos nuo kaitinamųjų plokščių. Visas pastatas išlėks į orą.

---

1 400^0 pagal Farenheitą. - Vert. past.

- Tu pamišai. Ten pilna žmonių, kurie niekuo nenusikalto.

- Nekaltų žmonių nebūna. Jūs, amerikiečiai, tikite, kad viskas baigiasi gerai. Priekvailiai. Laimingų pabaigų nebūna. - Jis patikrino, ar gerai pririštos Ketrinos rankos. Riešai kraujavo. Virvė įsirėžė į kūną, mazgai buvo stipriai užrišti. Atanasas lėtai perbraukė ranka per nuogas Ketrinos krūtis, glamonėdamas jas, paskui pasilenkė ir pabučiavo. - Bjauru, kad mes neturime laiko. Tu taip ir nesužinosi, ką praradai. - Jis nutvėrė ją už plaukų ir pabučiavo į lūpas. Nuo jo dvokė alkoholiu. - Sudie, Ketrina, - pasakė jis ir atsitiesė.

- Nepalik manęs, - maldavo Ketrina. - Pasikalbėkime ir...

- Vėluoju į lėktuvą. Grįžtu į Atėnus. - Ji žiūrėjo, kaip jis lipa laiptais aukštyn. - Paliksiu šviesą, kad tu galėtum matyti, kaip tai įvyks. - Dar po sekundės Ketrina išgirdo, kaip užsitrenkė rūsio durys, paskui pasigirdo užstumiamo skląsčio girgždesys. Ir tyla... Ji buvo viena. Žvilgtelėjo į skalę. Temperatūra kilo greitai. Tiesiog jos akyse rodyklė šoktelėjo nuo 160^0 prie 170^0 ir kilo toliau. Ji veltui mėgino išlaisvinti rankas, ir kuo daugiau ji stengėsi, tuo tvirčiau užsimezgė mazgai. Ji vėl žvilgtelėjo į skalę. Rodyklė jau siekė 180^0. Išeities nebuvo.

Alanas Hamiltonas Vimroulo gatve lėkė pašėlusiu greičiu, nuolat pažeisdamas taisykles ir nekreipdamas dėmesio į supykusių vairuotojų riksmus ir signalus. Bet priekyje buvo kamšatis. Jis pasuko į kairę ir nuvažiavo Oksfordo cirko link. Intensyvus transporto judėjimas trukdė greitai važiuoti.

Bondo gatvės rūsyje virintuvo temperatūros rodyklė pasiekė 200^0 padalą. Darėsi karšta.

Judėjimas visai sulėtėjo. Žmonės važiavo namo arba į centrą. Alanas Hamiltonas sėdėjo prie savo automobilio vairo, nežinodamas, ką jam daryti. *„Turbūt reikėjo paskambinti į policiją? Bet kas iš to būtų išėję? Viena mano pusiau-*

svyros neturinti pacientė galvoja, kad ją nori nužudyti. Juk policininkai būtų mane išjuokę. Ne, aš pats turiu viską padaryti". Mašinos vėl pajudėjo iš vietos.

Rodyklė artėjo prie 300^0 padalos. Rūsyje buvo nepakeliamai karšta. Ji vėl pamėgino išlaisvinti rankas, bet nesėkmingai.

Jis pasuko į Oksfordo gatvę, dideliu greičiu pervažiavo pėsčiųjų perėją, kuria ėjo dvi pagyvenusios damos. Užpakalyje pasigirdo šaižus policininko švilpukas. Akimirką jis norėjo sustoti ir paprašyti policininką, kad važiuotų su juo. Tačiau nebuvo laiko aiškinimui. Jis vėl paspaudė akceleratorių.

Sankryžoje jam pastojo kelią didelis sunkvežimis su priekaba. Alanas nekantriai spustelėjo automobilio signalą. Paskui iškišo galvą pro langelį ir riktelėjo: „Važiuok!"

Sunkvežimio vairuotojas nustebęs žvilgtelėjo į jį: „Kas yra, bičiuli? Ar gaisro gesinti leki?"

Vėl susidarė kamšatis. Kai mašinos truputį išsivažinėjo, Alanas galėjo važiuoti toliau. Keliui, kurį paprastai nuvažiuodavo per dešimt minučių, dabar sugaišo visą pusvalandį.

Rūsyje virintuvo rodyklė rodė 400^0.

Galų gale pasirodė kontoros pastatas. Alanas pasuko už kampo ir nuspaudė stabdį. Atidaręs dureles jis greitai išlipo iš mašinos. Vos žengęs kelis žingsnius pastato link, jis pasibaisėjęs stabtelėjo. Žemė sudrebėjo, ir visas didžiulis namas susprogo kaip didžiulė bomba, aplink plaikstėsi ugnis ir krito nuolaužos.

Ir mirtis...

31 SKYRIUS

Atanasas Stavičius buvo nepaprastai susijaudinęs. Taip būdavo visada, kai įvykdydavo užduotį. Jis laikėsi

tokios taisyklės: prieš nužudydamas savo auką, jis turėdavo su ja lytinius santykius, nesvarbu, ar tai būtų moteris, ar vyriškis. Tai suteikdavo jam ypatingą pasitenkinimą. Dabar jis niršo, kad nespėjo Ketrinos nei pakankinti, nei išprievartauti. Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Dar buvo daugybė laiko. Lėktuvas turėjo išskristi tiktai vienuoliktą valandą vakaro. Jis pasisamdė taksi, nuvažiavo ligi Piemenų turgaus, susimokėjo ir leidosi slampinėti siauromis gatvelėmis. Gatvelėse stovėjo merginos, kviesdamos praeinančius vyriškius:

- Ei, meiluti, gal nori prancūziškos pamokėlės vakare?

- Gal nori pasismaginti, vaikuti?

- Graikiškais metodais nesidomi?

Į Atanasą nesikreipė nė viena moteris. Jis priėjo prie aukštos blondinės trumpu sijonėliu ir aukštakulniais bateliais.

- Labą vakarą, - mandagiai pasisveikino jis.

Ji pašaipiau pažvelgė į jį:

- Sveikas, mažyli. Ar mama žino, kad tu dar nemiegi?

Atanasas nedrąsiai nusišypsojo:

- Taip, mem. Aš pagalvojau, kad jeigu jūs laisva...

Prostitutė nusikvatojo:

- Štai kaip? Na ir ką tu darysi, jeigu aš laisva? Tu apskritai kada nors su mergina gulėjai?

- Vieną kartą, - tyliai atsakė Atanasas. - Man patiko.

- Tu tikras pupų pėdelis, - nusijuokė blondinė. - Paprastai aš su mažiukais neinu. Bet šiandien reikalai ne kokie. Ar tu turi dešimt monetų?

- Taip, mem.

- Gerai, meiluti. Einam į viršų.

Ji nusivedė Atanasą vidun, užlipo į antrą aukštą, kur buvo vieno kambario butelis.

Atanasas padavė jai pinigus.

- Na, duok pažiūrėsime, ką čia galima padaryti. - Ji nusirengė. Kai Atanasas taip pat nusirengė, ji apstulbusi sušuko:

- Viešpatie, ogi tavo didžiulis!

- Argi?

Ji atsigulė ant lovos ir pasakė:

- Atsargiai. Žiūrėk, kad man neskaudėtų.

Atanasas priėjo prie lovos. Paprastai jam būdavo malonu kekšes prilupti. Šitaip jis turėdavo stipresnį lytinį pasitenkinimą. Bet šiandien jis nenorėjo patraukti į save dėmesį, palikti policijai kokius nors pėdsakus. Todėl jis nusišypsojo prostitutei ir tarė:

- Laikyk, kad tau pasisekė.

- Ką?

- Nieko. - Jis užsiropštė ant jos ir šiurkščiai ją paėmė, tyčia sukeldamas skausmą, nes jam atrodė, kad Ketrina maldauja jį pasigailėti, prašo liautis. Tačiau jis buvo negailestingas. Jos šauksmai jį tik aistrino, kol galiausiai jis pasitenkinęs atsidrėbė ant pagalvės.

- Dieve mano, - pasakė mergužėlė. - Kas galėjo pagalvoti!

Atanasas atmerkė akis ir pamatė ne Ketriną, o nedailią prostitutę ir save skurdžiame kambarėlyje. Jis apsirengė, nuvažiavo taksi ligi viešbučio, susikrovė daiktus ir atsiskaitė pagal sąskaitą.

Dar buvo tik pusė dešimtos, kai jis išvažiavo į oro uostą. Laiko ligi išskridimo buvo per akis.

Oro uoste „Olimpinis" buvo nedidelė eilutė. Kai priėjo Atanaso eilė, jis padavė kontrolieriui savo bilietą ir paklausė:

- Lėktuvas išskris laiku?

- Taip. - Kontrolierius žvilgtelėjo į biliete įrašytą pavardę: *Atanasas Stavičius.* Jis vėl žvilgtelėjo į Atanasą ir vos pastebimai linktelėjo netoliese stovinčiam vyriškiui. Tas priėjo arčiau:

- Parodykite savo bilietą.

Atanasas padavė bilietą:

- Kas yra?

- Bijau, kad mes pardavėme per daug bilietų šitam reisui. Jeigu jums nesunku, prašom nueiti štai į tą kambarį, mes viską greitai sutvarkysime.

Atanasas gūžtelėjo pečiais:

- Gerai.

Paskui vyriškį jis įėjo į kambarį. Jis buvo pakiliai nusiteikęs. Demirį iš kalėjimo greičiausiai jau paleido. Tokiam galingam žmogui jokie įstatymai negalioja. Jis gaus savo penkiasdešimt tūkstančių dolerių ir pasidės juos Šveicarijos banke. Paskui truputį pailsės. Galbūt Rivjeroje, o gal Rio. Rio labai puikūs vyrai-prostitutės.

Atanasas pakėlė galvą ir sustojo lyg įkastas. Jo veidas išbalo.

- Tu numirei! Tu numirei! Aš tave nužudžiau! - suriko jis.

Atanasas vis dar rėkė, kol jį vedė prie policijos furgono. Jie žiūrėjo jam iš paskos. Paskui Alanas Hamiltonas atsisuko į Ketriną:

- Viskas praeityje, brangioji. Galų gale viskas praeityje.

32 SKYRIUS

Prieš kelias valandas rūsyje Ketrina mėgino išlaisvinti rankas. Tačiau mazgai tik dar stipriau užsimezgė. Pirštai nutirpo. Ji nuolat žvilgčiojo į temperatūros skalę. Rodyklė pasiekė 250^0 padalą. *„Kai rodyklė pasieks 400^0 padalą, virintuvas susprogs. Neišsikrapštysiu aš iš čia,* - pagalvojo Ketrina. - *Bet juk turi būti kokia nors išeitis".* Staiga jos žvilgsnis užkliuvo už Atanaso numesto ant grindų butelio. Širdis ėmė pašėlusiai tvaksėti. *„Aš turiu šansą!"* jeigu tik ji galėtų... Ketrina atsisėdo ant grindų prie stulpo pagrindo ir pabandė surištomis kojomis pasiekti butelį. Viena koja palietė butelį. „Atsargiai. Nenustumk jo toliau". Lėtai, labai lėtai ji užkabino butelio kaklelį, virvagaliu, kuriuo buvo surištos jos kojos. Atsargiai pritraukė kojas drauge su buteliu. Galų gale butelis buvo šalia jos.

Vėl žvilgtelėjo į skalę. Jau 280^0. Pamėgino įveikti ją apėmusią paniką. Lėtai ėmė stumti butelį sau už nugaros. Pajuto jį rankų pirštais, bet niekaip negalėjo suimti: pirštai buvo nutirpę ir slidūs nuo kraujo.

Rūsyje darėsi vis karščiau. Ji pabandė dar kartą. Butelis vėl išslydo. Žvilgtelėjo į skalę: 300^0! Atrodė, kad rodyklė juda dar greičiau. Iš virintuvo ėmė veržtis garai. Dar kartą pabandė suimti butelį.

Pagaliau! Butelis surištose rankose. Stipriai suspaudusi butelį, Ketrina nuleido rankas stulpu žemyn, butelis atsirenkė į cementines grindis. Jokio rezultato. Dar kartą. Ir vėl tuščiai. Skalės rodyklė neišvengiamai artėjo prie 350^0! Ketrina giliai įkvėpė ir trenkė butelį į grindis iš visų jėgų. Išgirdo, jog butelis sudužo. *„Ačiū Dievui!"* Kiek įstengdama greičiau, Ketrina stipriai suėmė viena ranka butelio šukę ir ėmė brūžinti špagatą. Stiklas perrėžė odą, bet ji nekreipė dėmesio. Ji pajuto, kad virvė pamažu atsileidžia, ir viena ranka tapo laisva. Ji greitai išlaisvino antrąją ranką ir atsirišo kojas. Rodyklė artėjo prie 380^0. Iš virintuvo veržėsi garai. Vargais negalais Ketrina atsistojo. Duris Atanasas uždarė ir užstūmė sklendę. Ligi sprogimo iš rūsio ji neišeis.

Ketrina pribėgo prie virintuvo ir pamėgino ištraukti medinį pagaliuką, kuriuo buvo užspaustas apsauginis vožtuvas. Vėl nesėkmė! 400^0!

Apsispręsti liko mažiau negu sekundė. Ji puolė prie slėptuvės durų, atidarė jas, ir įbėgusi sandariai uždarė jas paskui save. Susirietusi į kamuolėlį, ir sunkiai alsuodama ji gulėjo ant cementinių bunkerio grindų. Po penkių sekundžių pasigirdo baisus sprogimas, nuo kurio viskas sudrebėjo. Ji gulėjo tamsoje, mėgindama atgauti kvapą, ir girdėjo, kaip už durų siautėja liepsna. Ji buvo saugi. Viskas praeityje. *„Ne, ne viskas,* - pagalvojo Ketrina. - *Kai ką aš dar privalau padaryti".*

Kai po valandos ją surado gaisrininkai ir palydėjo į viršų, pirmiausia ką ji pamatė, buvo Alanas Hamiltonas. Ketrina pribėgo prie jo, ir jis stipriai priglaudė ją prie savęs.

- Ketrina, brangioji! Aš taip išsigandau! Kaip tau pavyko?..

- Papasakosiu vėliau, - atsakė Ketrina. - Dabar reikia sulaikyti Atanasą Stavičių.

33 SKYRIUS

Jie tyliai, be pašalinių, susituokė netoli Alano sesers ūkio esančioje bažnyčioje. Alano sesuo pasirodė esanti tokia pat miela moteris, kokia buvo nuotraukoje, kuri stovėjo ant staliuko jo kabinete. Jos sūnus buvo mokykloje. Ketrina ir Alanas ramiai praleido savaitgalį ir išskrido į Veneciją medaus mėnesiui.

Venecija - ryškių spalvų viduramžių miestas, stebuklingas plaukiojantis kanalų, šimto dvidešimties salelių ir tiltų miestas. Lėktuvas nusileido Marko Polo oro uoste. Alanas ir Ketrina taksi atvažiavo ligi galutinės stotelės Šv. Morkaus aikštėje. Jie apsistojo „Rojal Danielyje" - puikiame senoviškame viešbutyje greta Dožų rūmų.

Jų prabangus numeris buvo apstatytas senoviniais baldais. Langai žiūrėjo į didelį kanalą.

- Nuo ko tu norėtum pradėti? - paklausė Alanas.

Ketrina priėjo prie jo ir apkabino:

- Atspėk.

Daiktus jie išsikrovė kiek vėliau.

Venecija privertė Ketriną pamiršti praeities košmarą ir siaubą.

Ketrina ir Alanas daug vaikščiojo po Veneciją. Šv. Morkaus aikštė buvo vos už keleto jardų nuo jų viešbučio, tačiau pagal laiką ji buvo nuo jų už šimtmečių. Šv. Morkaus katedroje buvo įsikūrusi paveikslų galerija. Katedros sienos ir lubos buvo išpuoštos mozaika ir freskomis, kurių grožis tiesiog kvapą gniaužė.

Jie apsilankė Dožų rūmuose su jų puikiais apartamentais ir pastovėjo ant Atodūsių tilto, per kurį kadaise, prieš šimtus metų, vedė kalinius į mirties bausmės įvykdymo vietą.

Apsilankė jie ir tolimesnių salelių muziejuose ir bažnyčiose. Užgaišo jie Murane, nes norėjo pažiūrėti, kaip pučiamas stiklas, ir Burane, kur gyveno mezginių meistrės. Taksi

nuvažiavo į Torselą ir papietavo restorane „Lokanda Kipriani", įsikūrusiame pilname gėlių sode.

Ten Ketrina prisiminė vienuolyną, kur ji buvo tokia vieniša. Ji žvilgtelėjo per stalą į jos širdžiai tokį mielą Alaną ir pati sau pasakė: *„Dėkoju tau, Viešpatie!"*

Svarbiausia prekybinė gatvė - Merserio, jie rado ten prašmatnias parduotuves: „Rubeli", kur prekiavo audiniais, „Kasela", kur pardavinėjo avalynę, ir „Džiakondo Kasini", kur siūlė antikvarinius daiktus. Jie pietavo „Kvadro", „El Graspo de Va" ir bare „Pas Harį". Plaukiojo gondolomis ir mažesnėmis valtelėmis - *sandolli.*

Penktadienį, kai jie jau ketino išvažiuoti, prasidėjo perkūnija su liūtimi.

Ketrina ir Alanas bėgte parbėgo į viešbutį. Stovėjo prie lango ir žiūrėjo į lietų.

- Atleiskite, kad lyja, ponia Hamilton, - pasakė Alanas. - Reklaminiame lapelyje žadėjo saulėtą orą.

Ketrina nusišypsojo:

- Koks lietus? Aš tokia laiminga, brangusis!

Blykčiojo žaibai, griaudėjo perkūnija. Perkūno dundesys priminė Ketrinai sprogimą rūsyje.

Ji atsigręžė į Alaną:

- Man regis, šiandien turi paskelbti nuosprendį.

Prieš atsakydamas, jis padvejojo:

- Taip. Aš nenorėjau tau priminti, kadangi...

- Man viskas gerai. Aš noriu žinoti.

Jis kurį laiką žiūrėjo į ją, paskui linktelėjo:

- Gerai.

Paskui priėjo prie radijo imtuvo kambario kampe ir įjungė. Pasukinėjo rankenėlę, kol suieškojo BBC, perdavusią naujienas.

- ... ministras pirmininkas padavė atsistatydinimo pareiškimą. Premjeras pamėgino suformuoti naują vyriausybę. - Imtuvas sutraškėjo, ir garsas dingo.

- Šitas velnio griaustinis, - pasakė Alanas.

Garsas vėl atsirado:

- Atėnuose pagaliau baigėsi Konstantino Demirio teismas. Prieš keletą minučių prisiekusiųjų žiuri paskelbė nuosprendį. Visų dalyvaujančiųjų nustebimui, nuosprendis...

Radijas nutilo.

Ketrina atsigręžė į Alaną:

- Kaip tu manai, nuosprendį paskelbė?

Jis apkabino Ketriną:

- Tai priklauso nuo to, ar tu tiki, kad viskas visada turi gerai baigtis.

34 SKYRIUS

EPILOGAS

Kai ligi Konstantino Demirio teismo liko penkios dienos, staiga atsidarė jo kameros durys.

- Pas jus atėjo lankytojas, - pasakė kalėjimo prižiūrėtojas.

Konstantinas Demiris pakėlė galvą. Ligi šiol pas jį nieko, išskyrus advokatą, neįleisdavo. Jis pasistengė nuslėpti savo smalsumą. Šitos padugnės su juo elgėsi kaip su paprasčiausiu nusikaltėliu. Bet jie nesulauks, kad jis jiems parodytų, kaip jį tai užgauna. Prižiūrėtojas atvedė jį į mažytį pasimatymų kambarėlį:

- Čia.

Demiris žengė žingsnį ir sustojo kaip įkastas. Invalido vežimėlyje sėdėjo susisukęs seniokas. Žilut žilutėlis. Visas veidas - vien nudegimo randai. Lūpose - kraupi šypsena. Reikėjo visos minutės, kol Demiris suvokė, kas čia. Jo veidas papilkėjo:

- Viešpatie, išgelbėk ir pasigailėk!

- Aš ne vaiduoklis, - pasakė Napoleonas Čotas. Jis ne kalbėjo, o gergždė. - Įeik, Kostai.

Galų gale Konstantinas Demiris atgavo žadą: - Gaisras...

- Aš iššokau pro langą ir susilaužiau stuburą. Liokajus mane išvežė dar nespėjus atvykti gaisrininkams. Aš neno-

rėjau, jog tu žinotum, kad aš gyvas. Pernelyg pavargau su tavimi bekovodamas.

- Taip, bet juk... kūną rado.

- Mano ekonomo.

Demiris krito į krėslą.

- Aš... džiaugiuosi, kad tu gyvas, - netvirtai pasakė jis.

- Kur ne. Juk aš ketinu išgelbėti tau gyvybę.

Demiris nepatikliai pažiūrėjo į jį:

- Iš tikrųjų?

- Taip. Aš tave ginsiu.

Demiris garsiai nusikvatojo.

- Mesk juokavęs, Leonai. Pažįsti mane tiek metų ir vis dar kvailiu laikai? Kodėl tu manai, kad aš patikėsiu tau savo gyvybę?

- Todėl, Kostai, kad, be manęs, tavęs nesugebės išgelbėti niekas.

Konstantinas Demiris atsistojo:

- Ne, ačiū. - Jis nusisuko ir nuėjo prie durų.

- Aš kalbėjau su Spiru Lambru ir įtikinau jį paliudyti, kad jis buvo su tavimi, kai nužudė jo seserį.

Demiris apmirė, o paskui atsigręžė į advokatą:

- Ir kodėl jis sutiko?

Čotas palinko į priekį:

- Todėl, kad aš jam įrodžiau, kad atimti iš tavęs turtą - kur kas saldesnis kerštas negu atimti tavo gyvybę.

- Nesupratau.

- Aš garantavau Lambru, kad jeigu jis liudys teisme tavo naudai, tu atiduosi jam viską, ką turi. Savo laivus, kompanijas - viską.

- Tu išėjai iš proto.

- Argi? Gerai pagalvok, Kostai. Jo parodymai gali išgelbėti tau gyvybę. Argi tavo turtas tau svarbesnis negu gyvybė?

Demiris ilgai tylėjo. Paskui atsisėdo. Jis įtariai apžiūrinėjo Čotą:

- Lambru sutinka paliudyti, kad buvo su manimi, kai nužudė Meliną?

- Teisingai.

- O už tai jis nori...

- Vikso, ką tu turi.

Demiris neigiamai papurtė galvą:

- Aš turiu išsaugoti...

- *Viską arba nieko.* Jis nori tave apiplėšti ligi siūlo galo. Matai, tai jo kerštas tau.

Tačiau Demiris dar turėjo klausimą:

- O tu, Leonai, kokia tau iš to nauda?

Čoto lūpas perkreipė kažkas panašaus į pašaipą:

- Aš gausiu viską.

- Nesuprantu.

- Prieš perduodamas „Graikijos prekybinę korporaciją" Lambru, tu pervesi visą savo kapitalą į naujos, man priklausančios kompanijos sąskaitas.

Demiris nenuleido nuo jo akių:

- Vadinasi, Lambru nieko negaus?

Čotas gūžtelėjo pečiais:

- Kas nors pralošia, kas nors išlošia.

- O Lambru nieko neįtars?

- Aš taip tvarkysiu reikalą, kad neįtars.

- Jeigu tu ketini apmulkinti Lambru, - pasakė Demiris, - tai iš kur man žinoti, kad tu neapmulkinsi manęs?

- Mielasis Kostai, viskas labai paprasta. Tu būsi apsidraudęs. Mes pasirašysime susitarimą, kur bus nurodyta, kad naujoji kompanija pereina į mano rankas tiktai tavo išteisinimo atveju. Jeigu tave pripažįsta kaltu - aš negaunu nieko.

Štai dabar Demiris pajuto tikrą susidomėjimą. Jis sėdėjo ir atidžiai apžiūrinėjo invalidą advokatą. *„Ar gali jis pralaimėti procesą ir paleisti vėjais šimtus milijonų dolerių, kad tik atsiskaitytų su manimi? Ne. Ne toks jis kvailys".*

- Gerai, - pasakė jis lėtai. - Aš sutinku.

- Puiku, - atsakė Čotas. - Tu tiktai ką išgelbėjai savo gyvybę, Kostai.

„Aš išgelbėjau, kur kas daugiau, - pagalvojo Demiris, - *Aš turiu šimtą milijonų dolerių paslėptų taip, kad niekas nesuras".*

Su Spiru Lambru Čotui buvo kur kas sudėtingiau. Iš pradžių tas vos neišmetė Čoto iš savo kabineto.

- Jūs norite, kad aš liudyčiau ir išgelbėčiau gyvybę šitam pabaisai? Nešdinkitės iš čia pas velnio motiną!

- Jūs juk norite atkeršyti? - paklausė Čotas.

- Taip. Ir aš atkeršysiu.

- Argi? Jūs juk žinote Kostą. Jam pinigai brangesni už gyvybę. Jeigu jį nubaus mirties bausme, visos jo kančios pasibaigs per kelias minutes. Bet jeigu jūs jį palaušite ir priversite gyventi be grašio kišenėje, jūs jį nubausite kur kas stipriau.

Advokato žodžiuose buvo savotiškos tiesos. Demiris buvo pats godžiausias žmogus, kurį jis kada nors buvo sutikęs.

- Tai jūs sakote, kad jis sutinka viską man atiduoti?

- Absoliučiai viską. Laivyną, visas kompanijas, viską, ką jis turi.

Pagunda buvo pernelyg didelė.

- Leiskite man pagalvoti.

Lambru stebėjo, kaip advokatas išvažiuoja invalido vežimėliu iš kabineto. *„Tai vargšelis,* - pagalvojo jis. - *Ir kam jam gyventi?"*

Vidurnaktį Spiras Lambru paskambino Napoleonui Čotui:

- Aš nusprendžiau. Laikykite, kad mes susitarėme.

Spauda buvo labai subruzdusi: be to, kad Konstantinas Demiris stos prieš teismą už savo žmonos nužudymą, jį gins iš mirusiųjų prisikėlęs žmogus, puikus advokatas, kriminalinių bylų specialistas, kurį visi laikė žuvusiu gaisro metu.

Teismas vyko toje pačioje salėje, kur kadaise teisė Larį Duglą ir Noelę Peidž. Konstantinas Demiris sėdėjo kaltinamojo vietoje, o šalia jo, invalido vežimėlyje, Napoleonas Čotas. Valstybei atstovavo ypatingų bylų tardytojas Delma.

Delma kreipėsi į žiuri šitokiais žodžiais:

- Konstantinas Demiris - vienas pačių galingiausių žmonių pasaulyje. Jis pasakiškai turtingas, todėl naudojasi daugybe privilegijų. Tačiau yra viena privilegija, kurios suteikti pinigai negali. Tai teisės šaltakraujiškai nužudyti. - Jis pasisuko ir pažiūrėjo į Demirį. - Mes ketiname įrodyti, kad Konstantinas Demiris ypatingai žiauriai nužudė savo žmoną, kuri jį mylėjo. Kai jūs susipažinsite su visais įkalčiais ir liudytojų parodymais, tai, aš esu įsitikinęs, jūs padarysite vienintelę teisingą išvadą: kaltas dėl pirmo laipsnio žmogžudystės. - Tardytojas Delma grįžo į savo vietą.

Vyriausiasis teisėjas kreipėsi į Napoleoną Čotą:

- Ar gynyba pasirengusi padaryti įžanginį pareiškimą?

- Taip, Jūsų kilnybe. - Čotas privažiavo arčiau žiuri. Žiuri narių veiduose jis perskaitė gailestį. Jie nusisukdavo, stengdamiesi nežiūrėti į jo subjaurotą veidą ir sumaitotą kūną. - Konstantiną Demirį rengiamasi teisti ne už tai, kad jis turtingas ir galingas. Nors, galimas dalykas, būtent dėl to jis ir atsidūrė teismo salėje. Silpnieji visada džiaugiasi galėdami pažeminti stiprųjį, argi ne? Galbūt ponas Demiris ir kaltas dėl to, kad jis turtingas ir turi didelę valdžią, tačiau yra vienas dalykas, kurį aš rengiuosi įrodyti, taigi jums neliks nė šešėlio abejonės dėl to, kad Demiris nekaltas, kad jis nenužudė savo žmonos.

Teismas prasidėjo.

Tardytojas Delma apklausė policijos leitenantą Teofilą kaip liudytoją.

- Papasakokite, leitenante, ką jūs pamatėte, kai įėjote į Demirio vasarnamį paplūdimyje?

- Stalai ir kėdės buvo išvartyti. Visur buvo netvarka.

- Toks įspūdis, kad ten vyko siaubingos peštynės?

- Taip, sere. Lyg į namus būtų įsibrovę plėšikai.

- Jūs radote nusikaltimo vietoje kruviną peilį?

- Taip, sere.

- O ant peilio koto jūs aptikote pirštų atspaudus?

- Taip, sere.

- Kieno pirštų atspaudus?

- Konstantinio Demirio.

Žiuri žvilgsniai nukrypo į Demirį.

- Ką jūs dar radote, apieškoję namą?

- Sieninės spintos kampe mes radome iškruvintas glaudes. Jos buvo su Demirio inicialais.

- Gal jos ten seniai voliojosi?

- Ne, sere. Jos buvo šlapios.

- Ačiū.

Dabar atėjo Napoleono Čoto eilė:

- Detekryve Teofilai, ar jūs turėjote galimybę pasikalbėti su kaltinamuoju?

- Taip, sere.

- Kaip jis jums atrodė? Fizine prasme?

- Na... - detektyvas pažiūrėjo į Demirio pusę. - Galima pasakyti, kad jis stambus vyriškis.

- Ar jis stiprus?

- Taip.

- Ne toks žmogus, kuriam reikėtų apversti visą kambarį aukštyn kojomis, kad užmuštų savo žmoną?

Pašoko Delma:

- Protestuoju.

- Protestas priimtas. Gynėjas neturi pasakinėti liudytojui išvadas.

- Prašau atleisti, Jūsų kilnybe. - Čotas vėl atsisuko į detektyvą. - Kokią išvadą jūs padarėte iš savo pokalbio su ponu Demiriu? Jis protingas žmogus?

- Taip, sere. Vargu ar galėjo taip praturtėti, jei nebūtų protingas.

- Negaliu su jumis, leitenante, nesutikti. Tada dar vienas įdomus klausimas. Kaip gali toks žmogus kaip Konstantinas Demiris būti toks kvailas, kad, nužudęs žmoną, nusikaltimo vietoje paliktų peilį su savo pirštų atspaudais ir iškruvintas glaudes? Ar jums atrodo, jog tai protinga?

- Na, kartais, padarę nusikaltimą, žmonės labai keistai elgiasi.

- Policija rado auksinę sagą iš striukės, kurią tariamai vilkėjo Demiris. Teisingai?

- Taip, sere.

- Ir tai taip pat laikoma svarbiu įkalčiu. Policijos nuomone, žmona ištraukė tą sagą, grumdamasi su Demiriu, kai jis mėgino ją nužudyti.

- Viskas teisingai, sere.

- Taigi prieš mus žmogus, kuris įpratęs labai tvarkingai rengtis. Striukė be sagos, bet jis to nepastebi. Jis nusivelka ją ir pakabina į spintą, vėl nieko nepastebėdamas. Tokiu atveju kaltinamasis turėjo būti ne tik kvailys, bet dar ir aklas.

Paskui kaip liudytoją iškvietė poną Katelaną. Seklių agentūros savininkas, netikėtai atsidūręs dėmesio centre, stengėsi išspausti kuo daugiau naudos sau iš susiklosčiusios padėties. Jį apklausė Delma.

- Jūs seklių agentūros savininkas?

- Taip, sere.

- Ar buvo pas jus prieš kelias dienas užėjusi ponia Demiris?

- Taip, sere, buvo.

- Ir ko ji norėjo?

- Ji prašė ją saugoti. Sakė, kad nori išsiskirti su vyru, o jis pagrasino ją nužudyti.

Salėje sėdinti publika ėmė šnibždėtis.

- Vadinasi, ponia Demiris buvo labai susinervinusi?

- O taip, sere. Be jokios abejonės.

- Ir ji pasamdė jūsų agentūrą, kad ją apgintų nuo vyro?

- Taip, sere.

- Ačiū, daugiau klausimų nėra. - Delma pasisuko į Čotą: - Liudytojas jūsų žinioje.

Čotas privažiavo arčiau liudytojo kėslo.

- Pone Katelanai, ar jūs seniai dirbate šį darbą?

- Apie penkiolika metų.

Čotui tai padarė įspūdį:

- Tai įspūdingas laiko tarpas. Jūs turėtumėte gerai išmanyti savo darbą.

- Tikiuosi, kad taip ir yra, - kukliai sutiko Katelanas.

- Vadinasi, jūs dažnai turite reikalų su į bėdą pakliuvusiais žmonėmis?

- Todėl jie į mane ir kreipiasi, - pasakė savimi patenkintas Katelanas.

- O kai ponia Demiris atėjo pas jus, ar ji buvo tik truputėlį susijaudinusi, ar...

- O ne. Ji buvo *labai* susijaudinusi. Galima sakyti puolusi į paniką.

- Aišku. Todėl, kad ji bijojo, jog vyras gali nužudyti.

- Teisingai.

- O kai ji išėjo iš jūsų, kiek seklių jūs pasiuntėte su ja? Vieną? Du?

- Ne. Nepasiunčiau nė vieno.

Čotas susiraukė:

- Nesuprantu. O kodėl?

- Na, ji norėjo, kad saugoti pradėtume nuo pirmadienio.

Čotas žiūrėjo į jį labai nustebęs:

- Bijau, pone Katelanai, kad aš ko nors nesuprantu. Šita moteris pagauta panikos atėjo pas jus dėl to, kad vyras ketino ją nužudyti. O paskui išėjo, pareiškusi, kad jokios apsaugos jai ligi pirmadienio nereikia?

- Taip, sere, taip ir buvo.

Napoleonas Čotas tarytum sau pasakė:

- Tenka suabejoti, ar jau taip labai buvo išsigandusi ponia Demiris, argi ne?

Kita liudytoja buvo Demirių tarnaitė:

- Taigi jūs savo ausimis girdėjote ponios Demiris pokalbį telefonu su vyru?

- Taip, sere.

- Apie ką jie kalbėjo?

- Na, ponia Demiris pasakė, kad ji nori skirtis, o jis pasakė, jog nesutiks skirtis.

Delma žvilgtelėjo į žiuri narius:

- Suprantama. - Paskui vėl atsisuko į liudytoją. - Ką dar jūs girdėjote?

- Jis paprašė, kad ji atvažiuotų į vasarnamį prie jūros ir viena.

- Jis pasakė, kad ji atvažiuotų viena?

- Taip, sere. O ji pasakė, kad aš paskambinčiau į policiją, jeigu ji negrįš ligi šeštos valandos.

Šitie žodžiai sukėlė tam tikrą žiuri narių reakciją. Visi pasisuko į Demirio pusę.

- Daugiau klausimų nėra. - Delma pasisuko į Čotą: - Liudytoja jūsų žinioje.

Napoleonas Čotas privažiavo arčiau:

- Jūsų vardas - Andrėja? Taip?

- Taip, sere. - Mergina atkakliai suko į šalį akis nuo siaubingo advokato veido.

- Andrėja, jūs pasakėte, kad girdėjote, kaip ponia Demiris pareiškė vyrui, kad nori skirtis, o jis jai atsakė, jog nesutinka, ir paprašė ją atvažiuoti trečią valandą į vasarnamį paplūdimyje, be to vieną. Ar aš jus teisingai supratau?

- Taip, sere.

- Jūs prisiekėte, Andrėja. Viso to jūs visai negirdėjote.

- Betgi ne, sere, girdėjau.

- Kiek telefono aparatų kambaryje, kur vyko pokalbis?

- Tiktai vienas, sere, o kas?

- O tai, kad jūs galėjote girdėti tiktai tai, ką kalba *ponia* Demiris. O ką kalba *ponas* Demiris, jūs negalėjote girdėti.

- Na, apskritai tai, taip.

- Kitaip sakant, jūs negirdėjote, kai ponas Demiris grasino žmonai, kai prašė atvažiuoti į vasaranamį paplūdimyje ir viso kito. Jūs visa tai *įsivaizdavote,* orientuodamasi į ponios Demiris žodžius.

Andrėja visai pasimetė:

- Ką gi, turbūt ir taip galima pasakyti.

- *Tiktai taip* ir galima pasakyti. Ar jūs buvote kambaryje, kai paskambino poniai Demiris?

- Ji pasiuntė mane atnešti arbatos.

- Jūs ją atnešėte?

- Taip, sere.
- Pastatėte ant stalo?
- Taip sere.
- Kodėl jūs neišėjote?
- Ponia Demiris davė ženklą ranka, kad pasilikčiau.
- Tai yra ji norėjo, kad jūs girdėtumėte pokalbį, tiksliau, tai, kas jums pasirodė pokalbiu?
- Aš... Gal ir taip.
Čoto balsas tapo aštrus kaip rimbo smūgiai:
- Taigi jūs nežinojote, ar ji kalba telefonu su vyru ir apskritai ar su kuo nors kalba. - Čotas privažiavo dar arčiau. - Argi jūsų nenustebino, kai viduryje labai asmeniško pokalbio ponia Demiris prašo jus pasilikti ir klausytis? Pavyzdžiui, mes savo namuose neprašome tarnų pasilikti ir klausytis mūsų pokalbių. Visiškai priešingai. Aš noriu, kad jūs suprastumėte, jog šito pokalbio apskritai nebuvo. Ponia Demiris su niekuo nekalbėjo. Tiesiog ji darė viską taip, kad vieną gražią dieną jos vyrą teistų už tai, kad ją nužudė. Bet Konstantinas Demiris savo žmonos nenužudė. Visi įkalčiai prieš jį kruopščiai suklastoti. Nė vienas blaiviai galvojantis žmogus nepaliks tiek įkalčių. Kad ir koks būtų Konstantinas Demiris, tačiau proto iš jo neatimsi.

Teismas tęsėsi dar dešimtį dienų: kaltinimai, kontrakaltinimai, ekspertų ir patologoanatomo parodymai. Visuomenės nuomonė buvo Konstantino Demirio nenaudai - jį laikė kaltu.

Savo sensaciją Napoleonas Čotas laikė proceso pabaigai. Jis pakvietė liudyti Spirą Lambru. Dar ligi teismo Demiris pasirašė sutartį, pagal kurią „Graikijos prekybinė korporacija" ir visas jo kapitalas perėjo Spirui Lambru. Prieš dieną visa tai buvo slapta perduota Napoleonui Čotui su išlyga, kad sutartis įsigalioja tiktai tuo atveju, jeigu Demiris bus išteisintas.

- Pone Lambru, jūs ir jūsų sesers vyras, Konstantinas Demiris, visada nemėgote vienas kito, tiesa?
- Tiesa.

- Turbūt teisingiau būtų pasakyti, jog nekentėte vienas kito?

Spiras Lambru žvilgtelėjo į Konstantiną Demirį.

- Tai dar per menkai pasakyta.

- Tą dieną, kai buvo nužudyta jūsų sesuo, Konstantinas Demiris, anot jo žodžių, buvo toli nuo žmonos žuvimo vietos. Trečią valandą dienos, kai ji buvo nužudyta, jis buvo susitikęs su jumis Akrokorinte. Kai jus apklausė policija, jūs šitą faktą paneigėte.

- Taip, paneigiau.

- Kodėl?

Lambru ilgai sėdėjo tylėdamas. Kai jis prašneko, jo balse skambėjo pyktis:

- Demiris siaubingai elgėsi su mano seserimi. Nuolat iš jos tyčiojosi ir žemino. Aš norėjau, kad jis už tai užmokėtų. Aš jam buvau reikalingas tam, kad turėtų alibi. Aš nenorėjau jam padėti.

- O dabar?

- Jaučiu, kad ilgiau meluoti negaliu. Privalau pasakyti tiesą.

- Tai jūs buvote tą dieną susitikęs Akrokorinte su Konstantinu Demiriu?

- Taip, tai - tiesa.

Salė suūžė. Išbalęs Delma pašoko iš savo vietos:

- Jūsų kilnybe, aš protestuoju...

- Protestas atmestas.

Delma pavargęs susmuko į krėslą. Konstantinas Demiris palinko į priekį, jo akys degte degė.

- Papasakokite apie jūsų susitikimą. Tai buvo jūsų idėja?

- Ne. Melinos. Ji apgavo mus abu.

- Apgavo? Kokiu būdu?

- Ji paskambino man ir pasakė, kad jos vyras nori susitikti su manimi ir aptarti vieną reikalą. Paskui ji paskambino Demiriui ir pasakė, jog aš neva prašęs jį susitikti su manimi. Mes abu važiavome, ir tada paaiškėjo, jog mes neturime ko vienas kitam pasakyti.

- Ir jūsų susitikimas įvyko tuo metu, kai buvo nužudyta, kaip nustatė ekspertai, ponia Demiris?

- Visiškai teisingai.

- Iš Akrokorinto ligi vasarnamio paplūdimyje mašina reikia važiuoti keturias valandas. Aš tikrinau laiką. - Napoleonas Čotas žvilgtelėjo į žiuri narius. - Taigi Konstantinas Demiris niekaip negalėjo grįžti į Atėnus anksčiau kaip septintą valandą, jeigu trečią jis buvo Akrokorinte. - Čotas vėl atsisuko į Spirą Lambru: - Jūs prisiekėte, pone Lambru. Ar tai tiesa, ką jūs mums papasakojote?

- Tiesa. Tepadeda man Dievas.

Napoleonas Čotas apgręžė vežimėlį ir atsidūrė veidas į veidą su žiuri nariais.

- Ponios ir ponai, - sugergždė jis. - Yra tik vienas nuosprendis, kurį jūs galite paskelbti. - Jis visiškai patraukė į save jų dėmesį. - Konstantinas Demiris - nekaltas. Jeigu kaltintojas mėgins tvirtinti, kad kaltinamasis kažką pasamdė, jog nužudytų jo žmoną, tada jūs galite abejoti. Bet juk kaltinimas remiasi vadinamaisiais įkalčiais, kurie rodo, jog kaltinamasis buvo tame kambaryje ir pats nužudė savo žmoną. Garbūs teisėjai pasakys, kad šitoje byloje reikia įrodyti du pagrindinius dalykus - motyvą ir galimybę. Ne tiesiog motyvą arba galimybę, o būtinai ir tą, ir kitą. Pagal įstatymą jie neatskiriami, kaip Siamo dvyniai. Ponios ir ponai, nesvarbu, ar turėjo kaltinamasis nusikaltimo motyvą, tačiau paskutinis liudytojas įtikinamai įrodė, kad kaltinamasis negalėjo būti nusikaltimo vietoje, kai jis buvo padarytas.

Žiuri nariai svarstė keturias valandas. Konstantinas Demiris stebėjo, kaip jie grįžo į savo vietas. Jis buvo išblyškęs ir aiškiai jaudinosi. Čotas į žiuri narius nežiūrėjo. Jis nenuleido akių nuo Demirio veido. Jis ten jau nematė nei aplombo, nei išdidumo. Tai buvo žmogus, žiūrintis mirčiai į veidą.

- Ar žiuri ką nors nusprendė? - paklausė vyriausiasis teisėjas.

- Taip, Jūsų kilnybe. - Žiuri seniūnas rankose laikė popieriaus lapą.

- Teismo vykdytojau, prašom atnešti nuosprendį.

Teismo vykdytojas priėjo prie žiuri nario, paėmė popieriaus lapą ir perdavė jį teisėjui. Teisėjas išskleidė jį ir pakėlė galvą:

- Žiuri laiko kaltinamąjį nekaltu.

Salėje kilo triukšmas. Žmonės pašoko iš vietų, kurie ne kurie ėmė ploti, kiti garsiai švilpti.

Demirio veidas prašviesėjo. Jis atsikvėpė, pakilo ir priėjo prie Napoleono Čoto:

- Tu savo pasiekei, - pasakė jis. - Aš tau labai skolingas.

Čotas pažiūrėjo jam tiesiai į akis:

- Jau neskolingas. Dabar aš labai turtingas, o tu labai neturtingas. Reikia tai atšvęsti. Einam.

Stumdamas priešais save vežimėlį su Čotu, Konstantinas Demiris prasibrovė per šurmuliuojančią minią, praėjo pro reporterius ir pasuko prie automobilių stovėjimo aikštelės. Čotas parodė į mašiną, kuri stovėjo netoli įėjimo.

- Štai mano mašina.

Demiris pristūmė vežimėlį prie durelių:

- Ar tu neturi vairuotojo?

- Jis man nereikalingas. Mašina perdaryta taip, kad aš pats galiu vairuoti. Padėk man įlipti.

Demiris atidarė dureles, paėmė Čotą ant rankų ir pasodino prie vairo. Sulankstė vežimėlį ir padėjo ant užpakalinės sėdynės. Paskui atsisėdo greta Čoto.

- Tu vis dar pats geriausias advokatas pasaulyje, - nusišypsojo Konstantinas Demiris.

- Taip, - sutiko Napoleonas Čotas, - užvesdamas mašinos variklį ir pradėdamas važiuoti. - Ką tu dabar ketini daryti, Kostai?

- Kaip nors įsikursiu, - atsargiai atsakė Demiris. - *(Turėdamas šimtą milijonų dolerių, aš sukursiu naują imperiją).* Spiras labai susinervins, kai sužinos, kad tu jį apmulkinai, - nusišypsojo jis.

- Tiktai padaryti nieko jis negalės, - patikino jį Čotas.

- Pagal jo pasirašytą sutartį, jis gaus nė grašio nevertą kompaniją.

Mašina greitai nuvažiavo kalnų link. Demiris stebėjo, kaip Čotas perjungia greičius ir manipuliuoja svertais, reguliuojančiais greitį ir stabdžius.

- Tu šauniai susidoroji.

- Teko išmokti, - atsakė Čotas.

Jie važiavo siauru kalnų keliu.

- Kur mes važiuojame?

- Aš turiu ten aukštai nedidelį namelį. Išgersime po taurę šampano, o paskui aš iškviesiu taksi, ir tu parvažiuosi namo. Žinai, Kostai, aš daug galvojau. Viskas, kas įvyko... Noelės Peidž ir Lario Duglo mirtis, paskui vargšelio Stavro mirtis... Juk tai neturėjo nieko bendro su pinigais, tiesa? - Jis pasuko galvą ir pažvelgė į Demirį. - Viskas iš neapykantos. Iš neapykantos ir meilės. Tu mylėjai Noelę.

- Taip, - sutiko Demiris. - Aš mylėjau Noelę.

- Aš ją taip pat mylėjau, - pasakė Čotas. - Tu juk net nenumanei, argi ne?

Demiris nustebęs pažiūrėjo į jį:

- Ne.

- Ir vis dėlto aš tau padėjau ją nužudyti. Aš taip ir negalėjau sau to atleisti. O tu, Kostai, ar tu sau atleidai?

- Ji nusipelnė to, ką gavo.

- Manau, kad mes visi nusipelnome to, ką galiausiai gauname. Aš tau, Kostai, dar kai ko nepasakiau. Tas gaisras... po to gaisro aš nuolat kenčiu siaubingą skausmą. Gydytojai bandė man padėti, bet nieko neišėjo. Pernelyg jau aš buvau sumaitotas. - Jis paspaudė svertą, ir mašina padidino greitį. Jie važiavo siauru keliu palei stataus skardžio kraštą, kildami vis aukštyn į kalnus. Toli apačioje bangavo Egėjo jūra.

- Tarp kitko, - kimiai pasakė Čotas, - mane kankina tokie skausmai, kad gyvenimas man neturi jokios prasmės. - Jis dar padidino greitį.

- Važiuok lėčiau, - paprašė Demiris, - kitaip mes...

- Aš visą tą laiką gyvenau tiktai dėl tavęs. Nusprendžiau, kad mes turime mirti drauge.

Demiris persigandęs žiūrėjo į jį:

- Ką tu kalbi? Sumažink greitį. Mes užsimušime.

- Visiškai teisingai, - pasakė Čotas ir vėl padidino greitį.

- Tu išprotėjai! - suriko Demiris. - Juk tu turtingas. Kam tau mirti?

Čoto lūpas perkreipė kraupi šypsena:

- O ne, aš visai neturtingas. Žinai, kas turtingas? Tavo draugė, sesuo Teresė. Aš visus pinigus atidaviau Janinos vienuolynui.

Jie artėjo prie staigaus siauro kelio posūkio.

- Stok! - suriaumojo Demiris. Jis pamėgino ištraukti vairą iš Čoto rankų, bet tai padaryti buvo neįmanoma.

- Aš duosiu tau visko, ko panorėsi, - nevilties apimtas rėkė Demiris. - Sustok!

- Aš turiu viską, ko man reikia, - atsakė Čotas.

Kitą akimirką mašina perlėkė per uolą ir stačiu šlaitu persiversdama ritosi žemyn, kol įkrito į jūrą. Pasigirdo kurtinantis sprogimas, o paskui - tiktai gili amžinybės tyla...

Populiarusis detektyvas

Sidni Šeldon
VIDURNAKČIO
PRISIMINIMAI
Romanas
Vertė Aneta Ručinskienė

SI 2276. 1997 01 28. 9 apsk. leid. l. Užsakymo Nr. 226
Išleido Mažoji Rosma, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius.
Iš užsakovo pateiktų lazerinio spausdintuvo plėvelių spausdino
SPAB spaustuvė „Spindulys“, Gedimino g. 10, 3000 Kaunas.
Kaina sutartinė

Sidnio Šeldono romano „Vidurnakčio prisiminimai" centre - godaus ir aistringo graikų milijonieriaus Konstantino Demirio ir vienaip ar kitaip su juo susijusių žmonių tragiški likimai.

ISBN 9986-799-27-9